

ชีวิตสมณะ

พระบาทสมเด็จพระ

หลวงพ่อดำรงธรรม (ไชยบุญ ธรรมโชติ)

เราเกิดมาเพื่อทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด

॥ श्रीगुरुः श्रीगुरुः ॥

ชีวิตสมณะ (พรรษาวิสุทธิ)

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญ ฐมมชโย)

ที่ปรึกษา พระครูสมุห์ณรงค์ ทนฺตจิตฺโต พระมหาสมเกียรติ วรโยโส ป.ธ.๕
พระไชยยศ ขสวโส พระมหาธรรมสถิต ฐมฺมจิตฺโต ป.ธ.๕
พระครูใบฎีกาอำนวยการ มุนิสกโก พระมหาอรอดพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๕
พระมหาสมบุญ อนนฺตชโย ป.ธ.๘ ปรีชา อุ๋นรัศมีวงศ์
ดร.ชนิดา จันทราศรีไศล บ.ศ.๕ เมตตา สุวชิรวงศ์

บรรณาธิการบริหาร พระมหาวิริยะ ฐมฺมสารี ป.ธ.๕ ขวัญจิตต์ จิตลินธุ

เรียบเรียง จารุวรรณ วคินสกุล

กองบรรณาธิการ ไพบูลย์ สืบสาย ระพีพรรณ ใจกักดี
ศุภลักษณ์ พฤทธิพงษ์ศิริธรี วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล
สุธิดา จินดาภิณกุล สุพิชญา ศรีสุกุล
จินดา ช่วยเกิด

ภาพประกอบ ศูนย์ภาพนิ่ง วัดพระธรรมกาย

บรรณาธิการภาพ อมรรัตน์ สมบัติทรัพย์ดี วันระวี บุญยิ่ง
พชรเอก ทิพยมาตา สุดปรารถนา จารุชาติ

ศิลปกรรมและปก เมตตา สุวชิรวงศ์ สรศักดิ์ เจริญดำรงเกียรติ
DM&S Advertising Co.,Ltd

รูปเล่ม สรียา ลือฤทธิกุล สุพัตรา ปัญญาแสง

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

พิมพ์ครั้งที่ ๒ วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๗

ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ วัดพระธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๕๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญ ฐมมชโย).

ชีวิตสมณะ (พรรษาวิสุทธิ) พิมพ์ครั้งที่ ๒.- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, ๒๕๖๗

๓๒๐ หน้า

1.ธรรมเทศนา. I. ชื่อเรื่อง.

294.308

ISBN 978-616-612-215-2

ชีวิตสมณะ

(พรรษาวิสุทธ)

กราบมฤตาสักการะ

เนื่องในวาระวันคุ้มครองโลก

ฉลองวายุวิวัฒนามงคล ๘๐ ปี ๕๕ พรรษา

หลวงพ่อรัตนบพิตร (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๗

ภาพ : หลวงพ่อธัมมชโย พ.ศ. ๒๕๒๓

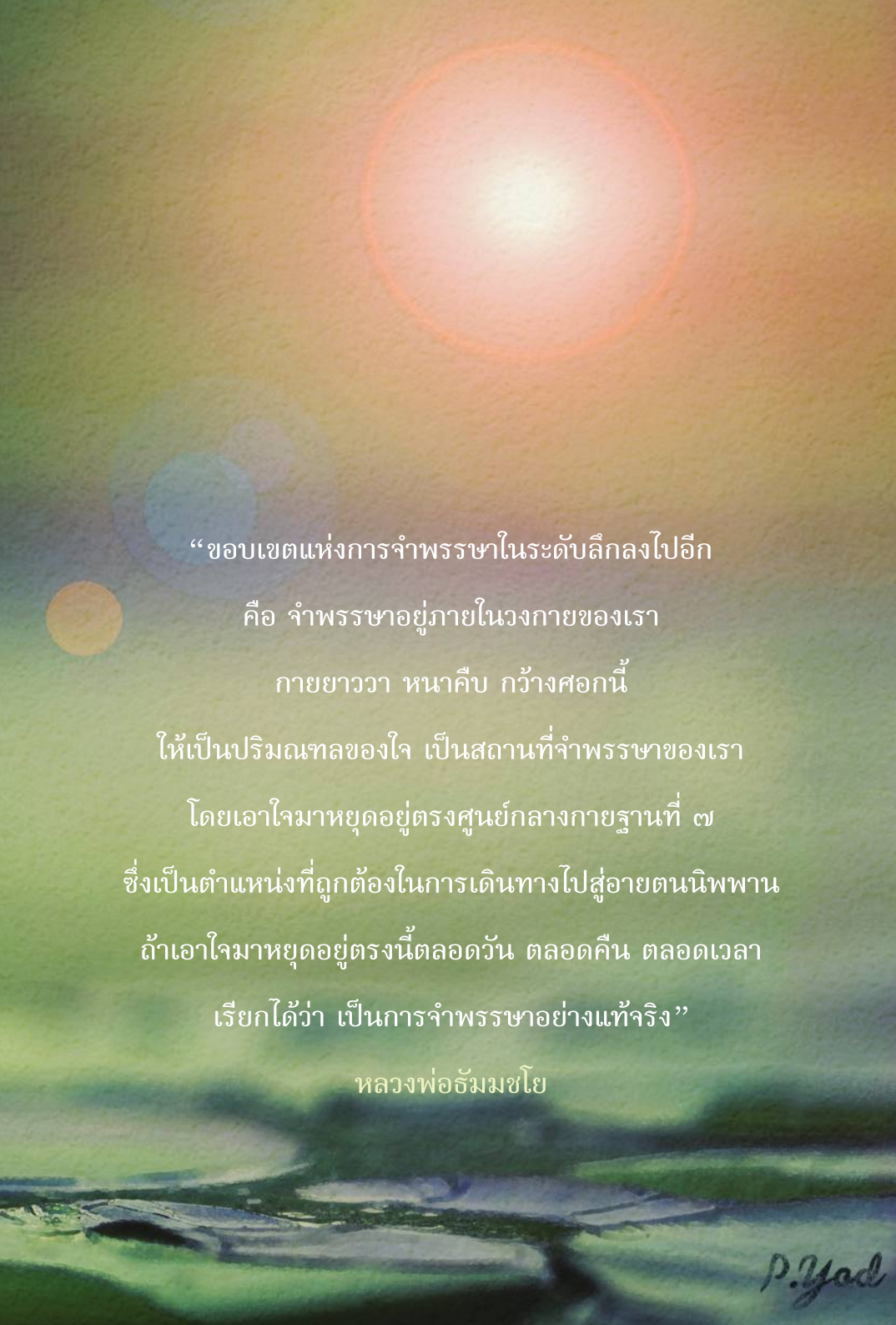
ทวยเทพผู้สถิต ณ ผาดำเอย
ข้าผู้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ อันเป็นธงชัยแห่งพระอรหันต์
จะขอปกรงรบ อหิงสา ปรมโธ รัมโม ขึ้น ณ ที่นี้
ในดวงใจข้า เหนือขุนเขาอันเป็นสิริ
ซึ่งเป็นที่สถิตแห่งจอมไท ข้าขอประกาศว่า
ข้าจะขอพลีชีพนี้เพื่อพระพุทธรศาสนา
จะบ่มบารมีให้แก่รอบ จะยกตนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย
ให้พ้นจากกองทุกข์ トラบใดที่สรรพสัตว์ทั้งหลาย
ยังเข้าพระนิพพานไม่หมด ข้าจะอยู่เฝ้านี้ เพื่อยำธรรมเทรี
โปรดสัตว์โลกต่อไป และจะขอเข้านิพพานเป็นคนสุดท้าย
ขอสันติสุขจงมีแก่สรรพสัตว์ เทอญ

ธมฺมชโย ภิกฺขุ
พ.ศ. ๒๕๒๐

หนททานิ ภิกขเว อามนฺตยามิ โว
วยธฺมา สงฺขารํ อปฺปมาเทน สมฺปาเทถฯ
ภิกขุทั้งหลาย
บัดนี้ เราขอเตือนพวกเธอว่า
สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา
พวกเธอจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด
สุตตันตปิฎก ทีมนิกาย มหาวรรค

“ขอบเขตแห่งการจำพรรษาในระดับลึกลงไปอีก

คือ จำพรรษาอยู่ภายในวงกายของเรา

กายยาววา หนาคืบ กว้างศอกนี้

ให้เป็นปริมณฑลของใจ เป็นสถานที่จำพรรษาของเรา

โดยเอาใจมาหยุดอยู่ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ถูกต้องในการเดินทางไปสู่อายตณนิพพาน

ถ้าเอาใจมาหยุดอยู่ตรงนี้ตลอดวัน ตลอดคืน ตลอดเวลา

เรียกได้ว่า เป็นการจำพรรษาอย่างแท้จริง”

หลวงพ่อัมมชโย

P.Yod

คำนำ

ชีวิตสมณะ เป็นชีวิตที่ปลอดภัย ปลอดภัยทางพระนิพพาน เครื่องแบบนี้เป็นชุดเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอริยสาวกที่ท่านดับขันธปรินิพพานไปแล้ว เป็นชุดสุดท้ายของทุก ๆ ชีวิต ไม่ว่าชีวิตตอนนี้จะอยู่ในระดับไหนก็ตาม จะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม เมื่ออินทรีย์ยังอ่อนอยู่ก็มีความเชื่อหลากหลาย เมื่ออินทรีย์แก่กล้าแล้วความเชื่อเหล่านั้นก็ปล่อยวางกันไป แล้วในที่สุดชีวิตสุดท้ายก็จะอยู่ในเพศสมณะนี้แหละ ไม่ใช่เพศอื่นเลย

ทุก ๆ ชีวิตจะต้องไปนิพพานในที่สุด ต่างแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น ขึ้นอยู่กับอินทรีย์อ่อนหรือแก่ บุญบารมีมากหรือน้อยเท่านั้น ชีวิตสมณะจึงเป็นผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร ผู้ขึ้นทางด่วนของชีวิตมุ่งตรงไปสู่พระนิพพาน ต้องหมั่นฝึกฝนอบรมตนเองทั้งศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน

เข้าพรรษา ๓ เดือน จึงเป็นช่วงเวลาที่มิคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับพระภิกษุสามเณร เป็น ๓ เดือนแห่งการฝึกฝนอบรมตนเอง ได้ศึกษาพระธรรมวินัย และบำเพ็ญสมณธรรมอย่างเต็มที่ เพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์แห่งเพศบรรพชิตผู้มีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย

ชีวิตสมณะ (พรรษาวิสุทธิ) คือ หนังสือที่รวบรวมและเรียบเรียง
โอวาทวันเข้าพรรษาในแต่ละปีของหลวงพ่อดัมมชโย ที่ท่านเมตตาให้
โอวาทแก่พระภิกษุสามเณรเป็นการภายใน ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย
ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๕๘ นำมาจัดพิมพ์เพื่อเป็นของขวัญในวาระ
มุทิตาสักการะอายุวัฒนมงคล ๘๐ ปี ๕๕ พรรษาของหลวงพ่อดัมมชโย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า สารในหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อทุก
ท่าน ทั้งพระภิกษุสามเณรและสาธุชนทั้งหลาย เพราะทุกคนเกิดมามี
เป้าหมายเดียวกัน คือ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี

กองวิชาการ ๐๑

๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๓

สารบัญ

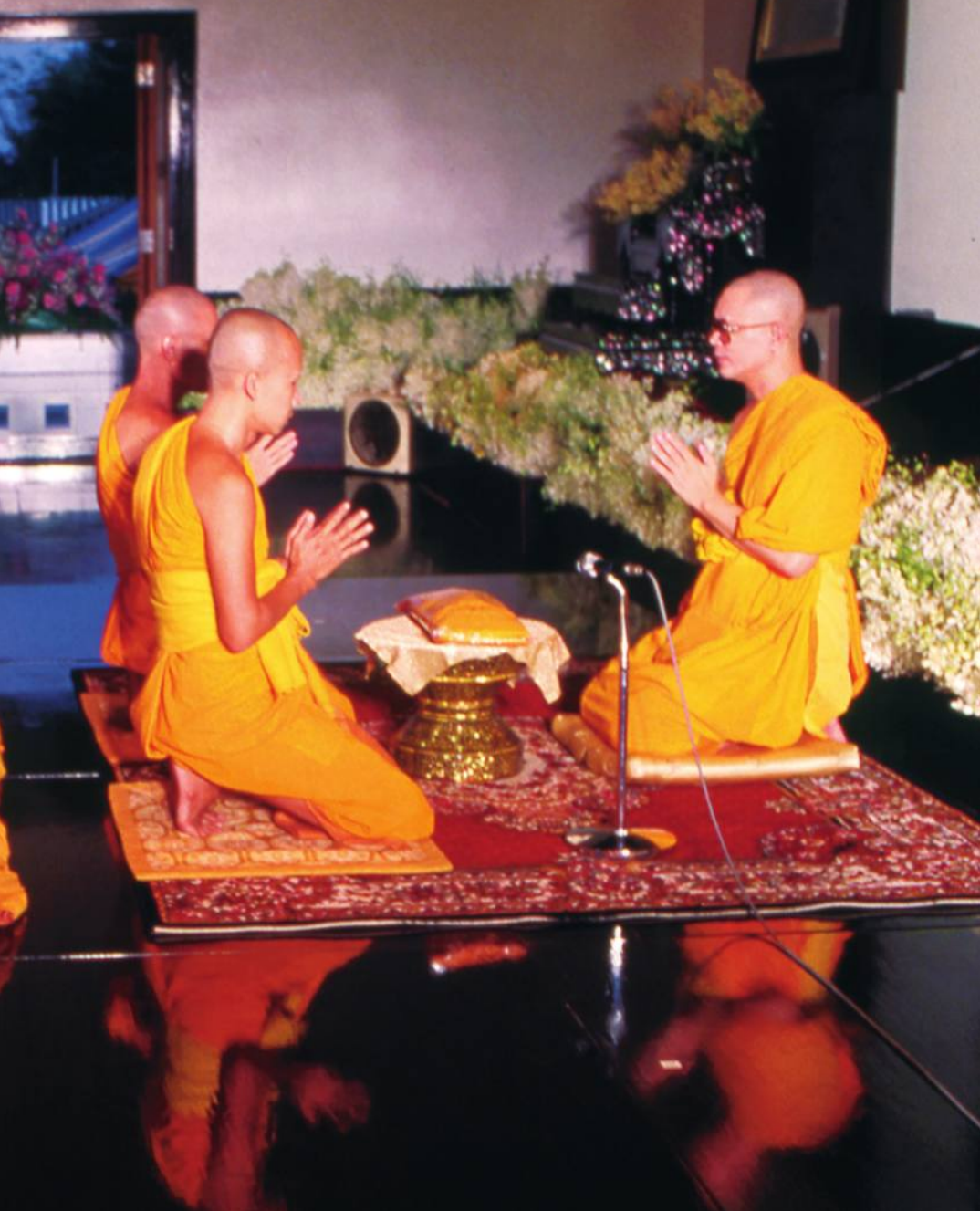
๑ วันเข้าพรรษา	๑๒
๑ ชีวิตอันสูงสุด (๒๕๕๘)	๒๒
๑ บัดกิเลสทิ้งไป (๒๕๕๗)	๓๒
๑ พลังมวลแห่งความบริสุทธิ์ (๒๕๕๖)	๔๒
๑ ยกชั้นเข้าถึงธรรม (๒๕๕๕)	๕๒
๑ ทำไมต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง (๒๕๕๔)	๖๐
๑ จำพรรษา ๒ ชั้น (๒๕๕๓)	๗๐
๑ หยาบก็เหียบ ละเอียดยกก็ฉิว (๒๕๕๒)	๘๒
๑ ยกชั้นทั้งอาราม (๒๕๕๑)	๙๒
๑ มโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ (๒๕๕๐)	๑๐๐
๑ พรรษาแห่งการตีวเข้ม (๒๕๔๙)	๑๑๐
๑ ฝึกตนเป็นพระแท้ (๒๕๔๘)	๑๒๖
๑ พระธรรมวินัยคือลู่ชีวิต (๒๕๔๗)	๑๓๖

๑	อย่าเป็นท้าวพิฑามด้วน (๒๕๔๖)	๑๕๒
๑	มาตุคาม (๒๕๔๕)	๑๖๒
๑	พรรษามหาบุรุษ (๒๕๔๔)	๑๗๐
๑	ภิกษุสามเณร ๓ ป. (๒๕๔๓)	๑๘๘
๑	พรรษาแห่งความสมปรารถนา (๒๕๔๒)	๒๐๒
๑	๓ ป. ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ (๒๕๔๑)	๒๑๐
๑	สมณสัญญา (๒๕๔๐)	๒๒๖
๑	คุณวิเศษ (๒๕๓๙)	๒๓๘
๑	บรรพชิตที่แท้ (๒๕๓๗)	๒๕๖
๑	พรรษาแห่งการหยุดนิ่ง (๒๕๓๖)	๒๖๘
๑	ภารกิจที่แท้จริง (๒๕๓๓)	๒๘๒
๑	ถวายเป็นพุทธบูชา (๒๕๓๒)	๒๙๖
๑	เรื่องจริงที่รอการพิสูจน์ (๒๕๓๑)	๓๐๔
๑	ปล่อยชีวิตยอมตาย (๒๕๓๐)	๓๑๒

ภาพ : หลวงพ่ออัมมชโยรับผ้ากฐิน

วันเข้าพรรษา

วันเข้าพรรษา

“พรรษา” แปลว่า ฤดูฝน

“เข้าพรรษา” หมายถึง เข้าฤดูฝน

วันเข้าพรรษา ก็คือวันแรกที่พระสงฆ์จะอยู่จำพรรษาที่วัด ไม่ไปพักแรมหรือค้างคืนที่ไหนจนครบ ๓ เดือน นับตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ (หลังวันอาสาฬหบูชา ๑ วัน) ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ถ้าปีใดมีอธิกมาส ในปีนั้นวันเข้าพรรษาจะเลื่อนไปตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ หลัง

ความเป็นมาของวันเข้าพรรษา

ในสมัยพุทธกาล เมื่อครั้งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ เวฬุวนาราม กรุงราชคฤห์ สมัยนั้นยังมิได้ทรงบัญญัติเรื่องการจำพรรษา ภิกษุทั้งหลายจึงเที่ยวจาริกไปทุกฤดูกาลตลอดทั้งปี

ในสมัยนั้น ช่วงฤดูฝนเป็นฤดูกาลในการทำไร่ทำนาของชนทั้งหลาย เพราะเป็นฤดูที่อากาศเหมาะสมและมีน้ำท่าอุดมสมบูรณ์ เมื่อภิกษุเที่ยวจาริกไปในสถานที่ต่าง ๆ นั้น บางครั้งไม่ได้ระมัดระวัง ก็เผลอเหยียบข้าวกล้าในนา ทำให้ความเสียหายแก่พืชพันธุ์เหล่านั้น และในบางครั้งก็พลัดพลั้งเหยียบสัตว์ตายไปก็มี

ชาวบ้านทั้งหลายจึงพากันกล่าวติเตียนว่า “ทำไมพระภิกษุซึ่งเป็นเชื้อสายพระศาสดาบุตรจึงได้เที่ยวจาริกตลอดฤดูหนาว ฤดูร้อน และฤดูฝน เที่ยวดินเหยียบย่ำข้าวกล้าของชาวไร่ชาวนา แล้วยังเหยียบสัตว์เล็ก สัตว์น้อยตายไปเป็นจำนวนมาก แม้พวกปริพาชกอัญญเดียรฉัตร ผู้เป็น

มิฉนาทภูฏี ยังพักอาศัยอยู่ประจำตลอดฤดูฝน หรือแม้แต่ฝนตก ก็ยังทำ
รงอยู่บนยอดไม้ตลอดฤดูฝน แต่พระภิกษุเหล่านี้กลับเที่ยวจาริกไปตลอด
ทุกฤดูกาล นำความเดือดร้อนไปให้แก่ประชาชน และเป็นอันตรายแก่
ชีวิตสัตว์เล็กสัตว์น้อยอีกด้วย”

เมื่อเหล่าภิกษุได้ยินชาวบ้านว่ากล่าวติเตียนเช่นนี้ จึงกราบทูลเรื่องนี้
แต่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธองค์จึงทรงบัญญัติพระวินัย ให้ภิกษุ
ทั้งหลายอยู่จำพรรษาเป็นเวลา ๓ เดือน

ภิกษุทั้งหลายต่างสงสัยว่า จะต้องจำพรรษาเมื่อใดหนอ จึงกราบทูล
ถามพระพุทธองค์ พระพุทธองค์ตรัสตอบว่า เราอนุญาตให้เข้าพรรษา
ในฤดูฝน

ภิกษุทั้งหลายสงสัยอีกว่า วันเข้าพรรษาในฤดูฝนเป็นวันไหนกันแน่
จึงพากันไปกราบทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระพุทธองค์จึงรับสั่งว่า ภิกษุทั้งหลาย วันเข้าพรรษามีอยู่ ๒ วัน
ด้วยกัน คือ วันเข้าพรรษาต้น และวันเข้าพรรษาหลัง

วันเข้าพรรษาต้น คือ วันที่ดวงจันทร์เสวยฤกษ์อาสาฬหะสว่างแล้ว
๑ วัน ตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘

วันเข้าพรรษาหลัง คือ วันที่ดวงจันทร์เสวยฤกษ์อาสาฬหะสว่างแล้ว
๑ เดือน ตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๙ หากภิกษุรูปใดมาจำพรรษาใน
วันเข้าพรรษาต้นไม่ทัน ก็สามารถเข้าจำพรรษาในวันเข้าพรรษาหลังได้

สัตตาทกณียะ (กิจที่ทรงอนุญาตให้ไป-กลับภายใน ๗ วัน)

ตลอดฤดูกาลแห่งการจำพรรษา พระพุทธองค์ทรงห้ามพระภิกษุเที่ยวจาริกไปในสถานที่ต่าง ๆ ตลอดฤดูฝน ยกเว้นเมื่อมีเหตุจำเป็น ที่เรียกว่า “**สัตตาทกณียะ**” จึงจะทรงอนุญาตให้เดินทางในระหว่างพรรษาได้ โดยให้กลับภายใน ๗ วัน

ความเป็นมาแห่งสัตตาทกณียะ

หลังจากที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบัญญัติการอยู่จำพรรษาแล้ว ครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ประทับอยู่ ณ เขตวนาราม กรุงสาวัตถี มีอุบาสกชาวเมืองโกศลคนหนึ่งชื่อ อุเทน ได้สร้างวิหารถวายสงฆ์ เมื่อสร้างเสร็จแล้วก็ส่งคนไปนิมนต์ภิกษุทั้งหลายมา เพื่อตนจะได้ถวายวิหารทาน และฟังธรรม

แต่ภิกษุทั้งหลายตอบว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบัญญัติไว้ว่า ภิกษุเข้าพรรษาแล้ว ต้องอยู่ประจำที่ตลอด ๓ เดือน จะเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ตามความประสงค์เหมือนช่วงก่อนเข้าพรรษาไม่ได้ ขออุบาสกอุเทนจงรอก่อนเถิด เมื่อหมดเขตพรรษาแล้ว ภิกษุทั้งหลายจะรีบพากันไป แต่ถ้าหากอุบาสกมีภารกิจอื่นที่ต้องรีบทำ และจำเป็นต้องถวายวิหารในเวลานั้นก็ให้ถวายแก่ภิกษุที่ประจำอยู่ในอารามใกล้ ๆ นั้นเถิด

อุบาสกอุเทนทราบข่าวแล้วก็ไม่พอใจ ถึงกับกล่าวติเตียนภิกษุสงฆ์ว่า เมื่อเราส่งข่าวไปแล้ว เหตุใดพระคุณเจ้าทั้งหลายจึงไม่มา ทั้ง ๆ ที่เราก็คือเป็นทายาทผู้ทำกิจการงานของสงฆ์ เป็นผู้อุปฐากสงฆ์

ภิกษุทั้งหลายได้ยินคำติเตียนดังนี้แล้ว จึงพากันไปกราบทูล พระผู้มีพระภาคเจ้าให้ทรงทราบ พระองค์จึงตรัสว่า ตถาคตอนุญาต ให้ไปได้ ๗ วัน ผู้ที่จะไป ได้แก่ ภิกษุ ภิกษุณี นางสิกขมานา (สามเณรี ที่ได้รับการอบรมเป็นเวลา ๒ ปี เพื่ออุปสมบทเป็นภิกษุณี) สามเณร สามเณรี อุบาสก อุบาสิกา แต่เมื่อไปแล้ว ต้องกลับมาให้ทันภายใน ๗ วัน

ถ้ามีใครสร้างวิหาร เเพิง ปราสาท ปราสาทโล้น ถ้ำ บริเวณ ชุ่มประตู่ เรือนไฟ ศาลาเรือนไฟ สระโบกขรณี มณฑป อาราม พื้นอาราม ฯลฯ แล้วได้ส่งข่าวให้คนไปนิมนต์ภิกษุว่า ขอให้พระคุณเจ้ามาเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ท่าน จะฟังธรรม และอยากเห็นภิกษุทั้งหลาย ภิกษุทั้งหลายควรจะไปได้ แต่ต้องกลับมาให้ทันภายใน ๗ วัน

สัตตาหกรณียะ ที่พระพุทธองค์ทรงอนุญาตมีดังต่อไปนี้

๑. เมื่อมีสาธุชนปรารถนาจะบำเพ็ญบุญกุศล และส่งคนมานิมนต์ ในกรณีเช่นนี้ทรงอนุญาตให้ไปได้เฉพาะที่เขาส่งคนมานิมนต์ ถ้าไม่ส่ง คนมานิมนต์ ก็ไม่ทรงอนุญาตให้ไป

๒. เมื่อเพื่อนสหธรรมิกอาพาธ จะส่งคนมานิมนต์หรือไม่ก็ตาม ทรงอนุญาตให้ไปช่วยดูแลได้

๓. เมื่อเพื่อนสหธรรมิกเกิดความไม่ยินดีในการประพฤติพรหมจรรย์ เกิดความรำคาญใจหรือกลุ้มใจ หรือเกิดความเห็นผิด ทรงอนุญาตให้ ไปเพื่อระงับเหตุนั้น ๆ ได้

๔. เมื่อเพื่อนสหธรรมิก (ภิกษุ ภิกษุณี) ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ปรารถนาจะออกจากอาบัติในชั้นใดก็ตาม ทรงอนุญาตให้ไปได้

ภาพ : ปลงอาบัติ

๕. เมื่อสงฆ์ปรารภจะทำสังฆกรรมลงโทษภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง และภิกษุรูปที่จะถูกลงโทษต้องการให้ไป เพื่อไกล่เกลี่ยไม่ให้อำนาจรับโทษ หรือให้โทษเบาลง หรือไปเพื่อแนะนำภิกษุรูปนั้นให้ปฏิบัติโดยชอบด้วย พระวินัย หรือเพื่อปลอบใจ เป็นต้น ก็ทรงอนุญาตให้ไปได้

๖. เมื่อนางสิกขมานาหรือสามเณรปรารภจะบวช ทรงอนุญาตให้ไป เพื่อช่วยเหลือในการนั้นได้

๗. เมื่อภิกษุ ภิกษุณี สิกขมานา สามเณร สามเณรี มารดาหรือบิดา ป่วยไข้ ไม่ว่าจะส่งคนมานิมนต์หรือไม่ก็ตาม เมื่อทราบเรื่องก็สามารถไปได้ ส่วนกรณีของพี่น้องหรือญาติเจ็บป่วยนั้น ถ้าส่งคนมานิมนต์ก็ทรงอนุญาตให้ไปได้

๘. เมื่อวิหารชำรุด สามารถไปเพื่อหาสิ่งของมาปฏิสังขรณ์ได้

การขาดพรรษาที่ไม่ต้องอาบัติ

ภิกษุใดไม่อยู่จำพรรษา หรือพบวัดที่จะจำพรรษาแล้วแก่งัดเดินทางเลยไปเสีย ภิกษุนั้นต้องอาบัติทุกกฏ แต่ก็มีข้อยกเว้นบางกรณี คือ เมื่อมีเหตุจำเป็นเกิดขึ้น ทำให้ไม่สามารถจำพรรษาในที่นั้น ๆ ต่อไปได้ ก็ทรงอนุญาต ไม่ให้อาบัติ ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. เมื่อถูกสัตว์ร้ายรบกวน ถูกโจรปล้น วิหารถูกไฟไหม้ หรือน้ำท่วม

๒. เมื่อชาวบ้านถูกโจรปล้นแล้วอพยพหนีไป ทรงอนุญาตให้ไปกับเขาได้ และหากชาวบ้านแตกกันเป็น ๒ ฝ่าย ทรงอนุญาตให้ไปกับฝ่าย

ข้างมากได้ หรือถ้าฝ่ายข้างมากไม่มีศรัทธาเลื่อมใส ก็ทรงอนุญาตให้ไป
กับฝ่ายข้างน้อยที่มีศรัทธาเลื่อมใสได้

๓. เมื่อเกิดปัญหาขาดแคลนอาหาร หรือยารักษาโรค หรือขาดผู้
บำรุง ทำให้ได้รับความลำบากในปัจจุบัน ๔ ทรงอนุญาตให้ไปสู่อื่นได้

๔. หากมีผู้เอาทรัพย์สินมาล่อ ทรงอนุญาตให้ไปให้พ้นได้

๕. เมื่อภิกษุสงฆ์หรือภิกษุณีสงฆ์แตกกัน หรือมีผู้พยายามทำให้
แตกกัน หรือทำให้แตกกันแล้ว ทรงอนุญาตให้ไป เพื่อช่วยระงับความ
ไม่สามัคคีนั้นได้

ทรงอนุญาตการจำพรรษาในที่บางแห่ง

ภิกษุบางรูปประสงค์จะจำพรรษาในที่บางแห่งต่าง ๆ กัน ทรงผ่อนผัน
ให้จำพรรษาได้ คือ

๑. ในคอกสัตว์ (หมายถึง อยู่ในที่ที่คนเลี้ยงสัตว์พักอาศัย)
๒. เมื่อคอกสัตว์ย้ายไป ทรงอนุญาตให้ย้ายตามไปได้
๓. ในหมู่เกวียน
๔. ในเรือ

ทรงห้ามจำพรรษาในที่ที่ไม่สมควร

ทรงห้ามการจำพรรษาในที่ที่ไม่สมควร (ไม่ปลอดภัยหรือคับแคบ
เกินไป) คือ

๑. ในโพรงไม้
๒. บนกิ่งหรือคาบไม้
๓. กลางแจ้ง

๔. ไม่มีเสนาสนะ (ที่นอนที่นั่งที่ป้องกันอากาศร้อนหนาว)
๕. ในที่เก็บศพ
๖. ในกลด
๗. ในตุ่ม

ข้อห้ามอื่นๆ

๑. ห้ามตั้งกติกาก่อนที่ไม่สมควร เช่น ตั้งกติกาก่อนว่า ในพรรษาจะไม่บวชสามเณรให้ เป็นต้น

๒. ห้ามรับปากว่า จะจำพรรษาในที่ใดแล้ว แต่กลับไม่จำพรรษาในที่นั้น

พุทธประเพณีการจำพรรษาได้ยึดถือปฏิบัติสืบเนื่องกันมาเป็นเวลายาวนานกว่า ๒,๕๐๐ ปี นับตั้งแต่วันที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติพระวินัยในครั้งนั้น ประเพณีอันดีงามนี้ก็ยังคงยึดถือปฏิบัติสืบเนื่องตลอดมาตราบกระทั่งถึงทุกวันนี้

การอยู่จำพรรษานั้น เป็นการเปิดโอกาสให้ภิกษุทั้งหลายได้พบปะสนทนาธรรม แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน เพื่อการประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งขึ้นไป มีเวลาประพฤติปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่งมากขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของทุกชีวิต ◉

ชีวิตอันสูงสุด

วันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

โอรุททลวงพอธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พิธีอุปสมบทอุทิศชีวิต วันวิสาขบูชา พ.ศ. ๒๕๒๘

วันศุกร์ที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งในชีวิตสมณะ คือ เป็นวันที่เราพร้อมใจกันมาอธิษฐานจิตที่จะอยู่จำพรรษาาร่วมกัน ในขอบเขตที่กำหนดเอาไว้ตามพระวินัย ซึ่งเราก็ปฏิบัติอย่างนี้ต่อเนื่องกันมาทุกปี ที่ต้องอยู่จำพรรษาาร่วมกันเพราะว่าเป็นฤดูฝน ไม่เหมาะในการที่จะปลีกลี้วไปเดินธุดงค์เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม ดินอากาศฟ้าไม่อำนวย

ชีวิตอันสูงสุด

เมื่อเราตั้งจิตอธิษฐานที่จะอยู่จำพรรษาาร่วมกันแล้ว ก็ให้ตั้งใจทำให้ถูกหลักวิชา ถูกวัตถุประสงค์ของการมาบวช คือ จะต้องใช้ทุกอนุวินาทีที่มีอยู่ในพรรษานี้ ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิตสมณะ คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง ขจัดกิเลสอาสวะที่มีอยู่ให้หมดสิ้นไป ให้เหลือแต่จิตที่บริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง

ชีวิตสมณะเป็นชีวิตอันสูงสุด เป็นสิ่งที่บังเกิดขึ้นได้ยาก ต้องมีการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็มีการสืบทอดต่อกันมาจากพระมหาเถรานุเถระทั้งหลายกระทั่งมาถึงตัวเรา ซึ่งเราก็ได้ศึกษาเรียนรู้กันติดอยู่แล้วว่า กว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นั้น ท่านต้องสละทุกสิ่ง ทั้งทรัพย์ อวัยวะ และชีวิตมานับภพนับชาติไม่ถ้วนอย่างน้อยก็ ๒๐ อสงไขยเศษแสนมหากัป ที่เรียกว่า **ปัญญาธิกพุทธเจ้า** เช่น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ ท่านก็อยู่ในประเภทนี้ กว่าจะมีพระศาสนาเกิดขึ้นได้ ต้องมีการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเกิดขึ้นยากมากทีเดียว

เพศสมณะนี้เฉพาะผู้มีบุญ แม้พระเจ้าจักรพรรดิมีबारมีมาก
ปกครองโลกและทวีปทั้ง ๔ ได้ด้วยศีลธรรม มีความบริสุทธิ์ได้ใน
ระดับหนึ่ง อย่างน้อยก็ศีล ๕ ก็ยังตั้งความปรารถนาที่จะออกบวช

ตัวอย่างเช่น ในยุคหน้าที่จะถึงนี้ พระเจ้าลัซขบรมจักรพรรดิ ที่จะ
ออกบวชในยุคพระศรีอริยเมตไตรย พระองค์ปกครองทวีปทั้ง ๔ ให้
มนุษย์ทั้งหลายมีศีลมีธรรม แต่ก็ยังดับทุกข์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นท่านจึง
ทิ้งทุกอย่างแล้วออกบวชเพื่อแสวงหาโมกขธรรม ธรรมที่ทำให้หลุดพ้น
จากกิเลสอาสวะ เพราะเพศสมณะเป็นเพศภาวะอันสูงสุด เป็นสุดยอด
แห่งความปรารถนาของผู้รู้ ของผู้มีดวงปัญญา ของผู้มีบาร์มี และไม่ใช้
พระเจ้าจักรพรรดิเฉพาะในโลกนี้ในยุคหน้าเท่านั้น แม้ในโลกอื่น ๆ
พระเจ้าจักรพรรดิก็ยังออกบวช แม้พสกนิกร บริษัทบริวารทั้ง ๔ ทวีป
ก็ออกบวชตามมากมาย แต่มันอยู่นอกตำรารับตำรา

เพศสมณะจึงเป็นเพศภาวะอันสูงสุด เฉพาะผู้มีบุญ มีบาร์มี มี
ดวงปัญญาถึงปรารถนา แล้วก็บวชได้เฉพาะมนุษย์เท่านั้น เป็นเทวดา
พรหม อรูปพรหมบวชไม่ได้

ลูกทั้งหลายมีคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว เป็นมนุษย์ มีบุญบาร์มี มี
ดวงปัญญา จึงได้ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง แล้วออกบวชตามรอยบาท
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ ซึ่งแม้มีสมบัติจักรพรรดิรออยู่
ตรงหน้า อีกทั้งเกิดในตระกูลกษัตริย์ แต่ท่านก็ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง
แล้วออกบวช เพราะเห็นว่า ชีวิตเป็นทุกข์ ทุกข์จากความแก่ เจ็บ ตาย
เป็นต้น จะพ้นทุกข์ได้ต้องดับกิเลสให้ได้จึงออกบวช

ลูกทั้งหลายกำลังเดินรอยตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ เมื่อเราอยู่ในเพศภวณี้แล้ว ในพรภษานี้เป็นฤตูกาลที่เหมาสม ไมร้อน ไมหนาวเกินไป เมาะในการบำเพ็ญสมณธรรมเป็นอย่งยิ่ง อีกรั้งร่างกายยังแข็งแรงอยู่ ยังประกอบความเพียรได้เต็มที่ และความตายก็ไม่มีนิมิตหมาย จะตายเวลาไหน ยามไหน เดือนไหนก็ไม่ทราบ จึงไม่ควรประมาทในการดำเนินชีวิต เพราะเรามีความพร้อมทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้ว

ภาพ : พิธีอุปสมบท หลวงพ่อธัมมชโย วันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๒

ธรรมของสมณะ

นับจากวันนี้เป็นต้นไป ที่ได้อธิษฐานจิตจะอยู่จำพรรษาตลอดไตรมาสนี้ อย่าอยู่ไปอย่างนั้น ๆ ให้มันหมดพรรษาไป แต่มีพรรษาเพิ่มขึ้นแค่นั้น

ธรรมของสมณะ คือ ข้อปฏิบัติสำหรับผู้บวช ต้องรักษากายวาจาใจ ให้สะอาด บริสุทธิ์ ด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว ให้ใช้ทุกอนูวินาทีของทุกวันบำเพ็ญสมณธรรม

เราทราบดีว่า ที่ตั้งของใจที่แท้จริงอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ อยู่ในกลางท้องกลางกายของเรา เอาใจมาหยุดมานิ่งอยู่ตรงนี้ได้ตลอดเวลาในทุกอิริยาบถ ทุกกิจวัตร ทุกกิจกรรม ให้แต่ละอนูวินาทีนี้สั่งสมแต่กระแสธาตุแห่งความบริสุทธิ์ที่เกิดจากใจหยุดใจนิ่ง

ความรู้ภายใน

ใจหยุดอยู่ภายในเท่านั้นความบริสุทธิ์ที่แท้จริงจึงจะบังเกิดขึ้นได้ในระดับที่เห็นความบริสุทธิ์ว่า มีลักษณะอย่างไร มีอาการอย่างไร

พอใจหยุดถูกส่วนเข้า มันก็จะตกศูนย์เข้าไปสู่ภายใน แล้วจะมีดวงธรรมลอยขึ้นมา ปรากฏเป็นดวงใส ๆ อย่างเล็กก็ขนาดดวงดาวในอากาศ ดวงดาวบนท้องฟ้า อย่างกลางขนาดพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ อย่างใหญ่ก็ขนาดพระอาทิตย์ยามเที่ยงวันหรือใหญ่กว่านี้ ที่มาพร้อมกับความสุข ความบริสุทธิ์ ที่เรารู้สัมผัสได้ว่ามันแตกต่างจากที่เราเคย

เข้าใจว่ามันเป็นความสุข ซึ่งถ้าเอามาเทียบกันแล้ว นั่นแค่ความสนุก ความเพลิน แต่ดับทุกข์ไม่ได้

แต่สุขนี้ที่เกิดจากความบริสุทธิ์เมื่อใจหยุดนิ่งอยู่ภายใน เห็นเป็นดวงชัดใสแจ่มกระจ่างอยู่กลางกาย ในทุกอิริยาบถ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน กิน ดื่ม พุด คิด ก็เห็นชัดใสแจ่มกระจ่างเลย ถ้าทำได้อย่างนี้ ชีวิตสมณะของเราจึงจะถูกหลักวิชชา การมาบวชในคราวนี้เราก็จะสมปรารถนา

ดวงสว่างที่เกิดขึ้นเรียกว่า **ดวงปฐมมรรค** คือ ปากทางเบื้องต้นที่จะไปสู่อายตณนิพพานที่พญามารกัณนักกันหนา ไม่ให้ใจของเรามาหยุดมานิ่งอยู่ที่ตรงนี้ ให้ใจเรากระเจิดกระเจิงไปติดกับสิ่งภายนอก ติดกับรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ติดกับคน สัตว์ สิ่งของ ความสนุกสนานเฮฮา ความเพลิดเพลิน เพราะกลัวมนุษย์จะหยุดนิ่งได้ เพราะถ้าใจหยุดนิ่งได้ ธรรมก็เกิดขึ้นเป็นดวงใส ๆ ดังกล่าว เป็นประดุจปากประตูของพระนิพพาน

ความรู้สึกว่า เราเป็นนักบวชก็เพิ่มขึ้น เมื่อใจเราหยุดนิ่ง เห็นแสงสว่าง เห็นดวงใส ๆ มีความสุข ปิติสุข หล่อเลี้ยงใจ ชักนำให้ใจของเราดื่มด่ำเข้าไปสู่ภายใน อยากหยุด อยากนิ่ง อยากดิ่งไม่ยั้ง เพราะว่ามีสิ่งที่ดึงดูดให้เราเข้าไปศึกษาเรื่องราวความจริงของชีวิตอีกมากมาย

ใจอยากจะอยู่ที่ตรงนี้ เมื่อเราหยุดนิ่งได้ จะดิ่งเข้าไปจนกระทั่งไปถึงดวงในดวง ภายในกายเข้าไปเรื่อย ๆ จะเห็นดวงธรรมต่าง ๆ ผุดซ้อนขึ้นมา กระทั่งเห็นกายต่าง ๆ ผุดซ้อนขึ้นมาน่าอัศจรรย์ ใจจะล่องนเป็นชั้น ๆ เข้าไป

เมื่อใจล่องน ากยก็ล่องนเข้าไปถึงกายภายใน ตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กระทั่งเข้าไปถึงกายธรรมโคตรภู ภายใน เข้าถึงพระธรรมกายภายใน ความรู้สึกกว่าเราเป็นพระก็สมบูรณ์ขึ้น คือ เป็นพระนอกและพระใน ข้างนอกเราครองผ้ากาสาวพัสตร์ ข้างใน เราเป็นพระธรรมกาย ความรู้สึกกว่าเราเป็นแหล่งแห่งเหื่อนาบุญก็เพิ่มขึ้น ความสุข ความบริสุทธิ์ก็เพิ่มขึ้น

จักขุก็เกิดขึ้น ธัมมจักขุ การเห็นรอบตัวก็เกิดขึ้นมา ญาณหยั่งรู้ เห็นถึงไหนรู้แจ้งไปถึงนั้นก็เกิดขึ้น ปัญญา ความเข้าใจเรื่องราว ความรอบรู้บังเกิดขึ้น วิชชา แสงสว่าง วิชชาที่ตั้งแต่ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ การระลึกชาติหนหลังได้ก็บังเกิดขึ้นกับเรา จุตูปปาตญาณ การเห็นภพภูมิต่าง ๆ เห็นการเวียนว่ายตายเกิดของเราและสรรพสัตว์ทั้งหลายได้

ความแจ่มแจ้งก็ชัดเจนว่า ชีวิตที่แท้จริงทั้งหลายที่ผ่าน ๆ มานั้น พญามารเอากิเลสมาบังคับให้เราสร้างกรรมทางกาย ทางวาจา ทางใจ แล้วเก็บผลแห่งการกระทำนั้นไปเป็นวิบากกรรม และให้เราไปเสวยความทุกข์ทรมานเป็นอะไรต่าง ๆ มนุษย์บ้าง สัตว์บ้าง ไปตกนรกบ้าง

ดังนั้น ก็จะเห็นการเวียนว่ายตายเกิดของตัวเราและผู้อื่นได้ว่า เป็นอย่างนี้ซ้ำซากมานับภพนับชาติไม่ถ้วน เมื่อเห็นแจ่มแจ้งด้วยธัมมจักขุ ของพระธรรมกาย มีญาณทัสสนะเกิดขึ้น แล้วปัญญา วิชชา แสงสว่าง ก็เกิดขึ้น ความเบื่อหน่ายที่จะเวียนว่ายตายเกิดแบบนี้ แบบผู้ไม่รู้ แบบผู้ที่ถูกบังคับให้สร้างกรรมแล้วก็มีวิบากกรรม เราไม่อยากจะเกิดแบบนี้

สำหรับสายภาคโปรด ก็อยากจะดับกิเลสอาสวะ ก็จะตั้งศึกษาวิชาต่อไปว่า อะไรเป็นบ่อเกิดให้เกิดสิ่งนี้ ที่เห็นว่ากิเลสอาสวะทั้งหลาย เช่น ความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นต้น ที่พญามารเอามาใส่ จะต้องแก้กิเลสตรงนี้ให้ได้ ก็จะหยุดนิ่งต่อไปเรื่อย ๆ ไม่ได้ทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้

หยุดนิ่งอย่างเดียว จนกระทั่งตกศูนย์หลุดเข้าไป จากกายธรรมโคตรภูก็เป็นกายธรรมพระโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา ไปเรื่อย ๆ เป็นพระสกิทาคามี เป็นพระอนาคามี และเป็นพระอรหันต์ เข้าถึงกายธรรมอรหัตผล หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูม ดับขันธทั้งหลายที่จะรองรับให้เห็นจำคิดรู้ทั้งหลายบังเกิด ประกอบเป็นกายขึ้นมาดับหมด ตกศูนย์เข้าสู่อายตณนิพพาน สายภาคโปรดจะไปอย่างนี้

ถ้าสายภาคปราบ ก็จะมุ่งเข้าไปหาแหล่งที่บังคับบัญชาที่สร้างกิเลสเข้ามาบังคับให้สร้างกรรม แล้วมีวิบากกรรมรองรับ ก็จะสวไปถึงต้นเหตุยิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก แล้วจะไปดับที่เหตุเข้าไปเรื่อย ๆ อย่างนี้จนกว่าจะถึงที่สุด ซึ่งผู้ที่จะประกอบก็จะคุ้นเคยกับคำว่า ที่สุดแห่งธรรมคือ ต้องค้นวิชาเข้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งสามารถแก้ไขทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาบังคับบัญชาได้ กระทั่งหลุดจากสิ่งที่เขาบังคับบัญชาทั้งหมดแล้วก็ไปถึงที่สุตนั้นเลย

เพราะฉะนั้น หยุดจึงเป็นตัวสำเร็จที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ท่านได้กล่าวเอาไว้ให้เราได้บรรลุธรรมดังกล่าวกว่า ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานของชีวิต เข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะ แล้วมีความรู้แจ้ง เห็นแจ้ง ทางตลอดในธรรมทั้งปวง ในสรรพสัตว์และสรรพสิ่ง

ทั้งหลาย ดังนั้น พระราชินีตั้งแต่ววันนี้เป็นต้นไป ที่ลูก ๆ ทั้งหลายได้อธิษฐานจิตอยู่จำพรรษา จงกระทำให้เกิดประโยชน์อันสูงสุดนี้เทอญ

ให้ใช้ทุกอนุวินาทีที่เรายังแข็งแรงประกอบความเพียรให้เต็มที่ โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น ว่าติดกิจกรรมนี้ กิจกรรมนี้ เพราะการทำความเพียรภายใน สามารถทำควบคู่กับทุกกิจวัตรกิจกรรมทั้งภายในวัดนอกวัดและในทุกหนทุกแห่ง การกิจหยาบเราก็ก็นำไป การกิจละเอียดก็ต้องทำไปด้วย ให้สำเร็จทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน การบวชนี้จึงจะคุ้มสมปรารถนาที่เราตั้งใจมาแล้วด้วยดี

วันนี้เป็นวันที่สำคัญ ถ้าเราเริ่มต้นวันนี้ให้เป็นวันที่ดี ให้ลูกหลักวิชาอย่างมุ่งมั่นตั้งใจทุกอนุวินาทีตลอดพรรษานี้ กระแสธารแห่งความสุขแห่งความบริสุทธิ์ก็จะบังเกิดขึ้นกับลูกทุกรูป เมื่อกระแสธารแห่งความบริสุทธิ์ กระแสธารแห่งบุญจากทุกรูปมารวมกันก็จะเกิดพลัง เกิดอานุภาพที่จะดึงดูดสิ่งดี ๆ ให้บังเกิดขึ้นกับชีวิตของเรา กับผู้อื่น กับโลกใบนี้ และทุกหนทุกแห่ง ขอให้ลูกทุกรูปจงใช้ทุกอนุวินาทีให้เป็นไปอย่างนี้

หลวงพ่อบ้านวยพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยพรให้ลูกทุกรูป จงมีบุญเยอะ ๆ มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและการประพฤติพรหมจรรย์ ให้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย มีรู้ มีญาณแม่นยำถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการ ☉

ปัตกิเลสทิ้งไป

วันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

โฆวาทหลวงพ่อดิฉันชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : ปฏิบัติธรรม สวนลั่นจี พนาวัฒน์ จ. เชียงใหม่

วันเสาร์ที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

วันนี้เราพร้อมใจกันอธิษฐานจิตอยู่จำพรรษา ณ วัดพระธรรมกาย ถูกลงเข้าพรรษาเป็นฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการบำเพ็ญสมณธรรมอย่างยิ่ง เพราะอากาศไม่ร้อนเกินไป ไม่หนาวเกินไป

ภายในพรรษามีเวลาจำกัดเหลือเกิน ก็ให้ลูกทุก ๆ รูปที่ตั้งใจมาบวชกันแล้ว ทั้งพระเก่า พระใหม่ ใช้ทุกอนุวินาทีตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกัน ตั้งใจฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ บวชให้ได้ ๒ ชั้น ให้สมกับที่เราตั้งใจมาบวช อย่าสักแต่ว่าบวชไปอย่างนั้น ให้เวลามั่นหมัดไปในแต่ละวันแต่ละคืน

เพศสมณะเฉพาะผู้มีบุญ

เพศสมณะเป็นเพศภาวะอันสูงสุด เฉพาะผู้มีบุญมีบารมีที่สั่งสมบุญบารมีมายาวนานเท่านั้นจึงจะเข้าสู่เพศภาวะนี้ได้

ลูกทุก ๆ รูปทั้งพระเก่า พระใหม่ ล้วนเป็นผู้มีบุญบารมีกันมาทั้งสิ้น จึงได้ตัดสินใจทำทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่งในทางโลก ให้โอกาสตัวเองมาบวช มีบุญบารมีที่จะได้เข้าถึงธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บรรลุ ขอเพียงให้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่ อย่าให้วันคืนผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ต้องรีบชิงช่วงที่เรายังมีเรี่ยวมีแรง ยังแข็งแรงอยู่ บำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่

ธรรมที่จะทำให้เป็นสมณะนั้น คือ การฝึกใจให้หยุดให้หนึ่ง ให้ใจเราอยู่กับตัว อยู่ที่ฐานตั้งต้นดั้งเดิมภายใน คือ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ซึ่งเป็นตำแหน่งเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เราบรรลุธรรมได้ กลั่นจิต
กลั่นใจของเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ได้ และจะหลุดพ้นจากการเป็นบ่าว
เป็นทาสของพญามารได้

สิ่งที่พญามารกลัว

จะหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารได้ จะต้องนำ
ใจกลับเข้ามาสู่ภายใน ให้มาหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้
เป็นสิ่งที่พญามารกลัวนักกลัวหนา

กลัวใจของลูกทุก ๆ รูป มาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
เพราะว่าถ้าใจมาหยุดอยู่ที่ตรงนี้แล้ว ความบริสุทธิ์กายวาจาใจจะบังเกิด
ขึ้น จนเห็นความบริสุทธิ์เป็นดวงใส ๆ บังเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายฐาน
ที่ ๗ ซึ่งจะนำไปสู่การเห็นกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรม
ในธรรม คือ จะเห็นกายต่าง ๆ ช้อน ๆ กันอยู่ภายใน เป็นชั้น ๆ เข้าไป
เป็นต้น ก็จะทำให้พ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร

ฉะนั้น พญามารจึงกลัวนักกลัวหนา ด้วยความกลัวของพญามาร
จึงได้ดึงใจของเราหลุดออกจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ไปติดกับ
โลกภายนอก ติดรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ แล้วก็ให้ใจมี
เครื่องพันนาการของชีวิต วนเวียนอยู่อย่างนั้น เมื่อจิตหยาบพญามาร
ก็จะสอดธาตธรรมที่ไม่บริสุทธิ์ เป็นบาป เป็นอกุศล สอดกิเลส ความ
โลภ ความโกรธ ความหลง เข้ามาบังคับกาย บังคับวาจา บังคับใจ ให้เรา
กระทำการที่ไม่ถูกต้อง ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำ แล้วปรับคดี
เราให้มีวิบากกรรมติดกันไปข้ามภพข้ามชาติ

อีกทั้ง เอาความไม่รู้ ธาตุที่ไม่บริสุทธิ์มาครอบงำเห็น จำ คิด รู้ หรือกายวาจาใจของเรา จนหมดสภาพที่จะไปรู้เรื่องราวความเป็นจริง ของชีวิต ชีวิตจึงวนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร เวียนตายเวียนเกิดแบบไม่รู้ วนเวียนอยู่อย่างนี้ซ้ำ ๆ แล้วก็เอาวิบากกรรมมาบังคับให้เราไปอบาย บ้าง ไปเกิดในมหานรก เป็นอสุรกาย สัตว์เดียรัจฉาน หรือมาเกิดเป็น มนุษย์ ก็ไม่รู้อีก ให้เจอวิบากกรรมต่าง ๆ อีกมากมาย

กว่าเราจะรู้ตัวก็ต้องมาเจอท่านผู้รู้ ก็ต้องค่อย ๆ สังสมบุญบารมี ในศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งเรื่อย ๆ มา ได้ยินได้ฟังคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ ของพระอริยเจ้าทั้งหลาย หรือท่านผู้รู้ทั้งปวง เราจึงจะมีความรู้ตรงนี้ กว่าที่จะนำจิตกลับมาสู่ภายในนั้น ต้องใช้เวลายาวนานนับไม่ถ้วนทีเดียว

การตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ไม่มีเว้นเลยแม้พระองค์เดียว ตรัสรู้ธรรม คือ ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้งนี้ ด้วยวิธีเดียวกันหมด คือ ท่านทิ้งทุกอย่าง ปล่อยาวทุกสิ่ง ไม่ให้ใจไปเกาะ ไปเกี่ยว ไปเหนียว ไปรั้งเรื่องอะไรเลย ไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด ๆ ทั้งปวง แล้วนำใจกลับ เข้าไปสู่ภายใน หยุดนิ่งอยู่ภายในตัวของท่าน ถูกส่วนกิตกศุณฺยเข้าไปสู่ ภายใน ดวงธรรมก็ลอยบังเกิดขึ้นมา แล้วท่านก็หยุดนิ่งอย่างเดียวเรื่อย ๆ

จนกระทั่งได้บรรลุธรรมเรื่อยไปตามลำดับ เห็นกายในกาย เวทนา ในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรมดังกล่าว ที่ซ้อน ๆ กันอยู่ภายใน โดยเฉพาะกายที่สำคัญ คือ พระธรรมกายที่อยู่ภายใน เป็นกายผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว กายนี้มีธัมมจักขุ เห็นได้รอบตัว มีญาณทัสสนะ เครื่องหยั่งรู้

ซึ่งเกิดความรู้ขึ้นมาเรียกว่า ปัญญา รวมกันเป็นหมวดหมู่ เป็นวิชา แสงสว่างบังเกิดขึ้น จักขุ ญาณ ปัญญา วิชา แสงสว่าง รวมประชุมอยู่ในกลางองค์พระธรรมกาย

เมื่อท่านได้รู้ ได้เห็น ท่านก็ได้บรรลุปุณนิवासานุสสติญาณ คือ ระลึกชาติหนหลังได้ เห็นเป็นเรื่องเป็นราวเกี่ยวกับชีวิตของท่านในแต่ละภพแต่ละชาติ ถอยหลังเรื่อยไปเลย แล้วก็รู้เห็นการเกิดขึ้นและดับไปของสรรพสัตว์ทั้งหลาย จนกระทั่งเห็นกิเลสเข้ามาบังคับ รู้จักว่า โลภะ โทสะ โมหะ ลักษณะเป็นอย่างไร ท่านก็ขจัดกิเลสอาสวะจนกระทั่งหมดสิ้นไป เหลือแต่กายธรรมพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า บริสุทธิหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย มีบรมสุขบังเกิดขึ้น สุขที่ไม่มีประมาณ ความบริสุทธิ์ที่บังเกิดขึ้นมาพร้อมกับการหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ

เมื่อท่านประกาศธรรมของท่าน โดยเฉพาะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ ก็ได้ไปโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ จนได้บรรลุธรรมไปตามลำดับ เห็นไปตามลำดับ เช่นเดียวกับพระองค์

ฝึกหยุดใจควบคู่กับภารกิจ

พรพราหมณ์เราได้มาบวชแล้ว ให้ลูกทุกรูปใช้ทุกอนุวินาทีให้เป็นไปเพื่อการฝึกใจให้หยุดนิ่ง อย่าให้ใจไปเกาะ ไปเกี่ยว ไปเหนี่ยว ไปรั้งในเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น นี่เป็นกรณียกิจ กิจที่นักบวชควรกระทำ แม้ว่าลูกจะมีกิจวัตรกิจกรรม มีภารกิจอะไรก็ตาม อย่าเว้นสิ่งนี้ ให้ทำควบคู่กันไปเหมือนลมหายใจเข้าออกอย่างนั้น ไม่ว่าเราจะทำกิจกรรมอะไร เราก็ยัง

หายใจเข้า หายใจออก ข้อวัตรปฏิบัติอะไรต่าง ๆ ก็เป็นสิ่งที่เกื้อกูลให้เรา มีความบริสุทธิ์บริบูรณ์เป็นพระแท้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นให้ทำความคุ้นกันไป

หมั่นตรึก หมั่นนึก หมั่นคิด เอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ควบคู่กับการกิจกจิวัตรกิจกรรมในทุก ๆ วัน ถ้าถูกทำได้อย่างนี้ ใจก็จะอยู่กับเนื้อกับตัว ใจจะไม่เคลื่อนไปที่ไหน ก็จะมีบรรลุละมุนได้

การบวชในครั้งนี้เราจะสมปรารถนา แม้ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ก็ตาม ก็ได้ชื่อว่า เป็นพระแท้ เป็นเพื่อนาบุญของโลก และเป็นทีเคารพสักการบูชาของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย เราก็ได้บุญมาก โยมพ่อโยมแม่ ก็ได้บุญมาก ญาติโยม สรรพสัตว์ทั้งหลายก็ได้บุญเยอะ ญาติโยมที่สนับสนุนเราก็จะมีส่วนแบ่งบุญตรงนี้ได้มาก

เพราะฉะนั้น ให้ใช้ทุกอนุวินาทีเป็นไปเพื่อการนี้ละลูกนะ การบวชในคราวนี้ โดยเฉพาะพรรษานี้ จะได้เป็นพรรษาที่มีคุณค่าสมกับเป็นชีวิตของนักบวช แล้วเป็นต้นบุญต้นแบบแก่ผู้ที่จะมาบวชในภายหลัง

นึกเมื่อไรเราก็ปลื้ม นึกถึงวันเวลาที่ผ่านไปในเพศสมณะ เราก็ปลื้ม แม้จะลาสิกขาออกไปก็ตาม เมื่อมีความจำเป็นจะต้องไปอยู่ทางโลก นึกเมื่อไร เราก็ปลื้มว่า ช่วงที่เราให้ออกาสตัวเองมาบวช เราได้ฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้

ภาพ : พิธีอุปสมบทหลวงพ่อดัตตชีโว
ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
วันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

สำหรับพระบวชใหม่ โดยเฉพาะพรราชนี่เป็นต้นไป ความปลื้มเมื่อเกิดขึ้น จะยังใจเราให้บริสุทธิ์สูงส่ง มีความภาคภูมิใจ เล่าสู่กันฟัง ใครได้ยินได้ฟังเขาก็จะปลื้มตาม แล้วก็อยากบวชอย่างเรา หากตัวเองบวชไม่ได้ ก็อยากจะไปชวนสมาชิกในครอบครัว หมูญาติ หรือผู้มีบุญมาบวช

ถ้าเริ่มต้นที่เราได้ดั่งอย่างนี้ กระแสแห่งความบริสุทธิ์ ความดี ก็จะขยายออกไป พระศาสนาก็จะตั้งมั่น แล้วก็แผ่ขยายต่อ ๆ ไปอีก ผลสะท้อนที่จะกลับคืนมา คือ บารมีของเรา เป็นบุญพิเศษของเราที่เราได้ฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ เราปลื้มก่อน แล้วเล่าสู่กันฟัง ให้ใครฟังเขาปลื้มตาม พระศาสนาก็ตั้งมั่น โดยเราเป็นหนึ่งในนั้นที่ช่วยกันสืบทอดพระศาสนา เป็นอายุพระศาสนา ช่วยประกาศพระศาสนา เป็นต้นบุญต้นแบบของพระศาสนา บุญพิเศษนี้ก็จะเกิดขึ้นกับเรา แม้ว่าเราจำเป็นจะต้องลาสิกขาไปก็ตาม

ปิดกิเลสทิ้งไป

วันนี้เป็นวันแรกของพรราชนี่ ให้ลูกทุกรูปตั้งอกตั้งใจให้ดี หมั่นสังเกต ให้มีสติอยู่ตลอดเวลา ให้จิตเราบริสุทธิ์ผ่องแผ้วอยู่เสมอ ถ้าเรามีสติ เวลาที่พญามารสอดกิเลสเข้ามา จะเป็นกิเลสตระกูลไหนก็ตาม เราก็ปิดมันทิ้งไปเลย ก่อนที่มันจะปรุงแต่งให้เราไปคิด

เช่น สมมติว่า สอดความโลภเข้ามา มีความทะยานอยากแบบทางโลก พอเข้ามาจะปรุงจิต เราก็ปิดทิ้งไปเลย หรือโทสะ ความขัดเคือง ขุ่นใจ ถ้าเกิดขึ้นก็ให้รู้ทัน แล้วปิดทิ้งไปเลย โมหะก็เช่นเดียวกัน มีความคิดที่จะไปยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด พอมันสอดเข้ามา เราต้องปิดทิ้งไป อย่า

ให้มันปรุจติปรุจใจของเราให้เป็นอย่างนั้น หมั่นสังเกตอย่างนี้ได้ มันก็ค่อย ๆ ละไปที่ละตัว สองตัว ทีละเล็ก ทีละน้อย ไม่ช้าก็บรรเทาเบาบางลงไปเรื่อย ๆ ใจเราก็จะใส สะอาด บริสุทธิ์

ถ้าทางลัดที่สุด คือ เอาใจหยุดอยู่ที่กลางกาย ให้เห็นดวงใส ๆ เห็นองค์พระใส ๆ ก็เลสก็จะได้ช่องที่จะสอดเข้ามา ใจเราก็จะบริสุทธิ์ ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

โดยเฉพาะผู้ที่มีมโนปณิธานมุ่งมั่นที่จะศึกษาวิชชาธรรมกาย พรรษานี้เป็นพรรษาที่เหมาะสมอย่างมาก ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว เรายังมีความแข็งแรง ผึกจิตผึกใจไว้ที่กลางกายให้ได้ตลอดเวลา ให้เข้าถึงดวงใส ๆ ให้ได้ ถึงองค์พระภายในให้ได้

หมั่นผึกซ้ำ ๆ อย่าเบื่อหน่าย ผึกอย่างมีฉันทะ ผึกไปเรื่อย ๆ รักที่จะผึก ผึกไปทุกวันควบคู่กับการกิจ กิจวัตรกิจกรรมประจำวัน สักวันเราก็จะสมความปรารถนา

หลวงพ่อบ้านวยพร

พรรษานี้ หลวงพ่อขอให้ลูกทุกรูป จงมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและการประพฤติพรหมจรรย์ ให้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย มีรู้มีญาณแม่นยำ ถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

ภาพ : อบรมพระธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

พลังมวลแห่ง ความบริสุทธิ์

วันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

วัตถุประสงค์การบวช

เราได้กล่าวคำอธิษฐานพรชาโดยพร้อมเพรียงกันว่า เราจะอยู่จำพรรษาร่วมกันในขอบเขตที่ตั้งแห่งไปให้ทราบแล้ว ก็ให้ลูกทุก ๆ รูปพึงตั้งใจศึกษาเรียนรู้พระธรรมวินัยไว้ให้ดีว่า **พรชานี้เราจะทำอะไร อย่างไรถึงจะให้กายวาจาใจของเราใส สะอาด บริสุทธิ์ที่สุด แล้วถูกต้องตามพระธรรมวินัยที่สุด**

เพราะเราทั้งหลายทุกอย่าง วางทุกสิ่ง เข้าวัดมาบวชกันในคราวนี้ ตั้งแต่พระภิกษุใหม่ พระนวกะ จนกระทั่งพระเถรานุเถระ พระมหาเถระ ก็มีวัตถุประสงค์หลักเพียงอย่างเดียว คือ การมาบวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ ขจัดกิเลสอาสวะที่มีอยู่ในใจของเราให้หมดสิ้นไป ให้เหลือแต่กายวาจาใจที่ใส สะอาด บริสุทธิ์ ที่พ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร นี่คือวัตถุประสงค์หลักเช่นเดียวกับในสมัยพุทธกาล

รองลงมา ก็เพื่อการบำเพ็ญเนกขัมมบารมี รวมทั้งบารมี ๑๐ ทศ โดยเฉพาะเนกขัมมบารมีนี้ ให้เป็นอุปนิสัยปัจจัยติดไปในภพชาติต่อไป คือ ตั้งแต่เราเป็นคฤหัสถ์เข้ามาบวชเป็นพระในช่วงสั้น ๆ อย่างน้อยก็ ๑ พรรษา อยู่รักษิณ แล้วออกเดินธุดงค์ หรืออย่างกลางบวชช่วงยาว บวชไปวันต่อวัน เดือนต่อเดือน ปีต่อปี เท่าที่เราจะมีความพึงพอใจที่จะสั่งสมเนกขัมมบารมี รวมทั้งบารมี ๑๐ ทศให้มากขึ้น

ตลอดจนกระทั่งบวชอุทิศชีวิต เพื่อพระพุทธศาสนา คือ ผู้ที่มีบารมี
แก่กล้ามากขึ้น มองไม่เห็นประโยชน์อันใดที่จะไปใช้ชีวิตในเพศคฤหัสถ์
ซึ่งมีเครื่องข้อง เครื่องกังวลเยาะ โอกาสที่จะทำกายวาจาใจ ให้สะอาด
ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยากกว่าในเพศของสมณะ อีกทั้งมีเครื่องพณฺหาการ
ของชีวิตมากมาย เดียวกัน เดียวกัน เดียวกันจะหมดเวลาของชีวิต ใน
ช่วงที่อายุของมนุษย์เป็นช่วงที่กำบังไขลง เป็นช่วงสั้น ๆ ก็ตั้งใจบวชอุทิศ
ชีวิต เพราะเห็นประโยชน์ของการบวชว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ผู้ที่มีบารมี
เขาก็จะคิดกันอย่างนี้ เกิดมาทั้งทีก็ต้องสร้างบารมีกันให้ได้มากที่สุด
ทำความสะอาด บริสุทธิ์ กายวาจาใจให้ได้มากที่สุด

ประโยชน์ของความเป็นพระ

บวชเป็นพระแล้ว ประโยชน์ของความเป็นพระอยู่ที่ได้เข้าถึงธรรมะ
ภายใน มีความบริสุทธิ์ภายใน อย่างน้อยก็เห็นดวงใส ๆ แต่หลัก ๆ
ต้องเข้าถึงพระภายในให้ได้ จึงจะได้ประโยชน์ของการมาบวชเป็นพระ

ตอนเป็นคฤหัสถ์นั้นกายวาจาใจของเราไม่สะอาด ไม่บริสุทธิ์ ก็ละ
เพศนั้นมาอยู่ในเพศของบรรพชิต เพื่อกลั่นจิตกลั่นใจให้บริสุทธิ์เพิ่มขึ้น
มากกว่าตอนเป็นคฤหัสถ์ จะให้ยิ่งกว่านี้ก็ต้องเข้าถึงพระในตัว คือ เป็น
พระแล้วก็ยังเป็นพระอีก เป็นทั้งพระภายนอก เป็นทั้งพระภายใน ที่เราคุ่น
กับคำว่า บวช ๒ ชั้น อย่างนี้ก็จะได้รับประโยชน์ยิ่งขึ้น เป็นพระภายนอก
และพระภายใน

พระภายในก็ตั้งแต่องค์พระที่เป็นกุศลนิमित จนกระทั่งไปถึงพระ
ธรรมกายโคตรภู เป็นกายธรรมโคตรภู เป็นพระภายในที่บริสุทธิ์บริบูรณ์
ยิ่ง ๆ ขึ้น ถ้าจะให้รอดปลอดภัยในสังสารวัฏ ก็ต้องเป็นพระที่บริสุทธิ์

เพิ่มขึ้นไปอีก ตั้งแต่เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี กระทั่งเป็นพระอรหันต์

ถ้าจะศึกษาให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ก็จะต้องเข้าถึงพระในพระ บวชแล้วบวชเล่าไปเรื่อย ๆ คือ ได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย วิชาที่จะต้องศึกษาด้วยธรรมกายล้วน ๆ ภายนอกศึกษาไม่ได้ ไปให้สุดสายของวิชาธรรมกาย ความบริสุทธิ์ก็จะมีเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

แต่ถ้าจะให้บริสุทธิ์มากกว่านี้จนกระทั่งไปแก้ไขต้นเหตุแห่งความทุกข์ทั้งหลาย ต้องไปแก้ที่พญามาร ก็จะต้องทำความละเอียด ทำความบริสุทธิ์ให้ยิ่งกว่านี้เข้าไปอีก จนกระทั่งไปเชื่อมกับพระที่เก่า ๆ แก่ ๆ ก่อน ๆ นั้น ที่มีธาตุอันบริสุทธิ์มาก ๆ ขึ้นไป ตั้งแต่ปลายธาตุไปกลางธาตุ แล้วก็ไปถึงพระต้นธาตุโน้น จึงจะไปสู้รบปรบมือกับพญามารเขาได้

การมาบวชนี้ ถ้าจะให้ได้ประโยชน์ก็ต้องทำดังกล่าว ทำความบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ จนกระทั่งเป็นความบริสุทธิ์ที่เราเห็นได้ เข้าถึงได้ นอกจากสัมผัสได้แล้ว ต้องเห็นเป็นแสงสว่าง เป็นดวง เป็นกาย เป็นองค์พระ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด บวชคราวนี้จึงจะสมความปรารถนา จะได้อันสงฆ์ยิ่งใหญ่ไพศาลเป็นอสงไขยอัปมาณัง คือ จะนับจะประมาณว่าได้บุญมากขนาดไหนนั้น ประมาณไม่ได้ คำนวณไม่ได้ จะเข้าถึงอย่างนี้ได้ ใจต้องเกลี้ยง ๆ ไม่มีพณณาการของชีวิต

ภาพ : อบรมธรรมทายาทรุ่นแรก "รุ่นทนายาด"

ณ ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕

ทำประโยชน์ตนให้ได้ก่อน

เมื่อเราตัดสินใจมาบวชแล้ว ต้องทำประโยชน์ของเราให้เกิดขึ้น นอกเหนือจากประโยชน์ผู้อื่น ต้องทำประโยชน์ของเราให้ได้ก่อนเป็นอันดับแรก ให้ได้เข้าถึงพระภายในดังกล่าวนั้น ด้วยการทำจิตให้บริสุทธิ์ ไม่ให้ใจไปเกาะ ไปเกี่ยว ไปเหนียว ไปรั้ง ในเรื่องราวที่ทำให้เกิดความยินดียินร้าย

ต้องระวังรักษาทวารต่าง ๆ ไม่ว่าทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ อะไรที่จะเข้ามาในใจแล้ว จะทำให้เกิดความยินดียินร้าย ทำให้เราสูญเสียความบริสุทธิ์ ทำให้เกิดความทะยานอยาก ซึ่งเป็นเครื่องมือของมาร เราก็ต้องเอาชนะมันตั้งแต่วินาทีแรก

เช่น ตาเราไปเห็นอะไรก็ตาม ที่เราได้ยินว่า ตากระทบรูป เห็นภาพคน สัตว์ สิ่งของต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นต้น จะต้องรักษาความบริสุทธิ์ตรงนี้ให้ดี อย่าให้มันลงไปปรุงจิตให้เกิดความยินดียินร้าย ไม่ว่ายินดีหรือยินร้ายจิตก็ไม่บริสุทธิ์ จะต้องระวังกันตั้งแต่ตอนนั้น ทางหู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็เช่นเดียวกัน

เมื่อใจเราเป็นกลาง ๆ ปราศจากความยินดียินร้ายที่พญามารเขาส่งมาให้เป็นเครื่องมือมาร ความอยากเป็นเครื่องมือมาร เป็นสมุนของมาร เป็นบ่อเกิดแห่งความทุกข์ ถ้าเราทำหยุดทำนิ่งได้ ทำใจเฉย ๆ ได้ มันก็ลงไปปรุงในใจเราไม่ได้ ใจเราก็จะเกลี้ยง ๆ ใจจะนิ่งอย่างนุ่มนวลลงไปเอง เดี่ยวความสว่างภายในก็เกิด

ความสว่าง คือ ความบริสุทธิ์เบื้องต้นที่มาพร้อมกับความสุข บวชแล้วต้องรู้จักว่า ความสุขเป็นอย่างไร ความบริสุทธิ์เป็นอย่างไร

ป้อมปราการของใจ

พรราชานี้ เราจะมีโอกาสฝึกฝนตัวของเราเอง ไม่ให้ใจของเราหลุดออกจากตัว ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วอยู่ในที่ตั้งแห่งชัยชนะ

ป้อมปราการที่สำคัญของใจ คือ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ใจจะต้องหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ เมื่อความยินดียินร้ายที่พญามารเขาส่งมาให้ แล้วเรารู้ทัน เราดักมันไปเสียก่อน ใจนิ่งอยู่ตรงนี้ได้ พญามารมันก็ทำอะไรเราไม่ได้

เราก็จะเข้าถึงความสุข ความบริสุทธิ์ ความสว่าง การเห็นแจ้งภายใน ที่มาพร้อมกับความรู้แจ้ง เห็นดวง เห็นกายในกายซ้อน ๆ กันอยู่ เห็นธรรมในธรรม เห็นจิตในจิต เห็นองค์พระในองค์พระซ้อน ๆ กันอยู่ภายใน

อาณาภาพแห่งความบริสุทธิ์

เมื่อใจแต่ละดวงของพวกเราแต่ละองค์ใส บริสุทธิ์ มีความบริสุทธิ์มาก ๆ มารวมกัน ก็จะเกิดมวลแห่งความบริสุทธิ์ เหมือนลูกพระลูกเณรทุกรูปที่มาอธิษฐานพรราชาร่วมกันนี้ จะเกิดพลังแห่งความบริสุทธิ์ขึ้นมา ในใจดังกล่าว ในแต่ละองค์มารวมกันก็จะเป็นมวลแห่งความบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นในอาณาบริเวณที่เรากำหนดขอบเขตอยู่จำพรรษา

มวลแห่งความบริสุทธิ์นี้ จะทำให้เกิดอาณาภาพอันไม่มีประมาณ ก็สามารถสร้างสถานที่ของเรา หรือดินแดนที่เรากำหนดขอบเขตแห่งการอยู่จำพรรษานี้เป็นดินแดนพิเศษได้ คือ เรามีความสุข มีความบริสุทธิ์ มีอาณาภาพ ใครที่เขาได้เหยียบย่างเข้ามา เป็นมนุษย์ เป็นเทวดา ญาติโยม

ทั้งหลาย เขาก็จะได้รับความบริสุทธิ์ ความสุข ความสมหวัง การเข้าถึงธรรมติดตามตัวไปด้วย ทุกข์ไม่อาจเข้ามาในดินแดนนี้ได้

ความบริสุทธิ์ต้องเพิ่มขึ้นทุกวัน

พรุณานี้เรามีเวลาจำกัดนะลูกนะ วันนี้เป็นวันเริ่มต้น เราจะนับถอยหลังกันไปทุก ๆ วันอย่างนี้ ไม่ช้าก็สิ้นสุดกันแล้ว แต่ความบริสุทธิ์ของเราจะต้องเพิ่มพูนขึ้นในทุกวันที่ผ่านไป

พรุณนี้ต้องดีกว่าวันนี้ บริสุทธิ์กว่าวันนี้ สะอาดกว่าวันนี้ พลังมวลแห่งความบริสุทธิ์ของเราต้องมีมากขึ้น เพิ่มขึ้น ถ้าเรามีความสุข

ภาพ : อบรมธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

มีความบริสุทธิ์ภายใน เราก็จะสังเกตเห็นว่าสิ่งแวดล้อม ดิน อากาศ
ฟ้า และผู้คนจะแตกต่างไปจากที่เราเคยเห็น จะสวยงามดงามขึ้น จะ
บริสุทธิ์ขึ้น จะมีความสุขขึ้น

หยุดนั้นแหละเป็นตัวสำเร็จ ที่จะทำให้เกิดภาวะดังกล่าวทั้งมวล
นั้น ถ้าใจเราหยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ได้ แล้วเอาใจของเรามา
ซ้อนกันเป็นหนึ่งเดียวกัน กระแสแห่งความบริสุทธิ์ก็จะครอบคลุม ไม่ใช่
เฉพาะบริเวณของเราอย่างเดียว แต่ว่าจะครอบคลุมขยายไปทั่วทุกทิศ
ทุกทาง กระทั่งครอบคลุมโลกใบนี้ แล้วก็กลั่นโลกใบนี้ได้ ไปเชื่อมกับผู้รู้
ผู้เห็น ผู้มีอานุภาพทั้งหลายได้

เพราะฉะนั้น นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปนะลูกนะ ให้ตั้งมั่นตั้งใจให้ดี
ทั้งผู้มาบวชใหม่ ทั้งผู้ที่บวชอยู่เก่าแล้ว พรรษานี้ต้องให้แตกต่างจาก
ทุกพรรษาที่ผ่านมา ในการสั่งสมความบริสุทธิ์ดังกล่าวด้วยหยุดกับนิ่ง
ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

หลวงพ่อบ้านวพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยการให้ลูก
ทุก ๆ รูป จงมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้
ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและการประพฤติพรหมจรรย์

ให้ลูกฝึกใจหยุดนิ่งได้ เข้าถึงธรรมได้ เข้าถึงพระธรรมกายได้ เข้าถึง
วิชชาธรรมกายได้ มีรู้มีญาณแม่นยำ ถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความ
เป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

ยกชั้นเข้าถึงธรรม

วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

เราได้กล่าวคำอธิษฐานอยู่จำพรรษาที่วัดพระธรรมกายกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว กำหนดขอบเขตต่าง ๆ เราก็ได้รับทราบกันแล้ว ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องพระวินัย เรายังไม่ลงรายละเอียดในที่นี้

วัตถุประสงค์การบวช

วัตถุประสงค์หลักของการมาบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ วัตถุประสงค์รองลงมา คือ การสั่งสมบุญสร้างบารมี บำเพ็ญเนกขัมมบารมีของเราให้เพิ่มขึ้น คือ เริ่มต้นบวชกันตั้งแต่ระยะสั้น ๑ พรรษา แล้วก็ค่อย ๆ สั่งสมบุญบวชระยะยาวเพิ่มขึ้นเป็นหลาย ๆ พรรษา จนกระทั่งบวชตลอดจนหมดอายุขัย รองลงมาก็ คือ การสั่งสมบารมี

เข้าพรรษา ช่วงเวลาปฏิบัติธรรม

ตอนนี้ ลูกทุกรูปได้เป็นสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากันแล้ว จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวชในคราวนี้

ฤดูฝนที่เราจะอยู่จำพรรษาร่วมกันมีเวลาแค่ ๓ เดือนเท่านั้น ซึ่งไม่นานเลย เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการบำเพ็ญสมณธรรมอย่างยิ่ง เพราะไม่ร้อนเกินไป ไม่หนาวเกินไป อากาศเป็นสัปปายะเหมาะสมในการบำเพ็ญสมณธรรม แล้วเราก็จะได้อยู่จำพรรษา บำเพ็ญสมณธรรมร่วมกัน ใครติดขัดปัญหาการปฏิบัติข้อไหนจะได้ซักถามกันได้ ถ่ายทอดความรู้

Know-how ในการปฏิบัติธรรมซึ่งกันและกัน ช่วงเวลาเข้าพรรษาจึงเป็นช่วงเวลาที่ดี ถ้าเราได้ใช้ทุกอณูวินาทีของการมาบวชให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์

ต้องบวชให้ได้ ๒ ชั้น

พรรษานี้เป็น “พรรษาแห่งการยกชั้นเข้าถึงธรรม” ทั้งผู้มาใหม่และผู้อยู่เก่า แม้ผู้มาบวชใหม่ที่ตั้งใจว่า จะบวชแค่ช่วงสั้น ๆ คือ ตั้งใจจะอยู่จำพรรษาลัก ๑ พรรษา ออกพรรษาแล้วอยู่รับจันและออกเดินธุดงค์เพื่อไปพัฒนาวัดร้างให้เป็นวัดรุ่ง

แม้จะบวชช่วงสั้น ๆ ก็ตาม เมื่อบวชแล้ว เป็นสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ต้องตั้งใจให้เป็นพระที่ดีที่สุดเท่าที่จะดีได้ แม้ว่าเรายังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้าก็ตาม แต่อย่างน้อยก็ต้องรู้จักหนทางในการมาสู่ความเป็นพระอริยเจ้า ต้องตั้งใจบวช และต้องบวชให้ได้ ๒ ชั้น

ข้างนอกเราก็บวชแบบญัตติจตุตถกรรม ที่เราได้ทำพิธีกรรมกันมาแล้วในหมู่สงฆ์ มีพระอุปัชฌาย์ มีคณะสงฆ์ต่าง ๆ เหล่านั้น แต่ความรู้สึกความเป็นพระของเรายังไม่บริบูรณ์ สังเกตดูเวลาเราหลับแล้วยังฝันว่า เรายังเป็นคฤหัสถ์นะ หรือบางทีความนึกคิดหรืออะไรต่าง ๆ ยังเผลอทำแบบคฤหัสถ์ก็มี

จะเป็นพระที่สมบูรณ์เพิ่มขึ้น ก็ต้องบวชให้ได้ ๒ ชั้น คือ ต้องบำเพ็ญสมณธรรมจนกระทั่งใจหยุดนิ่งกลับเข้าไปสู่ภายใน แล้วเข้าถึงพระธรรมกายในตัว รู้จักสภาวะที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงว่า มีลักษณะเป็นอย่างไร เราได้ยินได้ฟังมาบ่อย แต่ถ้าเรายังเข้าไม่ถึงก็จินตนาการไม่ออกว่า พระในตัวมีลักษณะเป็นอย่างไร เข้าถึงแล้วมีความสุข ความบริสุทธิ์อย่างไร

ความสุขที่เข้าถึงพระธรรมกายในตัวเองนี่ เป็นสิ่งที่จินตนาการไม่ได้ ต้องเข้าถึงจริง ๆ ความบริสุทธิ์ในการเข้าถึงเป็นอย่างไรก็จินตนาการไม่ออก ต้องเข้าถึง ถ้าเราบวชแล้วได้อย่างนี้ แม้บวชช่วงสั้น ๆ แค่ ๑ พรรษาก็ตาม ก็ได้ชื่อว่า มาบวชเป็นพระแล้วได้ทำให้ชีวิตพระนี่ดีที่สุด

เป็นพระดีที่สุดในระดับที่เรามีความปลื้มปิติและภาคภูมิใจในตัวเองของเราเอง แตกต่างจากวันเวลาที่ผ่านมามาดอนเป็นคุณุหัตถ์ว่า เราจะหาช่องที่จะมาปิติและภาคภูมิใจในตัวเองนี่มันหาไม่ได้ แต่วันใดเมื่อเรา

ภาพ : อบรมคุณธรรมเจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่า กรมป่าไม้

เข้าถึงพระในตัว ความปิติและภาคภูมิใจก็จะเกิดขึ้น ใจจะเป็นใหญ่อยู่ในตัวเอง มีอิสรภาพ มีปิติสุขหล่อเลี้ยงใจ เพราะฉะนั้นบวชมาแล้วแม้ช่วงสั้นก็ต้องเป็นอย่างนี้

โอรพาทแด่พระเถระ

ผู้บวชอยู่เก่า ผ่านกาลเวลามานานจนเป็นพระเถระแล้ว แม้ว่าจะมีการกิจเกี่ยวกับงานพระศาสนาก็ตาม แต่ก็ต้องไม่ให้เป็นข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้นที่จะไม่ให้เราบำเพ็ญสมณธรรม

ในพรรษานี้ ขอให้แตกต่างจากพรรษาที่ผ่านมา ให้พระเถระทั้งหลาย ที่นับวันพรรษาจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ ให้ความสำคัญเรื่องการบำเพ็ญสมณธรรม ให้มากขึ้นไปกว่าเดิมควบคู่กับภารกิจประจำวัน ปิติสุขที่หล่อเลี้ยงใจนี้ จะเป็นกำลังใจในการสร้างบารมีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง เมื่อตัดสินใจทำทุกอย่าง วางทุกสิ่ง มาบวชแล้ว ต้องให้บรรลุดัตถุประสงค์ของการบวช และบวชให้ตลอดรอดฝั่ง เอาฝั่งสำเร็จแห่งการบวชตลอดชีวิตติดตัวไป ข้ามภพข้ามชาติ จะได้เป็นกำลังใจสำหรับผู้ที่มาในภายหลัง อย่าให้เรา แก่ไปฟรี ๆ เจ็บไปฟรี ๆ แล้วก็ตายไปฟรี ๆ นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

โลกคอยความหวัง

ถ้าหมู่คณะของเราตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมได้เต็มที่ ก็จะเป็นกำลังใจให้กับสังฆมณฑลตามวัดวาอารามต่าง ๆ ที่ท่านไม่มีกำลังใจ หรือบวชไปนั้น ๆ จะได้หันกลับมาประพฤติปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพิ่มขึ้น ที่ท่านทำติดอยู่แล้วก็จะดียิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ หมู่คณะของเราก็จะได้เป็นกำลังใจแก่สังฆมณฑลทั่ว ๆ ไป

ในช่วงเวลานี้ หมู่คณะเราถั่วรวมทั้งภายในและต่างประเทศ ถือว่ามีพระภิกษุสามเณรมากที่สุด ต้องถือว่าเป็นกำลังหลักของพระพุทธศาสนา ถ้าทุกกรุปมีความตระหนัก มีความเข้าใจถึงความสำคัญของตัวเราเองแล้ว พรรษานี้ก็จะเป็นพรรษาอัศจรรย์ที่เราจะยกยอพระพุทธศาสนา กอบกู้พระพุทธศาสนาให้กลับมาเฟื่องฟูเหมือนย้อนยุคพุทธกาล หรืออย่างน้อยยุคโบราณกาลที่ผ่านมา นี่ก็จะเป็นบารมีพิเศษสำหรับทุกรูปที่ได้ตั้งอกตั้งใจทำกันไปอย่างนี้

เพียรและทำถูกหลักวิชา

การเข้าถึงธรรมนั้นไม่ยาก แต่ก็ไม่ง่าย กำลังพอดี ๆ คือ ต้องประกอบความเพียรอย่างกลั่นกล่า อย่างถูกหลักวิชา ถ้าทำอย่างถูกหลักวิชาแล้ว ทุกรูปต้องสมความปรารถนาอย่างแน่นอน

พวกเรายังมีสิ่งที่จะต้องศึกษาเรียนรู้กันอีกมากมายเกี่ยวกับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยเฉพาะวิชาธรรมกายที่เราได้ยินได้ฟังกันมายาวนาน เราแค่ได้ยิน แต่เรายังไม่รู้จัก จะรู้จักก็ต้องเกิดจากการรู้แจ้ง รู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้ง เมื่อใจหยุดนิ่งอยู่ภายในจะเห็นความสำคัญของวิชานี้ที่เดียว ที่จะทำให้อย่างเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น สมบูรณ์ขึ้น บริสุทธิ์บริบูรณ์เพิ่มขึ้น

อานิสงส์สร้างสิ่งแวดล้อมที่สัปปายะ

พรรษานี้เป็นพรรษาที่สำคัญ ขอให้พรรษานี้ดีกว่าพรรษาที่ผ่านมา ผู้ที่ปฏิบัติอยู่แล้วก็พยายามประคองทำให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น ผู้ที่ใหม่ก็ตั้งอกตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกันให้ดี

ช่วยกันรับบุญพิเศษ คือ สร้างสิ่งแวดล่อมให้เป็นสัปปายะ เหมาะสมที่จะบำเพ็ญสมณธรรม ต้องเกื้อกูลกัน ต้องรู้จักสามัคคีกัน ประคับประคองกันไป ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน เมื่อสิ่งแวดล่อมเป็นสัปปายะ การเข้าถึงธรรมก็จะง่าย เพราะหลักวิชชา นั้นต้องสบาย

คำว่า “สบาย” นั้นลึกซึ้งกว่าที่เราเคยเข้าใจ เพราะถ้าเราสร้างสิ่งแวดล่อมทำให้รู้สึกสบาย ๆ จะได้ดู ได้เห็น ได้ยิน ได้ฟังอะไรตรงไหนก็แล้วแต่ มันทำให้ใจสบาย เบิกบาน

ใจที่สบาย เบิกบานอย่างนี้ ความบริสุทธิ์จะได้ช่อง ใจก็จะหยุดนิ่งได้ง่าย นี่เป็นอานิสงส์พิเศษ บารมีพิเศษสำหรับผู้ที่ยช่วยสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นสัปปายะให้เกิดขึ้น ที่จะช่วยทำให้เราเข้าถึงธรรมได้อย่างง่าย ๆ

หลวงพ่อบ้านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยพร ขอให้พรชานี้เป็นพรชาพิเศษ ให้ลูกทุกรูปจงมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงอย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและการประพฤติพรหมจรรย์ ให้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย แท่งตลอดในวิชาธรรมกายของพระลัษ्หมาลัษ्หมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐

ทำไมต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง

วันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

โอวาทหลวงพ่อัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันเสาร์ที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

วันนี้เราได้พร้อมใจกันกล่าวคำอธิษฐานจิต และตั้งใจอยู่จำพรรษาที่วัดพระธรรมกาย และได้บอกขอบเขตกันไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งผู้บวชใหม่และพระเถระตั้งแต่ชุดบุกเบิกเรื่อยมา เรากล่าวคำอยู่จำพรรษาดด้วยความสมัครใจ ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจอย่างเต็มที่ว่า

พรรษานี้ เราจะ不去ค้ำคั้นแรมราตรีที่ไหน จะมุ่งมั่นใช้ทุกอนุวินาทีในพรรษานี้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวชในคราวนี้ ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ นี่คือวัตถุประสงค์ของการบวชอย่างแท้จริง

ภายในพรรษานี้ อย่าให้วันคืนล่วงไปโดยเปล่าประโยชน์ เราจะต้องเตือนตัวเอง สอนตัวเองให้ได้ตลอดเวลาว่า เรามาบวชเพื่อวัตถุประสงค์หลักอย่างนี้เท่านั้น ไม่ใช่อย่างอื่น ถ้ารองลงมาก็เพื่อสั่งสมบารมี บำเพ็ญเนกขัมมบารมีของเราให้เพิ่มขึ้น

ทำไมต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง

การทำพระนิพพานให้แจ้งเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของชีวิตในสังสารวัฏ เพราะชีวิตในสังสารวัฏนี้ไม่ปลอดภัย เนื่องจากว่า เราตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม กฎแห่งไตรลักษณ์ ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา และกฎเกณฑ์อีกมากมาย ทั้ง ๆ ที่เราไม่อยากจะอยู่ในกฎเกณฑ์นี้

ชีวิตในสังสารวัฏ ในภพทั้งสามนี้ ทั้งกามภพ รูปภพ อรูปภพ ไม่ว่าจะเกิดไปเป็นอะไรล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น คือ ทำดีได้ดี

ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าพูดพอเข้าใจได้ก็คือ มีแต่บุญกับบาปเท่านั้นที่ปกครองดูแลชีวิตของเรา

ที่ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม ก็คือ พญามารเขาเอากิเลสมาบังคับให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย รวมทั้งตัวของเราด้วยให้สร้างกรรม เมื่อสร้างกรรมก็มีวิบากกรรม ประคับคั่ง โดยที่เราไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลย ว่าทำไมเราจะต้องมาตกอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์อย่างนี้ แต่จะรู้เรื่องหรือไม่รู้เรื่องก็ตามก็ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมนี้ และมีภพภูมิรองรับ มีอบายภูมิ มหานรก อสุสหนรก ยมโลก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ภพภูมิของมนุษย์ สวรรค์ เหล่านี้เป็นต้น รองรับกันอยู่

ถ้าส่วนสุคติ ก็เป็นของฝ่ายบุญ

ถ้าส่วนทุคติ ก็เป็นของฝ่ายบาป

ชีวิตเรามีแต่บุญกับบาปเท่านั้น

ที่คอยบังคับบัญชาเราอยู่

แต่เราไม่รู้เรื่องเลย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรลุลุธรรม

จนกระทั่งมีการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านได้ตรัสรู้ อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ และพบหนทางแห่งความพ้นทุกข์ เพราะท่านเบื่อหน่ายชีวิตในการเวียนว่ายตายเกิด และเอาชีวิตเป็นเดิมพันถึงค้นพบวิธีที่จะเดินทางออกจากสังสารวัฏไปสู่ภพภูมิที่พ้นจากกฎเกณฑ์ดังกล่าว เป็นที่ที่ปลอดภัย มีแต่บรมสุขล้วน ๆ คือ **อายตนิพพาน**

เมื่อพระองค์ได้บรรลุนิพพานแล้ว ด้วยพระมหากรุณาจึงนำมาถ่ายทอดสั่งสอน เพื่อให้เราเป็นอย่างท่าน คือ พ้นจากความทุกข์ทรมานของชีวิต เหมือนนักโทษ เหมือนเชลยศึก ที่ตกเป็นทาสของพญามาร ให้เป็นอิสรภาพ พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด แล้วก็ไปสู่อายตนะนิพพาน เช่นเดียวกับพระองค์

ท่านจึงถ่ายทอดสิ่งที่ท่านได้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด มาเป็นคำสั่งสอนที่เราคุ้นอยู่ในพระธรรม คือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อให้เราได้ทำตามท่าน ท่านทำอะไร เราก็ทำอย่างนั้น ฉะนั้นท่านเป็นอย่างไร เราก็จะเป็นอย่างนั้น ท่านดับทุกข์ได้ เราก็จะดับทุกข์ได้ ท่านเข้าถึงบรมสุขได้ เราก็เข้าถึงบรมสุขได้ เพราะสิ่งที่พระองค์นำมาสั่งสอนนั้น ล้วนแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นจริงกับพระองค์ แล้วก็ถ่ายทอดสั่งสอนโดยไม่มีการปิดบังอำพราง ด้วยความรักและปรารถนาดี ด้วยมหากรุณาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างแท้จริง สร้างบารมีมาก็เพื่อการนี้

วันนี้เราได้เป็นสมณะแล้ว เป็นสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะต้องทำตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เดินตามรอยพระบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านสอนให้เราทำอย่างไร เราต้องทำอย่างนั้น

คิดพูดทำแบบพระ

เมื่อลูกทุกรูปพร้อมใจกันอธิษฐานจิตว่า จะอยู่จำพรรษานี้ ก็ต้องมุ่งมั่นตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่ ให้กายวาจาใจของเราสะอาด ให้บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นไปทุกอนุวินาที ไม่ให้ใจเราเศร้าหมองโดยอุปกิเลสต่าง ๆ

โดยนิเวศน์ต่าง ๆ คือ ไม่เพียงคิดแบบชาวโลก ไม่เพียงประพฤติแบบชาวโลก ให้คิดแบบพระ พุทธแบบพระ และทำแบบพระ ง่ายที่สุด คือ

>> ตลอดพรรษานี้เราจะรักษาข้อวัตรปฏิบัติ ทำกิจวัตรกิจกรรม ไม่ให้ขาดเลย

>> จะอยู่จำพรรษาที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ รักษาจิตดวงเดียว ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ในตำแหน่งเดียวที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ท่านรักษาใจของท่านในตรงนี้ เพราะว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่จะเดินทางออกจากสังสารวัฏไปสู่อายตนะนิพพาน

การบวชเกิดขึ้นยาก ต้องเป็นนักบวชที่แท้จริง

ลูกพระธรรมทายาทที่รักทุกรูปพึงตั้งใจให้ดี เพราะกว่าจะมีวันนี้ สำหรับเรานั้น เราต้องทิ้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง และวิ่งเข้าวัดมาบวช การทิ้งสิ่งที่คุ้นเคยในทางโลกไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับผู้คุ้นเคยในสิ่งเหล่านั้น ต้องมีผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตรไปเชิญชวนมา กอปรกับบุญเก่าของเราที่สั่งสมเอาไว้ได้ช่องส่งผล เมื่อสองประสานเกิดขึ้น เราจึงได้ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง และวิ่งเข้าวัดมาบวชอย่างนี้

เมื่อเราตัดสินใจจะเป็นนักบวชแล้ว ลูกทุกรูปจะต้องเป็นนักบวชที่แท้จริง พึงเว้นจากพฤติกรรมแบบคฤหัสถ์ เพราะเรามีเพศต่างจากคฤหัสถ์แล้ว อาการกิริยาใด ๆ ของสมณะ เราก็ต้องทำอาการกิริยานั้น ๆ

แต่ก็ไม่ใช้เคร่งเครียด ไม่ใช่อดเคร่งให้ใครเขาดูว่า เราเคร่ง แต่เราแค่ทำตามพระธรรมวินัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางเนติแบบแผน ทรงมีพระบรมพุทธานุญาตเอาไว้เท่านั้น

โอวาทแด่พระใหม่

เมื่อเรามาเป็นนักบวชใหม่ สิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้คือ

>> รักษาใจให้ใส ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ตลอดเวลา ในทุกอิริยาบถ

>> เป็นผู้ว่าง่าย สอนง่าย ทำตามได้อย่างง่าย ๆ โดยค่อย ๆ ศึกษาเรียนรู้จากพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงที่ท่านจะถวายความรู้ด้วยความสุขใจสบายใจ แม้ว่าบางอย่างเราจะไม่คุ้นเคย ต้องฝืนบ้างก็ตาม แต่ถ้าหากลูกมีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร หรืออย่างน้อยที่สุดเพื่อสั่งสมเนกขัมมบารมี ต้องการบุญกุศลเพื่อปิดประตูบาป เปิดประตูสวรรค์ให้กับตัวเรา และบิดามารดา บรรพบุรุษของเรา ลูกก็ต้องเป็นผู้ว่าง่าย สอนง่าย เพราะว่าที่พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงท่านถวายความรู้ ถวายคำแนะนำนั้น ล้วนเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความปรารถนาดีอย่างยิ่ง เพื่อให้การบวชในคราวนี้ของลูกทุกรูปสมความปรารถนาอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ด้วยดี

>> ให้ความสำคัญกับตัวเองในการมาสั่งสมบารมี ในการจะทำพระนิพพานให้แจ้ง

>> ให้ความเคารพต่อพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ที่ท่านสละเวลาอันมีค่าของท่าน ที่จะไปบำเพ็ญสมณธรรมโดยส่วนตัวมาเพื่อเราอย่างนี้

ถ้าเกื้อกูลกันอย่างนี้ได้ พรรชานี้เราจะอยู่กันอย่างผาสุก จะเป็นต้นบุญต้นแบบสำหรับผู้ที่จะมาบวชในภายหลัง กิตติศัพท์อันดีงามนี้จะขยายไปยังหมู่ของบรรพชิต

ช่วยกันกอบกู้พระศาสนา

ในขณะนี้วัดร้างเกิดขึ้นมากมาย วัดใกล้จะร้างก็ทยอยกันเกิดขึ้น เพราะว่าขาดศาสนทายาท มีแต่พระมหาเถรานุเถระ หลวงปู่ หลวงตา รักษาไว้ วัดละรูปสองรูปเท่านั้น แต่ถ้ากิดติคัพทอันงามของพวกเรา ขยายไปว่า

พวกเราได้ใช้ทุกอนูวินาทีเป็นไปเพื่อการบำเพ็ญสมณธรรมอย่างนี้ ก็จะเกิดแรงบันดาลใจให้กับผู้ที่ได้ยินได้ฟัง ที่ยังไม่มาบวชก็อยากบวช ที่บวชแล้วก็อยากประพฤติธรรม อยากทำตามอย่างเรา และมีเป้าหมาย พระนิพพานเป็นแก่นสารเช่นเดียวกับตัวเรา ไม่ได้มีความรู้สึกว่า หมดยุค หมดสมัยของการทำพระนิพพานให้แจ้งแล้ว จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ไม่กล้าที่จะกล่าวคำว่า **“นิพพานะปัจจะโย โหตุ”** ไม่กล้าตั้งความปรารถนา ตั้งเป้าหมายจะไปนิพพาน เพราะคิดเอาเองว่า หมดยุคหมดสมัยแล้ว ความคิดนี้แม้คิดอยู่ตามลำพังก็อันตราย แต่ถ้าขยายต่อไปก็ยิ่งอันตราย ต่อพระพุทธศาสนา

ลูกทุกรูปมีความสำคัญต่อการกอบกู้พระศาสนา พรรษานี้จึงเป็น พรรษาที่สำคัญ จะแพ้ชนะกันก็พรรษานี้แหละ

ฉะนั้น ให้ลูกทุกรูปเอาชีวิตเป็นเดิมพัน มุ่งมั่นตั้งใจให้ดี เอาให้ใจ หยุดหนึ่งให้ได้ ให้ใจเราบริสุทธิ์ให้ได้ แม้ยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้าก็ตาม แต่เราก็ได้ชื่อว่าเป็น **สุปฏิปันโน** ผู้ประพฤติดี ปฏิบัติชอบ นึกเมื่อไรเรากับล้ม แล้วจะปล้มไปทุกอนูวินาทีในเพศสมณะ ไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศ สมณะตลอดไป หรือบางท่านมีความจำเป็นจะต้องลาสิกขาไป เพื่อจะ

ไปทำหน้าที่กองเสบียงก็ตาม แต่เมื่อนึกถึงการบวชและการอยู่ร่วมกัน
ในพรรหานี้ นึกทีไรก็ปลื้ม

ความปลื้มนั้นจะขยายจากใจของเราไปสู่คำพูด แล้วไปสู่ผู้ฟัง ใคร
ได้ยินได้ฟังก็เกิดกุศลศรัทธา อยากส่งบุตรหลานมาบวช อยากให้โอกาส
ตัวเองมาบวช ใครบวชไม่ได้ก็อยากจะสนับสนุนเป็นกองเสบียง ดังนั้น
ลูกทุกรูปก็คงจะเห็นแล้วว่า งานกอบกู้พระศาสนานี้เป็นไปได้ ไม่ใช่ความ
เพ้อฝัน หรือพูดกันอย่างเลื่อนลอย พรรหานี้มีความสำคัญต่อการฟื้นฟู
พระพุทธศาสนา ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันนะลูกนะ

ผู้บวชมานาน

สำหรับผู้ที่บวชก่อน มีอายุพรรษาเพิ่มขึ้น วันเวลาของเราทั้งหมดไป
เรื่อย ๆ เวลาข้างหน้าเหลือน้อย ฉะนั้นก็ต้องใช้ทุกอนูวินาทีที่จะฝึกใจให้
หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของเราให้ได้ และยังมีสิ่งสำคัญที่นำ
ศึกษาเรียนรู้อีกมากมายรอคอยเราอยู่ ณ ขณะนี้เป็นความลับสำหรับ
ชีวิตเรา แต่ต่อไปไม่ควรที่จะเป็นอย่างนั้น

วันใดที่ใจเราหยุดนิ่งได้ที่ศูนย์กลางฐานที่ ๗ มีความสุข มี
ความบริสุทธิ์ แสงสว่างเกิดขึ้น มีการเห็นเกิดขึ้น วิชาเกิดขึ้น ความรู้
แจ้งเกิดขึ้น ความลับของชีวิตจะถูกเปิดเผย เราจะเห็นชีวิตที่ซับซ้อนอยู่
ภายในตัวเรา และสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดว่า ทำไมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ถึงปรารถนาอยากที่จะให้เราหลุดพ้นจากชีวิตในสังสารวัฏ ทำไม
พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านมุ่งไปปราบมาร และจะรู้จะเห็นแจ่มแจ้ง
ด้วยตัวของเราเอง ฉะนั้น พรรหานี้ทุก ๆ รูปที่อยู่จำพรรษาร่วมกัน
ในอารามแห่งนี้ต้องให้ความสำคัญนะลูกนะ

ภาพ : งานบุญวันวิสาขบูชา ศาลาจตุมหาราชิกา พ.ศ. ๒๕๒๗

หลวงพ่อดำนวยพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยการให้ลูกทุกรูป
จงมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุขัย
ยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ให้ปลอดภัยสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศล
และพรหมจรรย์ ให้เข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงวิชาธรรมกาย แห่ง
ตลอดในวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จง
ทุกประการเทอญ ๐

จำพรรษา ๒ ชั้น

วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

วันนี้ เราพร้อมใจกันอธิษฐานอยู่จำพรรษาที่วัดพระธรรมกาย สำหรับลูกพระลูกเณรที่บวชมาก่อนหน้านี้แล้ว พรรษาปีนี้ขอให้ดียิ่งขึ้น กว่าพรรษาที่ผ่านมา ส่วนลูกพระธรรมทายาทที่เพิ่งอยู่จำพรรษาปีนี้ เป็นปีแรก ก็ให้ตั้งใจอย่างมุ่งมั่น ไม่ใช่เพียงแค่รักษาระธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้น แต่ให้เป็นพรรษาที่เกิดประโยชน์สุขแก่ตัวของเรา ให้สมกับที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนา และได้มาบวชอยู่จำพรรษากันในครั้งนี้ ให้กุศลวัตถุประสงค์ของการมาบวช

วัตถุประสงค์หลักของการบวช

ในพรรษาเป็นฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการบำเพ็ญสมณธรรมอย่างยิ่ง เพราะไม่ร้อนและไม่หนาวเกินไป

วัตถุประสงค์ของการบวชมีเพียงประการเดียวที่เป็นหลัก คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากทุกข์ หรือพูดง่าย ๆ ก็เพื่อการบรรลุมรรคผลนิพพาน เช่นเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นบวชไปแล้วต้องมุ่งมั่นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างนี้

ทุกอนุวินาทีภายในพรรษานี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตบรรพชิต ของลูกพระลูกเณรทุกรูป อย่าให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ให้ใช้ทุกอนุวินาทีเป็นไปเพื่อความตั้งใจที่ดีของเราตั้งแต่วันแรกที่เรามาอยู่ในเพศบรรพชิต เพราะความตายไม่มีนิมิตหมาย เราจะตายตอนไหน วันไหน ด้วยสาเหตุอันใดเรายังไม่ทราบ เพราะฉะนั้นเป็นความจำเป็น

อย่างยิ่ง ทุกอนุวินาทีที่มีความสำคัญสำหรับเรา เพื่อที่เราจะได้ประกอบความเพียรที่กลั่นกล้ำให้ถูกหลักวิชา เพื่อบรรลូវัตถุประสงค์ดังกล่าวอย่างน้อยให้ได้เข้าถึงพระธรรมภายในตัวซึ่งเป็น **พุทธรัตนะ**

เราได้รู้หลักวิชามาสอดคล้องเกี่ยวกับวิธีการที่จะทำให้เราได้เข้าถึง เหลือแต่ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำกันอย่างจริงจัง คือ ฝึกหนักอย่างถูกหลักวิชา แม้ว่าเราจะมีกิจวัตรกิจกรรมมากมายต่างจากวัดอื่น ๆ ก็ไม่ให้สิ่งเหล่านั้นเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการบำเพ็ญสมณธรรมอย่าให้เป็นข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะจะทำให้เราว่างเว้นจากการบำเพ็ญสมณธรรม

จำพรรษา ๒ ชั้น

ก่อนหน้านี้ หลวงพ่อได้พูดถึงการอยู่จำพรรษา ๒ ชั้น สำหรับชีวิตนักบวช โดยเฉพาะลูกพระธรรมทายาทที่ต้องทำทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง จากธุรกิจการงาน ครอบครัว อะไรต่าง ๆ เหล่านั้นเข้ามาบวช

เรามีเวลาบวชช่วงสั้นแค่พรรษาเดียว อยู่รับกฐินแล้วออกเดินธุดงค์ นับเป็นเวลาช่วงสั้นจริง ๆ สำหรับชีวิตของการเป็นนักบวช เพราะเรายังมีภาระผูกพันที่เกี่ยวกับทางโลก จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ทุกอนุวินาทีให้เป็นประโยชน์ ด้วยการอยู่จำพรรษา ๒ ชั้น

การจำพรรษา ชั้นที่ ๑ คือ จำพรรษายามภายนอก เราก็ทราบขอบเขตของการอยู่จำพรรษาแล้วว่า ขอบเขตวัดวาอารามของเรามีอยู่ขนาดไหน ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ทุก ๆ วัด ก็กำหนดขอบเขตตามพระธรรมวินัย

การจำพรรษา ขั้นที่ ๒ คือ การจำพรรษาภายใน มีความสำคัญต่อชีวิตของการบวชคราวนี้มาก เพราะยังมีสิ่งที่จะต้องศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตอีกมากมาย ซึ่งหาเรียนจากที่อื่นไม่ได้ นอกจากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ เป็นต้น ซึ่งมีความสำคัญที่เราจะต้องไม่ให้เป็นความลับของชีวิต ไม่ให้เป็นความลับของตัวเอง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนไว้หมดแล้ว แม้พระองค์จะดับขันธปรินิพพานนานมาแล้วก็ตาม แต่คำสอนยังอยู่ ซึ่งเราสามารถศึกษาเรียนรู้ได้

วิชาพระพุทธเจ้า

ลูกทุกคนจะต้องหยุดใจที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ เพราะนั่นคือจุดเริ่มต้นของการศึกษาเรียนรู้วิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นจะทำให้ทำลายความสงสัยในใจของเราได้ เปลี่ยนจากผู้ไม่รู้มาเป็นผู้รู้ได้ ทำให้เราสามารถดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ดับทุกข์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้

วิชาทางโลกไม่มีสอนอย่างนี้ เขาสอนแต่เรื่องการทำมาหากิน การดำรงชีพอยู่แค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นความลับของชีวิตก็ยังคงเป็นความลับของชีวิตอยู่ ทุกข์ของชีวิตก็ยังมีอยู่ แต่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นจะดับทุกข์ได้ จะเปิดเผยสิ่งที่บดบังความเป็นจริงของชีวิตเรา

เราจำเป็นจะต้องรู้จักตัวเราเองมากขึ้นว่า เราคือใคร เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเราเป็นอย่างไร เราจะได้ดำเนินชีวิตถูกต้อง อยู่เป็นสุขได้ มีสุขอยู่ตลอดเวลาในท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เป็นทุกข์ ที่เป็นปัญหากับทุกคน แต่มันไม่เป็นปัญหาสำหรับเรา ซึ่งจะต้องเริ่มต้นจากการนำใจ

กลับมาหยุดนิ่งภายในที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างที่เราได้ศึกษา
เรียนรู้กันมาแล้ว

ฝึกหนักอย่างถูกหลักวิชา

พรราชานี้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เป็นปฐมเริ่มของการอยู่จำพรรษา
ลูกทุกรูปจะต้องเอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ตรงนี้ ฝึกหนักให้ถูกหลักวิชาใน
ทุกอิริยาบถ เราอายุมากขึ้นไปทุก ๆ วัน ไม่ว่าผู้บวชมาเก่าก็ดี หรือผู้มา
บวชใหม่ก็ดี การอยู่จำพรรษา ๒ ชั้นมีความจำเป็นกับเราอย่างยิ่ง

พรราชานี้ เราจะต้องบรรลุลุทธิธรรมกายให้ได้ ต้องเข้าถึงให้ได้ เพราะ
พระธรรมกายมีอยู่ในตัวของเราทุกรูปทั้งลูกพระ ลูกเณร ของมีอยู่แล้ว
เหมือนคนอยู่ใกล้แต่เมื่อเรายังไม่เข้าถึงก็เหมือนคนใกล้ที่อยู่ไกล เราจะไม่
มีที่พึ่ง ขณะที่ทุกข์ยังเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา แม้เรามีชีวิตเป็นนักบวชก็ตาม

ฝึกใจให้หยุดนิ่งในทุกอิริยาบถ

สำหรับผู้บวชมาก่อน พรราชานี้จะต้องแตกต่างจากพรรษาที่ผ่านมา
ผู้บวชใหม่ก็เริ่มต้นทำสิ่งดี ๆ ในพรราชานี้ ฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ให้ได้ ทำ
ไปทุกอิริยาบถ อย่าไปคอยให้ว่างเลย วัดของเรามีภารกิจมากมายทั้ง
กิจวัตรกิจกรรม ทั้งงานศึกษา ทั้งงานเผยแผ่ ทั้งงานก่อสร้างปฏิสังขรณ์
อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น ซึ่งจะแตกต่างจากที่อื่น เราจะหาโอกาสว่างจริง ๆ
คงจะไม่มี

ดังนั้น ในทุกอิริยาบถ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ในทุก ๆ กิจกรรม
อย่าว่างเว้นการนำใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จะได้
ที่เปอร์เซ็นต์ก็ช่างเถิด อาจจะตริกนิกถึงดวงใส ๆ องค์พระใส ๆ ได้

๕ เปอร์เซ็นต์ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ไม่เป็นไร หมั่นซ้ำเสียงเอาไว้เรื่อย ๆ ในทุก ๆ วัน ในทุก ๆ อิริยาบถ สมาธิก็จะค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น ถูกสั่งสมขึ้นโดยที่เราไม่รู้ตัว เหมือนมดปลวกที่ขุดดินก้อนเล็ก ๆ มาก่อเป็นรัง ขึ้นมา ค่อย ๆ ทำ ค่อย ๆ เป็น ค่อย ๆ ไป สมาธิจะถูกสั่งสมขึ้นทีละเล็กทีละน้อยอย่างเป็นธรรมชาติและผ่อนคลาย

เราจะไม่เคร่งเครียดต่อการทำสมาธิในอิริยาบถอื่นนอกเหนือจากการนั่ง ถ้าเราทำได้แบบนี้ ในอิริยาบถยืน เดิน นอน ที่นอกเหนือจากการ

ภาพ : อบรมธรรมทายาท รุ่น ๑ พ.ศ. ๒๕๑๕

หนึ่ง เวลาเรามานั่งเจริญสมาธิภาวนา มันก็เป็นอุปการะกัน จะเกื้อกูลส่งเสริมสนับสนุนให้การนั่งสมาธิในรอบของเราดีขึ้น เพราะว่าเราได้ประทับประคองใจของเราให้อยู่ภายในตลอดเวลา แม้บางครั้งมันจะแวบไปข้างนอกบ้าง แต่ก็มีสติดึงกลับเข้ามาสู่ภายใน จากที่หลับตาแล้วมีด ก็จะไม่ค่อย ๆ แฉ่ง ค่อย ๆ สว่างเหมือนฟ้าสว่าง ๆ ในยามตี ๕ ไปเรื่อย ๆ และความสว่างจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเอง จนถึงจุดที่สว่างที่สุดทั้งหลับตาและลืมตา ซึ่งเป็นความมหัศจรรย์อย่างยิ่งสำหรับชีวิต

ความลับของชีวิต

มนุษย์ทั่วไปในโลกเขาหลับตาแล้วมีด แต่เราหลับตาแล้วสว่าง การหลับตาแล้วสว่างเป็นความมหัศจรรย์ยิ่งกว่าความมหัศจรรย์ใด ๆ ของโลกนี้หรือโลกอื่น เพราะความสว่างภายในนั้น คือ แสงสว่างส่องทางชีวิตที่แท้จริง ที่จะทำให้เราเข้าถึงดวงธรรมภายใน เข้าถึงความบริสุทธิ์แรกที่เรายอมรับว่า ใจเราบริสุทธิ์

ความบริสุทธิ์นี้จะส่งต่อกันไปเรื่อย ๆ ทำให้เราค่อย ๆ ศึกษาเรียนรู้ความลับของชีวิตเกี่ยวกับตัวของเรา ซึ่งจะค่อย ๆ ถูกเปิดเผยไป ในกลางดวงธรรมนั้นมีดวงธรรมต่าง ๆ ซ้อนกันอยู่ มีกายต่าง ๆ ซ้อน ๆ กันเป็นชั้น ๆ ไป นั่นเป็นความลับของโลกของมนุษย์ทั่วโลก แต่ว่าไม่เป็นความลับสำหรับเรา

ถ้าเราเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ คือ ถึงธรรมภายในตัวของเราแล้ว โลกก็จะไม่มีความลับ เมื่อความลับไม่เกิดขึ้นกับเรา เราทั้งหลายจะไปทำลายความลับของชีวิตของเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย ประสบการณ์ภายในของเราจะถูกถ่ายทอด

อย่างสงบเสถียร สง่างาม อย่างมีปิติสุขหล่อเลี้ยงใจ ไปยังเพื่อนมนุษย์ จะอยู่ใกล้หรืออยู่ไกลเราก็ตาม และสิ่งดีงามนี้ก็จะค่อย ๆ ขยายออกไป

คำว่า “โลกในอุดมคติ” จะสามารถเกิดขึ้นได้จริงในโลกนี้ ในยุคที่เรายังมีชีวิตอยู่

ถ้าเราสว่าง โลกก็สว่าง

ถ้าเราเข้าถึงธรรม โลกก็จะเข้าถึงธรรม

ถ้าเราเข้าถึงพระรัตนตรัย ชาวโลกก็จะเข้าถึงพระรัตนตรัยได้

พรรษานี้จึงมีความสำคัญต่อตัวเราและชาวโลก

เหตุที่ทำให้พระพุทธศาสนาตกต่ำ

ในยุคนี้ พระพุทธศาสนาดูตกต่ำเพราะความไม่เอาใจใส่ หรือไม่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกี่ยวกับเรื่อง ศีล สมาธิ ปัญญา เพราะบรรพชิตไปศึกษาเรียนรู้ทางโลก กระแสของความคิดก็วนเวียนเหมือนชาวโลกทั้งหลาย จิตก็จะหยาบ โอกาสพลาดพลั้งก็มี เป็นจุดโหว่ที่ทำให้ชาวโลกเขามองเห็น และเกิดการโจมตีกัน

จากเรื่องเล็กก็ค่อย ๆ ขยายกันเป็นเรื่องใหญ่ จนกระทั่งกระทบไปทั่วทั้งสังคมชนบท ทำให้คนเริ่มไม่เห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา ไม่เห็นคุณค่าของการบวช และสิ่งเหล่านั้นก็จะเป็นผลสะท้อนถึงหมู่คณะของเรา เพราะเราจะอยู่กันตามลำพังไม่ได้ ต้องอยู่กันได้ทั้งสังคมชนบท อยู่กันได้ด้วยพุทธบริษัท ๔

เริ่มจากตัวเราขยายไปสู่สังคมพล

ด้วยเหตุนี้ พระราชินีจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ลูกพระลูกธรรมาจะต้องให้ความสำคัญ ต้องเอาใจใส่ต่อการอยู่จำพรรษา ๒ ชั้นกันอย่างแท้จริง เพื่อประโยชน์สุขของตัวเรา เพื่อการรียกพระพุทธศาสนา และเพื่อเพื่อนมนุษย์ทั่วโลก โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์

ถ้าวัดพระธรรมกายทำได้ วัดอื่นก็ทำได้ โดยจะเริ่มต้นจากวัดสาขาของเรา ก่อน และวัดกัลยาณมิตร กิตติศัพท์อันดีงามนี้จะค่อย ๆ ขจรขยายขยายไปสู่วัดวาอารามอื่น ที่ท้อแท้ก็จะมีกำลังใจเพิ่มขึ้น ที่มีกำลังใจอยู่แล้วก็มีมากเป็นทวีคูณไป พุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองเฟื่องฟู อยู่คู่ผืนแผ่นดินไทยและโลกใบนี้

เริ่มจากตัวเราถึงสังคมพล จากสังคมพลถึงชาวโลกทั้งหลาย จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ลูกทุกคนจะต้องเอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ภายในอยู่จำพรรษา ๒ ชั้นจริง ๆ

โดยเฉพาะลูกพระธรรมทายาทผู้บวชใหม่ ตรงนี้มีความสำคัญมาก ถ้าลูกทำได้ในคราวนี้ การฟื้นฟูให้ผู้มีบุญมาบวชเข้าพรรษาก็เกิดขึ้น และพรรษานี้ที่เราจะต้องไปทำหน้าที่ตามผู้มีบุญมาบวช อย่างน้อย ๑ ต่อ ๑๐ เพื่อขยายการบวชไปทุกวัดทั่วไทย ก็จะกลายเป็นความจริง เพราะเราจะพูดอย่างอาจหาญ ร่าเริง เบิกบานจากประสบการณ์ภายในของเราว่า เราอยู่จำพรรษา ๒ ชั้น ได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว พระธรรมกายมีจริง ดีจริง เข้าถึงได้จริง เรากล้ายืนยัน คำพูดจะมีพลัง ใครได้ยินได้ฟัง เขาก็อยากจะเป็นอย่างเรา พอเขาอยากเป็นอย่างเรา

เขาก็ทำอย่างเรา เมื่ออยู่อารามเดียวกันไม่ได้ เพราะอารามมีจำกัด ก็ขยายกันไปตามอารามต่าง ๆ

๑ ต่อ ๑๐ แปลว่า พรราชาหน้าจะมีพุทธบุตรมากขึ้นไปทั่วแผ่นดิน ไทย ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ ชาวพุทธก็จะตื่นตัวและตื่นตาม กันเป็นแถว จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ลูกฟังแล้วจะปล่อยให้อ้อยคำนี้ เลื่อนลอยไปไม่ได้ ต้องมุ่งมั่นทำกันจริงจังภายในพรราชา

แสงจตุรรวม สมานจตุรต่าง

การอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ อาจจะมีการกระทบกระทั่งกันบ้าง เพราะ ไม่สะดวกสบายเหมือนอยู่ที่บ้าน ต่างจิตต่างใจ แตกต่างกันไปหลายอย่าง แต่มารวมกันเพื่อเข้ามาสู่ความเหมือน ก็อย่าให้สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหา

ให้ช่วยประคับประคองเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน เกื้อกูลกัน อย่าถือสา กัน ถ้าไม่ถือสา มันก็เป็นลมเป็นแล้ง ถ้าถือสา มันก็เป็น เรื่องเป็นราว ถ้าเราขุนมัวกับใครสักคนหนึ่งหรือสิ่งแวดล้อม ก็จะมี ผลต่อการปฏิบัติธรรมของเรา จะมีผลกระทบต่อใจหยุดใจนิ่งของเรา เพราะฉะนั้นอะไรที่เราพอจะลุ่มอล่วยกันได้ เราก็อย่าไปถือสา กัน ประคับประคองกันไป ให้เบิกบาน ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีความสุข

เกาะชายผ้าเหลือง

ความสุขใจของการมาบวชในครั้งนี้ แม้จะเป็นช่วงสั้น ๆ ก็ตาม บวชแล้วต้องปลื้ม บวชแล้วต้องภาคภูมิใจ บวชแล้วโยมพ่อโยมแม่ต้อง ได้บุญเต็มที่เราต้องเป็นลูกยอดกตัญญูที่ตอบแทนพระคุณท่านได้อย่าง สมบูรณ์จริง ๆ

ถ้าเรามีปิติสุขหล่อเลี้ยงใจ โยมพ่อโยมแม่ก็มีความสุข เพราะท่านเห็นความเปลี่ยนแปลงของเราไปในทางที่ดีขึ้น ท่านก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามเราด้วย ท่านจะรักการปฏิบัติธรรมมากขึ้น

เราจะมีความสุขขนาดไหนที่พระลูกชายทำให้โยมพ่อโยมแม่เข้าถึงพระธรรมกายในตัว อย่างน้อยดวงใส ๆ ให้ท่านมีที่พึ่งที่ระลึกภายในมีความสุขในปัจจุบัน และท่านก็จะปลื้มในสิ่งเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้จะเป็นที่พื้ngthำนำท่านไปสู่เทวโลก

การบวชเพื่อเกาะชายผ้าเหลืองลูกก็จะเกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง ไม่ใช่เป็นคำขวัญที่เลื่อนลอยและไม่เป็นความจริงอย่างที่ได้ยินได้ฟังมา สิ่งเหล่านี้จะต้องไม่เกิดในยุคของเราที่ได้มาบวชกันในคราวนี้ แต่จะต้องเกิดขึ้นจริง ๆ คำว่า “เกาะชายผ้าเหลือง” นั้นต้องเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น พรณานี้ขอให้เป็นพรณาแห่งความสว่าง เป็นพรณาแห่งการบรรลุลหรรณมยกชั้นยกฐานกันทุก ๆ รูป

หลวงพ่อดำนวนพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ พรณานี้ขอให้ลูกทุกรูปจงมีแต่ความสุขกายสุขใจ ปราศจากทุกข์โศก โรคภัย ให้ห่างไกลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้ประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ให้มีดวงตาเห็นธรรม ให้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ให้ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ให้สำเร็จเป็นอัครรรย อย่งสะดวกสบาย อย่งง่ำยตาย จงทุกประการ เทอญ ๐

ภาพ : พระธรรมทายาทเดินรุดงค์ ปักกลด เขาใหญ่ จ.นครราชสีมา

หยาบก็เจ็บ ละเอียดยก๊ฉิว

วันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

โอวาทหลวงพ่อัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพุธที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

พรรษาแห่งการบรรลุนิพพาน

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา นับจากวันนี้ไปถึงวันออกพรรษาก็ไม่นานเท่าไรเลย เรามีเวลาจำกัดมากภายในพรรษา เดียวก็วันเดียวก็คืนเดียว ก็ออกพรรษากันอีกแล้ว

พรรษานี้ก็เช่นเดียวกับพรรษาที่ผ่านมา ๆ มา คือ **พรรษาแห่งการบรรลุนิพพาน** ที่ตั้งชื่ออย่างนี้ในทุก ๆ พรรษา ก็เพื่อจะได้กระตุ้นเตือนจิตสำนึกของเราให้รู้ว่า ในแต่ละวันแต่ละคืนของพรรษาจะต้องใช้ทุกอนุวินาทีให้เป็นประโยชน์ต่อการบำเพ็ญสมณธรรม ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของชีวิตของสมณะ และเพื่อที่จะได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์

โดยเฉพาะลูก ๆ ที่วัดพระธรรมกายนี้ เรามีมโนปณิธานที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะฉะนั้นเราจะต้องให้ความสำคัญกับทุก ๆ อนุวินาทีที่เรายังมีชีวิตอยู่ในพรรษานี้ ในการบำเพ็ญสมณธรรม ฝึกใจของเราให้หยุดนิ่ง ตามหลักวิชาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านได้อบรมสั่งสอนถ่ายทอด จนกระทั่งตกมาถึงพวกเรานี้ แล้วก็ทราบกันเป็นอย่างดีแล้ว

ให้ตั้งอกตั้งใจประกอบความเพียรกันให้เต็มที่ แม้ว่าเราจะมีภารกิจมีกิจวัตรกิจกรรมงานพระศาสนา ต้องเรียนหนังสือ หรือช่วยเหลือกิจการงานของพระศาสนา เป็นต้น ก็ไม่เป็นอุปสรรคในการบำเพ็ญสมณธรรม ที่เราสามารถทำควบคู่กันไปได้

โดยเฉพาะพรรษานี้ อยากให้เป็นพรรษาแห่งความสมหวังกันของ
ลูก ๆ ทั้งองค์กร ที่จะได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทั้งหมดเลย ถ้าเราเข้าถึง
ได้ ก็จะเป็นกำลังใจให้กับพุทธบุตรตามอารามต่าง ๆ ทั้งสังคมทว่า
เมื่อวัดพระธรรมกายทำได้ ทุก ๆ วัดก็ต้องทำได้ด้วย

วิฤตพระพุทศาสนา

โดยเฉพาะช่วงนี้พระพุทศาสนาอยู่ในช่วงที่วิฤต ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ
แต่ดูเหมือนว่ามันปกติ ถ้ายิ่งศึกษาลงไปให้ลึกซึ้ง เราจะเห็นว่าในหลาย ๆ
วัดทั่วประเทศ การบวชเพื่อให้ได้ครบพรรษา ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ
หรือเป็นความตั้งใจที่ดี ตั้งใจจริงของบรรพบุรุษของเรา ปู่ย่าตายาย ว่า
กุศลบุตรออกจากตระกูลแล้ว จะต้องบวชให้ได้อย่างน้อย ๑ พรรษา

เดี๋ยวนี้เขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับตรงนี้ มักจะบวชช่วงสั้น ๆ ๗ วัน
บ้าง ๒ อาทิตย์บ้าง ๓ อาทิตย์ หรือเดือนหนึ่ง แล้วก็ลาสิกขาไป ลาสิกขา
ไปแล้วก็ไปพูดต่อ ๆ กันไปว่า บวชแล้วไม่ได้อะไร มีแต่นั่ง ๆ นอน ๆ วัน ๆ
ไม่มีอะไรจะทำ ถ้าขึ้นให้เป็นอยู่อย่างนี้สิ่งเหล่านี้จะเป็นอันตรายอย่างยิ่ง
ต่อพระพุทศาสนา ต่อชาวพุท และชาวโลกต่อไปในอนาคต

เราจึงจะต้องให้ความสำคัญกับการบวชให้มาก ๆ โดยเฉพาะลูกเป็น
ผู้มีบุญ มีโอกาสมาบวชแล้วอยู่ร่วมกันอย่างนี้ ฉะนั้นจะต้องเป็นต้นบุญ
ต้นแบบที่ดี เป็นกำลังใจของผู้ที่เขาจะมาภายหลัง ที่จะบวชในรุ่นต่อ ๆ ไป
ทั้งวัดพระธรรมกายและวัดอื่น ๆ โดยการให้พรรษานี้เป็นพรรษาแห่ง
การบรรลธรรมยกขึ้นกันจริง ๆ

ต้องตื่นตัวเรื่องการปฏิบัติธรรม

หลวงพ่อยากเห็นลูก ๆ ทุกรูป ตั้งใจทำอย่างนี้ หลับตา สิมตา นั่ง นอน ยืน เดิน เราก็จะเห็นองค์พระชัดใสแจ่ม อย่างน้อยก็เห็นดวงใส ๆ จะเรียนหนังสือก็เห็นดวงใส เห็นองค์พระใส ถ้าทำศาสนกิจต่าง ๆ ที่ได้รับ มอบหมายจากหมู่คณะก็มีแต่ดวงใส ๆ องค์พระใส ๆ ทั้งหลับตา สิมตา

อบรมพระธรรมทายาท รุ่น ๗ พ.ศ ๒๕๒๒ บัณฑิตในพื้นที่ ๑๙๖ ไว้

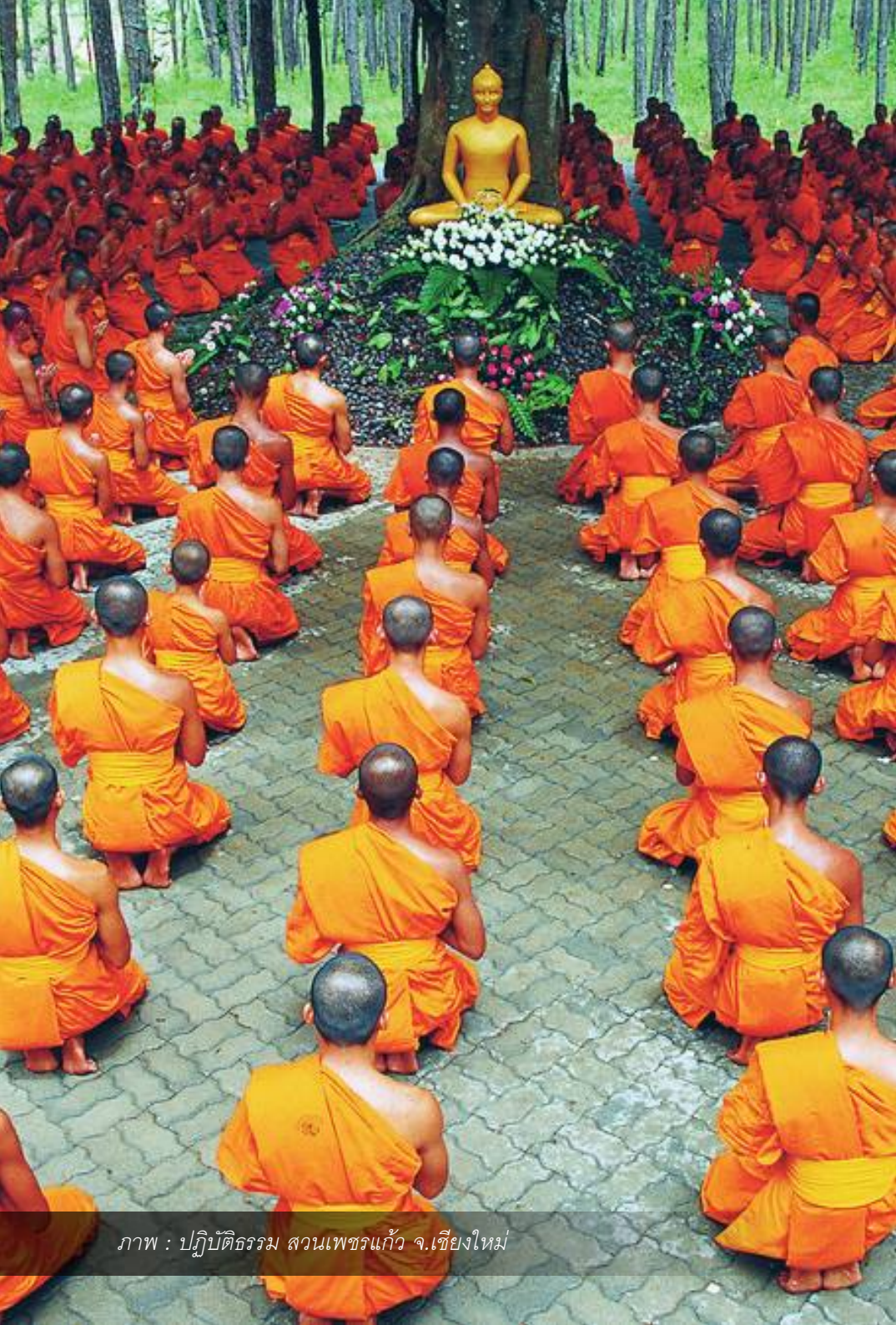
ถ้าเราทำกันได้อย่างนี้ กิตติศัพท์อันดีงามนี้ก็จะกระจายไปยัง
อารามต่าง ๆ ตั้งแต่วัดสาขาของเราที่กระจัดกระจายกันอยู่ทั้งภายในและ
ต่างประเทศก็จะเกิดแรงบันดาลใจ เกิดการตื่นตัวพากันปฏิบัติธรรม ซึ่ง
จะมีผลไปถึงเพื่อนสหธรรมิกตามอารามต่าง ๆ และญาติโยมทั้งหลาย
ด้วยว่า เราสามารถเข้าถึงธรรมตามกำลังแห่งบารมีได้เช่นเดียวกับใน
สมัยพุทธกาล

กระแสนี้เมื่อขยายออกไปแล้ว ลูก ๆ ลองนึกดูแล้วกันว่า จะมีสิ่งดี ๆ
เกิดขึ้นไปทั่วสังฆมณฑลทั้งภายในและต่างประเทศ จะเป็นส่วนหนึ่งที่เป็น
ทางมาแห่งบุญบารมีของเรา ที่เราเป็นต้นบุญต้นแบบ เป็นกำลังใจ
ที่ทำให้สิ่งดีงามนี้หวนคืนมาอีก เหมือนย้อนยุคในสมัยพุทธกาล แม้ว่า
จะมีข้อแตกต่างกันบ้างนิดหน่อย

เช่น บวชในสมัยพุทธกาลเขาบวชทีเดียว คือ บวชเพราะเห็นภัยใน
วัฏสงสาร เพื่อบรรเทาในเพศของคฤหัสถ์ว่า เป็นที่อึดอัด คับแคบ ไม่เกิด
ประโยชน์อย่างเต็มที่ ไม่บริสุทธิ์ไม่บริบูรณ์ จึงมาออกบวช แล้วมุ่งทำ
พระนิพพานให้แจ้ง สละตนให้พ้นจากกองทุกข์

สมัยพุทธกาลเขาบวชทีเดียว ออกจากตระกูลต่าง ๆ ตั้งแต่ตระกูล
กษัตริย์ เศรษฐี มหาเศรษฐี ไล่เรื่อยลงมาเลย ในทุกชนชั้นก็ออกบวชมุ่ง
มรรคผลนิพพานกัน สมัยพุทธกาลเขาทำกันอย่างนั้น แต่ว่าตอนหลัง ๆ
บวชได้ช่วงยาว แล้วต่อมาเหลือบวชช่วงสั้น แต่ขนาดสั้นของเขาก็บวช
อย่างน้อย ๑ พรรษา รับกฐิน แล้วก็ลาสิกขากันไป

แต่มาถึงยุคของเรา ถดถอยลงมาเรื่อย ๆ เราจะให้ถดถอยไปมากกว่า
นี้ไม่ได้แล้ว นี่คือความสำคัญที่หลวงพ่อยากจะแจ้งให้ลูกทั้งหมดได้รับ

ภาพ : ปฏิบัติธรรม สอนเพชรแก้ว จ.เชียงใหม่

ทราบ ในสิ่งที่เกิดขึ้นกับวงการพระพุทธศาสนาในตอนี้ เพื่อลูกจะได้
มีแรงบันดาลใจที่จะให้ความสำคัญกับตนเองในการบำเพ็ญสมณธรรม
เพื่อตัวเรา เพื่อพระพุทธศาสนา และเพื่อชาวโลก

เพราะฉะนั้น นั่ง นอน ยืน เดิน ในทุก ๆ กิจกรรมก็กรรมอย่าให้ใจ
ห่างจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แม้มันหลุดไปบ้าง แต่เมื่อรู้ตัวก็ดึงกลับ
มาใหม่ แล้วก็ฝึกกันไปอย่างนี้ หลุดไปก็ดึงกลับมาให้ตั้งมั่นอยู่ภายใน
หยาบก็เฉียบ ละเอียดก็ฉิว

เพื่อนสหธรรมิกของเราในหลาย ๆ ชุตก็มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดี

ในอาคาร ๖๐ ปี ก็มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีในระดับหนึ่ง มีความตั้งใจ
จริงสมกับที่หมู่คณะให้โอกาสไปทำความเพียรกันเต็มที่ โดยไม่ต้องมารับ
ภารกิจงานหยาบ ต่างก็ประกอบความเพียรกันอย่างกลั่นกล้ำ อย่างเต็มที่
และมีผลการปฏิบัติตามกำลังแห่งความเพียรที่ท้ออย่างถูกหลักวิชา

อีกส่วนหนึ่งอยู่ในหมู่บ้านปฏิบัติธรรม ก็มีผลแห่งการปฏิบัติธรรมที่
ดีในระดับหนึ่ง ที่เป็นเครื่องยืนยันว่า ลูก ๆ ทั้งหมดนี้สามารถทำได้อย่าง
น้อยก็อย่างนั้น ไม่ว่าจะมีการกิจหยาบมากกว่าผู้ที่อยู่ในหมู่บ้านปฏิบัติ
ธรรม หรืออยู่ในอาคาร ๖๐ ปี ก็ตาม

อีกส่วนหนึ่งที่พุทธศิลป์ ซึ่งทำงานหยาบด้วย คือต้องทำ Animation
ทำภาพให้เป็นแบบบทเรียนออก DMC เขาก็บริหารเวลาสำหรับบำเพ็ญ
สมณธรรม ก็มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดี บางท่านดีมาก บางท่านดีปานกลาง
บางท่านกำลังถึงจุดที่พร้อมที่จะเข้าไปสู่ภายในได้อย่างง่าย ๆ

ของพุทธศิลป์จะเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับลูก ๆ ส่วนใหญ่ ลูกพระ
ลูกเณรที่มีกิจวัตรกิจกรรม มุ่งงานหยาบอยู่ เราสามารถแบ่งเวลาในการ
บำเพ็ญสมณธรรมได้ เพราะว่าพุทธศิลป์เขามุ่งงานหยาบอย่างที่เราให้ฟัง

หลวงพ่อมั่นใจว่า ลูกทั้งหมดเป็นผู้มีบุญ มีบารมีที่จะเข้าถึงธรรม
ได้ และเคยเข้าถึงกันมาแล้ว แต่ปัจจุบันนี้เรายังให้ความสำคัญกับตรงนี้
ได้ไม่ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ จะเป็นช่วง ๆ ของอารมณ์ มักจะมีข้ออ้าง ข้อแม้
เงื่อนไขบ้าง

พรรษานี้อายุทุกคนเพิ่มขึ้น อายุพรรษาก็เพิ่มขึ้น หลวงพ่ออยาก
ให้เป็นพรรษาที่แตกต่างจากทุกพรรษาที่ผ่านมา ให้ลูกให้ความสำคัญ
กับการบำเพ็ญสมณธรรมให้มาก ๆ ทำควบคู่กันไปกับการกิจหยาบ

ให้เป็นพรรษาแห่งความมหัศจรรย์ให้ได้ ที่แม้มีงานหยาบแต่เรา
สามารถทำอะไรได้ และทำได้ดีด้วย อย่างนี้ก็จะได้เป็นแบบอย่างให้
กับพุทธบุตรทั่วสังฆมณฑลได้ ที่ท่านเหล่านั้นก็มีงานหยาบทั้งบริหาร
งานวัด ทั้งรับกนิมนต์ เรียนหนังสือ เป็นต้น ก็จะไม่มีย้ออ้าง ข้ออ้าง
เงื่อนไขใด ๆ ในเมื่อเรามีภารกิจ แต่เราทำได้ เพราะฉะนั้นท่านก็ต้อง
ทำได้

ตอนนี้หมดยุคที่เราจะมองเฉพาะวัดของเราวัดเดียว เป็นเรื่องที่ทั่ว
สังฆมณฑลจะต้องคิดเหมือนกัน พูดเหมือนกัน และทำเหมือนกันแล้ว
เป็นแต่เพียงว่าขาดต้นแบบ ตัวอย่างที่จะทำให้เกิดแรงบันดาลใจว่า แม้
มีงานหยาบก็ทำงานละเอียดได้ ลูกทั้งหมดจะเป็นแรงใจ เป็นกำลังใจให้
กับพุทธบุตรทั่วทั้งสังฆมณฑล ทั้งภายในและต่างประเทศ

ฉะนั้น พรราชานี้ขอให้เป็นพรราชาที่แตกต่างจากทุก ๆ ปีที่ผ่านมา เป็นสิ่งที่สำคัญ ถ้าลูกทำอย่างนี้ก็จะได้สุขจากสมาธิ สุขจากสมาธิเป็น สิ่งที่ยิ่งใหญ่ ที่จะทำให้เกิดการพัฒนาชีวิตของเราไปในทางที่ดีขึ้น และเป็นธงชัยของญาติโยมทั้งหลายด้วย ที่แม้เขามีภารกิจหยาบ เขาก็จะมี กำลังใจที่จะทำอย่างเราด้วย

นั่งธรรมะให้ปลื้มทุกวัน

เรื่องสำคัญ ที่หลวงพ่อยากจะฝากลูก ๆ ทั้งหมดในวันเข้าพรราชานี้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ให้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมในระดับที่เราปลื้มใจ เป็นวันต่อวัน ให้เป็นอาหารหล่อเลี้ยงใจของเรา ปิดติหล่อเลี้ยงใจของ เราให้เข้มข้น เมื่อเราห่มครองผ้ากาสาวพัสตร์ชุดนี้ด้วยความปิติและ ภาควมใจสมกับที่เราได้ตั้งใจมาบวช โยมพ่อ โยมแม่ ญาติโยมทุกคน สนับสนุน ทำนุบำรุง ก็ขอให้ปลื้มใจอย่างนี้เป็นวันต่อวันจนกระทั่งถึง วันออกพรราชา เราก็คจะได้มาปลื้มใจกันพร้อม ๆ กัน

หลวงพ่่อำนวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่ขออนุโมทนาและขออำนวยพร และขอตั้งความ ปรารถนาทุกสิ่งด้วยความมุ่งมั่น ในพรราชานี้ให้ลูกทุกคน จะมีสุขภาพ พลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ปลอดกังวลจากสิ่งที่เป็น ข้ำศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้เป็นผู้ที่เป็นที่รัก ที่เคารพบูชา ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ให้ลูกมีความเพียร ประกอบความเพียร อย่างแกร่งกล้า อย่างถูกหลักวิชา ให้ลูกเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึง ๑๘ กาย เข้าถึงวิชชาธรรมกายให้ได้เป็นอัครรรย จงทุกประการเทอญ ๑

ยกชั้นทั้งอาราม

วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

โอร่าทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ลูกพระลูกเณรที่รักทั้งหลาย วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เราได้อธิษฐานอยู่จำพรรษาที่วัดพระธรรมกายนี้ร่วมกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราคงทราบดีถึงวัตถุประสงค์ของการอยู่จำพรรษาร่วมกันเช่นเดียวกับทุก ๆ ปีที่ผ่านมา

นอกเหนือจากในพระธรรมวินัยแล้ว วัตถุประสงค์หลักของการอยู่จำพรรษานั้น จะเป็นการอยู่จำพรรษาเพื่อการบรรลุนิพพาน เพราะวัตถุประสงค์ที่ลูกทุกคนมาบวชนี้ ก็มีเพียงประการเดียว คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ เพราะฉะนั้นพรรษานี้ เราต้องทำให้ถูกวัตถุประสงค์ของการที่เรามาบวช

ในช่วงเข้าพรรษาเป็นช่วงที่อากาศดี ไม่ร้อนไม่หนาวเกินไป แม้จะมีฝนตกก็ไม่ใช่อุปสรรคต่อการบำเพ็ญสมณธรรม

คุณยายอาจารย์ฯ ตอนยังมีชีวิตอยู่ ท่านชอบฤดูฝนมาก ท่านบอกว่า เหมาะสมต่อสภาพร่างกายของท่านในการทำสมาธิเพียร แม้ท่านจะทำได้ทุกฤดูกาล ทุกวัน ทุกคืนก็ตาม ก็แปลว่าเป็นฤดูที่เหมาะสมต่อการบำเพ็ญสมณธรรมเป็นอย่างยิ่ง

พรรษาหนึ่งมีเวลาแค่ ๓ เดือน หรือ ๙๐ วัน ซึ่งไม่นานเลย เพราะวันเวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน เดียววันเดียวคืนเดียวก็จะออกพรรษาไปแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ลูกจะต้องให้ความสำคัญต่อการอยู่จำพรรษา ที่นอกเหนือจากพระธรรมวินัย คือ การบำเพ็ญสมณธรรมต้องให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ต้องให้มีประสบการณ์ภายใน ให้ได้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างที่เราตั้งใจไว้ด้วยดีก่อนที่จะเราจะมาบวชกัน

จำพรรษาทั้งภายนอกและภายใน

เราลองทบทวนดูสิว่า กาลเวลาที่ผ่านไปนั้น เราบรรลุโมกข์ในปณิธานที่เราตั้งใจไว้ด้วยดีแล้วหรือยัง ถ้าดีแล้วก็น่าอนุโมทนาสาธุการ แต่ถ้ายังไม่บรรลุ พรรษานี้เราจะต้องประกอบความเพียรให้เต็มที่ ปฏิบัติธรรมให้ถูกหลักวิชา คือ จำพรรษาทั้งภายนอกและภายใน

ภายนอกเราก็ทราบดีแล้ว ขอบเขตของการจำพรรษา กฎเกณฑ์ต่าง ๆ แต่ภายในนั้น คือ เอวंगกายของเรา กายยาววา หนาคืบ กว้างศอกนี้ เป็นขอบเขตของการอยู่จำพรรษาของใจเรา คือ พุดง่าย ๆ ว่า ใจของเราจะต้องหยุดอยู่ภายใน

จำพรรษาอยู่ภายในกลางกายของเราให้ได้ตลอดเวลาในทุก ๆ กิจวัตรกิจกรรม ที่เราทำเป็นปกติทุก ๆ วัน ให้ใจหยุดนิ่งอยู่ภายในไม่ว่ามีดีหรือสว้างก็ตาม จะต้องให้ใจมาหยุดมานิ่งอยู่ที่ตรงนี้ อย่าให้อะไรมาเป็นอุปสรรค มาเป็นข้ออ้าง ข้อแม้ หรือเงื่อนไขในการอยู่จำพรรษาแบบพระอริยเจ้า เพื่อประโยชน์สุขแก่ตัวของเรา ความสมปรารถนาของตัวของเรา

ความตายไม่มีนิमितหมาย

พรรษานี้ หลวงพ่ออยากให้อุภะทุกรูปให้ความสำคัญกับตรงนี้ให้มาก ๆ ประเดี๋ยวก็วันเดี๋ยวก็คืน เดี่ยวก็จะหมดเวลาของชีวิตไปแล้ว มีเพื่อนสหธรรมิกของเราหลายรูป ดูภายนอกยังอยู่ในวัยที่เจริญ แข็งแรง แต่ว่าต่อมาไม่นาน ท่านก็จากพวกเราไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงวัยแห่งอายุขัยเฉลี่ยมนุษย์ในยุคนี้ ซึ่งเราก็เห็นกันอยู่ สมาชิกเขตนอกเราก็ได้เห็น

เรื่องนี้ควรจะเป็นเรื่องสอนใจ กระตุ้นเตือนจิตสำนึกของเรา ให้เราให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องความตายซึ่งไม่มีนิमितหมาย เรามีชีวิตอย่างจำกัดจริง ๆ ในโลกใบนี้ การที่เรามาบวชก็เพื่อวัตถุประสงค์ของการทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะฉะนั้นต้องให้ความสำคัญต่อสิ่งนี้เป็นอันดับแรก อย่างอื่นเป็นส่วนประกอบ เป็นเรื่องรอง ๆ กันไป

ร่วมมือกับหลวงพ่อ

หลวงพ่อเข้าไปในอาคาร ๖๐ ปี และหมู่บ้านปฏิบัติธรรม เห็นการปฏิบัติธรรมของสมาชิกในหมู่คณะของเรา ที่พวกเราให้โอกาสท่านเหล่านั้น ปลีกวิเวกไปทำความเพียร แล้วก็มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีในระดับหนึ่ง และดีในระดับที่นึกไม่ถึง ซึ่งหลวงพ่อก็มีความปลื้มปิติและภาคภูมิใจ

แต่ลูก ๆ ที่อยู่ภายนอก ไม่ได้เข้าไปในอาคารเหล่านั้น ให้โอกาสกับท่านเหล่านั้นไปบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่ แล้วเราก็รับภารกิจงานหยาบ และงานส่วนอื่น พร้อมกับการบำเพ็ญสมณธรรมควบคู่กันไป

ท่านเหล่านั้นมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีหลาย ๆ รูป หรือเกือบจะทั้งหมดก็ว่าได้ เมื่อจุดเริ่มต้นก็ไม่ได้แตกต่างจากลูก ๆ ทุกรูปที่ไม่ได้เข้าไปในหมู่บ้านปฏิบัติธรรม หรืออาคาร ๖๐ ปี ทุกรูปผ่านงานหยาบมาทั้งสิ้น ซึ่งจะมีอารมณ์ความหยาบเช่นเดียวกับลูก ๆ ทั้งหมด ไม่แตกต่างกันเลย จุดเริ่มต้นจึงเหมือนกัน คือ ทั้งฟุ้ง ทั้งติ่ง ทั้งมิด ทั้งเมื่อย เจอกันทั้งหมด ไม่มีรูปใดที่ไม่เจอหรือไม่ผ่านสิ่งนี้มาก่อนเลย

หลาย ๆ รูป ตอนช่วงที่ยังอยู่ในหมู่บ้านปฏิบัติธรรม ยังนึกไม่ถึงว่าตัวเองจะได้โอกาสเข้าไปสู่อาคาร ๖๐ ปีด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อก็

เกิดแรงบันดาลใจ มั่นใจว่าลูก ๆ ทั้งหมดนี้ที่ได้อยู่จำพรรษาด้วยกันนี้ สามารถเข้าถึงได้เช่นเดียวกับท่านเหล่านั้น ถ้าหากว่าลูกทุกรูปได้ทำอย่าง ท่าน คือ ประกอบความเพียรให้กลั่นกล้ำ อย่างถูกหลักวิชา ควบคู่กับ กิจวัตรกิจกรรมที่เราทำเป็นประจำอยู่ทุกวัน ถ้าเอาใจใส่ หลงพอเชื่อวา พรชานี้ก็เป็นพรชษาแห่งการสมความปรารถนาของลูกทุก ๆ รูปได้

พรชษาที่ผ่านมา เราอาจจะชะล่าใจ ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความประมาท ไม่ได้ให้ความสำคัญมาก แต่ให้ความสำคัญบ้าง หมดเวลาแล้วสำหรับ ที่เราจะชะล่าใจหรือประมาทในการดำเนินชีวิตเหมือนพรชษาที่ผ่านมา

พรชษานี้ หลวงพ่ออยากให้ลูกทั้งหมดร่วมมือกับหลวงพ่อ เอาใจใส่ ที่จะชวนขยายในกิจที่สำคัญสำหรับชีวิตของสมณะ เพราะว่าแม่ตัวแทน ของหมู่คณะของเราที่เข้าไปอยู่ในอาคาร ๖๐ ปี มีผลการปฏิบัติธรรม ที่ละเอียดเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ทุกวันทุกคืนทุกเวลานาที จะมีความห่วงใย เพื่อนสหธรรมิกทุกรูป ทั้งภิกษุ สามเณร และสมาชิกริเองค์กร และได้ ใช้หลักวิชาธรรมกายที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ คุณยายอาจารย์ฯ ท่านได้ถ่ายทอดนี้ คอยแก้ไขปรับปรุงส่วนละเอียดให้กับพวกเราทุกรูป อยู่แล้วทุกวันทุกคืนก็ตาม แต่ส่วนหยาบนี้ลูกต้องชวนขยายเอง

ถ้าสองเราร่วมมือกัน คือ ลูกประกอบความเพียรไปด้วยควบคู่ กับภารกิจ กิจวัตรกิจกรรมอย่างนี้ ภายในอาคาร ๖๐ ปี ช่วยในส่วน ละเอียด ถ้าสองเราร่วมมือกันอย่างนี้ หลวงพ่อว่าสิ่งที่เราตั้งใจไว้ด้วยดี นี้จะต้องสมความปรารถนา แล้วก็เป็นความมหัศจรรย์ของสังฆมณฑล ของพระพุทธศาสนา

ยกชั้นทั้งอาราม

ถ้าวัดใดวัดหนึ่ง อารามใดอารามหนึ่ง ภิภุสามเณรหรือสมาชิกเขตในของวัดนั้น มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีจากการตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมควบคู่กับกิจวัตรกิจกรรมอย่างนี้ ถ้ามีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีบังเกิดขึ้นทั้งอาราม ก็จะเป็นแสงสว่างให้กับอารามอื่น ๆ เพราะกิตติศัพท์ที่ดีงามนี้จะขยายต่อ ๆ กันออกไป

กาลเวลาผ่านไป หลังจากพุทธปรินิพพานมาแล้ว ๕๐๐ ปี สังฆมณฑลไม่เหมือนในสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีพระชนม์ชีพอยู่ ที่ยกชั้นกันทั้งอารามเลย จะมีก็แต่เพียงประปราย สำหรับผู้ที่ชวนช่วยในการบำเพ็ญสมณธรรม มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีเป็นที่พึงสำหรับตนเองได้ และเป็นที่พึงสำหรับผู้อื่นได้ กาลเวลาผ่านไปเป็นพันปียังไม่มีอารามใดเลยที่ทั้งอารามยกชั้นกันเข้าถึงธรรม บรรลุธรรมกันทั้งหมด

หลวงพ่อก็มีความตั้งใจอยู่เสมอ ๆ ว่า เราเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีในหลาย ๆ สิ่งที่ผ่านมาแก่สังฆมณฑลและพระพุทธศาสนาทั่วโลก เหลือสิ่งนี้ คือสิ่งที่หลวงพ่อยากจะให้บังเกิดขึ้น เพราะสิ่งนี้มีความสำคัญสำหรับทุก ๆ อาราม มีความสำคัญต่อพระพุทธศาสนาและชาวโลก

ถ้าอารามของเราทั้งหมดได้เข้าถึงธรรมจริง ๆ เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีแล้ว หลวงพ่อยืนยันได้ว่า อารามอื่น ๆ ก็อยากจะเป็นเช่นเดียวกับเรา

เมื่อความปรารถนาที่จะเป็นเช่นเดียวกับเราเกิดขึ้นอย่างแรงกล้า การแสวงหาและการชวนช่วยก็จะตามมา ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายคือความสำเร็จ ถ้าอารามของเราบรรลุธรรมยกชั้นกันทั้งหมด แรงบันดาลใจ

ก็จะเกิดขึ้น ลูกก็จะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีสำหรับพระพุทธศาสนา และสำหรับทุก ๆ คนที่เกิดมาในโลกในยุคนี้ ชาวสวรรค์ก็จะอนุโมทนาสาธุการ

พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ มหาสมณเทวบุตรที่อยู่สวรรค์ชั้นดุสิต กับทีมงานของท่าน ก็เกิดความรู้สึกรู้สึกที่ดีว่า บุญบารมีที่ทุ่มมาปรับปรุงแก้ไขธาตุธรรมของพวกเรานั้น ไม่สูญเปล่า เพราะฉะนั้นกายหยาบของลูกภายในพรหมานี้ ต้องมีความพร้อมสำหรับรองรับสิ่งเหล่านี้

ดังนั้น ขอให้ลูกทุกรูป ทั้งภิกษุสามเณร พึงตั้งจิตอธิษฐานให้ดี ตั้งใจมั่นว่า เราจะประกอบความเพียรกันให้เต็มที่อย่างจริงจัง ให้เป็นพรหมมหัศจรรย์ให้ได้ลูกนะ

หลวงพ่อบ้านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยการให้ลูกทุกรูปที่ได้มาอยู่จำพรรษาร่วมกันในพรหมานี้

ขอให้ลูกทั้งหมดมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ปลอดกังวลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้จิตใจเกลี้ยงเกลาสว่างใส ไม่มีอะไรเหนี่ยวรั้ง เป็นภิกษุสามเณรที่สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจ จะได้เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับมรรคผลนิพพาน

ให้ลูกทุกรูปได้บรรลุดรรมภายใน เข้าถึงดวงธรรม เข้าถึงกายภายใน เข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ให้สมหวังตั้งใจเป็นอัครจรรย์ ทุก ๆ รูป จงทุกประการเทอญ ๐

ภาพ : หลวงพ่อธัมมชโยกับพวงนาฟ้าโห่งก่อนจะมาเป็น
วัดพระธรรมกายในปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๑๒

มโนปณิธานอันยิ่งใหญ่

วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันจันทร์ที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

เราได้พร้อมใจกันอธิษฐานจิตอยู่จำพรรษา ณ วัดพระธรรมกายเสร็จเรียบร้อยแล้ว แปลว่า ในพรรษานี้ เราจะตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกันอย่างเต็มที่ ให้สมกับที่ได้มาบรรพชาอุปสมบทกันในคราวนี้

ให้ใช้วันเวลาที่มีย่างจำกัดภายในพรรษานี้ ให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการตั้งใจมาบรรพชาอุปสมบทกัน ซึ่งเรามีวัตถุประสงค์เพียงประการเดียว คือ เพื่อการทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ กระทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ครั้งนี้ โดยเฉพาะหมู่คณะของเรามีเป้าหมายจะมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เพราะฉะนั้นการอยู่จำพรรษาร่วมกันคราวนี้ให้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่ เต็มกำลัง

จำนวนพระภิกษุซึ่งไม่รวมวัดสาขา ๙๖๘ รูป เป็นจำนวนที่มากที่สุดในประเทศ สังเกตจากโบสถ์เรารองรับได้ไม่เต็มที่ ต้องไปนั่งตากแดดกันนอกอุโบสถ ก็เป็นที่น่าปลื้มปิติยินดี ที่มีผู้มีบุญมาบวชกันในคราวนี้ เราจะต้องรักษาแชมป์กันไป เพื่อเป็นกำลังใจของสังฆมณฑลทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

ส่วนสามเณรจำนวน ๒๗๑ รูป ยอดรวม ๑,๒๓๙ รูป ถ้าภายในประเทศรวมสามเณร เรายังอยู่ในระดับเป็นแชมป์หรือเปล่า ตอนนี้เราไม่ทราบ เพราะว่าบางวัดมีสามเณรมาก รวมแล้วหลักพันขึ้นไป แต่ถ้าไปเทียบกับประเทศพม่า หรือประเทศอื่น ที่เขาบวชมากกว่านี้ก็มี ดูเหมือนจะหลักพันซึ่งเป็นเรื่องปกติของเขา ของเราเป็นวัดแรกในประเทศที่มีจำนวนพระภิกษุสามเณรมากที่สุดในขณะนี้ จำนวน ๑,๒๓๙ รูป ยังไม่รวมวัดสาขา

บวชแล้วต้องบำเพ็ญสมณธรรม

ภายในพรรหานี้ หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปที่ตั้งใจมาบวชในคราวนี้ ตั้งแต่พรรษา ๑ ขึ้นไปเรื่อย ๆ ทุก ๆ รูป ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ จะปฏิบัติธรรมที่อาคารจตุมหาราชิกา หรือที่ใดก็ตาม เราก็กทำไป

แม้ว่าเราจะมีกิจวัตร กิจกรรม ภารกิจที่หลวงพ่อและหมู่คณะ มอบหมายให้ สิ่งนี้ก็ไม่ควรจะเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญสมณธรรม เพราะการบำเพ็ญสมณธรรมก็เพื่อตัวของเราเองเป็นอันดับแรก และเพื่อผู้อื่นเป็นอันดับที่สองลงมา

ถ้าบวชแล้วไม่บำเพ็ญสมณธรรม การบวชนั้นก็เปล่าประโยชน์ อยู่กันไปวัน ๆ หนึ่ง ไม่ได้รับสุขจากสมาธิ เมื่อไม่ได้รับสุขจากสมาธิ การบวชนั้นก็ไม่ได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ อีกทั้งจะทำให้ใจเราฟุ้งซ่าน ใจฟุ้งซ่านเป็นอันตรายต่อเพศนักบวชอย่างมาก

เตือนตัวเอง..เรามาบวชเพื่ออะไร

๓ เดือนนี้ ซึ่งไม่นานเท่าไร ไม่กี่วันก็จะออกพรรษาไปแล้ว จากวันนี้ก็นับถอยหลังกันไป เราต้องเตือนตัวเราเอง ต้องสอนตัวเราเอง ให้ได้ทุกวันเลยว่า

“เรามาบวชทำไม เราทำทุกสิ่งทุกอย่างในทางโลกทำไม ทั้ง ๆ ที่เราไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส หรือไม่อาจจะดำรงชีวิตอยู่ได้ในทางโลก เรามีความพร้อมทุกอย่างที่จะดำรงชีพอยู่ในทางโลก เช่นเดียวกับชาวโลกทั้งหลาย แต่เราไม่ทำอย่างชาวโลก เราเดินทวนกระแสของชาวโลก

แล้วตั้งใจมาบวช เพราะฉะนั้นอะไร ๆ ก็ไม่น่าจะเป็นอุปสรรคของการ
มาบำเพ็ญสมณธรรม

เราคงได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับเรื่องประสบการณ์ภายในของคฤหัสถ์ที่
หลวงพ่อกำมาเล่าสู่กันฟัง โดยนำตัวอย่างของญาติโยมทั้งจากภายใน
และต่างประเทศมาเล่าผ่าน DMC คิดว่าลูกทุกคนคงจะได้ยินได้ฟังว่า
ขนาดเขาเป็นผู้ด้อยโอกาส ไม่ได้มาบวชอย่างเรา เขายังให้โอกาสตัวเอง
ในการปฏิบัติธรรม และมีผลการปฏิบัติได้เข้าถึงสุขของสมาธิ จิตตั้งมั่น
สั่งตจากกามและบาปอกุศลธรรม แม้ตัวเขาจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วย
บาปอกุศลธรรมและกามสุขทั้งหลาย แต่เขาสามารถที่จะบริหาร
เวลาและให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

ฉะนั้น ไม่มีเหตุผลอะไรที่เราจะทำได้ เรามีโอกาสมากกว่าเขา
มีความตั้งใจดีมากกว่าเขา ณ จุดเริ่มต้นที่จะมาสู่เพศสมณะ กาลเวลา
ผ่านไป เรารู้ตัวของเราเองว่า เราได้ตั้งใจมาบวชอย่างถูกหลักวิชา
หรือไม่ เรามีประสบการณ์ภายในไหม เราจะรู้ตัวของเราเองนะลูกนะ
เราอายุเพิ่มขึ้นทุกวัน ความตายไม่มีนิमितหมาย เราอยู่ในฐานะที่มनुษย์
และเทวดากราบไหว้ เป็นความหวังของโยมพ่อ โยมแม่ หมูญาติ ที่จะมี
ส่วนแบ่งบุญในการมาบวช และมาบำเพ็ญสมณธรรมของเราในคราวนี้

ลูกทุกรูปต้องเตือนตัวเอง สอนตัวเองให้ได้ อย่าให้วันเวลาผ่านไป
เฉย ๆ อย่าเพเลิดเพลินไปแบบที่ชาวโลกเขาเพเลิดเพลิน หรือมีข้ออ้าง
ข้อแม้ เงื่อนไขว่ มีภารกิจเยอะเยอะ จนไม่ยอมให้โอกาสกับตัวเองใน
การบำเพ็ญสมณธรรม

ลูกคงเคยได้ยินคำว่า “**ไม่มีเวลา ไม่มีในโลก**” เราจะอ้างว่า เราติดภารกิจมากมายจนไม่มีเวลาจะทำเพื่อบุญสมณธรรมก็ไม่ถูกต้อง ในตัวอย่างที่เล่าให้ฟังว่า ญาติโยมเขาต้องตื่นนอนตีสี่ในการดำรงชีพ เขายังมีเวลาให้โอกาสกับตัวเองในการปฏิบัติธรรม และมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีด้วย นี่เป็นสิ่งที่พวกเราได้ยินได้ฟังแล้วต้องนำกลับมาสอนตัวเองทุกวันนี้ละลูกนะ พระราชาที่ผ่านมาแล้ว ก็ให้มันผ่านไป แต่เรารู้ตัวของเราเองว่า เรามีพระราชาเพิ่มขึ้น แต่คุณธรรมและคุณวิเศษของเรายังไม่เพิ่มพูน พระราชานี้ต้องแตกต่างจากเดิมละลูกนะ

มโนปณิธานอันยิ่งใหญ่

ยิ่งมโนปณิธานของเรายิ่งใหญ่และแตกต่างจากทั่ว ๆ ไป คือ ภารกิจที่เป็นภาคปราบ ทิมาหาบุชฌิยาจารย์ทุกท่าน มีพระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร เป็นหลักเป็นประธาน และมหาบุชฌิยาจารย์ทั้งหลาย เป็นต้น

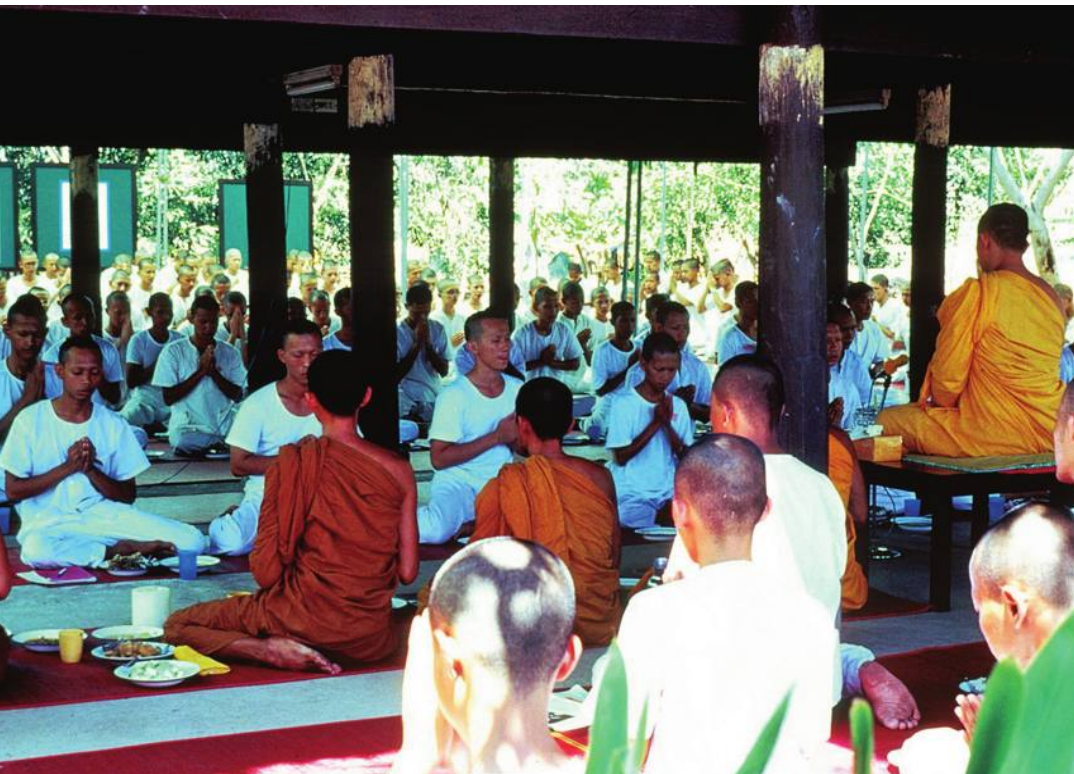
เรามาเพื่อการนี้ ถ้าเราไม่มีบุญประเภทนี้ เรามาอยู่รวมกันไม่ได้ ผูกนกเข้าฝูงนก ฝูงเนื้อเข้าฝูงเนื้อ ผู้ที่มีมโนปณิธานภารกิจในเส้นทางนี้ก็จะไปรวมกันอยู่ที่ตรงนั้น เรามีภารกิจในทางนี้อย่างต่อเนื่อง ยาวนาน และมา ณ ช่วงรอยต่อที่คำว่า “**ธรรมกาย**” จะเลือนหายไปจากความทรงจำของพุทธบริษัท ๔ ของมวลมนุษยชาติและเทวดาทั้งหลาย เรามักจะมา ณ ตอนช่วงนี้ เพื่อที่จะฟื้นฟูคำว่า “**ธรรมกายและวิชาธรรมกาย**” กลับมา กับภารกิจแน่วแน่ที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

เพราะฉะนั้น การมารวมของเรา แม้จะออกมาจากตระกูลต่าง ๆ กัน แม้จะแตกต่างกันเพียงใดก็ตาม แต่ว่ามีมโนปณิธานเดียวกัน เพราะฉะนั้น

ตรงนี้ลูกต้องศึกษาเรียนรู้กระทั่งเข้าไปอยู่ในจิตสำนึกของเราว่า เรามีภารกิจหลักที่สำคัญตรงนี้ และภารกิจหลักที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น เป็นภารกิจที่จะต้องทำให้ยิ่งกว่าภารกิจแรกของภาคโปรด

ช่วงวัยที่เหมาะสมที่สุด

ดังนั้น อย่าให้วันเวลาผ่านไปเฉย ๆ ลูกทุกรูปยังอยู่ในวัยเจริญ ยังแข็งแรง ความแข็งแรงเป็นสิ่งที่เหมาะสมต่อการศึกษาวิชาธรรมกาย เป็นอย่างมาก จะเป็นฐานทัพที่รองรับวิชาธรรมกายเป็นอย่างดี ถ้า

ภาพ : อบรมธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ (เรือนไทย)

ผ่านวัยนี้ไปแล้ว แม้ลูกมีหัวใจที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ตั้งใจบำเพ็ญ
สมณธรรมก็ทำได้ไม่เต็มที่เท่ากับวัยเจริญ

วัยแข็งแรงนี้จะทำได้ดีที่สุด ดีกว่าวัยที่เสื่อมลงมา และเป็นวัยที่
พญามารกลัวที่สุด เพราะผู้ที่แข็งแรงถ้าเข้าถึงวิชาธรรมกายจะเร็วแรง
ทีเดียว เพราะพื้นฐานทัพกายมนุษย์นั้นเหมาะสมที่จะรองรับท่านผู้รู้ ผู้มี
อานาปาภาภายใน ที่เราจะต้องไปเชื่อมกันอยู่ตรงนั้น

แต่ผู้ที่อยู่ในวัยนี้ก็มิมีสิ่งหนึ่งที่ถ้าเราประมาทในการดำเนินชีวิต ก็
จะเปิดช่องให้กามฉันทะมาเข้าแทรก นิวรณ์มาเข้าแทรกได้ง่าย ซึ่งตรง
นี้เป็นอันตรายต่อเพศสมณะและต่อวิชาธรรมกาย ดังนั้นสิ่งที่ดีที่สุดที่
จะคุ้มครองตัวของเราเองให้อยู่รอดปลอดภัย และมีชัยชนะ สง่างามเป็น
ทักขิไณยบุคคล บรรลู่วัตถุประสงค์และความตั้งใจดีที่มาบวชในคราวนี้
ก็คือต้องตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม

โลกคอยดันบุญดันแบบที่ดี

หลวงพ่อก็มีความปรารถนาเป็นอย่างมากที่จะให้ลูก ๆ ทุกรูป ทั้ง
ภิกษุ สามเณรจำนวน ๑,๒๓๙ รูป มีโอกาสมารับดวงแก้วกับมือหลวงพ่อบ้าง
แบบในชุดที่ ๑ ที่รักการทำความเพียร ปฏิบัติธรรมทุกวันไม่ขาดเลย
ผ่านการสอบทรงจำโอวาทมหาปุจฉนียาจารย์ จากหนังสือปกไว้ในใจ
ในทุก ๆ เล่มได้ ไม่ใช่แบ่งเป็นชุดที่ ๑ ชุดที่ ๒ ชุดที่ ๓ หรือไม่ได้อยู่
ในชุดกับเขา นี่คือการปรารถนาอย่างลึก ๆ ซึ่งเกิดขึ้นมาตลอดเวลา

โดยเฉพาะเมื่อก็ หลวงพ่อก็มีความสุขทุกครั้งที่มีมือไปหยิบดวงแก้ว
แล้วก็นำมามอบให้กับผู้ที่มีความตั้งใจดี มันเป็นความสุขลึก ๆ ที่ชื่นใจ
ที่ว่า การมาบวชในแต่ละรูปในครั้งนี้ ทุกรูปตั้งใจจริง แล้วจะเป็นต้นบุญ

ต้นแบบที่ดีสำหรับเพื่อนสหธรรมิกทั่วโลก ซึ่งตอนนี้ความคิดนี้อาจจะยังไม่อยู่ในใจลูกทุกรูป ในเวลาที่ผ่านมา เพราะลูกทุกรูปไม่ทราบว่าตัวเราเองมีความสำคัญต่อเพื่อนสหธรรมิกทั่วโลก

เราเห็นว่า เราก็บวชกันไปวัน ๆ มีภารกิจอะไรก็ทำกันไป แล้วก็คิดกันอยู่เพียงแค่นี้ ซึ่งวันนี้ต้องเปลี่ยนแปลงความคิดใหม่แล้ว เมื่อเราสามารถเป็นที่พึ่งแก่ตัวเองได้ แล้วก็ไปทั้งทีมที่มีอยู่ในวัดพระธรรมกาย และวัดสาขาทุกภูมิภาคทั่วโลก ก็จะเป็นกำลังใจของเพื่อนสหธรรมิกทั้งหลายต่างนิกายกัน ซึ่งกำลังรอคอยต้นบุญต้นแบบที่ดี

ถ้าหากว่า ภิกษุสามเณร บรรพชิตทั้งหมดดังกล่าวนี้นี้ เป็นกำลังใจให้เกิดขึ้นกับเพื่อนสหธรรมิกหลาคนิกายทั่วโลก แล้วสิ่งดี ๆ ก็จะเกิดขึ้น คือ พุทธบริษัท ๔ จะเกิดกำลังใจ ญาติโยมจะเกิดกำลังใจ เมื่อเกิดกำลังใจกันไปทั้งหมดนี้ ลูกลองคิดต่อไปว่า อะไรมะเกิดขึ้นกับชาวโลก

เมื่อเขากำลังรอคอยสิ่งหนึ่ง ซึ่งเขาก็ไม่รู้ว่าเขากำลังรอคอยอะไรอยู่ แต่เราได้เข้าถึง ณ จุดตรงนั้นแล้ว เราก็จะเป็นแสงสว่างให้กับเขาได้ ความสมหวังจะเกิดขึ้นกับทุก ๆ รูป ที่มาเกิดในโลกใบนี้ ณ ยุคนี้ แม้เราจากโลกนี้ไป สิ่งที่เราทำไว้ก็จะเป็นต้นบุญต้นแบบถ่ายทอดต่อ ๆ กันไป แปลว่าการมาเกิดของเราในคราวนี้บรรลូវัตถุประสงค์ของภารกิจ

ดังนั้น พรราชานี้ นับถอยหลังกันแล้วจากวันนี้ ก็ขอให้ลูกทุกรูป

>> ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกันให้ดี

>> รักษาธรรมวินัยของเราให้ดี เมื่อไม่ได้เพิ่มขึ้นก็อย่าให้เสียไปให้มันเท่าเดิม

>> ขวนขวาย แสวงหาความบริสุทธิ์ของกายวาจาใจ ความบริสุทธิ์
นี้นำมาซึ่งความปิติและภาคภูมิใจให้เกิดขึ้นกับเราทุกวัน ความปิตินำมาซึ่ง
ความสงบกาย สงบใจ และเข้าถึงความสุข เมื่อกายสบาย ใจสบาย ก็
ทำให้ใจเป็นหนึ่ง สดจากกาม จากบาปอกุศลธรรม จิตตั้งมั่นอยู่ภายใน
และในที่สุดก็จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว และจะมีความรู้สึกภาคภูมิใจใน
ตัวเราว่า เราเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง เมื่อมนุษย์และเทวดา
เคารพกราบไหว้ เราจะมีความรู้สึกว่า ไม่เก้อเขิน เพราะเขาได้บูชาบุคคล
ที่ควรบูชาแล้ว นี่เป็นเรื่องที่สำคัญที่หลวงพ่อยะปราชญ์ ๑ สำหรับวันนี้

หลวงพ่อบ้านยพร

ขอให้พรชานี้เป็นพรชาแห่งความสว่างไสว ให้ลูกทุก ๆ รูป ทั้ง
ภิกษุสามเณร ๑,๒๓๙ รูป รวมทั้งลูก ๆ ที่อยู่ตามวัดสาขาต่าง ๆ ทุก
ภูมิภาคทั่วโลก มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้
อายุขัยยืนยาว

ให้ได้บำเพ็ญสมณธรรมได้อย่างเต็มที่ ให้สดจากกามและบาป
อกุศลธรรม ให้มีจิตตั้งมั่นอยู่ภายใน ให้ได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว ให้
ได้ศึกษาวิชาธรรมกายอย่างถูกต้องร้องรอยตรงไปตามความเป็นจริง

สิ่งที่เป็นข้าศึกต่อกุศลและพรหมจรรย์ให้ห่างไกล ความบริสุทธิ์
และสิ่งที่ดึงดูดใจหลงใหลมาทุกอนูวินาที ลู่กายวาจาใจของลูกทุกขุม
ทุกขน ทุก ๆ กาย

ให้กายวาจาใจของลูกสะอาด บริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะ
รองรับบุญใหญ่และวิชาธรรมกาย ให้สำเร็จภายในพรชาวันนี้ทุก ๆ รูป
จงทุกประการเทอญ ๐

พรรษาแห่งการตีวเข้ม

วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : อบรมพระธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

วันอังคารที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

ลูกพระลูกเณรที่รักทั้งหลาย วันนี้เป็นวันที่ลูก ๆ ทุกคน พร้อมใจกัน มาอธิษฐานอยู่จำพรรษาด้วยกัน เป็นธรรมเนียมของบรรพชิตที่สืบทอด กันมายาวนาน

การอยู่จำพรรษา มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้วันเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัด ในพรรษานี้ ในเทศกาลฤดูฝนที่ไปไหนมาไหนไม่ค่อยสะดวกมาบำเพ็ญ สมณธรรมร่วมกัน โดยเฉพาะสำหรับวัดพระธรรมกายก็ทำอย่างนี้ต่อเนื่อง กันมา ซึ่งนอกจากเอื้อเฟื้อตามพระธรรมวินัยแล้ว ยังเป็นวัตถุประสงค์ หลักของการเข้ามาสู่ร่มเงาพระพุทธศาสนา คือ การบำเพ็ญสมณธรรม เพื่อสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ ให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน โดยเฉพาะ หมู่คณะของเรามุ่งศึกษาวิชาธรรมกายที่จะไปสู้รบปรบมือกับพญามาร เพื่อไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

หมั่นทบทวนพระธรรมวินัยและเป้าหมายการบวช

วันนี้ เราได้มาอธิษฐานพรรษาด้วยกันแล้ว ขอบเขตจำพรรษาเรารู้อยู่แล้ว ส่วนรายละเอียดให้เราไปศึกษากัน สำหรับผู้บวชมาก่อน คงเข้าใจอย่างดี แต่สำหรับผู้บวชใหม่ก็จะต้องศึกษาให้แจ่มแจ้ง นอกเหนือจากศึกษาในห้องเรียนกับพระอาจารย์แล้ว นอกห้องเรียนก็ต้อง ศึกษาขนขวายหาความรู้ให้ได้ว่า เรามาบวชทำไม และทำอย่างไรจึงจะ เป็นนักบวชที่สมบูรณ์ ถูกวัตถุประสงค์ของการบวชในครั้งนี้ ที่จะเป็น ประโยชน์ต่อตัวเอง โยมพ่อ โยมแม่ หมู่ญาติและสรรพสัตว์ทั้งหลาย

แม้ผู้ที่บวชมาก่อนแล้ว ก็อย่าดูเบาในเรื่องที่จะทบทวนศึกษาพระธรรมวินัยให้เข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น ยิ่งนานวันจะต้องยิ่งแจ่มแจ้ง อย่าให้มีอะไรเป็นอุปสรรคต่อการศึกษาเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา แม้เราจะได้รับมอบหมายภารกิจจากหมู่คณะให้ปฏิบัติภารกิจในหน้าที่ต่าง ๆ ก็ตาม

เรื่องการศึกษาพระธรรมวินัยเป็นเรื่องสำคัญสำหรับชีวิตของนักบวชที่ตั้งใจเป็นนักบวชที่แท้จริงตามวัตถุประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเพื่อตัวของเราเองด้วย การทบทวนจะทำให้เราตอกย้ำซ้ำเติมในสมณสัญญา แล้วจะทำให้เราไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต

เรื่องธรรมวินัยและเป้าหมายการมาบวช ต้องทบทวนทุกวัน อย่าให้ขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียว ขาดวันไหนก็ได้ชื่อว่า ประมาทแล้ว

เพราะว่ากุศลพร้อมที่จะเข้ามาสิงจิตได้ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง เพราะเรายังไม่หมดกิเลส ธรรมปฏิบัติภายในเรากียังไม่สมบูรณ์ บางช่วงกำลังใจของเราก็จะถดถอยไป ยังมีสิ่งเร้าใจยั่วเย้า หรือประมาทในการดำเนินชีวิต ไปคลุกคลีกับสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ก็มีโอกาสพลีภัยพล้ำได้อย่างน่าเสียดาย

การออกบวชในสมัยพุทธกาล

ถ้าเราได้ศึกษาในพระไตรปิฎก เราจะเห็นว่า การบวชในสมัยพุทธกาลที่บวชแล้วลาสิกขานั้นไม่ค่อยมี เพราะทุกคนที่ออกบวชมาจากตระกูลต่าง ๆ เป็นกุลบุตร กุลธิดา ตระกูลชั้นล่าง ชั้นกลาง ชั้นสูง แม้ตระกูลกษัตริย์ ออกบวชเพราะเห็นประโยชน์ของการบวช และเห็นทุกข์โทษภัยในชีวิต เห็นพันธนาการของชีวิตในเพศของคฤหัสถ์ อยากจะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์อย่างแท้จริง

กุลบุตรที่ออกมาบวชมาเป็นพระ หรือกุลธิดามาบวชเป็นพระภิกษุณี ก็ตาม ต่างชวนขวายเป็นบำเพ็ญสมณธรรมทั้งสิ้น บ้างก็อยู่จำพรรษาใน วัดพระเชตุวัน วัดบุพพาราม หลังจากออกพรรษาไปแล้ว ทรงจำคำสอน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ก็จะปลีกวิเวกบำเพ็ญสมณธรรม เพราะการ จะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์นั้น ใครทำแทนกันไม่ได้ ต้องทำด้วยตัวเอง ท่านจึงปลีกวิเวกเพื่อแสวงหาที่รื่นรมย์ ที่เป็นสัปปายะ เหมาะสมในการ บำเพ็ญสมณธรรม ฝึกใจให้หยุดนิ่ง ตามโคนไม้บ้าง เรือนว่างบ้าง ป่า เขาลำเนาไพร ห้วยหนองคลองบึง ถ้า สถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นต้น

เมื่อใจคลายความผูกพันจากทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งชีวิตของ ตนเองได้ โดยมุ่งแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุด ที่จะไม่ต้องมีชีวิตใหม่ในวัฏสงสาร เพราะเห็นว่าชีวิตในวัฏสงสารไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ตามล้วนมีทุกข์ ทั้งสิ้น แม้สิ่งที่มนุษย์ผู้ไม่รู้แสวงหาอำนาจ ทรัพย์ อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น แต่เราก็คพบว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ให้ความสุขที่แท้จริงเลย ทุกข์ก็ยังคงมีอยู่ แม้แวดล้อมด้วยข้าทาสบริวาร มีทรัพย์ศฤงคารมากมาย แต่ก็ยังมีความ ทุกข์ แม้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ เป็นบรมเศรษฐี มีสมบัติจักรพรรดิตกไม่ พร่อง ทุกข์นั้นก็ยังคงเบียดเบียนรบกวนเร้ากันอยู่ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง แม้ มีที่นอนอันอ่อนนุ่ม มีเสียงดนตรีประโคมขับกล่อมแต่ก็ยังนอนเป็นทุกข์

ภาคภูมิใจในความเป็นพระ

การที่ลูกทุกรูปได้ตัดสินใจเข้ามาสู่ร่มเงาของพระพุทธศาสนา เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นก็ควรดำเนินชีวิตให้ถูก ต้องด้วย อย่าให้กาลเวลาที่ผ่านไปแต่ละวันนั้นเปลี่ยนแปลงความตั้งใจ ดีดั้งเดิมของเราไป

ต้องสั่งสมความดีดั้งเดิมก่อนเรามาบวชให้เพิ่มมากขึ้น ให้มีความเป็นพระเพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน จนเราเคารพตัวเราเองได้ ไม่ว่าเราจะนั่ง จะนอน จะยืน จะเดิน มีแต่ความปิติและภาคภูมิใจในความเป็นสมณะในทุกหนทุกแห่งได้ ไม่ว่าจะอยู่ตามลำพัง จะอยู่ในหมู่คณะ หรืออยู่แห่งหนตำบลใดก็ตาม เราก็คมีความรู้สึกว่าเป็นพระ มีความภาคภูมิใจในความเป็นพระว่า เป็นชีวิตที่สูงส่งกว่ามนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

ความภาคภูมิใจเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อเราบำเพ็ญสมณธรรม และมีสมณสัญญา ฉะนั้นพรหมานี้อย่าให้ผ่านไปเปล่า ๆ เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมแก่การบำเพ็ญสมณธรรมอย่างยิ่ง

ต้นแบบที่ดีในการบำเพ็ญสมณธรรม

หลาย ๆ รูปที่เข้ามารับดวงแก้วจากมือหลวงพ่อ หลวงพ่อดีใจและอัศจรรย์ใจในหลาย ๆ รูปว่า ท่านเอาเวลาไหนมาบำเพ็ญสมณธรรม

ผู้ที่หลวงพ่อกำนัน หลวงพ่อคุ่นเคย รู้จัก และใช้งานอยู่ งานที่ใช้ นั้นไม่มีเวลากระดิกกระเดี้ยไปที่ไหนเลย ไม่มีโอกาสจะคิดเรื่องอื่นเลย เพราะเป็นงานที่ต้องคิดติดตามต่อเนื่องกันตลอด แล้วหลวงพ่อก็เห็นว่า ท่านรับภารกิจเรื่องงานหยาบ ๆ นั้นมาก แต่หลวงพ่อก็อัศจรรย์ใจจนต้องถามท่านว่า เอาเวลาที่ไหนมาทำสมาธิ

งานเยอะมาก ต้องเตรียมงานเรื่องโรงเรียนอนุบาลผืนในผืนวิทยาก็หมดเวลาของชีวิตไปแทบจะไม่ต้องทำอะไรเลย และเมื่อจบรายการโรงเรียนอนุบาลผืนในผืน ซึ่งก็สี่ทุ่มเศษแล้ว แต่ท่านก็ยังปลีกตัวมานั่งสมาธิที่ศาลาจากตุ่มหาราชิกาไปถึงเที่ยงคืน ทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เป็น

เวลาต่อเนื่องกันมาหลายเดือนนี้ โดยเราจะกำหนดเป็นช่วง ๆ ตั้งแต่วัน
คล้ายวันเกิดหลวงพ่อก่อน เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ที่ผ่านมา เป็นเวลาประมาณ
๔ เดือน ซึ่งหลวงพ่อก็พอใจพร้อมกับชื่นชมปีติยินดีด้วย

เมื่อเพื่อนภิกษุของเราทุกรูปที่หลวงพ่อกถาม ยังมีเวลาให้ความสำคัญ
กับการปฏิบัติธรรม ก็ไม่น่าจะมีเหตุผลอันใดที่ลูกทุก ๆ รูป จะไม่ให้
โอกาสตัวเองเจริญสมาธิภาวนาอย่างต่อเนื่องทุกวัน เพราะหลวงพ่อก
ยังนึกไม่ออกเลยว่า ลูกจะบริหารเวลาไม่เป็นกันอย่างไร เมื่อเรามี
ตัวอย่างดี ๆ อย่างนี้

ก็หวังว่า ภายในพรรษานี้ จำนวนผู้ที่สนใจเจริญสมาธิภาวนา จะเพิ่ม
ขึ้นมากในระดับที่หลวงพ่อกเพิ่มความอัครรรยขึ้นไปอีก ถ้าหากทุกรูปทำ
อย่างนี้ได้ นอกจากจะเป็นบุญของตัวเองแล้ว หลวงพ่อกจะมีส่วนได้รับ
อานิสงส์นี้ด้วย และหลวงพ่อกก็ชื่นใจ สำคัญที่สุด คือ ภู่วัตถุประสงค์
ของการมาบวชในครั้งนี้ โดยเฉพาะมาบวชที่วัดพระธรรมกาย

อยู่วัดพระธรรมกาย ต้องเข้าถึงพระธรรมกาย

วัดพระธรรมกายแตกต่างจากวัดอื่นอย่างไร วัดพระธรรมกาย
แตกต่างจากวัดอื่นตรงที่มีการศึกษาวิชาธรรมกาย เราอย่าให้ชื่อ วัด
พระธรรมกาย เป็นชื่อลอย ๆ เลย ชื่อวัดพระธรรมกาย ต้องแปลว่า พระ
ภิกษุสามเณรทุกรูป ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ได้ปฏิบัติธรรมจนเข้าถึง
พระธรรมกาย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวของตัวเอง เป็นประโยชน์ต่อเพื่อน
สธรรมิกทั่วสังฆมณฑลและทั่วโลก ตลอดจนกระทั่งญาติโยมทั้งหลาย
และเพื่อนร่วมโลก ฉะนั้นวัดพระธรรมกายนี้จำเป็นจะต้องมีพระภิกษุ
สามเณรเข้าถึงพระธรรมกาย

เราทุกรูปทราบกันอยู่ดีอยู่แล้วว่า พระธรรมกายมีอยู่ในตัวเรา
วิธีการก็รู้แล้ว เหลือแต่ความเพียรกับความสม่ำเสมอเท่านั้น ไม่ทอด
ธุระ ต้องให้ความสำคัญต่อสิ่งนี้ให้มาก

จำพรรษาทั้งภายในภายนอก

พรรษาที่ผ่านมาก็ให้มันผ่านไป เพราะเราไม่อาจจะเรียกคืนมาได้
แต่วันนี้เป็นวันเข้าพรรษาวันแรก หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปเริ่มต้นชีวิต
ใหม่ในเพศสมณะที่สมบูรณ์ ให้ตั้งใจจำพรรษาทั้งภายนอกและภายใน

ภายนอกเราจำพรรษาตามขอบเขต ภายในจำพรรษาที่ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ รวมกับพระภายในที่ท่านอยู่จำพรรษา

สิ่งนี้หลวงพ่อบอกญาติโยมเอาไว้ในสภารธรรมกายสากล ญาติโยม
ตื่นตัวไปแล้ว เหลือแต่ลูกเขตในทีใกล้ชิดนี้แหละจะต้องทำให้กลั่นกล้ำ
กว่าญาติโยมทั้งหลาย เพราะเราคือหนึ่งในพระรัตนตรัย เป็นที่เคารพ
สักการะของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นต้องจำพรรษาทั้ง
ภายนอกและภายใน

อย่าเข้าใกล้ข้าศึก

อย่าสนใจไปที่อื่น มีสิ่งที่ดึงใจเราออกไปเยอะ เพราะความคุ้นเคยกัน
กับสมาชิกภายใน เป็นอุบาสิกาก็มี อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เราเลยมองข้าม
ความเป็นสมณะไป ช่องว่างของเรามันไม่มี เราจึงเห็นเพื่อนสหายธรรมิก
บางท่านของเราพ่ายแพ้ในสมรภูมิของนักบวช เราไม่อยากจะให้เป็น
อย่างนั้น อยากจะให้ทุกรูปอยู่ด้วยกันแบบผู้ที่มีชัยชนะ ปลอดภัยจาก

ภัยทั้งปวง แล้วก็ป็นสรวงะ ที่พึงที่ระลึกของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย นอกเหนือจากเป็นที่พึงให้ตัวเอง

สิ่งอะไรที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ อย่าเข้าใกล้ อย่าประมาท เพราะเรายังไม่ชนะเขา

มีตัวอย่างให้ดูที่ผ่านมา เป็นที่น่าเสียดายยิ่ง และผู้ที่เสียใจมากที่สุด ก็คือหลวงพ่อนี้แหละ เพราะอยากจะหอบเอาทุก ๆ รูป กลับวงบุญพิเศษให้ได้ อยากให้ได้ศึกษาวิชาธรรมกายกันเหมือนในสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ของเรา

พรธษาแห่งการติวเข้ม

ปัจจุบันสังขารของหลวงพ่อร่วงโรยไป ผ่านกาลเวลามา ๖๒ ปีเศษ แล้ว สิ่งทีไฝฝินมาตั้งแต่อายุ ๑๙ ปี ยังไม่สมหวังเลย ได้แค่ศาสนวัตถุ ศาสนสถาน ศาสนบุคคลที่มากกว่าผู้ใดในโลกเท่านั้นเอง แต่ว่าวิชาธรรมกายยังไม่ได้บังเกิดขึ้นในตัวของลูก ๆ ทุกรูป

การลาสิกขานั้น เฉพาะผู้ที่เขาจำเป็นเท่านั้น ผู้ที่ลางานมาบวช เฉพาะในพรธษา และจะออกไปทำหน้าที่กองเสปียง เพราะเขามีความจำเป็น มีครอบครัว เขาลางานมา แต่ลูกไม่ได้มีการกิจเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ และมาบวชด้วยความสมัครใจ ด้วยหัวใจที่แน่วแน่ที่จะมาศึกษาวิชาธรรมกายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ไม่ควรลาสิกขา **ความเป็นพระต้องให้เพิ่มขึ้นทุก ๆ วันตามเวลาที่ผ่านไป**

ภารกิจในพรธษานี้ ก็คือภารกิจเกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติธรรมให้เข้มขึ้นขึ้น เราอาจจะเรียกว่า “**พรธษาแห่งการติวเข้ม**” ของการบำเพ็ญ

สมณธรรม ของการเจริญสมาธิภาวนา แต่ที่สำคัญก็คือ **ให้เราจิตใจสำนึกว่า เรามาวบชเพื่ออะไร เราได้บรรลุวัตถุประสงค์การบวชแล้วหรือยัง ตรงนี้สำคัญมาก**

วันนี้มีลูกที่เข้ามารับดวงแก้ว ๒ ประเภท ซึ่งหลวงพ่อก็คิดใจทั้งสองประเภทเลย

ประเภทหนึ่ง สวดพระปาติโมกข์ได้ พรรษาเดียวก็สวดได้แล้ว นี่ก็ชื่นใจ พรรษาสูง ๆ สวดได้ก็ชื่นใจอีก

ประเภทสอง มีอยู่ประมาณ ๕๐ รูป ที่นั่งสมาธิไม่ขาดเลยทุกคืน นี่ก็นำความปลื้มปีติยินดีมาให้แก่หลวงพ่ และทำให้หลวงพ่มีความหวังเกี่ยวกับเรื่องการทำวิชชาว่า จะต้องเป็นเรื่องจริงอย่างแน่นอน

ในไม่ช้า อาคารภาวนา ๖๐ ปี หรืออาคารทำวิชชาคงจะไม่ร้าง การก่อสร้างถ้าเทียบกับสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ของเรา ท่านทำแบบง่าย ๆ เอาไม้มาตอกเป็นพื้น เป็นฝาผนัง ไม้ก็คือเศษไม้ ตอก ๆ กันไป เป็นฝาผนัง เป็นหลังคา แค่มี่ที่มุงที่บัง และก็มีมุ้งกันยุง อยู่กันไม่สบายหรอก แต่ท่านอยู่กันอย่างสบาย มีความผาสุก ทำความเพียรกันกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง ทุกวันไม่ขาดเลย ติดต่อกันมา ๒๐ กว่าปี

รู้ได้อย่างไร ๒๐ กว่าปี รู้จากบทเทศน์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ว่า ผู้เทศน์ไม่เคยไปแรมราตรีที่ไหนเลย ได้สู้รบปรบมือกับพญามารมา ๒๐ กว่าปี เท่านั้นเดือน เท่านั้นวัน ๒๐ กว่าปี อยู่ในเสนาสนะที่เรียบง่าย ทั้งพระเดชพระคุณหลวงปู่ ทั้งลูก ๆ นักรบกองทัพนครของ ท่าน ซึ่งมีทั้งหญิงทั้งชาย ภิกษุ สามเณร และอุบาสิกา อยู่ทำความเพียรกันไป

ภาพ : สระบัวบริเวณลานธรรม ปัจจุบันคือ สภาธรรมกายสากล
และวิหารคด

อาคาร ๖๐ ปี หลวงพ่อเตรียมเอาไว้ให้ลูก ๆ ผู้มีบุญทุกรูปได้
เข้าไปนั่งตรงนั้น เป็นความหวังของหลวงพ่อที่สร้างอาคารนี้ขึ้นมา เพื่อ
ให้ลูกได้เข้าไปทำวิชา เพราะการทำวิชาเป็นเรื่องที่สำคัญต่อชีวิต
ของเรา ไม่ทำได้ไหม ไม่ทำก็ได้ แต่ก็ไม่ใช่เขา ถ้าแพ้เขาก็เป็นเรื่อง
อันตราย มันจะทุกข์ทรมานกว่าในอบายภูมิ ทรมานกว่าในมหานรก
โลกันตนรก ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

ความทุกข์ทรมานนิด ๆ หน่อย ๆ ของกายมนุษย์หายับ ถ้าไปเทียบกับ
ความทุกข์ทรมานในมหานรก ในโลกันตนรคนั้นเทียบกันไม่ได้ แต่
ความทุกข์ทรมานในมหานรก ในโลกันตนรก เมื่อเทียบกับความทุกข์
ทรมานเมื่อแพ้เขาแล้วก็เทียบกันไม่ได้ มันมากมายมหาศาลทีเดียว
เพราะฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องทำวิชาสู้รบปรบมือกับพญามาร ซึ่ง
เป็นเรื่องที่สำคัญ

อีกประการหนึ่ง ในการสร้างอาคารภavanaขึ้นมาอย่างแข็งแรงนี้ เพื่อเตรียมที่จะรองรับการกลับคืนมาทำวิชาสู่โลกมนุษย์ของพระเดช พระคุณหลวงปู่และทีมงานของท่าน เหมือนอย่างในพุทธันดรที่ผ่านมา จะมีการลงมา ๒ รอบ อย่างต่อเนื่อง แต่เนื่องจากในพุทธันดรที่ผ่านมา นั้นอายุมนุษย์ยืนเป็นหมื่นปี มันก็ไม่ยากอะไร

ในการจะลงมาแต่ละครั้งนั้น ยอ้านีกว้าง่าย ยอ้านีกว่าอยากจะลง ตอนไหนก็ได้ ไม่ใช่ะ พญามารกลัวกายมนุษย์ แต่ไม่กลัวกายทิพย์ เพราะฉะนั้นมันจะพยายามกีดขวางไม่ให้เรามามีกายมนุษย์ เพื่อสู้รบ ปรบมือกับพญามาร

การมามีกายมนุษย์ของเรานั้น ไม่ใช่มาเพื่อใช้วิบากกรรมแบบมนุษย์ ทั่วๆ ไปที่ไม่รู้ แต่เราลงมาเพื่อทำงาน เพื่อให้เป็นฐานทัพของพระนิพพาน ลงมาซ่อนทำงานเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งมันเร็วกว่าตอนเป็นกายทิพย์

ชาตินี้เรามาอยู่ในยุคที่มีมนุษย์มีอายุขัยเฉลี่ย ๗๕ ปี มันเสี่ยงในการที่ชุดพระเดชพระคุณหลวงปู่จะลงมา เพราะเวลานั้นช่วงสั้นเหลือเกิน จึงต้องรีบสร้างอาคารให้เสร็จ แล้วต้องรีบกวตั้นลูก ๆ ของหลวงปู่ทุกรูปให้เข้าถึงวิชาธรรมกายให้ได้ เพราะว่าถ้ามีผู้เข้าถึงน้อยกว่าร้อย ถือว่าอันตรายมาก เป็นเรื่องที่ไม่ใช่ง่ายเลยในการที่จะลงมา ที่สร้างอาคารอย่างแข็งแรงเพื่อว่าลงมาแล้ว จะได้ไม่ต้องมามาก่อสร้างกันอีก ทำต่อกันไปเลย เหนื่อยทีเดียวจบกันไป

ถ้าเราไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ในการสร้างบารมี ได้หวนกลับคืนมาที่ดุสิตบุรี วรบุญพิเศษ ยังไม่ทันได้อยู่ ก็ต้องลงมากันอีกแล้ว แต่การจะกลับไปดุสิตบุรี วรบุญพิเศษนี้ ก็ยังไม่มีอะไรเป็นเครื่องยืนยันว่าเราจะกลับไปได้ไหม จะยืนยันได้ต่อเมื่อเราตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกัน มีธรรมะภายใน ให้ได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว อย่างน้อยก็ดวงใส ๆ แต่ดีที่สุด ปลอดภัยที่สุด ก็ต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว ขึ้นไปแล้วจะได้ลงมากัน และปัจจุบันนี้เราจะได้ทำวิชากันต่อจากที่หลวงปู่ท่านทำเอาไว้ และจะได้สืบเนื่องกันเวลาที่ท่านกลับลงมาอีก

ยังแข็งแรง ให้ขยันนั่งธรรมะ

พรราชนี้เป็นพรราชาแห่งการตีวเข้ม ลูกทุกรูปจะต้องร่วมมือกับหลวงปู่ คือ ให้ความร่วมมือโดยการจำพรรษาทั้งภายนอกและภายในตัวของเรานะลูกนะ จะต้องทำตรงนี้ อย่าให้เรื่องใด ๆ มาเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงธรรมในพรราชนี้

ลูกทุกรูปยังอยู่ในวัยที่แข็งแรง ยังมีโรคน้อย กำลังวังชายังมีอยู่ อย่าให้ความแข็งแรง หรือความมีโรคน้อยนี้ผ่านไป ถ้าลูกอายุมากถึงขนาด

หลวงพ่อย่างนี้ จะเสียดายกาลเวลาที่ผ่านมามาว่า ตอนที่เราแข็งแรงอยู่ เราไม่ได้ใช้ความแข็งแรงนั้นทำความเพียรให้เต็มที่ และเราก็ไม่สามารถเรียกความแข็งแรง ความสดชื่นของร่างกาย ความปลอดกังวลต่าง ๆ หวนกลับคืนมาได้ ยิ่งอายุมากขึ้น ความเสื่อมสังขารเกิดขึ้น ภารกิจการมากขึ้นอีก โอกาสที่จะทำความละเอียดก็จะลดน้อยลง นี่คือสิ่งที่ลูกทุกรูปที่ยังอยู่ในวัยแข็งแรงพึงระลึกนึกถึงเสมอ

สมัยหลวงพ่อยังอยู่ในวัยหนุ่ม คุณนายของเรายังมีชีวิตอยู่ ท่านพร่ำเตือน อบรมสั่งสอนว่า “ท่านริบหาเวลานั่งสมาธิเถอะ อย่าไปทำอะไรให้มันเยอะเยอะเลย ให้คนอื่นเขาทำบ้าง เดี่ยวสังขารท่านจะไม่ไหวนะ ให้ทำเสียก่อนที่สังขารจะไม่ไหว”

ตอนนั้น หลวงพ่อก็ไม่เข้าใจ กับมีผังงานเดิมที่จะต้องขยายงานอย่างนี้ ก็ต้องทำ และในที่สุดก็เป็นความจริงอย่างที่ยายท่านพูด เห็นไหม ขาหลวงพ่อยู่ ๆ มันก็เป็น ตอนออกกำลังกาย กำลังเดินอยู่ มันก็เป็นขึ้นมา ก็นึกว่าเป็นอาการติงธรรมดาเท่านั้นเอง จึงมองข้ามไป และในที่สุดติงธรรมดาก็มาเป็นอย่างที่เราเห็นนี้แหละ เป็นอยู่หลายปี แต่ตอนนี้ก็ดีขึ้นนะ

เวลาที่หลวงพ่อนั่งสมาธิ ไม่เคยได้คู่ชาเลย เพราะคู่เข้ามาไม่ได้ คู่เข้าก็ไม่ได้ ขัดสมาธิไม่ได้ด้วย ได้แต่เหยียดขา ทุกวันนี้ยังโดยการเหยียดขา ลูกอย่าให้ถึงตรงนี้เลยนะ

ไปทำความเพียรกันให้ดี ในขณะที่ร่างกายเรายังแข็งแรง ตั้งใจให้ดีนะลูกนะ ปฏิบัติธรรมะให้เข้าถึงพระธรรมกายกันได้ แล้วลูกจะเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดในโลก

เมื่อเราเข้าถึง เราจะฟังตัวเองได้ เราจะรู้จักว่า ตัวเราเองเป็นอย่างไร เมื่อหาตัวเราเองไม่พบ แล้วเราจะฟังตัวของเราเองได้อย่างไร ถ้าเราหวังจะไปฟังคนอื่นมันเหลวทั้งนั้น ใครก็เป็นทีฟังของเราไม่ได้ นอกจากตัวของเราเอง จะรู้จักตัวของเราเอง และฟังตัวของเราเองได้ ต่อเมื่อใจหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เท่านั้น ที่อื่นไม่ใช่ นี่คือนิ่งที่ลูกจะต้องจำเอาไว้สำหรับพรรษานี้

บทสรุป

วันนี้เป็นวันดี วันเริ่มต้นในการเข้าพรรษา เรามาประชุมพร้อมกัน ได้ยินได้ฟังทั่วถึงกันแล้ว ก็ขอให้ลูกทุกคน

>> ขวนขวายในการทำความเพียร เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้

>> ในทุกหนทุกแห่ง สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ฟังห่างไกล อย่าประมาท อย่าให้อโอกาสไอ้ดำมันแทรก มันสอดได้

>> ให้เอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัยและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของหมู่คณะ

>> ต้องรักสามัคคีกัน เกื้อกูลกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

การให้กำลังใจซึ่งกันและกันนี้มีอานิสงส์ คือ ทำให้เราเป็นผู้มีกำลังใจอันสูงส่ง ที่ไม่มีใครมาดุดรอนกำลังใจเราได้ และจะเป็นที่รักของเพื่อนสหายมิตร ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกื้อหนุน โดยการทำให้เราได้เข้าถึงพระธรรมกาย และได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ได้สมหวังดังใจอย่างที่เราตั้งใจมาบวชกันในคราวนี้

หลวงพ่อบ้านวยพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการในความตั้งใจดีของลูก ๆ ทุกรูป ที่ได้เข้ามาบวชในร่มเงาพุทธศาสนา และมาอยู่ร่วมกันที่วัดพระธรรมกาย อีกทั้งได้อุทิศตนทำงานพระศาสนาอย่างดีกันทุก ๆ รูป ที่เป็นนักศึกษา ก็ตั้งใจศึกษา ที่เป็นครูก็ตั้งใจสอน เป็นพี่เลี้ยงก็ตั้งใจเป็นพี่เลี้ยงที่ดี เป็นพระอาจารย์ที่ดี แล้วทุก ๆ การกิจ ไม่ว่าการกิจจะไรก็ตาม ที่ลูกทุกรูป ได้ทำเอาไว้ หลวงพ่อก็ขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนาจพร

ด้วยอานุภาพแห่งบุญบารมีของพระนิพพาน พระตันธาดัตถ์ธรรม พระเจ้าจักรพรรดิ หลวงปู่วัดปากน้ำฯ คุณนายอาจารย์ฯ และบุญบารมี ๓๐ ทศ ที่ลูกได้บำเพ็ญมาก็ดี มหาบุชฌีนาจารย์ทุกท่านรวมมาหมด ให้มาอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ ให้ลูกทุกรูปสะอาด บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร วิบัติ บาป คักดีลีลธิ วิบากกรรม วิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิต ทุกข์ โศก โรคภัยทั้งหลายให้ละลายหายสูญไปให้หมด ให้กายวาจาใจของลูก สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รองรับวิชชาธรรมกาย

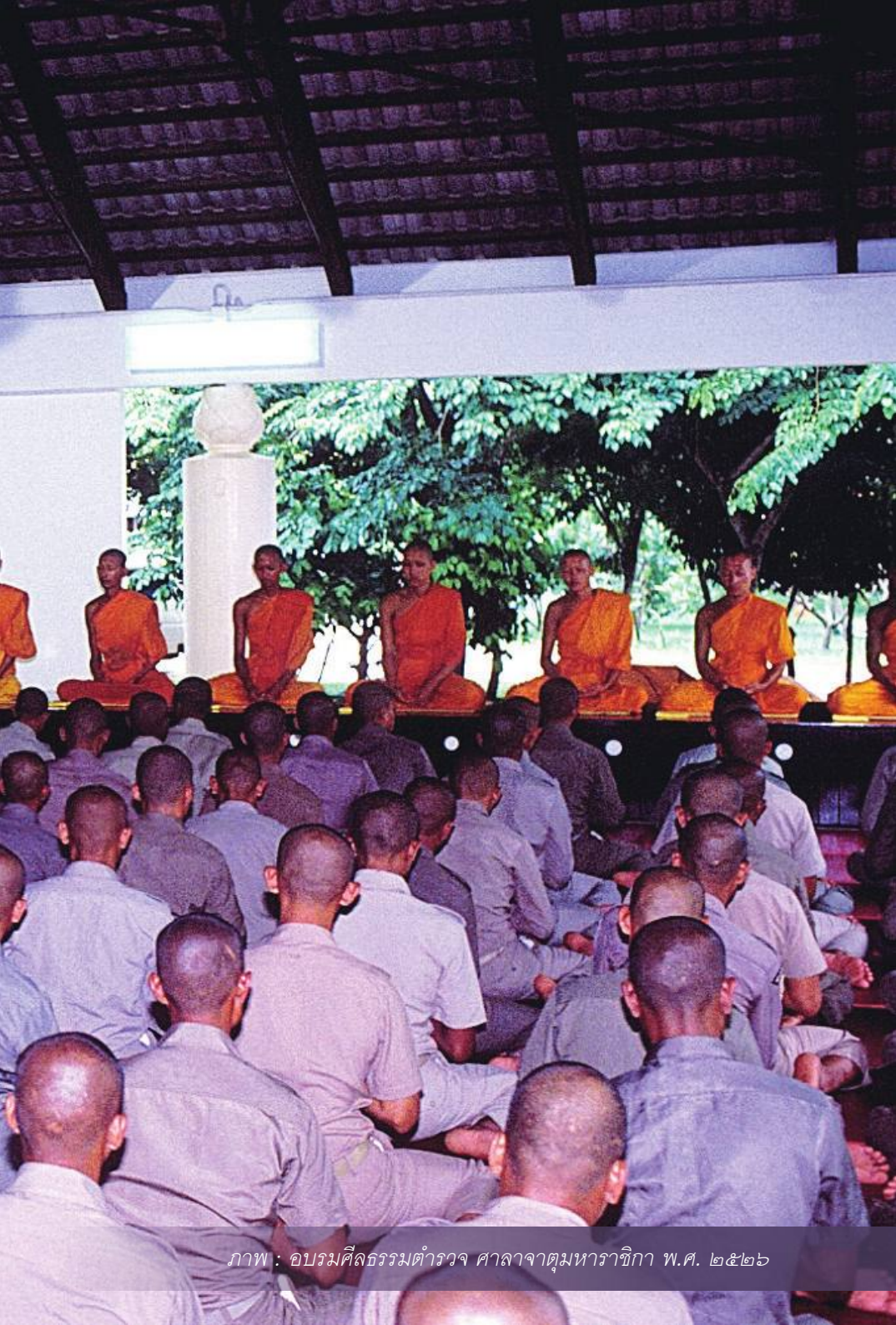
ให้พรรษานี้ ลูกจะมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ปลอดภัยจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้ลูกฝึกใจได้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างถูกต้องร่องรอย ตรงไปตามความเป็นจริง ให้สำเร็จเป็นอัครจรรย์ ทุกวันทุกคืน ทุกเวลา จงทุกประการเทอญ ◎

ฝึกตนเป็น**พระแท้**

วันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

โอวาทหลวงพ่อดิเรกโชติ ฐ. อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : อบรมศีลธรรมตำรวจ ศาลาจากุมหาราชิกา พ.ศ. ๒๕๒๖

วันศุกร์ที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

หมั่นตอกย้ำเป้าหมายการบวช

วันนี้เป็นวันแรกของการอยู่จำพรรษาตามพระธรรมวินัย กำหนดขอบเขตที่ท่านพระครูปลัดฐาเบศ ฌานาภิโยโก ท่านได้บอกไว้ ต้องจำนะลูกนะ นั่นคือขอบเขตการอยู่จำพรรษาลดพรหานี้

เราเข้ามาบวชแล้ว วัตถุประสงค์หลักของการบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี จะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ นี่คือวัตถุประสงค์หลักของการเข้ามาบวช ไม่ว่าจะบวชช่วงสั้น หรือช่วงยาวก็ตาม เป็นสิ่งที่เราต้องระลึกนึกถึงเอาไว้ เราจะได้ไม่ประมาท เราจะได้ชวนขวยที่จะทำตัวของเราให้เป็นพระที่สมบูรณ์ขึ้น ให้ได้เป็นเนือนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา แล้วบรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวช

ซึ่งจะมีอาณิสสสำหรับตัวเราเองได้บุญถึง ๖๔ กัป ที่ปิดบាយภูมิ แล้วบุญนี้ก็ถึงแก่โยมพ่อ โยมแม่ หมุ่ญาติ โยมพ่อโยมแม่ได้ไปครึ่งหนึ่ง หมุ่ญาติหรือผู้ที่เขามาร่วมอนุโมทนา บุญก็ลดหลั่นกันลงไปตามลำดับ

บุญบวชช่วยตัดรอนวิบากกรรม

ชีวิตที่ผ่านมาในสังสารวัฏ เราได้ดำเนินชีวิตผิดพลาดกันมาทุกชาติ มากบ้าง น้อยบ้าง บางชาติก็มาก บางชาติก็น้อย เราได้บุญที่เราอุปสมบทกันแต่ละชาติไปตัดรอนวิบากกรรมต่าง ๆ จากหนักเป็นเบา เบาเป็นหายกันไป นี่เป็นเรื่องปกติในสังสารวัฏ ที่ยังสู้กันอยู่ระหว่างบุญกับบาป พระกับมาร กุศลธรรมกับอกุศลธรรม

เมื่อเราได้ศึกษาเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต บางอย่างเราก็นึกไม่ถึง ยกตัวอย่างเมื่อคืนนี้ว่า ภพในอดีตของเจ้าของเคล ก็ไม่ได้เป็นคนเจ้าชู้ ทั้งยังได้บวชตลอดชีวิตด้วย แต่ชาตินี้ก็กลับมาเกิดเป็นผู้หญิงเพราะกรรมเจ้าชู้จากหลาย ๆ ชาติ ที่ดำเนินชีวิตผิดพลาดผ่านมา มารวมส่งผลกัน คือ พญามารเขาพยายามรวบรวมข้อผิดพลาดเหล่านี้ เตรียมที่จะส่งผลตลอดทุกอนูวินาที หากได้ช่องเมื่อไรก็สอตะเอียดเมื่อนั้น ทำให้ชาตินี้ต้องมาเป็นผู้หญิง ทั้ง ๆ ที่ถ้าเราศึกษาชีวิตช่วงสั้น ๆ ที่ผ่านมา ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น ไม่เจ้าชู้ บวชตลอดชีวิต แต่ชีวิตพลิกผันไปเป็นผู้หญิง ที่พูดอย่างนี้ เพื่อให้เราได้ข้อคิด ว่ามันไม่ใช่เรื่องธรรมดาของชีวิตในสังสารวัฏ เราจะดูเบาไม่ได้เลยในการกระทำทั้งปวง

ฝึกตนเป็นพระแท้

ตอนนี้ลูกทุกรูปได้มาบวชแล้ว ให้ตั้งใจฝึกฝนตัวของเราให้เป็นพระที่สมบูรณ์ อันนี้เป็นภารกิจที่ยิ่งใหญ่ของเรา เพื่อตัวของเราเองเป็นหลัก เราจะได้อันสงส์ของการบวช คือ มีความสุขในเพศสมณะ มีความปิติสุข และภาคภูมิใจกันไปวันต่อวัน

วันนี้ปิติภาคภูมิใจว่า เราได้บำเพ็ญสมณธรรม โดยมีเป้าหมายจะทำพระนิพพานให้แจ้ง แม้ยังไม่แจ้ง ยังไม่สมหวังก็ตาม เราก็ยังได้ชื่อว่าเข้าข่ายในการเป็นเนือนาบุญและอายุพระศาสนา จะมีปิติ มีความสุขกันไปทุก ๆ วัน และภาคภูมิใจว่า เราเป็นพระที่ดีจริง ๆ นึกถึงตัวเองแล้ว เราไม่มีอะไรที่จะทำให้เราเหงใจ มีแต่ความรู้สึกปลื้มใจ ปิติใจว่า คนอย่างเราทำความดีได้ขนาดนี้ เพราะฉะนั้นบุญก็จะเกิดขึ้นทุกวัน

ผลทางอ้อมก็ถึงพระศาสนา ซึ่งในช่วงนี้ก็เหมือนยุคที่ผ่าน ๆ มา ที่พระพุทธศาสนาจะอ่อนแอลง ยิ่งห่างไกลจากต้นศาสนาก็ยิ่งอ่อนแอลงมาเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในยุคนี้อ่อนแอมาก เพราะว่าชาวพุทธห่างเหินจากพระพุทธศาสนา

โดยมีจุดเริ่มต้นจากนักบวชห่างเหินจากพระพุทธศาสนา ก่อนเมื่อพุทธบุตรห่างเหินจากพุทธศาสนา ก็ไม่มีปิติ ไม่มีความภาคภูมิใจ บุคลิกลักษณะของความเป็นพระสูญหายไป ซึ่งอยู่ในสายตาของญาติโยม และของมนุษย์เทวดาทั้งหลาย พอเขาเห็นแล้วเขาไม่ปลื้ม ไม่น่าเลื่อมใส เขาก็ไม่เข้าวัด และยิ่งพระไม่ได้ศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ไม่มีอะไรจะสอนโยม โยมก็มีความรู้สึก ว่าเข้าวัดมาแล้วไม่ได้อะไร ก็จะทำบุญไปตามประเพณีเท่านั้น ความห่างเหินระหว่างพระกับโยมก็มีมากขึ้น

ในขณะเดียวกัน กระแสกิเลสที่ท่วมทับลงมาในจิตใจของชาวโลก ก็เพิ่มขึ้น ออกมาตามสื่อสื่คล้าสีต่าง ๆ ซึ่งมีทุกยุคเรื่อยมา ยิ่งทำให้ทั้งพระทั้งโยมห่างเหินจากพระพุทธศาสนา ความอ่อนแอจึงเกิดขึ้น

ยุคของเรา พุทธศาสนาจะต้องเฟื่องฟู

การที่เราได้มาเกิดในยุคนี้ ก็เหมือนยุคที่ผ่าน ๆ มา หมู่คณะเราจะลงมาเกิดในช่วงที่พระพุทธศานาย่ำแย่ อ่อนแอ เพื่อฟื้นฟูให้กลับขึ้นมา แล้วอยู่กันไปได้อีกระยะหนึ่ง นอกเหนือจากฟื้นฟูพระพุทธศาสนาแล้ว ยังลงมาปราบมารด้วย ปราบต้นเหตุของผู้ที่ปล่อยกระแสกิเลสอาสวะ มาบังคับบัญชาสรรพสัตว์ทั้งหลายและสรรพสิ่งทั้งปวง เรามาเพื่อการนี้

ถึงแม้ว่าในอดีตที่ผ่านมาในทุก ๆ กัป ทุก ๆ ยุค พระพุทธศาสนา จะต้องหมดไปสักวันหนึ่ง แล้วสิ่งที่ไม่ใช่คำสอนที่เป็นประโยชน์ ที่เรียก

ว่า อลัทธิธรรม บังเกิดขึ้นมามากมาย ซึ่งเป็นปกติธรรมดาของทุก ๆ กับ
แต่ถ้าเมื่อเราลงมากเกิดเป็นหมู่คณะอย่างนี้ เราจะต้องพยายามยึดอายุ
พระพุทธศาสนาให้ยาวให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ และจะต้องไปรื้อฝัง
ที่ทำให้พระพุทธศาสนาหมดไปจากโลกใบนี้ และรอคอยการบังเกิดขึ้น
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ต่อ ๆ ไป

ภารกิจที่สำคัญ

ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีภารกิจที่สำคัญสำหรับตัวเราและส่วนรวม

>> ตัวเราจะต้องชวนชวายในการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระ
ธรรมกายในตัว ถึงพระรัตนตรัยในตัวของเราให้ได้ พระรัตนตรัยในตัว
แม้มีอยู่ แต่หากเรายังไม่ชวนชวายฝึกฝนตัวของเราให้หยุดนิ่ง ก็เข้าถึง
ไม่ได้ เมื่อเข้าถึงไม่ได้ มีก็เหมือนไม่มี เพราะฉะนั้นในช่วงเข้าพรรษา
อย่าปล่อยให้พรรษานี้ผ่านไป เป็นหน้าที่ของเราที่ต้องชวนชวาย หมั่น
ฝึกฝนอบรมตนของเรา

>> ต้องห่างไกลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์

>> ต้องชวนชวายฝึกใจให้หยุดนิ่งในทุก ๆ อิริยาบถ ทำควบคู่
ไปกับการกิจประจำวัน ไม่ว่าจะเป็น นั่ง นอน ยืน หรือเดิน เราได้รับมอบ
หมายจากหมู่คณะ ทำกิจวัตรกิจกรรม การศึกษา การบำเพ็ญบุญ ฉลอง
ศรัทธาญาติโยม ทำหน้าที่พระอาจารย์ หรือที่นอกเหนือจากนี้ จะต้อง
ทำควบคู่กับการปฏิบัติธรรม คือฝึกใจให้หยุดนิ่ง ตรีกะระลึกนึกถึงดวง
หรือองค์พระใส ๆ ภายในตัวเรา ทำเพียงแค่นี้ก็ได้ชื่อว่า มีสติ รักษาสติ
รักษาความเป็นพระเอาไว้

ความเป็นพระจะพลาดพลัง พลาดท่า เสียท่าก็ตอนที่ขาดสติ ความรู้สึกสำนึกว่าเป็นพระ หรือสมณสัญญามันหมดไป แต่ถ้าเมื่อไรเราตริกันถึงพระในตัว แม้ว่าจระจี้ ราง ราง หรือนึกไม่ออกก็ตาม แต่ยังมีความรู้สึกว่าเป็นพระมีอยู่ในตัว ก็ยังได้ชื่อว่า เราได้รักษาสมณสัญญา และความเป็นพระจะเกิดขึ้นเองเลยโดยธรรมชาติ ไม่ใช่เราต้องฝืน ต้องพยายาม หรือตั้งใจจะเป็นพระ แต่แค่รักษาใจให้หยุดนิ่ง นึกถึงพระในตัว ความรู้สึกว่าเป็นพระและความเป็นพระจะเกิดขึ้น จะขยายออกไปสู่ภายนอก นั่นคือสิ่งที่เราและโยมจะเกิดความปิติและภาคภูมิใจ เราจะภาคภูมิใจว่า เราเป็นพระ โยมก็จะภาคภูมิใจว่า อยู่ใกล้พระ ได้เคารพสักการบูชาพระ ได้ฟังธรรมจากพระ

อย่าปล่อยให้เวลาให้สูญเปล่า

พรรษานี้ก็เช่นเดียวกับพรรษาที่ผ่านมา มีเวลาเท่ากัน อย่าให้เวลาแต่ละวันผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์นะลูกนะ ให้มันสั่งสมบุญกันไปทุก ๆ วัน อย่าให้ขาดเลยแม้แต่เพียงบุญเดียว ทั้งทาน ศีล ภาวนา อย่างน้อยก็ให้ครบถ้วนบริบูรณ์อย่างนี้ ซึ่งเราจะเริ่มนับจากวันนี้เป็นวันเริ่มต้นนับหนึ่งกันไป

ยิ่งโดยเฉพาะช่วงนี้มีโครงการทหารร้อย ที่เปิดโอกาสให้ลูกทุกรูปได้เข้าร่วมโครงการ ถ้าใครว่างก็ไปปฏิบัติธรรมที่ศาลาจากตุ่มหาราชิกา เวลา ๔ ทุ่มถึงเที่ยงคืน ๒ ชั่วโมงนี้ ใจจริงแล้วหลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูปสามารถทำวิชาได้นะ อันนี้เป็นความหวังลึก ๆ แต่ความหวังของหลวงพ่จะสมปรารถนาได้ก็ต่อเมื่อลูกทุกรูปร่วมมือด้วย แต่เรามีภารกิจประจำวันมากมาย ขึ้นอยู่กับการชวนขยายของเรา

ถ้าพูดถึงบุญบารมี หรือฝังเดิมของเราที่มีอยู่ เราสามารถเข้าถึงวิชาธรรมกายได้ ที่จะไปรู้เห็นวิชาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่คุณยายอาจารย์ฯ และทีมงานของท่าน ได้รู้ได้เห็นในยุคนั้น หรือยุคก่อน ๆ ขึ้นอยู่กับการชวนขายของเรา เพราะฉะนั้นก็เป็นสิ่งที่หลวงพ่อยากให้เราทุกคนทุกรูปได้รับทราบกันนะ

หลวงพ่่อำนวยพร

ขออำนวยอวยพรและอนุโมทนาบุญที่ลูกทุกรูปได้มาถวายปัจจัยไทยธรรมเป็นมหาทานบารมี กับความตั้งใจจริงที่มาบวชเป็นเนือนาบุญ เป็นอายุพระพุทธศาสนา มาทำพระนิพพานให้แจ้ง มาแสวงบุญสร้างบารมี ขอให้ความปรารถนาที่ดีของลูกทุกรูปประสบความสำเร็จเป็นอัครจรรยภายในพรรชานี้

ให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ให้มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ปลอดภัยจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้มีมหาสติ มหาปัญญา มีดวงปัญญาที่จะคุ้มครองตัวเองให้เป็นพระแท้ เป็นเนือนาบุญ เป็นอายุพระพุทธศาสนา เป็นที่เคารพสักการบูชาของมนุษย์ ของเทวดาทั้งหลาย

ถ้าลูกจะไปทำหน้าที่เป็นพระอาจารย์ ให้ธรรมทานแก่ผู้มีบุญในสถานที่ใดก็ตาม ขอให้มีความศักดิ์สิทธิ์ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ จะแสดงธรรมก็ให้เป็นที่ถูกอกถูกใจของมนุษย์ทุกคน จะเดินทางไกลเพื่อไปปฏิบัติศาสนกิจก็ให้ปลอดภัย ให้บุญหล่อเลี้ยงรักษา ให้ได้รับการต้อนรับอย่างดีเยี่ยมในทุกสถานที่ ให้เทวดา รูปพรหม อรูปพรหม พระนิพพาน ได้ปกป้องรักษาลูกทุกรูปในทุกสถานที่ ทั้งภายในอารามนี้

ภาพ : พิธีอุปสมบทอุทิศชีวิต วันวิสาขบูชา พ.ศ. ๒๕๖๔

นอกอาราม และทุกหนทุกแห่ง ให้ปลอดภัยจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการ
กุศลและพรหมจรรย์

ขอให้การปฏิบัติธรรมของลูกทุก ๆ รูป ภายในพรรษานี้ ตั้งแต่วันนี้
เป็นต้นไป ให้ใจหยุดนิ่ง สงบ เยือกเย็น ตั้งมั่น สดจากกาม และจาก
บาปอกุศลกรรมทั้งปวง ให้ละวิตก วิจารณ์ เข้าถึงปิติ สุข เอกัคคตา ได้รู้
เห็นวิชาธรรมกาย ตั้งแต่ได้เห็นดวงธรรมภายใน เห็นกายภายใน เห็น
กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม ได้เข้าถึง
พระธรรมกายโคตรภู กายธรรมพระโสตาบัน กายธรรมพระสภิกาคามี
กายธรรมพระอนาคามี กายธรรมพระอรหัต ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย
ให้ได้ทุก ๆ รูป จงทุกประการเทอญ ◉

พระธรรมวินัยคือ **ลู'ชีวิต**

วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

โอบาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เราได้เข้ามาประชุมพร้อมกันที่อุโบสถ ต่อหน้าพุทธปฏิมากรซึ่งเป็นองค์แทนของพระบรมศาสดา และพร้อมใจกันกล่าวคำอธิษฐานพรรษา คือ จะใช้เวลาภายใน ๓ เดือนนี้อยู่จำพรรษา ณ วัดพระธรรมกาย ในขอบเขตที่คณะสงฆ์กำหนดเอาไว้ เราจะไม่ไปแรมราตรีที่ไหน ยกเว้นมีกรณีกิจที่จำเป็นตามที่พระธรรมวินัยทำนองอนุญาตเอาไว้ แต่วัตถุประสงค์หลัก ต้องการให้เราได้อยู่จำพรรษาเพื่อที่จะได้บำเพ็ญสมณธรรมร่วมกัน

ธรรมเนียมการนั่งหัตถบาส

การที่ให้นั่งหัตถบาส คือ นั่งติด ๆ กันอย่างนี้ เพื่อต้องการให้หมู่สงฆ์ได้ยินกันทั่วถึงทั้งบริษัท เพราะว่าในสมัยพุทธกาลไม่มีไมโครโฟน ไม่มีลำโพง แม้ว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีพุทธานุภาพ ตรัสโดยปราศจากไมโครโฟน แต่ก็ได้ยินทั่วถึงกันหมดทั้งใกล้และไกล แต่พระองค์ทรงมองเห็นประโยชน์ใหญ่ในอนาคตว่า บุคคลที่จะมีพุทธานุภาพอย่างพระองค์นั้นจะลดน้อยถอยลง หรือจะไม่มี หากต่างคนต่างนั่งกระจัดกระจายกันไปก็จะได้ยินกันไม่ทั่วถึง จึงให้มานั่งติดกัน รวมกันเป็นหมู่ เป็นกลุ่มเพื่อให้ได้ยินทั่วถึง

เพราะฉะนั้น เราก็มานั่งกันอย่างนี้แหละ จะได้ไม่มีรูปใดรูปหนึ่งอ้างว่า ไม่ได้ยินข้อความที่ได้กล่าวเอาไว้ พอมานในยุคไฮเทคโนโลยี เรามีไมค์ มีลำโพง แม้ได้ยินกันทั่วถึงก็ยังคงต้องรักษาธรรมเนียมปฏิบัตินี้เอาไว้ เพราะว่ามันก็ไม่ได้มีใช้ในทุกหนทุกแห่ง นี่เป็นสิ่งที่เราต้องรักษากันเอาไว้ให้ดี

วัตถุประสงค์การอยู่จำพรรษา

วัตถุประสงค์ของการมาอยู่ร่วมกันในอารามในช่วงเข้าพรรษา ในสมัยพุทธกาลเป็นช่วงฤดูฝน ภิกษุได้เดินทางเหยียบย่ำข้าวกล้าในนา ทำให้พืชพันธุ์ พืชผัก ผลไม้ ของชาวบ้านเสียหายแล้ว ยังมีหลักที่สำคัญคือ จะได้มาอยู่ประพาศธรรมร่วมกัน

เนื่องจากว่า เรายังเป็นผู้ฝึกหัดใหม่ ยังเป็นเสขบุคคลที่จำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้ในธรรมวินัย ยังมีจิตใจที่โลเลขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ บางครั้งจิตใจก็เฟื่องฟู บางครั้งก็ฟุบแฟบ เพราะเรายังมีกิเลสอาสวะหมักดองอยู่ในใจ จำเป็นต้องอยู่ใกล้ครูอาจารย์ ใกล้หมู่คณะ

ยามใดที่ท้อถอย ได้ฟังโอวาทของพระอาจารย์ เห็นความพร้อมเพรียงของหมู่ หรือเห็นเพื่อนสหธรรมิกตั้งใจทำความเพียรปฏิบัติธรรม เพื่อละกิเลสอาสวะ แม้ยังมีกิเลสอยู่แต่ก็มีกำลังใจสูงส่งที่จะปฏิบัติธรรม เพื่อขจัดกิเลสอาสวะนั้น ก็จะพลอยทำให้เรามีกำลังใจเพิ่มขึ้น

ที่จริงกำลังใจมีอยู่ในตัวเราทุกคน แต่เอามาใช้ไม่ได้ไม่เท่ากัน เพราะเราขาดสติ เมื่อเราขาดสติ กิเลสอาสวะก็จะได้ช่องมาดบังปัญญา ทำให้ลืมหายหมายของการบวช ซึ่งอารมณ์ชั่ววูบนั้นอาจจะเปลี่ยนให้เราจากถือบาตรไปถือทัพพี จากชีวิตนักบวชไปเป็นชีวิตคฤหัสถ์ได้ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องอยู่ร่วมกัน ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ ใกล้ชิดหมู่คณะ

วัตถุประสงค์การบวช

ที่นี้เรามาดูวัตถุประสงค์ของการบวช เราบวชมาทำไม นี่คือสิ่งที่เราจะต้องคิดและสอนตัวเองให้ได้ทุก ๆ วัน ตอกย้ำซ้ำเดิมกันไปทุกวันว่า

วัตถุประสงค์ของการบวชมีเพียงประการเดียวเป็นหลัก คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง รองลงมาก็แสวงบุญ สร้างบารมี ทั้งเนกขัมมบารมี และบารมีอย่างอื่น เจริญรอยตามเยี่ยงอย่างพระบรมโพธิสัตว์

พระบรมโพธิสัตว์ ไม่ว่าท่านจะเกิดเป็นมนุษย์ก็ยุค ก็สมัย จะอยู่ในฐานะชนชั้นไหนก็ตาม ชั้นล่าง ชั้นกลาง หรือชั้นสูง แม้กระทั่งไปเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ถึงตอนสุดท้ายเมื่อกำลังบุญส่งผล ท่านก็เกิดความคิดอยากจะออกบวช ปลดปล่อยเครื่องกังวลทั้งหลายในทางโลก เพื่อจะได้มีโอกาสว่างในการบำเพ็ญสมณธรรม

เพราะเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ หรือสลัดตนเองให้พ้นจากความทุกข์ได้ เนื่องจากเป็นชีวิตที่เรียบง่าย มีเครื่องกังวลน้อย มีอัฐบริขารเท่าที่จำเป็น มีกายและใจ มีข้อวัตรปฏิบัติ มีชีวิตที่เป็นอิสระเหมือนนกน้อยที่ล่องลอยไปบนอากาศ ที่มีแต่ปีกกับหางเท่านั้นพวยพุ่งตัวไป

เพราะฉะนั้น พระบรมโพธิสัตว์ท่านก็จะออกบวชทุกชาติ บวชแล้วก็ไม่ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ แต่มุ่งเจริญสมณธรรม ข้อวัตรปฏิบัติสำหรับสมณะ ผู้ต้องการความสงบกาย วาจา และใจ

พูดง่าย ๆ คือ ฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง ให้สัจจจากาม จากอกุศลธรรม ละวิตก วิจารณ์ ปิด สุข เข้าถึงเอกัคคตา บรรลุปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน กระทั่งได้สมาบัติ ๘ ทรงอภิญญา ๕ อย่างนี้ เป็นต้น ซึ่งเราก็ได้ศึกษาได้เรียนรู้กันจากตำราตำรา จากครูบาอาจารย์คนละองค์คนละท่านกันแล้วทุกคน

เหตุที่บวชได้ไม่ตลอด

ที่นี้เรามาพูดถึงในหมู่คณะของเรา ซึ่งมีเป้าหมายใหญ่ คือ การไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เมื่อเรามีวัตถุประสงค์จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ซึ่งจะไปได้นั้นจะต้องมีบารมีมาก บารมีมากก็ต้องสั่งสมมาก แล้วก็ต้องสั่งสมให้ต่อเนื่องอย่างมาก และจะสั่งสมได้ดีที่สุดในเพศของนักบวช

การมาอยู่ในเพศนักบวชในชาตินี้ไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับเรา เป็นเรื่องเก่าที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า บวชก็เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม ไม่ว่าจะเริ่มต้นชีวิตอย่างไรก็ตาม สุดท้ายก็ต้องออกบวช เราได้ผ่านการบวชกันมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว บางครั้งก็บวชตลอด บางครั้งก็ไม่ตลอด

ที่บวชไม่ได้ตลอดนั้น มีหลายสาเหตุ สาเหตุใหญ่ ๆ ก็คือ ไม่เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย มีใจรักผู้หญิง ทนต่อคำแนะนำสั่งสอนดัดเตือนได้ยาก เปื่อหน่ายในกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ ดูเหมือนหลัก ๆ ก็จะเป็นอย่างนี้ที่นอกเหนือจากนี้เป็นเรื่องปลีกย่อย

พระธรรมวินัยคือลู่วีต

เมื่อเรามาบวชแล้ว เราต้องเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย ไม่งั้นเราจะเป็นพระที่สมบูรณ์ได้อย่างไร ธรรมวินัยนี้จะเป็นกรอบ เป็นลู่วีต ให้เราได้มีกายวาจาใจที่สงบ สะอาด บริสุทธิ์ เกลี้ยงเกลา สงัดจากกาม และบาปอกุศลธรรม จะละวิตก วิจารณ์ ปิติ สุข กระทั่งเข้าถึงเอกัคคตาได้ และเข้าถึงพระธรรมกายในตัวได้ เข้าถึงวิชาธรรมกายได้

จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น ต้องเข้าถึงพระธรรมกายเพียงประการเดียว เพราะต้องไปเห็นแจ้งรู้แจ้ง ถ้าไม่เห็นแจ้งไม่รู้แจ้งแล้วเราจะไป

สู้กับพญามารซึ่งปล่อยกระแสน้ำแห่งกิเลสอาสวะได้อย่างไร ต้องเห็น
แจ้งรู้แจ้งเพียงประการเดียวถึงจะสู้กับเขาได้

นั่นหมายความว่า เราก็ก็น่ามีกรอบของชีวิต มีลู่ของชีวิต ที่จะตะล่อม
ให้กายวาจาใจของเราสงบและหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ ภายในก็เป็น
พระแท้ ภายนอกก็เป็นพระแท้ เป็นพระแท้ทั้งข้างนอกข้างใน

ถ้าภายในนิ่ง มั่นคง เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ก็จะขยายความสงบ
ความสำรวมอินทรีย์ออกมาทางภายนอกเอง ความสำรวมเมื่อเกิดขึ้น
ก็จะเกิดความรู้สึกสำราญใจ ใจจะเบิกบาน แซ่ซึ้ง จะมีความสุขในเพศของ
นักบวช

การที่เราเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย จึงมีความจำเป็นเพื่อตัวเรา
อย่างยิ่ง ทำอย่างนี้ก็เพื่อตัวเรา ไม่ใช่เพื่อใคร ส่วนเพื่อส่วนรวม เพื่อ
พระศาสนา หรือเพื่อผู้อื่นนั้นเป็น by-product เป็นผลพลอยได้ แต่
หลักใหญ่ ๆ เพื่อเราจะได้เข้าถึงพระธรรมกายได้เร็วขึ้น

เราอยู่ในสายตาสวรรค์

เมื่อวัตถุประสงค์ที่เรามาบวชเพื่อการนี้ ก็จะต้องรักษาพระธรรมวินัย
เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยในทุกหนทุกแห่ง ทั้งที่ลับที่แจ้ง แม้จะอยู่ตาม
ลำพัง หรือจะอยู่กับใครก็ตาม จะอยู่ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลองบึง
หรือที่ไหนก็แล้วแต่ เราต้องเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย เราจะอยู่ในสายตา
ของตัวเอง ของหมู่คณะ ของญาติโยม และโดยเฉพาะสายตาสวรรค์
ของอดีตมนุษย์ที่มีดวงตาละเอียดกว่าเรา ของภุมเทวา เจ้าหน้าที่เขต ซึ่ง
เป็นหน้าที่ของเขาที่ต้องทำเมื่อเป็นอดีตมนุษย์แล้ว และก็ส่งต่อ ๆ กันไป
ตามลำดับ

ถ้าเราทำสิ่งที่ดี ความดีก็จะปรากฏอยู่บนสวรรค์ ความปีติภาควินิ
ใจก็จะเกิดขึ้นกับตัวเรา กำลังใจก็จะเกิดขึ้นกับหมู่คณะ หมู่คณะก็จะอยู่
อย่างเป็นสุข เพราะฉะนั้นการเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยจึงมีความจำเป็นและ
สำคัญอย่างยิ่ง

พระธรรมวินัยคือส่วนหนึ่งของชีวิต

ในพรราชนี้ หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปได้ระลึกถึงข้อนี้เป็นสำคัญ
เพราะจะทำให้หลวงพ่อหรือครูบาอาจารย์ หรือพระเถระ มาเฝ้ามองดู
เรตาลอดนั้น มันเป็นไปได้ ไม่ได้ และถ้าเฝ้ามองตลอด เราก็จะอดอด ดี
ที่สุดคือ เราปลูกจิตสำนึกขึ้นมาให้รักพระธรรมวินัย ให้เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย
โดยเห็นอานิสงส์ของการเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยว่า สิ่งที่เราทำนั้นเพื่อ
ประโยชน์สุขของเรา เราจะได้สมหวังที่เรามาบวชในคราวนี้ นี่เป็นสิ่งที่
เราจะต้องทำให้ได้

อดีตที่ผ่านมาเราอาจจะขาดตกบกพร่อง อยู่วัดไปนาน ๆ เข้า ก็
เห็นช่องทางที่เราจะหลบหลีก ไม่เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยมากขึ้น ซึ่ง
ไม่ถูกหลักวิชา

ยิ่งอยู่นานไปพระธรรมวินัยก็ต้องเป็นประดุกอ้วยวะ หรือส่วน
หนึ่งของชีวิตเรา เหมือนแขน เหมือนขา เหมือนหู ตา จมูกที่ติดอยู่
ในใบหน้าเรา โดยที่เราไม่ต้องรักษา หรือพยายามที่จะรักษา แต่ว่า
มันเป็นเนื้อ เป็นหนัง เป็นชีวิต เป็นจิตวิญญาณของเราไปแล้ว เพราะ
เวลาที่ผ่านมา เราได้บ่มอินทรีย์ด้วยความเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย
จนเป็นอัตโนมัติ

ที่ผ่านมาเราอาจจะบกพร่อง ซึ่งเรารู้ด้วยตัวของเราเองอยู่แล้ว แต่พรรษานี้ต้องทำให้สมบูรณ์ เพื่อตัวของเราเองจะได้มีความปลื้มปิติภาคภูมิใจไปทุก ๆ วันที่เราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ เป็นสมณศากยบุตร เป็นพุทธบุตร เป็นเพื่อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา ที่มนุษย์เทวดาเขากราบไหว้บูชา และเป็นแหล่งแห่งความรู้ของพระลัทธิมาลัมพุทธเจ้า

หมั่นทบทวนสิกขาบท

พรรษานี้ให้ตรวจตรากายวาจาใจของเรา แล้วก็มาทบทวนสิกขาบท โดยเฉพาะในวันพระปาติโมกข์ อย่าฟังเพียงผ่าน ๆ แม้ส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจภาษาบาลี เราก็ควรจะมาทบทวนสิกขาบท รักษาธรรมเนียมปฏิบัติเอาไว้ กับตั้งใจที่จะสมาทานสิกขาบท

ออกจากอุโบสถไปแล้ว ก็ไปทบทวนที่เป็นภาษาไทย ตรวจตราไปเรื่อย ๆ ขาดตกบกพร่องข้อไหน เราก็ทำให้สมบูรณ์ เพื่อตัวของเราเองที่จะได้บวชเป็นพระแท้ ขบฉันภัตตาหารด้วยความเป็นเพื่อนาบุญ ไม่เป็นหนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว กิตติศัพท์อันดีงามนี้ก็จะกระจายไปในหมู่คณะ และกระจายไปทั่วสังฆมณฑล

สังฆมณฑลต้องการแรงบันดาลใจ

ตอนนี้ สังฆมณฑลต้องการแรงบันดาลใจจากหมู่คณะใดคณะหนึ่ง แต่ว่าหมู่คณะนั้นเหมือนอยู่ในความฝันของสังฆมณฑล ยังไม่เคยเจอหมู่คณะในฝัน เราทั้งหลายจะทำความฝันนั้นให้เป็นจริง ให้หมู่คณะของเราสร้างแรงบันดาลใจในสังฆมณฑล ทั้งภายในและต่างประเทศให้เกิดการตื่นตัวที่จะเป็นพระแท้ พุทธบุตรแท้ ซึ่งนอกจากผู้ปฏิบัติจะได้รับ

ประโยชน์ ก็ยังถึงพุทธบริษัท ๔ ถึงพระศาสนา และชาวโลกที่ยังไม่รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต เขาเชื่อในสิ่งที่ไม่ควรเชื่อ แต่สิ่งที่ควรเชื่อหรือบุคคลที่ควรเชื่อนั้นเขาไม่เชื่อ เราทั้งหลายจะเป็นแรงบันดาลใจให้เขาเกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตอันยิ่งใหญ่ โดยการเอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัย เพราะฉะนั้น ไปศึกษาให้ดีนะลูกนะ

เอื้อเฟื้อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ

นอกเหนือจากการเอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัยแล้ว ยังมีกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ ซึ่งเราจะต้องเอื้อเฟื้อต่อกฎเกณฑ์นี้ด้วย เพราะเรามาอยู่รวมกันเป็นหมู่เป็นคณะใหญ่ อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นคณะใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ที่มีจำนวนพระภิกษุสามเณรมากที่สุด เป็นเรือนพันในขณะนี้ จึงต้องมีกฎ มีเกณฑ์ มีข้อวัตรปฏิบัติ เพื่อที่จะให้เกิดความอยู่เป็นสุขของหมู่คณะ

หลวงพ่อยากให้ลูกทุกคนสละความสะดวกสบาย สละความเอาแต่ใจของตัวเองออกไปเสียจากใจ สละไปเสีย เรายอมที่จะรับความไม่สะดวกสบายบ้าง ไม่ตามใจอำนาจกิเลสในใจของเราบ้าง เพื่อความอยู่เป็นสุขของหมู่คณะ ความอยู่เป็นสุขของหมู่คณะนำมาซึ่งการเข้าถึงพระธรรมกายในตัวทั้งทีมี เพราะว่าใจสบาย ใจสบายก็ง่ายต่อการเข้าถึงธรรม

อันตรายจากการไม่เอื้อเฟื้อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ

ถ้าสมมติ เราไม่เอื้อเฟื้อต่อกฎระเบียบของหมู่คณะ ที่นอกเหนือจากพระวินัย เวลาไปตักเตือน ไปแนะนำกัน เราก็จะขัดเคือง ขุ่นมัว จะน้อยใจ การกระทบกระทั่งอย่างนี้มีหลายตัวอย่างใน case study ว่า เขา

จากหมู่คณะไปเพราะตามใจตัวเอง ไม่ยอมสละความสะดวกสบาย ด้วยความคุ้นเคยในชีวิตฆราวาส เอาความตามใจนั้นมาใช้ในเพศสมณะ จึงเกิดกระทบกระทั่งกันในหมู่คณะ

เมื่อไม่ทำตามกฎเกณฑ์ที่หมู่คณะตั้งเอาไว้ ใหม่ ๆ ก็ดัดเตือนกัน พอดัดเตือนเข้ากิเลสในตัวก็ฟุ้งขึ้นมา ทำให้เกิดมานะทิฐิขึ้นมาในใจ ไม่อยากทำตาม ฮึดฮัด ขัดเคืองใจ แล้วก็จากหมู่คณะไป

การจากหมู่คณะไปนั้น บุญในช่วงนั้นก็ขาดตอน เมื่อบุญขาดตอน ละโลกไปแล้วก็พลัดกัน เพราะกำลังบุญไม่ทัดเทียมกัน ก็จะไปอยู่กันตามกำลังบุญ วงโคจรแห่งการเกิดก็ไม่เท่ากัน เมื่อผู้ที่เอื้อเพื่อต่อธรรมวินัย ต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ เขาไปอยู่ดุสิตบุรี วงบุญพิเศษเขตใน แต่ผู้ที่ฮึดฮัด ขัดเคืองใจที่ตามใจอำนาจกิเลสในตัว เพราะถือว่าเป็นสิทธิเสรีภาพส่วนตัว เคยสะดวกสบาย พอได้รับคำแนะนำดัดเตือนที่ดีแล้วขุนมัว ก็พลัดไปเกิดที่อื่น การเกิดในภพภูมิอื่นมีทั้งภพภูมิของสุคติและภพภูมิของอบายซึ่งวงโคจรไม่เท่ากัน เมื่อวงโคจรไม่เท่ากัน เกิดมาก็ไม่เจอหมู่คณะ

การเกิดมาไม่เจอหมู่คณะ คือ อันตรายใหญ่หลวงสำหรับผู้ที่จะมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม บ้างก็ไปเจอความเชื่ออื่นที่นอกบุญเขต เพราะความถือมานะทิฐิว่า ไม่เข้าหมู่เข้าคณะก็ได้ ไปนับถือที่ความเชื่ออื่นซึ่งสะดวกสบายกว่าก็ได้ แล้วก็จะพลัดกันไป

บางคนพลัดกันเป็นพุทธานดร บางคนพลัดกันเป็นกัป บางคนพลัดกันไปทีละหลาย ๆ กัป กว่าจะโคจรมาเจอกัน เพราะเชื่อบุญเก่าที่เคยอยู่ร่วมกันดึงดูดให้มาเจอกันอีก แต่ก็อาจจะอยู่กันคนละสถานะ อาจจะได้ไม่อยู่ในเพศของนักบวช อาจจะไม่อยู่ในเพศของกองเสปียง หรืออาจจะมา

เจอกันก็บั้นปลายของชีวิตแล้ว โอกาสจะสั่งสมบุญร่วมกันนั้นยาก เมื่อ
บารมีน้อยก็ต้องถอยไปอยู่ท้ายแถว

เพราะฉะนั้น พรราชานี้ต้องตั้งใจกันให้ดี เอื้อเพื่อต่อธรรมวินัย
เอื้อเพื่อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ สะละความสะดวงสบายตามใจตัวของ
เราเองบ้าง หรือให้มันหมดสิ้นไป เพื่อรักษาความสามัคคี ความรักในหมู่
คณะของเราให้ดี ซึ่งก็จะเป็นผลประโยชน์ต่อตัวเรา ต่อหมู่คณะ ขยายไป
ถึงสังฆมณฑลและชาวโลก

อย่าพลัดพรากจากหมู่คณะ

การมาเกิดของพวกเราไม่ใช่ง่าย วันนี้เรามาเกิดนับวันเวลาจากภพ
เก่าที่เรามาเกิด โดยเฉพาะสำหรับผู้ติดตามติดหมู่คณะตลอด ไม่นับผู้ที่
พลัดจากหมู่คณะไป จากการฝันในฝันก็ ๑ พุทธันดรนะลูกนะ

เกิดครั้งสุดท้ายของเรา คือ พุทธันดรที่แล้ว หลังจากพุทธปรินิพพาน
ของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๓
ในภัทรกัปนี้ ผู้ที่ไม่ได้พลัดจากหมู่ อยู่บนโน้น ๑ พุทธันดร แล้วเราจึง
ค่อยลงมาหลังจากพุทธปรินิพพานของพระสมณโคดมพุทธเจ้าของเรา
พระองค์นี้ เราจะมาเกิดช่วงตรงนี้ มักจะไม่ได้เกิดร่วมยุคสมัยของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะว่าคนละภารกิจ

คิดให้ดีนะลูกนะว่า เราควรจะพลัดจากหมู่ หรือว่าเราจะไปพร้อม
เพรียงกันทั้งหมด พรราชานี้จะต้องเป็นพรราชาที่เราต้องตัดสินใจกันแล้ว
ละว่า เราจะเอาอย่างไร เพราะว่าเมื่อบารมีมาถึงขนาดนี้ จะมารอคอย
กันไม่ได้แล้ว จะต้องรุดไปข้างหน้า ต้องไปพร้อม ๆ กัน

ภาพ : พิธีตักบาตร วันฉัตรมงคล
& พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๙

ถ้าเราจะไปพร้อม ๆ กันแล้ว เราต้องเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย ต้องเอื้อเพื่อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ ทำตัวให้เป็นคนว่านอนสอนง่าย รักเพศสมณะ

ถ้าเรารักเพศสมณะ มีมโนปณิธานแน่วแน่ที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม การเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยและกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ ก็จะไม่หนักใจ ไม่มีอุปสรรคอันใดเกิดขึ้น แต่ถ้าเรายังไม่แน่วใจ ไม่มั่นใจที่จะไปตรงนั้น เพราะอาจจะคิดว่า มันเหลือวิสัย เป็นความฝัน หรือคนอย่างเรามีบุญน้อย เราคงไปไม่ได้ เราก็อำแบบเดิมนั่นแหละ เพราะฉะนั้นก็จะพลัดจากกัน

พรราชาที่ต้องเข้มงวดกับตัวเอง

พรราชนี่จะเป็นพรราชาที่ลูกจะต้องเข้มงวดกวดขันกับตัวเองให้ยิ่งไปกว่าพรราชาที่ผ่านมา เพราะอีกนานกว่าจะลงมาอีกทีหนึ่ง ถ้าเราจะพลัดก็จะพลัดกันตรงนี้ ถ้าเราไม่พลัดเราก็จะไปพร้อมกันตรงนี้ หลวงพ่อในฐานะเป็นอธิบดีสงฆ์ก็จะเป็นผู้นำให้ลูกทุกรูปได้ไปถึงที่สุดแห่งธรรม หวังอยากให้เห็นลูกทุกรูปไปพร้อม ๆ กัน จะไม่ให้ใครตกหล่นเลยแม้แต่คนเดียว

ถ้ารักหลวงพ่อ รักตัวเอง รักที่มงาน และรักเป้าหมายมโนปณิธาน ก็ขอให้

>> เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย เอื้อเพื่อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ

>> ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่ ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้

>> สิ่งใดที่เป็นข้อขัดข้องต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ก็ให้ห่างไกล

>> การกัจจันใดที่หมู่คณะมอบหมายให้ จงทำการกัจจันให้สมบูรณ์ ให้ใช้ความสามารถ ศักยภาพที่มีอยู่ในตัวเราออกมาให้เต็มที่ อย่าขยักเอาไว้ มีอะไรก็มาปรึกษาหารือกัน และใช้กำลังความรู้ สติปัญญาของเราทุ่มเทชีวิตจิตใจให้เต็มที่

>> สอนตัวเองเสมอทุกวันที่ เรามีมโนปณิธานจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เราจะพลัดจากหมู่คณะไม่ได้ ไม่มีใครสอนตัวของเราได้ดีเท่ากับตัวของเราเอง เมื่อไรเราสอนตัวเองได้ เมื่อนั้นชีวิตในเพศสมณะจะมั่นคง และจะเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนสหธรรมิก ต่อพุทธศาสนา ต่อญาติโยม ต่อชาวโลก ต่อเทวดา และสรรพสัตว์ทั้งปวง เพราะเมื่อเราสอนตัวเองได้ เราก็จะสอนผู้อื่นได้

หลวงพ่อบำเพ็ญพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญ ที่ลูกตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติอย่างดี ได้นำปัจจัย ๔ มาสร้างมหาทานบารมี ขอให้วันนี้เป็นวันแห่งความสว่างของชีวิตใหม่ที่ เราจะเริ่มต้นภายในพรรษานี้ ให้พรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุธรรม

ขออานุภาพแห่งบุญ บารมี รัตมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วนในอายตณนิพพาน พระตันธาดัตถ์ธรรม พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตเจ้าทั้งหลาย มหาปูชนียาจารย์ทุกท่าน มีพระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชา

ธรรมกาย มีคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นต้น และทีมงานของพระเดชพระคุณหลวงปู่

ตลอดจนกระทั่งบาร์มี ๓๐ ทศ ที่ได้สั่งสมอบรมมาตั้งแต่ปฐมชาติ ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ สร้างบาร์มีเรื่อยมานับภพนับชาติไม่ถ้วนมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ จึงมารวมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจลูกทุก ๆ รูป ให้สะอาด บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติ บาปศัคดีสีลธิ์ วิบากกรรม วิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิตให้ละลายหายสูญไปให้หมด ให้พรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุธรรม แห่งการเข้าถึงพระธรรมกายของลูกทุก ๆ รูป

ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรลु ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น จะศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ จะเทศนาให้ไพเราะเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย บริสุทธิบริบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังก็ให้บรรลุธรรมกาย

ความปรารถนาอันใดก็ตามที่เป็นไปเพื่อการสร้างบาร์มี ขอความปรารถนาอันนั้น จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอำนาจแห่งพระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์จงทุกประการเทอญ ◎

อย่าเป็นทัพพีด้ามด้วน

วันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

โอร่าทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันจันทร์ที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ฤดูกาลแห่งการปฏิบัติธรรม

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เราได้พร้อมใจกันอธิษฐานพรรษาว่า ตลอดพรรษานี้จะอยู่จำพรรษาที่วัดพระธรรมกาย จะไม่ไปแรมราตรีกันที่ไหน นอกจากมีเหตุจำเป็นจริง ๆ และเราก็ได้รับทราบขอบเขตของการอยู่จำพรรษาว่า อยู่ที่ตรงไหนบ้างแล้ว ก็ให้ทำตามพระวินัยนะลูกนะ

การอยู่จำพรรษาในฤดูฝน มีความจำเป็นอย่างมากต่อพระภิกษุสงฆ์ เพราะฤดูฝนเป็นฤดูกาลที่ไม่เหมาะที่จะไปเดินธุดงค์เที่ยวจาริกแสวงหาที่เวกประพฤติธรรม เพราะวุ่นอกเหินจากการไปเดินเหยียบข้าวกล้าในท้องนาของชาวบ้านแล้ว อากาศก็ยังเปลี่ยนแปลงด้วย

ฤดูกาลนี้ เหมาะสมที่จะมาอยู่ประพฤติธรรมร่วมกัน ฟังธรรมร่วมกัน ได้เห็นหน้าเห็นตาพร้อม ๆ กัน เป็นช่วงที่นักบวชอยู่กันครบถ้วนบริบูรณ์ พระเถรก็มีโอกาสได้อยู่ใกล้ชิดกับครูบาอาจารย์ หากมีข้อขัดข้องเรื่องธรรมปฏิบัติจะได้โต้ถามกัน และการที่มีพระอยู่ร่วมกันจำนวนมาก ก็จะสร้างกุศลศรัทธาให้เกิดขึ้นกับญาติโยม ญาติโยมก็มีโอกาสได้มาบำเพ็ญบุญกันด้วย

วัตถุประสงค์การเกิดเป็นมนุษย์

เรามาทบทวนวัตถุประสงค์การบวช เราเป็นนักบวชต้องทบทวนเรื่องนี้บ่อย ๆ ไม่อย่างนั้นพอนาน ๆ ไปแล้วเดี๋ยวจะหลงลืม

ก่อนอื่นเราต้องรู้ก่อนว่า วัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ มีเพียงอย่างเดียวที่เป็นหลักคือ เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง นอกนั้น

เป็นเรื่องรองลงมาทั้งสิ้น ถ้าทำพระนิพพานไม่แจ้งหรือไปนิพพานไม่ได้ ชีวิตก็ต้องทุกข์ทรมานอยู่ในวัฏสงสารนี้

ในสายตาของผู้รู้ ท่านรู้ได้ตลอดเส้นทางของชีวิตในสังสารวัฏว่า อันตรายมาก มีทั้งภัยในมนุษยโลก ภัยในอบาย และภัยในวัฏสงสาร คือ การเวียนว่ายตายเกิด เกิดเป็นมนุษย์ เป็นชนชั้นสูงบ้าง ชั้นกลางบ้าง ชั้นล่างบ้าง เดียวไปเกิดในอบาย ไปเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานบ้าง ช่วงไหนของชีวิตไม่ประมาท ทำความดี ก็ได้ไปสู่สุคติภพ ถึงไปสู่สุคติภพก็ไม่เที่ยง ไม่แน่นอน ถึงแม้มีสุขก็ประเดี๋ยวประด๋าว แต่ยิ่งถือว่ายาวนานกว่าเมืองมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเทวดา พรหม หรืออรูปพรหมก็ตาม สุขชั่วคราวยังสั้น แล้วก็ต้องวกกลับมาในเมืองมนุษย์อีก

พอมาอยู่ในเมืองมนุษย์ก็หลงลืม ไม่ใช่ไม่อยากลืม เพราะตอนมาเกิดก็อยากจะจำว่า มาจากอบายมันทุกข์ทรมานมากขนาดไหน หรือมาจากสุคติเสวยสุขมากเพียงไร

ตอนอยู่ในอบาย ก็อยากจะกลับมาแก้ตัวใหม่ จะทำความดีให้ยิ่งขึ้นไป เพราะก่อนจะขึ้นมาก็ได้รับฟังโอวาทจากเจ้าหน้าที่ยมโลก แม้มาจากสุคติภพ ก่อนที่จะลงมาเกิดในเมืองมนุษย์ก็ได้รับฟังโอวาทจากผู้ปกครองภพว่า ให้เกิดมาสร้างบารมี ทำความดีให้มาก ๆ เพื่อจะได้กลับไปอยู่ด้วยกันอีกบนสุคติโลกสวรรค์

ทั้งในอบายและในสุคติภพ ล้วนแต่ได้รับฟังโอวาทที่ดีทั้งนั้น แต่พอมาเกิดในเมืองมนุษย์แล้วมันลืม ทั้ง ๆ ที่เราไม่อยากจะลืม แต่บางสิ่งที่อยู่ฉากหลัง เขาบังคับให้เราลืม เพราะกลัวมนุษย์จะรู้ จึงเอาวิชชา คือ ความไม่รู้มาครอบงำ กลัวมนุษย์ใจหยุด จึงเอาความอยาก เอาตัณหา

ทั้งหลายมาผูกพันไว้ แล้วทำให้การดำเนินชีวิตผิดพลาด พลาดก็พลัดไปอบายอีกแล้ว ก็วนกันไปวนกันมาอย่างนี้

ในสายตาของผู้รู้ จะมองเห็นได้ครบวงจรของชีวิตว่า ชีวิตเป็นทุกข์ จะให้พ้นทุกข์ได้ก็ต้องทำเหตุแห่งความทุกข์ให้หมดสิ้นไปด้วยนิโรธ

นิโรธ แปลว่า หยุด, นิ่ง, ดับ คือ หยุดใจจากความอยากแล้วมรรคจะเกิด เราจะเห็นหนทางที่จะหลุดจะพ้นเกิดขึ้นภายในตัว เริ่มต้นเป็นดวงใส ๆ

ดังนั้น เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว วัตถุประสงค์ของชีวิตที่แท้จริง คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น จึงจะไปสู่อายตณนิพพาน หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานทั้งหลายในสังสารวัฏได้

จะทำได้ ต้องมีเวลาให้กับตัวเองมาก ๆ ต้องปลอดภัย ไม่มี ความกังวลเรื่องการทำมาหากิน เรื่องครอบครัว เรื่องสังคมมาเกี่ยวพัน ต้องปลีกตัวออกจากสิ่งเหล่านี้ ถึงจะปลอดกังวล มีเวลาอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วก็แสวงหาหนทางพระนิพพาน ต้องจับหลักตรงนี้ให้ได้นะ

ชีวิตนักบวช ฝ่าชุดสุดท้าย

พอมีเวลาว่างแล้ว การทำกายวาจาใจให้บริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้นง่ายกว่าการอยู่ข้องกับโลก อยู่กับโลกที่จะทำความบริสุทธิ์นั้นยาก อย่างที่เราเห็นกันทั่ว ๆ ไป เพราะฉะนั้นก็ต้องใช้ชีวิตอีกชีวิตหนึ่งที่ไม่ข้องกับโลก ปลีกตัวออกมา จะมีโอกาสบำเพ็ญศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อให้กายวาจาใจบริสุทธิ์ได้ง่ายกว่าชีวิตของฆราวาส ชีวิตการเป็นนักบวชก็เกิดขึ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ตอนเป็นบรมโพธิสัตว์ก็ปลีกตัวออกมาเป็นนักบวช อยู่ตามป่า ตามเขา ตามห้วย หนอง คลอง บึง แสงหา ผู้รู้ เมื่อได้ยินได้ฟังเสร็จแล้วก็ปลีกตัวมาปฏิบัติ และตั้งใจแน่วแน่ที่จะค้นให้พบหนทางแห่งความหลุดพ้นด้วยตัวเอง รู้แล้วเห็นแล้วก็สั่งสอนมนุษย์ เทวดาทั้งหลาย โดยไม่ปิดบังอำพรางเลย จะพากันไปเป็นทมิฬทุกภพชาติที่ท่านเกิดมา ท่านก็ทำอย่างนี้ จนบารมีแก่อรอบได้ตรัสรู้ อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า

“นักบวช” จึงเป็นชีวิตที่สำคัญอย่างยิ่ง จะรองรับเฉพาะผู้ที่สั่งสมบุญมาอย่างต่อเนื่องในแต่ละภพแต่ละชาติอย่างดี บุญน้อย ๆ ยากที่จะอยู่ในเพศนักบวชได้ นักบวชเป็นชีวิตเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอริยสาวกทั้งหลาย เป็นชีวิตสุดท้ายในสังสารวัฏที่จะเดินทางไปสู่อายตนะนิพพาน

เครื่องนุ่งห่มก็เป็นเครื่องนุ่งห่มชุดสุดท้าย มีของใช้เพียง ๘ อย่าง เป็นสมบัติสุดท้ายสำหรับชีวิตของผู้มีบุญ ซึ่งเคยได้ผ่านชีวิตการเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระราชาผู้ยิ่งใหญ่ พระราชาธรรมดา มหาเศรษฐีชนชั้นกลาง ชั้นล่างกันมาแล้ว สุดท้ายต้องมาสวมใส่อยู่ในชุดนี้ เพราะว่า เป็นชุดเดียวกับพระอริยเจ้าทั้งหลาย

บัดนี้ ลูกทุกรูปทั้งพระ ทั้งเณร ได้มาสวมใส่ชุดอันทรงเกียรติของ ผู้มีบุญ ชุดอันเป็นสิริมงคลอันสูงสุด เป็นชุดนักรบแห่งกองทัพธรรม แล้วนั่งอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พุทธปฎิมากร ซึ่งเป็นองค์แทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ และได้กล่าว คำอธิษฐานจิต จะอยู่จำพรรษากันให้ครบถ้วนไตรมาสนี้ เมื่อได้ตั้งใจ

แล้วก็ขอให้รักษาความตั้งใจนี้ให้ได้ตลอดรอดฝั่ง และเอาเวลาที่อยู่ในพรรษานี้มาทำพระนิพพานให้แจ้ง

ลูกทุกรูปได้รู้หลักวิชาอยู่แล้วว่า มรรคผลนิพพานอยู่ในตัวของเรา ไม่ได้อยู่นอกตัว หนทางแห่งการปฏิบัติเข้าถึงมรรคผลนิพพานภายใน เราก็คิทราบกันดีว่า เริ่มต้นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการหยุดใจให้นิ่ง ๆ อย่างนี้ แค่นี้ ก็จะบรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ได้

พรรษาแห่งการพบพระ

ภายในพรรษานี้ อากาศกำลังดี ไม่ร้อน ไม่หนาว ไม่อ้าว ให้ลูกทุก ๆ รูปได้พึงตั้งใจทำพระนิพพานให้แจ้ง บริหารเวลาของเราให้เป็นอย่าไปใช้จ่ายฟุ่มเฟือยในสิ่งที่ไร้สาระ เพื่อจะได้สงวนเวลาเอาไว้สำหรับทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจของเรา

พรรษานี้ เป็นความตั้งใจอย่างแรงกล้าของหลวงพ่อก็คืออยากจะให้เป็นพรรษาแห่งการพบพระ พระเห็นพระในตัว เณรเห็นพระในตัว และโยมเห็นพระในตัว ให้ตั้งใจฝึกฝนตัวของเราเองให้เข้าถึงให้ได้ กำลังบารมีของเราพร้อมอยู่แล้ว ที่อยู่อาศัยก็พร้อม อาหารหวานคาวก็เพียบพร้อมทุกอย่าง ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะมาเป็นข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไข ให้เราไม่ทำความเพียร หรือทำความปรารถนาของเราไม่สมหวัง เหลือแต่การชวนขายด้วยตัวของเราเองว่า เราอยากจะเข้าถึงกันจริงจังแค่ไหน ถ้าอยากเข้าถึงกันอย่างจริงจัง เราก็สามารถเข้าถึงได้ เมื่อเราให้โอกาสตัวของเราเอง

อย่าให้วันคืนผ่านไปเปล่า ๆ ให้พยายามศึกษาทุกสิ่งทุกอย่างตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่เรียนปริยัติก็ให้ขยันเกี่ยวกับ

เรื่องการศึกษาให้ดี แล้วก็บริหารเวลาให้สามารถปฏิบัติตนให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้ หลวงพ่อหวังว่า ลูกพระลูกเณรทุกรูปจะสมหวังในการเข้าถึงพระในตัว

อย่าชักศึกเข้าบ้าน

ให้รักษาความบริสุทธิ์ของกายวาจาใจให้ดี จะคิด จะพูด จะทำอะไรให้เป็นทางมาแห่งบุญกุศล ความดีงาม ความบริสุทธิ์ อย่าให้บาปอกุศลได้ช่อง

อย่าไปชักศึกเข้าบ้าน คือ ไปนึกคิดในสิ่งที่ทำให้ใจเราเร้าร้อน โดยเฉพาะเรื่องที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ คือ ความกำหนัดยินดีในกาม เรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรง เลือดลมในตัวฉีดแรง เชื้อนี้ยังมีอยู่ ต้องระมัดระวังอย่าให้มันกำเริบขึ้น ลี้อะไรก็แล้วแต่ที่เป็นทางมาแห่งอกุศล อย่าเข้าใกล้ จะพูดจะคุยกับผู้หญิงก็ดี ให้พูดคุยในเรื่องที่เป็นกุศล อย่าไปเลียบ ๆ เคียง ๆ พูดคุยชักนำบาปอกุศลเข้ามาในตัวเรา พอคุ้นเคยกันหนักเข้าแล้วก็จะเลียบ ๆ เคียง ๆ พูดคุยกันในเรื่องที่จะทำให้ประกอบตนพัวพันไปด้วยกาม ซึ่งต่างก็เร้าร้อนด้วยกันทั้งคู่ แล้วก็มีโอกาสพลาดพลังตรงนี้ต้องระวังนะลูกนะ

พรรชานี้ ให้แตกต่างจากพรรชาที่ผ่านมา ให้มีความบริสุทธิ์บริบูรณ์เพื่อตัวของเราเอง เพื่อพระศาสนา เพื่อโยมพ่อ โยมแม่ บรรพบุรุษของเรา และเพื่อสาธุชนทั้งหลายที่เขาสนับสนุนเรามาดลอด จะได้มีส่วนแห่งกุศล จนกระทั่งเพื่อชาวโลกที่กำลังรอคอยคำแนะนำที่ดี ๆ จากพวกเรา รวมทั้งเทวดาผู้มีทิพจักขุทั้งหลาย จะได้ชื่นชม อนุโมทนาสาธุการ

ทัพพีด้ามด้วน

หลวงพ่อบรรณาให้ลูกทุกคนได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ได้รู้ได้เห็น ได้เป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ความปรารถนาของหลวงพ่อก็จะสมหวังได้ ลูกพระลูกเณรทุกรูปต้องร่วมมือกัน เอาจริงเอาจังกัน

ตอนกลางคืนในรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา หลวงพ่อถามว่า ใครเห็นพระพุทธรูปมาที่ละองค์บ้าง ก็มีญาติโยมหลาย ๆ ท่านยกมือ หลวงพ่อหันไปดูแต่ละท่านส่วนใหญ่ก็มีการกิจมาก บางท่านเป็นนักธุรกิจ เคยคุยกับหลวงพ่อกับเรื่องธุรกิจ เขาเล่าให้ฟังว่า ลำบากมาก ต้องต่อสู้ทุกอย่าง แต่ก็ทำอัจฉริยภาพที่เขาสามารถปลีกเวลาในการปฏิบัติธรรมสม่ำเสมอทุกวัน จนได้ผลของการปฏิบัติ มีองค์พระพุทธรูปเกิดขึ้นมาตลอดเวลาที่เขาต้องการ

เมื่อญาติโยมเขาปฏิบัติได้แบบนี้ ทั้ง ๆ ที่เขามีภารกิจมากมาย ความปิติยินดีของหลวงพ่อก็เริ่มปนกังวล เมื่อหันมาดูลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อ เพราะเราเป็นนักบวช เราอยู่ในแหล่งของวิชา แต่ทำไมเรายังทำอย่างเขาไม่ได้ นี่ก็เป็นข้อคิดสะกิดใจที่ลูกทุกคนไม่ควรฟังผ่าน ควรนำมาพิจารณาพิจารณาทบทวนดูตัวของเราอย่างแท้จริง ดูให้จริง ๆ จัง ๆ เลยว่า ทำไมเราอยู่ในแหล่งของวิชาแท้ ๆ จึงยังไม่ได้เข้าถึงธรรมเหมือนอย่างที่เขาเข้าถึงกัน

ญาติโยม พุตจริง ๆ เขาก็เหมือนกับทัพพีที่อยู่นอกหม้อแกงด้วยซ้ำไป แต่ลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อก็เหมือนกับทัพพีด้ามด้วนอยู่ในหม้อแกง

ทัพพีตำด้วน จะเอาฟิงฝ่าหม้อก็ลำบาก มักจะจมลงไปก้นหม้อ แปลว่า ถูกแช่มอยู่ในหม้อแกง น่าจะได้รับการสแกนมากกว่าทัพพีตำดี ด้วยซ้ำไป เพราะถูกแช่ในหม้ออย่างนั้น อยู่ในวัด อยู่ใกล้ ได้ยินได้ฟังอะไรบ่อย ๆ แต่ทำไมเราไปไม่ถึงจุดตรงนั้น นี่ก็เป็นสิ่งที่ลูกทุกคนต้องหันกลับมาพิจารณากันแล้วนะ เพราะอายุพรรษาเรามากขึ้นทุกวัน กายมนุษย์เสื่อมลงไปเรื่อย ๆ

เราถนัดสอนคนอื่น แต่ไม่ถนัดสอนตัวเอง พรรษานี้อย่าให้เป็นอย่างที่ผ่านมา ต้องถนัดทั้งสอนตัวเองแล้วก็สอนผู้อื่นด้วย ต้องประโยชน์ตนก่อน แล้วจึงจะถึงประโยชน์ผู้อื่น และต้องให้ได้ประโยชน์ทั้งสอง นี่คือสิ่งที่ลูกทุกรูปจะต้องชวนขายให้ได้มา

แล้วยิ่งเมื่อเราเปิดรายการอนุบาลฝันในฝันวิทยาขายไปเรื่อย ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ ก็หมายความว่า ผู้ที่ได้ยินได้ฟังนั้น เขาก็มองมาที่วัดพระธรรมกาย แล้วก็คาดหวังว่า พระเณรทุกรูปเข้าถึงธรรมะแล้ว จะเป็นที่พักพิงให้กับเขาได้ นั่นคือสิ่งที่เขาคาดหวังเอาไว้ แต่เรารู้ตัวของเราเองดีว่า เราทำให้เขาสมหวังหรือพลาดหวัง นี่เป็นสิ่งที่เราควรจะนำมานึกคิดมาใคร่ครวญกันให้ดี

ดังนั้น พรรษานี้ อย่าให้มีสิ่งใด ๆ มาเป็นข้ออ้าง ข้อแก้ หรือเงื่อนไข ในการที่เราจะประพฤติธรรมกัน หลวงพ่อก็ได้แต่เอาใจช่วยลูกทุก ๆ รูป แต่การช่วยตัวเองนั้น ขึ้นอยู่กับตัวของเรา เพราะว่าถ้าเราตั้งใจทำกันจริง ๆ แล้ว ต้องได้กันอย่างแน่นอน ขอเพียงว่า เราอย่าไปคิดแบบชาวโลก ให้ปลด ปล่อย ให้อว่าง ๆ สิ่ง ๆ อย่างเป็นไปให้หมดเลย ทำใจให้อว่าง ๆ เดี่ยวความสว่างก็จะเกิดขึ้นในตัวของเราเอง พรรษานี้ขอให้ เป็นพรรษาแห่งความสมหวังในการพบพระในตัวทุก ๆ รูป นะลูกนะ ☺

ภาพ : ลานปักกลดธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

มาตุคาม

วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เราอธิษฐานจิตจำพรรษาภายในขอบเขตที่กำหนดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว หมายถึงว่า ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษานี้ เราจะอยู่ประพฤติธรรมบำเพ็ญสมณธรรมภายในขอบเขตที่กำหนดเอาไว้ ไม่ไปแรมราตรีที่ไหนโดยไม่จำเป็น จะตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้บังเกิดขึ้น สมกับที่ได้ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างมาบวช

เมื่อเราตั้งใจที่จะอยู่จำพรรษานี้แล้ว ก็ขอให้ทำให้สมกับที่เราตั้งใจอย่าให้การอธิษฐานจำพรรษาเป็นเพียงแค่ขนบธรรมเนียมประเพณีเท่านั้น ควรจะให้เป็นเรื่องเป็นราว เป็นจริงเป็นจัง การบวชในคราวนี้ของเราถึงจะคุ้มกับการบวช แล้วก็จะได้สมหวังในสิ่งที่เราปรารถนา

ความเป็นพระที่แท้จริง

ในพรรษานี้ เราได้ตั้งใจอะไรไว้ เราก็ต้องมานึกทบทวนกันให้ดี ที่สำคัญก็คือ ความเป็นพระที่แท้จริง กับเป้าหมายของพระ

พระแท้ คือ ผู้ที่ประพฤติถูกต้องตามธรรมวินัย เราก็จะต้องสำรวจตรวจตราดูว่า ความเป็นพระของเรายังสมบูรณ์ดีอยู่ไหม ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำของเรา สมบูรณ์ไหม ยังมีสิ่งที่เราจะต้องปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เป็นพระสมบูรณ์ขึ้นอีกก็อย่าง บางทีเรามุ่งเรื่องงานหยาบมากเกินไปจนลืมเรื่องความเป็นพระของเรา พรรษานี้หลวงพ่อยากจะเน้นให้ลูก ๆ ทุกรูปหวนกลับคืนมาสู่ธรรมวินัยที่สมบูรณ์ขึ้น

กับมาตุคามต้องมีช่องว่าง

สิ่งอะไรที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ ต่อการกุศล เราก็รู้อยู่ แต่บางทีเราก็อะลือใจ จนกระทั่งเข้าไปคลุกคลีใกล้ชิด ไม่มีระยะห่างระหว่างเรากับคฤหัสถ์ ซึ่งอันตรายมาก บางครั้งเราเปลี่ยงพล้ำกระทำให้อจิตเราไม่บริสุทธิ์ คำพูดและการกระทำที่ไม่บริสุทธิ์ นึกเมื่อไรก็ไม่สบายใจ เพราะฉะนั้นนี่ พรรษานี้ ต้องเน้นเรื่องนี้เป็นพิเศษ เกี่ยวกับการคลุกคลีกับสิ่งที่ เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ เราจะไปโทษมาตุคามหรือเพศตรงข้ามไม่ได้ ต้องโทษที่ตัวเรารักษาใจได้แค่ไหน วางตัวได้เหมาะสมแค่ไหน อยู่ในฐานะพระที่อยู่บนหิ้งบูชา หรือว่าเสมอเหมือนกับคฤหัสถ์ มันต้องดูตรงนี้

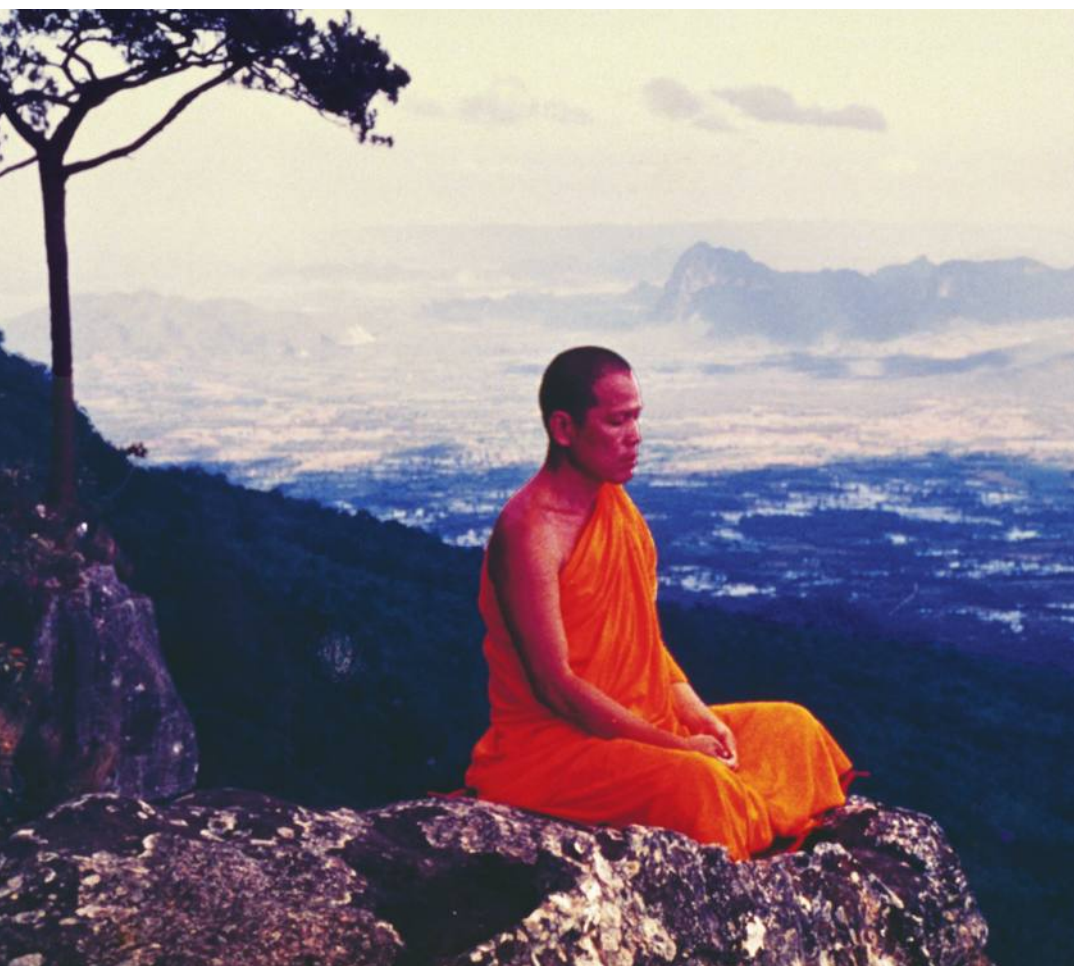
โดยเฉพาะพระอาจารย์ที่ต้องออกไปทำหน้าที่ต่างจังหวัดไกล ๆ ก็ต้องระมัดระวังให้ดี คุ่มครองตัวเองให้ได้ ไม่ว่าจะอยู่ในวัดยานพาหนะ ในอาคารบ้านเรือน หรือที่ไหนก็แล้วแต่ ระมัดระวังตรงนี้ให้ดี

อย่าอยู่กันตามลำพัง เดี่ยวพญามารจะได้ช่องสอดละเอียดเข้ามาสอนให้เราคิดอย่างนี้ พูดอย่างนี้ ทำอย่างนี้ แล้วจะทำให้เราเสียใจ ในภายหลัง จะไม่สบายใจในการอยู่ร่วมกับหมู่คณะที่เขาบริสุทธิ์กัน เพราะฉะนั้นต้องมีช่องว่างนะลูกนะ

ถ้าหากจำเป็นจะต้องทำงานคลุกคลีกับเพศตรงข้ามก็ดี หรือสมัยนี้แม้กับเพศเดียวกันก็ดี ระวังความกำหนดยินดีในกาม อย่าล้อเล่นอะไรที่มันเหน็ดฉิวต่อธรรมวินัย ต้องระวังให้ดีนะลูกนะ อย่าให้ขาดทุนชีวิต คุ่มครองตัวเองให้ดี เพราะเราได้ลงทุนมาเป็นนักบวชแล้ว ต้องถือว่า

เป็นการลงทุนชนิดหนึ่ง ลงทุนด้วยชีวิต ซึ่งผ่านกาลเวลาทุกวันทุกคืน
เดี๋ยววันเดี๋ยวลัน จะมีกำไร เท่าทุน หรือขาดทุนก็อยู่ที่เรา

เราหวังกำไร คือ ความบริสุทธิ์กายวาจาใจที่จะบังเกิดขึ้นกับตัวเรา
เราจึงได้มาบวช มาเติมความบริสุทธิ์กายวาจาใจให้เพิ่มขึ้น จะได้เป็น

ภาพ : ผาหมากดูก ภูกระดึง จ.เลย พ.ศ. ๒๕๓๓

กำไรของชีวิต เพราะถ้าเราอยู่เป็นศฤงคาร โอกาสว่างที่จะบำเพ็ญความ
บริสุทธิ์ หรือเพิ่มเติมความบริสุทธิ์บริบูรณ์ ให้บังเกิดขึ้นกับกายวาจาใจ
นั้น มันยาก เพราะสิ่งแวดล้อมไม่อำนวย มีแต่การแข่งขัน ปัญหา ความ
ขัดแย้ง แรงกดดัน ความพยายาม ขุ่นเคือง ความเบียดเบียน แล้วก็ความ
กำหนดยិនดีในกาม เยอะแยะไปหมด เพราะสิ่งแวดล้อมมันเป็นอย่างนั้น
อยู่เป็นศฤงคารจะมาเติมความบริสุทธิ์กายวาจาใจนั้นยากกว่า แต่ไม่ได้
หมายความว่า ทำไม่ได้ ทำได้ แต่ยากกว่า

เพราะฉะนั้น การมาบวชถือเป็นการลงทุนด้วยชีวิต ในการแสวงหา
ความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์เป็นเครื่องทำให้เราได้บรรลุธรรม หลุดพ้น
จากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากกิเลสอาสวะทั้งหลาย
และผลพลอยได้ก็จะไปถึงแก่มัญญาติ บรรพบุรุษ บุพการี สรรพสัตว์
ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นตรวจตราดูแลกันให้ดีนะลูกนะ ของใครของมัน

ดูให้ดี อย่าคลุกคลี ให้มีช่องไฟเอาไว้ ต้องเว้นวรรค ถ้าคุ้นเคยกัน
มากเข้า มันก็มองข้ามการเป็นสมณะ บางทีคำถามที่ถามด้วยความอยากรู้
ในเรื่องที่ไม่ควรรู้ คุยเรื่องเพศกับมาตุคามที่คุ้นเคยอย่างนี้ไม่สมควร
เพราะมันจะนำมาซึ่งความวิบัติของศีล ของธรรมวินัย แค่นี้คิดมันก็แย่อยู่
แล้ว พอพูดไป ซักถามไป เพราะอยากรู้ พอรู้แล้วมันก็อยากลอง พอ
ลองแล้วมีปัญหาเกิดขึ้น มันจะเรียงกันมาอย่างนี้

พรหมที่ผ่านมา ไม่เคยพูดเรื่องนี้ แต่พรหมนี้ต้องพูด เพราะอยู่
กันเยอะขึ้นแล้ว เพราะฉะนั้นระมัดระวังให้ดีนะ แม้เพศเดียวกันก็ต้องดู
ให้ดี รักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี เพื่อที่เราจะได้ก้าวไปสู่เป้าหมายอันสูงสุด
ที่เราปรารถนา นั่นคือ การบรรลุธรรม

ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่

พรธมาที่ผ่านมา เราจรรู้ตัวของเราเองว่า เราได้ประพฤดิปฏิบัติธรรมจริงจรงแค่ไหน ดูจากผลที่ได้เรากัรรู้ว่า เราเอาจริงเอาจรงแค่ไหน พรธมานี้จะให้เป็นเหมือนพรธมาที่ผ่าน ๆ มาไม่ได้แล้ว พรธมานี้เราต้องให้ความสำคัญกับสิ่งนี้ให้มากที่สุด เพราะตอนนีญาติโยมเขาตื่นตัวเรื่องการปฏิบัติธรรมกันไปทั่วประเทศ ทั่วโลก ที่เขารรับสื่อสารกันได้

ที่สำคัญในใจของญาติโยม ที่มองดูพระที่เขาเคารพกราบไหว้วบูชา สันนสนุนทุกด้าน ต้องเป็นผู้ที่บรรลุดธรรมแล้ว เขาไม่ได้มองว่า เรากำลังศึกษา กำลังฝึกฝน กำลังทำความเพียรอยู่ เขามองว่าเราได้บรรลุดแล้ว ตรงนี้ที่จะสร้างความลำบากใจให้เกิดขึ้นกับเรา เวลาเขากราบไหว้วบูชา เขาก็กราบไหว้วพระผู้บริสุทธิ์ พระผู้บรรลุดธรรม แต่เรารู้้อยู่ว่า เรากำลังฝึกอยู่ กำลังทำความเพียรอยู่

พรธมานี้ไม่ได้แล้วนะลูกนะ เพราะเดี๋ยวกัวัน เดี๋ยวกัคืน วันเวลาที่ผ่านไปมันก็กลืนกินความแข็งแรง ความสดชื่นของร่างกายเราไปด้วย ร่างกายของเรามีแต่เสื่อมไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นต้องชิงช่วงในจังหวะที่ร่างกายเรายังแข็งแรง ยังสดชื่น ยังเบิกบานอยู่ ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกันให้เต็มที่

ที่จริง กิจวัตรกิจกรรมที่หลวงพ้อและหมู่คณะได้จัดเอาไว้ให้ นั้นเหมาะสมสำหรับการเข้าถึงธรรมได้ ถ้าหากว่าเอาใจใส่ เอาจริงเอาจรงกัน มีความปรารถนาอยากเข้าถึงธรรมกันอย่างแท้จริงแล้วก็ต้องได้ ตามตารางกิจวัตรกิจกรรมที่วางเอาไว้ แม้จะมีงานพิเศษที่เกิดขึ้นเป็นช่วง ๆ ก็ตาม ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญสมณธรรม

เพราะฉะนั้น พรราชานี้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปเลย ให้ตั้งใจประพฤติ ปฏิบัติธรรมกันให้ดี พยายามรักษาใจเอาไว้อยู่ภายใน เหมือนอย่าง ที่ หลวงพ่อได้ให้โอวาทแก่ญาติโยมทั้งหลายว่า ให้อยู่จำพรรษาภายในกาย ยาววา หนาคืบ กว้างศอก ในปริมณฑลแห่งใจ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจมันอยู่ใกล้ ๆ บริเวณนั้น อยู่ในขอบเขตอันนั้น ถ้าทำได้อย่างนี้ สักวันหนึ่งมันก็จะรวมลงหยุดเข้าไปสู่ภายในได้ อย่างนี้ถึงจะเรียกว่า เป็นการจำพรรษาอย่างแท้จริง

เอาใจมาหยุดอยู่ภายใน ในปริมณฑลแห่งใจ ในกายยาววา หนา คืบ กว้างศอกของกาย ให้มันอยู่อย่างนี้แหละ ไม่ให้ไปที่ไหน อยู่กับเนื้อ กับตัวของเรตาลอดไป หวังว่าลูกทุกรูปจะใช้วันเวลาให้เป็นประโยชน์ต่อ การบำเพ็ญสมณธรรมนะ

หลวงพ่อบ้านยพร

ขออำนวยการให้ภายในพรราชานี้ ให้ลูกทุก ๆ รูป ปลอดภัยหมด มี จิตใจเบิกบาน ผ่องใส สว่างไสวในธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มี สุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ห่างไกลจากสิ่ง ที่เป็นข้าศึกของพรหมจรรย์ เป็นผู้มั่งคั่ง สำรวมอินทรีย์เอาไว้อย่างดีแล้ว ฝึกใจให้หยุดนิ่ง เข้าไปสู่ภายใน ได้บรรลุวิเศษธรรมกาย จะศึกษาเล่า เรียนธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด ในปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ จะเทศนาสั่งสอนอบรมญาติโยมได้ก็ตาม หรือเพื่อนสหธรรมิก ก็ให้แสดงธรรมไพเราะเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้อง ปลาย บริสุทธิ บริบูรณ์ ทั้งอรรถและพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังก็ขอให้ ได้บรรลุธรรม ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดใน วิเศษธรรมกายทุก ๆ รูป จงทุกประการเทอญ ๐

พรรษามหาบูชา

วันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

โอวาทหลวงพ่ออัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ร่างกายเป็นรังแห่งโรค

พรรษาที่ ๓๒ ของหลวงพ่อบุณนี้ แตกต่างจากที่ลูกพระลูกเณรได้เห็นกัน เพราะว่าไม่เคยมานั่งอยู่ในสภาอย่างนี้ในท่ามกลางสงฆ์ เพราะว่า เป็นสภาพที่ไม่เหมาะ แต่ร่างกายถูกบังคับให้ต้องทำอย่างนี้ หมอสั่งให้หลวงพ่อบอกข้าข้างที่เป็นยกสูง ๆ เอาไว้ เพราะเส้นเลือดอุดตัน เวลาไหลลงไปแล้วมันขึ้นยาก ถ้าหากอยู่ในอิริยาบถอย่างนี้ ขา มันจะไม่แข็งมาก ไม่ตึงมาก นับตั้งแต่ป่วยวันแรกเกี่ยวกับขานี้ มาถึงวันนี้เกือบ ๔ เดือน ถึงกลางเดือนกรกฎาคมนี้ก็ ๔ เดือนเต็ม ขาดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ในตอนแรกที่เป็น ไม่ได้คิดว่าร้ายแรงอะไร เพราะไม่รู้จักโรคที่เกิดขึ้น

หลวงพ่อบุณมีโรคประจำตัวเรื่องเบาหวานเป็นหลัก พอเป็นแล้วเห็นคุณหมอหลาย ๆ ท่านเป็นห่วงกัน แต่ตัวเองไม่ได้กังวลเรื่องโรคภัยไข้เจ็บเท่าไร นอกจากรำคาญว่า ทำอะไรไม่สะดวกเหมือนที่เคยทำ แนะนำกันหลายวิธีทั้งไทย จีน ฝรั่ง ตะวันตก ตะวันออก รวมกันหมดเลย แต่หลวงพ่อบุณก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่า มันเป็นโรคที่ร้ายแรง ร้ายแรงในระดับที่ต้องตัดขาทีเดียว เพิ่งมารู้ภายหลัง ตอนแรกเขาไม่ได้บอกอะไร เลยไม่ได้ตื่นเต้นตกใจ ก็พยายามทำกิจในการสร้างบารมีต่อไป เท่าที่สังขารจะอำนวย บางครั้งทำได้มาก บางครั้งทำได้น้อย แต่ที่ไม่ได้ทำเลยไม่มี

ดังนั้น วันนี้จึงจำเป็นต้องเล่าให้ลูก ๆ ทั้งหลายได้รับทราบเอาไว้ ที่หลวงพ่อบุณอยู่ในสภาอย่างนี้ เพราะความจำเป็นมันบังคับ ขาข้างหนึ่งต้องมีอะไรมารองเท้า แต่อีกข้างหนึ่งเป็นปกติ แต่คิดว่าไม่ช้าก็คงจะหาย

แล้ว ตอนนี้ก็ดีขึ้นมาแปดเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ เหลืออีกประมาณห้าถึงสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้นก็คงจะดีขึ้นเป็นปกติที่จะปฏิบัติภารกิจอะไรต่าง ๆ ให้ดีเหมือนเดิมได้

พรราชามหาบูชา

พรราชานี้ก็เช่นเดียวกับพรราชาก่อน ๆ ที่หลวงพ่อกเคยให้โอวาทไว้จะแตกต่างก็คือ พรราชานี้ชื่อว่า “พรราชามหาบูชา”

“มหาบูชา” คือ การบูชาที่ยิ่งใหญ่ ตั้งแต่บูชาพระลัสมาลัสมพุทเจ้ากระทั้งบูชาครูบาอาจารย์ของเรา คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร กับบูชาคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ที่ได้สืบทอดและถ่ายทอดวิชาธรรมกายมาถึงพวกเรา

ทั้งสองท่านนี้เป็นผู้มีคุณูปการกับพวกเราและชาวโลกอย่างมาก เราจะตอบแทนพระคุณท่านอย่างไรถึงจะให้หมดสิ้นไปได้ ท่านเป็นประดุจพ่อแม่ ถ้าจะจับท่านนั่งบนบ่าบนไหล่ให้ถ่ายปัสสาวะอุจจาระ ลักก็โกฏิกี้ก็กัปก็ตอบแทนพระคุณท่านไม่หมด ต้องบูชาท่านด้วยการบูชาอันยิ่งใหญ่ ทำสิ่งที่ท่านชอบ ภูมิใจท่าน ถ้าทำสิ่งที่ท่านชอบแล้ว ภูมิใจท่าน อย่างนั้นจึงจะได้ชื่อว่า บูชาท่าน จนกระทั่งเป็นส่วนใหญ่ในการที่จะตอบแทนพระคุณท่าน สิ่งที่ท่านชอบที่เป็นหลัก ๆ ก็มี ๒ อย่าง คือ ปฏิบัติบูชากับอามิสบูชา

พระคุณของหลวงปู่ฯ และคุณยายอาจารย์ฯ

ท่านทั้งสอง โดยเฉพาะท่านแรก คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านบังเกิดขึ้นมาเพื่อจะรื้อฟื้นคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่สูญหายไปหลังจากพุทธปรินิพพานแล้วได้ ๕๐๐ ปี แล้วหลงเหลือคำสอนซึ่งเป็นหลักของพระศาสนาปรากฏไว้ในพระคัมภีร์ต่าง ๆ ในพระพุทธศาสนาทุกนิกาย อย่างที่ลูกทั้งหลายรับทราบกันแล้ว

ถ้าไม่มีท่าน เราจะไม่รู้จักคำว่า “ธรรมกาย” เลยว่า มีลักษณะอย่างไร อยู่ที่ไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร วิธีปฏิบัติที่จะเข้าถึง เราไม่รู้เลย เราจะไม่รู้จักศูนย์กลางกาย ซึ่งเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น และทางไปสู่มรรคผลนิพพาน

ถ้าเราไม่รู้จักแล้ว อันตรายใหม่ อันตราย อันตรายตรงที่เราไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตให้ปลอดภัยจากอบาย จากภัยในสังสารวัฏได้ แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้เราก็จะไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง มีสுகติโลกสวรรค์เป็นที่ไป มีนิพพานเป็นเป้าหมาย เราจะไม่มีความรู้จักเลย นี่เป็นสิ่งที่สำคัญ

ยิ่งเราบวชมาอย่างนี้ พระอุปัชฌาย์ท่านก็สอนเราให้เข้าใจความหมายของการบวชว่ามีเพียงประการเดียว คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง แต่พระอุปัชฌาย์ไม่ได้บอกว่า ทำอย่างไรจึงจะแจ้ง มีแต่บอกให้บำเพ็ญกัมมัฏฐาน เกสา โลมา นขา ทันดา ตโจ แต่จะไปกันอย่างไรถึงจะทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่มีใครทราบเลย จนกระทั่งหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญท่านค้นพบขึ้นมา

คำว่า “**ทำพระนิพพานให้แจ้ง**” เราจะรู้สึกมีหวังว่า สักวันหนึ่ง เราจะต้องทำให้แจ้ง เพราะผู้ที่ทำให้แจ้งนั้นท่านมาบอกวิธีการว่า ทำอย่างนี้ จึงจะแจ้ง และเป็นผู้ที่มาบอกที่อยู่ในยุคของเรา แม้เราจะมาไม่ทัน แต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายเราทัน และโดยเฉพาะสืบทอดมาที่คุณยาอาจารย์ของเรา ก็จะทำให้เรามีความหวัง

มนุษย์อยู่ได้ด้วยความหวัง หวังว่าสักวันหนึ่งจะรวย จะมั่งมีศรีสุข ความหวังอย่างนั้นทำให้มนุษย์อยากมีชีวิตอยู่ เพื่อว่าจะพบสิ่งที่ยังหวังสักวันหนึ่ง เรานักบวชก็ยิ่งมีความหวังว่า บวชคราวนี้ไม่ว่าจะช่วงสั้นหรือช่วงยาวก็ตาม การทำพระนิพพานให้แจ้งอยู่ในวิสัยของเรา อยู่ในกำมือของเรา เราสามารถครอบครองและเข้าไปถึงตรงนี้ได้ เพราะว่าท่านผู้รู้ได้บอกวิธีการเอาไว้แล้ว

ท่านผู้สืบทอด คือ คุณยาอาจารย์ ของเรา ท่านก็ตอกย้ำหนักเข้าไปอีกว่า การทำพระนิพพานให้แจ้ง มนุษย์ทุกคนสามารถทำได้ เข้าถึงได้ ถ้าทำถูกหลักวิชา ถูกวิธีการ ท่านเป็นบุคคลที่ควรแก่การบูชา เพราะถ้าเราไม่รู้วิธีการนี้ บวชก็ซังกะตาย ไม่มีทิศทาง ไม่มีเป้าหมาย

ผู้ที่บวชแบบไม่มีเป้าหมาย เป็นอันตรายต่อพระศาสนา เพราะจะแสวงหาทางด้วยตนเอง ลองผิดลองถูกกัน ที่ลองจนถูกมีน้อย ลองผิดนี้เยอะ เมื่อลองผิดมีเยอะ ก็เป็นอันตรายต่อศาสนา ต่อตัวของเราเอง ต่อหมู่คณะ และอาจทำให้เกิดมิจฉาทิฐิ ความคิดที่ผิดได้ว่า นิพพานไม่มีจริง นรกสวรรค์ไม่มีจริง ถูกเขียนขึ้นแล้วเล่าสู่กันฟังเพื่อหลอกให้กลัวบาป หลอกให้สร้างคุณดี ความนึกคิดมีโอกาสนัลไปสู่มิจฉาทิฐิได้

เพราะฉะนั้น เราลองนึกดูว่า ท่านเป็นบุคคลที่ควรบูชาไหม ถ้าเราปฏิบัติผิด เพราะไม่มีผู้รู้มาแนะนำ เวลาพลัดไปสู่อบายมันทุกข์ทรมาน ยาวนานนะลูกนะ ยาวนานเป็นล้าน ๆ ปีในเมืองมนุษย์ เป็นกัป เป็นมหากัป หมายความว่า พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ในโลกนี้หลายพระองค์แล้ว แต่เรายังอยู่ในอบายภูมิ กว่าจะพ้นจากนรก มาสู่อสุรกาย มาสู่เปรตอีกยาวนาน

ยกตัวอย่าง เปรตญาติของพระเจ้าพิมพิสารนี้ยาวถึง ๔๙ กัป อายุยาวนานมาก กว่าจะมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นสัตว์เดรัจฉานแล้วก็อีกยาวนาน ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะพ้นจาก uniform ของสัตว์เดรัจฉาน และกลับมาเป็นมนุษย์ที่ทุกข์ยากลำบาก สิ่งแวดล้อมก็ไม่ค่อยดี เราจะต้องแสวงหาความอยู่รอดด้วยการเอาตัวรอด ไม่ว่าด้วยเล่ห์ ด้วยกล ด้วยมนตร์ หรือคาถา หรือจะคิดจะโกงอย่างไรก็เอา เพื่อความอยู่รอด ผลก็คือ เราก็อปลัดลงไปสู่อบายภูมิอีกแล้ว อีกยาวนานกว่าจะกลับขึ้นมา

ในนรกไม่มีว่างเว้นต่อความทุกข์ทรมานเลย มันต่อเนื่องตลอดเวลาทุกอนุนาที ร้อนทั้งกาย ทั้งใจ ตายแล้วเกิดอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา นี่คือการอันตราย

เมื่อมีผู้รู้อย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านค้นพบสิ่งที่จะทำให้เราติดถูกต้อง พุดถูกต้อง ทำถูกต้อง และไปสู่จุดหมายปลายทางได้ อย่างน้อยก็มีสัจดีเป็นที่ไป จึงเป็นพระคุณที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเรายังไม่ได้กล่าวถึงพระคุณของท่านทั้งหมด เอาแค่ว่าแม้เพียงแค่นี้ ก็มีพระคุณต่อเราอย่างสูงทีเดียว

หมดท่านไป ถ้าไม่มีคุณยายสืบทอดมาถึงหลวงปู่ มาถึงพวกเรา
สิ่งที่ค้นมาเกือบตายก็จะมลายหายสูญไปเมื่อไม่มีผู้มาสืบทอด แต่ได้
คุณยายอาจารย์ฯ ของเรา ทุ่มเทศชีวิตจิตใจเหมือนกัน ไม่ห่วงหน้าพะวง
หลัง ไม่ห่วงทรัพย์สินสมบัติ หมูญาติ อนาคตจะมีกินหรือไม่มีกินก็ไม่ห่วง

ไม่ได้เรียนหนังสือก็ไม่ใช่ไร เขาเรียนกันมากแล้วในโลก แต่วิชาที่
จะไปนรกสวรรค์นิพพานยังไม่ค่อยมีใครเรียนกัน คนอื่นเขาเรียนหนังสือ
แล้ว เขาไปเป็นอะไรทางโลกกันหลากหลาย จนกระทั่งเป็นนายก เขา
ก็เป็นกันแล้ว แต่วิชาที่เรียนเพื่อไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพาน หรือ
ดำเนินชีวิตให้ถูกต้องตามคำสอนของพระบรมศาสดา พบความสุขที่แท้
จริงได้ตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่จนกระทั่งถึงวันละโลก สุขตลอดเส้นทาง ละโลก
ไปแล้วไปเกิดเป็นชาวสวรรค์ สุขอีกยาวนาน ยาวนานเหมือนในนรก แต่
นรกยาวนานด้วยความทุกข์ทรมาน แต่บนสวรรค์ยาวนานด้วยความสุข

นี่คือพระคุณของท่านทั้งสองโดยย่อ

พรราชามหาบูชา

พรราชานี้ เป็นพรราชามหาบูชา ทำในสิ่งที่ท่านอยากให้เราทำ คือ
ปฏิบัติบูชาเป็นหลัก และอามิสบูชาเป็นเรื่องรอง ทำ ๒ อย่างนี้ จึงจะ
ได้ชื่อว่า มหาบูชา

ท่านปฏิบัติอย่างไร เราทำอย่างนั้น หลาย ๆ พรราชที่ผ่านมา ที่
เรายังไม่ค่อยจะเอาจริงเอาจังกันมากมายนัก โดยมีข้ออ้างว่า ภารกิจ
เยอะ เหนื่อยบ้าง เพลียบ้าง ง่วงบ้าง จนกระทั่งไม่ให้โอกาสตัวเองใน
การปฏิบัติธรรม

ฉะนั้น เราจึงไม่ค่อยจะมั่นใจว่า ธรรมกายมีจริงแค่ไหน เพราะว่าการ
ทုံมเทศวิตจิตใจของเราไม่เต็มที่ ตรงนี้ก็อันตรายอีกเหมือนกัน ความไม่
มั่นใจจะทำให้กำลังใจถดถอยไป พลอยไม่เชื่อว่า คนอื่นเขาเข้าถึงได้ แม้
ตัวเองก็จะสิ้นหวัง สิ้นหวังทั้ง ๆ ที่ยังใช้ความพยายามและศักยภาพใน
ตัวของเราที่มีอยู่มากมายไม่เต็มที่เลย

พรรษาที่ผ่านมา เป็นพรรษาที่ผ่านมาแบบเปล่า ๆ พรรษานี้อย่า
ให้เป็นอย่างนั้นนะลูกนะ วันหนึ่งคืนหนึ่งประเดี๋ยวเดียว หลับตาลืมตา
ไม่กี่นาทีก็มืดแล้ว หมดวันเวลากันไปเปล่า ๆ ยิ่งเราเป็นพระเป็นเณร
เป็นหัวใจของโลกและจักรวาล เป็นที่ตั้งอยู่บนหิ้งบูชาของมนุษย์และ
เทวทั้งหลาย จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี อย่าให้อะไรมาเป็นอุปสรรค มา
เป็นข้ออ้างในการปฏิบัติบูชา

เราทำบูชาท่าน แต่ได้จริง ๆ ที่เรา เพราะฉะนั้นพรรษานี้ ข้ออ้าง
ข้อแหมะไรต่าง ๆ ทิ้งไปให้หมดนะลูกนะ ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกัน
ให้เต็มที่

สาวน้อยมหัศจรรย์

มีตัวอย่างที่ดี ๆ ในอเมริกา หลวงพ่อเลียมใส่ซานะ มีพระเถระ
รูปหนึ่ง กลับมาจากอเมริกาพร้อมกับทีมงานเปรียญธรรม ๙ ประโยค
พระอาจารย์ทั้งหลายกลับมาเล่าให้ฟังหลายเรื่อง น่าปิติทุกเรื่อง แต่
ประทับใจอยู่เรื่องหนึ่ง คือ

มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เรียกว่าเด็กผู้หญิง เพราะดูหน้าตาเขายัง
เยาว์วัย แต่ว่าเป็นนักศึกษาปริญญาเอกทางอินเทอร์เน็ตของอังกฤษ

จนจะจบแล้ว เธอเป็นคนรักธรรมชาติมาก แล้วก็ชักชวนรวบรวม
หมู่เพื่อนให้รักการปฏิบัติตามไปด้วย หมู่เพื่อนของเธอก็แวดล้อมไปด้วย
นักศึกษาปริญญาเอก จบแล้วก็มี กำลังจะจบก็มีหลายท่าน แต่ความ
ประทับใจไม่ได้อยู่ที่ทำปริญญาเอก แต่อยู่ตรงนี้

เธอเล่าให้หลวงพี่ของเราฟังว่า เธอฝึกตัวเองมาตลอดระยะเวลา
๔ ปี ปีแรก ตั้งใจว่าจะนั่งธรรมะวันละ ๑ ชั่วโมงไม่ให้ขาดเลยแม้แต่วัน
เดียว แล้วเธอก็ทำได้ มหาปีติเกิดขึ้นในวันสุดท้ายของปี เมื่อเธอรล
ย้อนหลังไป ๓๖๕ วัน วันแรก ๆ ใช้ความพยายามฝืนนั่งทีเดียว แต่ต่อมาก็
เป็นธรรมชาติ และเป็นเรื่องปกติของการนั่ง บางวันนั่งได้ดี บางวันดี
น้อย บางวันดีมาก พอครบปีก็มีมหาปีติ

ปีที่ ๒ เธอตั้งมโนปณิธานว่า ปีนี้จะนั่งวันละ ๒ ชั่วโมง ด้วยมหาปีติ
อันนั้น จากการที่ใคร ๆ ก็ทำได้ยาก เพราะมักจะมึนขี้อ้อ ขี้แ่ม แม้แต่นัก
บวชด้วยกันยังนั่งไม่ได้ทุกวันอย่างเธอ ปีที่ ๒ วันละ ๒ ชั่วโมง เธอฝึก
ไปเรื่อย ๆ ความสุขก็ค่อย ๆ เกิดขึ้นมา ความสว่างก็เกิดขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่
ไม่คาดหวังว่าจะได้อะไร เป็นแต่เพียงตั้งใจดี จะนั่ง ๒ ชั่วโมงให้ได้
ทุกวัน ความอัศจรรย์มันเกิดขึ้นตรงนี้ เธอทำได้ พอวันสุดท้าย วันที่
๓๖๕ เธอนึกย้อนหลังก็เกิดมหาปีติ เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างนี้ แค
ตั้งใจอย่างเดียว ยังทำได้

ปีที่ ๓ ตั้งมโนปณิธานเอาไว้ จะนั่งวันละ ๓ ชั่วโมงรวดทุกวัน ไม่ว่า
อะไรจะเกิดขึ้น โดยไม่มีขี้แ่ม ขี้อ้อ หรือเงื่อนไข และวันที่ ๓๖๕ ของ
ปีที่ ๓ วันสุดท้าย เธอทำได้ทุกวัน ไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว มหาปีติ
เพิ่มขึ้นไปอีก

ปีที่ ๔ ตั้งใจมั่นใหม่ ปีนี้จะนั่งให้ได้วันละ ๔ ชั่วโมงรวด เธอตื่นตี ๓ นิ่งไปถึง ๗ โมงเช้า รวดไปเลย ธรรมะก็ค่อย ๆ ละเอียดขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งความละเอียดส่งผลให้เธอนั่งได้ต่อเนื่อง โดยไม่มีความเบื่อหน่ายเข้ามาแทรก

เธอเป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีเจ็บ มีป่วย มีไข้ มีภารกิจการทำงาน ไหนจะเรียน ไหนจะทำงาน บางวันก็เหนื่อย ง่วง เพลีย บางวันก็ไม่สบาย แต่ว่าเมื่อตั้งใจมั่นแล้ว ต้องทำให้ได้ ในที่สุดทำได้ทั้งปี ๔ ชั่วโมง ตื่นตั้งแต่ตี ๓ นิ่งถึง ๗ โมงเช้า นี่เป็นตัวอย่างที่หลวงพ่อฟังจากพระอาจารย์แล้วรู้สึกปิติ เลื่อมใส

หลวงพ่อหวังว่า พรธามหาบุชานี้ ลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อ จะต้องกลับจิตกลับใจกันเสียใหม่ ปฏิวัติความคิดให้ดี

วัดเราชื่อ “**วัดพระธรรมกาย**” เป็นที่รู้จักกันไปทั่วทั้งภายในและต่างประเทศว่า วัดนี้ชื่อวัดพระธรรมกาย อย่าให้มีแต่เพียงชื่อนะลูกนะ

เราอยู่ใกล้แหล่งกำเนิดแห่งวิชาธรรมกาย ที่ผู้อยู่ห่างไกลได้ยินแล้วเลื่อมใส อยากจะเข้าถึง อย่าให้ไกลเกลือกินต่าง ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมะกัน เอาจริงเอาจังกันเลย ทั้งพรธานี้จะให้ลูกหลักวิชา ไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไขใด ๆ

เมื่อสาวน้อยคนนั้นทำได้ เราก็ตอบทำได้นะลูกนะ ให้วัดพระธรรมกายมีพระธรรมกายเต็มวัด อย่างนี้จึงจะคุ้มกับชื่อของวัด ที่จะเป็นที่พึ่งและที่ระลึกของมนุษย์และเทวดาต่อไป

อย่าขาดทานบารมี

ส่วนอามิสบุญนั้นเป็นเรื่องรอง แต่ก็ต้องทำ พระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ ท่านยืนยันไว้ในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ว่า

“จะสร้างบารมีอะไรอย่างอื่นก็ทำไปเถิด แต่อย่าขาดมหาทานบารมี”

มหาทานบารมี จะทำให้เราได้สมบัติใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ เป็นทิพย์ หรือเป็นบรรพชิต เราจะมีความเป็นอยู่อย่างสะดวกสบาย อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกต่อการสร้างบารมี เราจะไม่ต้องไปทำมาหากิน ทำมาค้าขายแบบชาวโลก แต่เกิดมาสร้างบารมีกันเลย

มีตัวอย่างมากมายในพระไตรปิฎกที่ยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้ แม้พระบรมศาสดาของเราจะเริ่มต้นที่มหาทานบารมี

ตัวอย่างที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎก มีอยู่หลายเรื่องว่า บุญที่เกิดจากมหาทานบารมีนั้นส่งผลเกินควรเกินคาด ให้เกิดมามีสมบัติรองรับได้เลย หลวงพ่ออ่านพระไตรปิฎกก็มีปิติ แต่ว่าที่ผ่าน ๆ มาขอยอมรับว่า มีความเชื่ออยู่ ๔๔.๔๔ เปอร์เซนต์ ต้องเห็นตัวอย่างในปัจจุบันนี้ถึงจะมั่นใจได้ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ หลวงพ่อโชคดี อีก ๐.๐๑ เปอร์เซนต์ หลวงพ่อได้พบในปัจจุบันนี้

มีเจ้าภาพหลายท่าน หลวงพ่อถามว่า “มีอาชีพอะไร” ถามเขาไปเหมือนถามทุก ๆ คน แต่มาสะดุดใจหลายท่านบอก “มีอาชีพสร้างบารมี”

“แล้วไม่ต้องทำมาหากินหรือ”

“ไม่ต้องทำเจ้าคะ หลวงพ่อ”

นี่ท่านเป็นผู้หญิง ๒ พี่น้อง ๒ สาว

“หนูไม่รู้จะทำไปทำไม เสียเวลา เพราะสมบัติของหนู เขาสะสมมาตั้งแต่ทวด มาปู่ย่าตายาย พ่อแม่ แล้วรวมให้หนูทั้งสองคน หนูก็ไม่รู้จะไปทำมาหากินอะไร มาสร้างบารมีดีกว่า” บางทีก็มาพิจารณาตัวเอง อยากทำบุญ มีบุญอะไรให้ทำบ้าง แล้วก็มาสร้างบารมีที่วัดพระธรรมกาย อย่างมีความสุข สนุกสนาน ไม่เปิดเผยตัว เป็นคนง่าย ๆ คนมีสมบัติเต็มเปี่ยมนี้จะเรียบง่าย

ล่าสุด เมื่อวานนี้ มีเด็กน้อยคนหนึ่ง เกิดมาเป็นลูกมหาเศรษฐี มีทรัพย์สินมาก ไม่ใช่ ๔๐ โกฏิ หรือไม่ใช่ ๘๐ โกฏิ นี่เป็นเศษสตางค์ของท่านนี้ เขามีเป็นพัน ๆ โกฏิ หลายพันโกฏิ และแปลกอีกอย่าง เศรษฐีที่มีบุญมหาศาลพวกนี้มีลูกยากจัง เทวดาที่สร้างมหาทานบารมีมาก ๆ ที่ จะจุติลงมา มีบุญที่จะรองรับสมบัตินี้หายาก จนกระทั่งต้องไปหาวิธีทางวิทยาศาสตร์ และด้วยแรงอธิษฐาน บุญบันดาลก็ได้ลูกผู้มีบุญมาเกิด

หลวงพ่อก็นึกแล้วก็คิดว่า หนูมีบุญจริง ๆ อายุแค่ ๕ ขวบ จะไหว้พระ จะกราบพระ จะสวดมนต์ให้ฟัง เวลาคุยกับหลวงพ่อก็นมมือตลอด ทั้ง ๆ ยังงัว ๆ เงียบ ๆ ง่วงนอนนะ แต่พยายามฝืนนั่ง ไม่นอน ทั้ง ๆ ที่ ง่วงมาก หลวงพ่อก็ให้เขาเอามอนมา บอก “ลูก นอนเล่น ๆ ก็ได้ ไม่หลับไม่เป็นไร” “ครับ” พอล้มตัวปั๊บ หลับไปเลยนะ

พ่อแม่ปู่ย่าตายายหวงแหนมาก คำว่า “ไขในหิน” เอามาใช้กับเด็กคนนี้ไม่ได้ มันประณีตกว่านั้น นั่นเป็นผลบุญในอดีตที่เขาทำไว้ พ่อแม่ก็เป็นลัทธิมาติญฐิ ทำบุญทุกหนทุกแห่ง แต่มาหนักที่วัดพระธรรมกาย

เพราะเห็นว่าเป็นวัดทำงาน มีธรรมกาย และมีการปฏิบัติธรรมที่ดี เห็นแล้ว
น่าปลื้มอกปลื้มใจ

ตัวอย่างในปัจจุบันอย่างนี้แหละ ที่ทำให้ ๐.๐๑ เปอร์เซ็นต์ของ
หลวงพ่อดีมร้อย มีความมั่นใจในสมบัติของผู้ที่สร้างมหาทานบารมีว่า
เมื่อบุญทำงานได้ผลเต็มที่แล้ว ผลมันเกินควรเกินคาด

หลวงพ่อยังเห็นสมบัติอัศจรรย์อีกนะ ยิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก เขาลงมา
เกิด สร้างแต่สิ่งที่เป็นสมบัติอัศจรรย์ มันน่าทึ่ง ไม่ต้องทำอะไรเลย และ
มันเกิดขึ้นมา เทวดาเขาเอามาให้อย่างนี้ก็มี

อ่านพระไตรปิฎกไปเรื่อย เห็นประสบการณ์ปัจจุบันไปเรื่อย ๆ ยิ่ง
รักพระไตรปิฎก ยิ่งนึกว่าแต่ก่อนบางอย่างเราไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร แต่
เนื่องจากเราเป็นพุทธมามกะ โดยเฉพาะเป็นพระ ไม่นับใจก็ต้องมั่นใจว่า
สิ่งที่ปรากฏในนั้นต้องเป็นเรื่องจริง แต่เราไม่เคยเห็นเท่านั้น เราอย่าไป
ทีกหักว่า มันไม่มี หรือไม่ใช่ ไม่ได้ เพียงแต่เรายังไม่เห็น แต่หลวงพ่
เห็นนะ เห็นมาหลายราย เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นด้วยอานุภาพแห่งบุญ
ที่เกิดจากมหาทานบารมี

ทำบุญกับหลวงปู่

อามิสบูชาสำคัญนะลูกนะ ยิ่งโดยเฉพาะการสร้างมหาวิหาร
พระมงคลเทพมุนี ตันวิชา ท่านเคยบอกกับอุปัฏฐาก ซึ่งเป็นญาติของ
ท่านให้ฟัง แต่อุปัฏฐากนั้นไม่เข้าใจแต่ก็จำได้ และเป็นบุญของหลวงพ่
ที่ได้ยิน ตอนนี้น่าทึ่งก็เกินไปแล้ว เรื่องอื่นจำไม่ได้ แต่เรื่องนี้จำได้
แม่นทีเดียว

ภาพ : พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร

ท่านบอกว่า “ไอ้ผง มึงรู้หรือเปล่า มึงอุปัฏฐากใคร มึงมีเงิน ๒๕ บาทไหม มึงเอามาทำบุญกับกู เพื่อสร้างโรงเรียนปริยัติธรรม ใครทำ ๒๕ บาท ก็ได้พระของขวัญองค์หนึ่ง”

ปู่ผงท่านเรียกหลวงปู่วัดปากน้ำว่า “หลวงพี่”

“หลวงพี่เอาไปทำอะไร”

“ก็จะต่อสายสมบัติให้มึง มึงนะ สายสมบัติไม่มีเลย ชาตินี้มึงจน เพราะมึงไม่มีสายสมบัติ มึงเอามาทำบุญกับกูนะ มึงจะได้บุญใหญ่ ชาตินี้ต่อไปมึงจะรวย ไม่รู้จักคำว่า อดอยากยากจน แล้วมึงจำไว้นะ ใครทำกับกูนี้ แม้กูยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ได้บุญเท่ากัน”

ตรงประโยคนี้นี้แหละ หลวงพ่อเกิดมหาปีติ **“ยังมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว ทำกับท่าน ได้บุญเท่ากัน”** อย่างนี้ เราไม่เคยได้ยิน

มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เราทำกับท่าน เหมือนไปเสียบบลิ๊กที่ท่าน ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดแห่งบุญ แห่งแสงสว่าง แห่งอานุภาพ พอเสียบบลิ๊กปั๊บ บุญเกิดขึ้นแล้ว เลิกอดอยากยากจน เหมือนที่ปู่ผงได้ยินหลวงปู่วัดปากน้ำว่าอย่างนั้น

หลวงพ่ोजึงอยากให้ลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อทุกรูป ได้บุญใหญ่กับท่าน พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว ท่านยังทำมา ๑ กอง แต่ท่านไม่ได้นำมาถวายเองหรอก ท่านกลัวคนจะมองว่าจัดฉาก แต่คนมาถวายเขารายงานว่า นี่กองของหลวงพ่อทัตตชีโว ปกติท่านไม่ได้สะสมเงินเลย แต่ว่าด้วยอานุภาพแห่งบุญของท่าน ท่านก็มี ทำบุญไปแล้ว ๑ กอง

หลวงพ่อบอกว่า ลูกหลวงพ่อกับทุกคน ทั้งพระ ทั้งเณร มีอำนาจ
ไม่มีประมาณ เพราะพระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ อัปมาโน สังโฆ อานุภาพ
ของสงฆ์ ทั้งพระ ทั้งเณร มีอำนาจไม่มีประมาณ

เสียงพระ เสียงเณร เสียงผู้มีศีลมีธรรม เป็นเสียงที่มนุษย์และ
เทวดาเขาฟัง ปกติเทวดาจะดูจะฟังสิ่งที่นารีนรมย์ แต่ถ้าเสียงพระ
เสียงเณรเทศน์ก็ดี โปรดญาติโยมก็ดี ให้ญาติโยมมีส่วนแห่งบุญในการ
สร้างถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนา เทวดาหยุดฟังอย่างอื่นหมดเลย
ดนตรีสวรรค์จะไพเราะแค่ไหนก็เฉย ๆ เสียใจที่ฟังพระฟังเณรกล่าว
ธรรม เพราะฟังแล้วเป็นทางมาแห่งบุญ

ถ้าฟังเสียงดนตรีสวรรค์ ฟังแล้วบุญก็หดหายไปเรื่อย ๆ คือใช้บุญ
เก่าไป แต่ฟังเสียงพระเสียงเณรชื่นใจ แล้วก็มองตามเสียงมาเลย เห็น
ภาพองค์นี้กำลังแสดงธรรมอยู่ กำลังโปรดญาติโยม ยิ่งโดยเฉพาะสร้าง
กับผู้เป็นต้นวิชา พระผู้ปราบมาร สร้างมหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนีนี้
ไม่ต้องห่วงเลย พรรษานี้ทั้งหูทั้งตาของเทวดารวมทั้งใจมาจรรดจ่อ
อยู่ที่พระที่เณรนี้แหละ ดาโคยดู หุคอยฟังว่าจะกล่าวธรรมบทใด ที่จะ
สร้างมหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนีให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์

พยายามให้เต็มที่

พรรษามหาบุชชานี้ เป็นพรรษาที่ยิ่งใหญ่สำหรับเราที่เป็นนักบวช
พรรษานี้ให้เป็นนักบวชแท้ พระแท้ เณรแท้ ทำ ๒ อย่างนี้ ปฏิบัติบูชา
และอามิสบูชาให้เต็มกำลัง

อย่าสิ้นหวัง เมื่อเรายังใช้พลังความสามารถในตัวเราไม่เต็มที่ว่าทำไมเรายังไม่เห็นธรรมเหมือนอย่างกับเขาละ ทำไมคนอื่น ญาติโยมเราไปชวนเขาเข้าวัดแท้ ๆ เขาเข้าถึงธรรมก่อน เรามีกรรมหนักหนาอะไรมาดบัง บุญเราคงน้อยมั่ง ไม่ใช่เลย

อย่าสิ้นหวัง เมื่อเรายังใช้ความพยายามไม่เต็มที่ ไม่ได้ใช้ปัญญาดูว่าทำถูกหลักวิชาหรือไม่ถูกหลักวิชา ฉะนั้นเป็นพรochaที่มีความหวังและใช้พลังให้เต็มที่ เราจะได้ทั้งธรรมกายและได้สร้างมหาทานบารมี

หลวงพ่อด่านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขอนุโมทนาในมหาทานบารมี และความตั้งใจของลูกทุก ๆ รูป ที่ตั้งใจจะปฏิบัติบูชาและอามิสบูชา เพื่อให้เป็นพรochaมหาบูชาที่แท้จริง ให้ความปรารถนาี้ จงสำเร็จเป็นอัศจรรย์

เป็นพรochaที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ปราศจากความวิตกกังวล ปราศจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการเข้าถึงธรรม ต่อการสร้างบารมี

เป็นพรochaที่จิตใจเข้มแข็ง ไม่หวั่น ไม่เศร้าหมอง เป็นจิตใจที่ไม่ประมาท ไม่ชะล่าใจว่า เรายังแข็งแรงอยู่ เรายังหนุ่มอยู่ เราจะทำเมื่อไรก็ได้ พรochaนี้อย่าได้มีความประมาทและชะล่าใจอย่างนี้

ให้เป็นพรochaที่เปี่ยมไปด้วยบุญ ด้วยบารมี ด้วยรัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญवाद ของพระนิพพาน ที่จะติดตามปกป้องรักษาให้ลูกทุกรูปได้บรรลุในการปฏิบัติบูชาและอามิสบูชา ให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย จงทุกประการเทอญ ☺

ภาพ : หอระฆัง ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ปัจจุบันคือ เกาะแก้วเจดีย์สวรรค์
เจดีย์พระบรมพุทเจ้า ๒๔ พระองค์

ภิกษุสามเณร ๓ ป.

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

โอวาทหลวงพ่อัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันจันทร์ที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ทบทวนตัวเอง เรามาบวชเพื่ออะไร

เราได้อธิษฐานอยู่จำพรรษาด้วยความตั้งใจมั่นพร้อมเพรียงกันทุกรูปเรียบร้อยแล้ว เมื่อเราตั้งจิตอธิษฐานอยู่จำพรรษาแล้ว เราก็จะต้องทำพรรษานี้ให้เป็นพรรษาแห่งความสมปรารถนาของเราให้ได้

ลูกต้องย้อนกลับไปทบทวนในวันแรกที่เราได้บรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา

วันนั้น เรามีความตั้งใจอะไร ถึงได้สละทิ้งทุกอย่าง เครื่องกังวล ทั้งปวง ตั้งแต่ความสนุกสนานเพลิดเพลินทางโลก การทำมาหากิน ครอบครัวย และหมู่ญาติของเรา

เราสละทุกอย่างทุกอย่างมาบวช โดยมองเห็นว่า สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ที่พึ่งที่ระลึกของเรา ไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้ชีวิตของเราสมบูรณ์ พ้นจากความทุกข์ทรมาน ไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้เรารู้แจ้งเห็นแจ้งในชีวิต เพราะฉะนั้นเราจึงได้ตัดสินใจบวช

วันนั้น ในอุโบสถ ในท่ามกลางผู้มีบุญทั้งหลาย ท่ามกลางคณะสงฆ์ เฉพาะพระพักตร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราตั้งใจว่า “บวชคราวนี้ เราต้องการแสวงหาหนทางพระนิพพาน หรือทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน” นั่นคือสิ่งที่เราตั้งใจในวันนั้น เพราะฉะนั้นเราก็ควรจะทำความปรารถนาของเราให้สมหวัง

บริหารเวลาให้เป็น

ในที่นี้หลาย ๆ รูป บวชมาหลายพรรษาแล้ว ก็จะต้องมาทบทวนว่า ความปรารถนาของเราสมหวังแล้วหรือยัง ถ้ายัง ก็ต้องตั้งใจทำความเพียรของเราต่อไปตามพุทธวิธี เดินตามศีล สมาธิ ปัญญากันไปเรื่อยไป

สำหรับผู้บวชใหม่ ยังไม่มีภารกิจเครื่องกั่วงวลในการคณะสงฆ์ ไม่มีเครื่องกั่วงวลเรื่องการบริหารหมู่คณะ หรือภารกิจที่หมู่คณะมอบหมายให้ เป็นผู้ที่เหมาะสมอย่างยิ่งในการแสวงหาหนทางพระนิพพาน

สำหรับผู้ที่มีภารกิจมาก ก็ต้องบริหารเวลาให้เป็น จัดสรรเวลาให้ลงตัว ให้มีเวลาว่างสำหรับแสวงหาหนทางพระนิพพานของตนเองให้ได้ อย่างน้อยวันละ ๒ ชั่วโมง ก็ยังดี

ส่วนเวลาอื่นที่เรามีภารกิจประจำวัน ก็พยายามฝึกฝนทำควบคู่กับภารกิจนั้นไป เพราะภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน ใครทำ ๒ อย่างนี้ไปพร้อม ๆ กันได้ ถึงจะเรียกว่า บริหารเวลาเป็น มีความรักพระนิพพาน รักเพศนักบวชอย่างแท้จริง มีความตั้งใจที่จะทำความปรารถนาของเราให้สมหวัง ได้ชื่อว่า เป็นผู้สืบอายุพระพุทธศาสนา อีกทั้งจะเป็นเนืองนาบุญแก่มนุษยและเทวด้วย

เพราะฉะนั้น ภารกิจกับจิตใจควรไปด้วยกัน ไม่ควรเป็นสิ่งที่แย้งกัน หรือเป็นข้ออ้างว่า เราติดภารกิจจะต้องบริหารกิจการงานสงฆ์ จะต้องเรียนหนังสือ หรือจะต้องทำภารกิจที่หมู่คณะมอบหมายให้จึงทำให้ไม่มีเวลา

บางคนอ้างว่า สุขภาพไม่แข็งแรง ยังป่วยไข้อยู่ คอยให้หายป่วย ก่อนแล้วค่อยแสวงหาหนทางพระนิพพาน คิดอย่างนี้ไม่ถูกนะลูกนะ เพราะเรามีเวลาของชีวิตที่จำกัด

ถ้าคิดให้ละเอียด เวลาเรามีแค่ลมหายใจเข้าออกเท่านั้น เวลาในชีวิตเรามีแค่นี้ หายใจเข้าแล้วไม่ออก เราก็ตาย หายใจออกแล้วไม่เข้า ก็ตายอีก หรือหายใจทั้งไม่ออกไม่เข้าก็ตาย ความตายรอคอยเราอยู่ทุกอนูวินาที เพราะฉะนั้นเวลาที่เหลืออยู่จำกัดจริง ๆ เป็นสิ่งที่ลูกทุกรูปควรจะนึกคิดอย่างนี้บ่อย ๆ

หลวงพ่อแม่ภารกิจมาก แต่ก็เจียดเวลาในการปฏิบัติธรรม ไม่ขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียวและทำเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ก็มาพิจารณาดูว่าทำไมเราทำได้ ที่ทำได้ก็เพราะมีความตั้งใจอยากจะพ้นทุกข์ อยากจะเข้าถึงความสุขที่แท้จริง อยากรู้แจ้งเห็นจริงในธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงไปรู้ไปเห็นอย่างไร เราก็อยากจะไปรู้ไปเห็นอย่างนั้นบ้าง

อยากรู้เรื่องราวความเป็นมาของตัวเองว่า ก่อนหน้านี้มีความเป็นมาอย่างไร ปัจจุบันและอนาคตจะเป็นอย่างไรอีก มันมีความกระหายอยากรู้ อยากเห็นอย่างนี้ เพราะสอนตัวเองอย่างนี้ จึงทำให้เกิดความขวนขวาย กระตือรือร้น กระหายที่จะปฏิบัติธรรม ศึกษาวิชาธรรมกาย โดยไม่มีข้ออ้าง ข้อแม้ เงื่อนไข

หลวงพ่อก็มีภารกิจเช่นเดียวกับลูกทุกรูป แต่อาจจะมองไม่เห็นเป็นรูปธรรมว่า หลวงพ่อทำอะไรบ้าง เพราะเป็นนามธรรม สิ่งที่ลูกมองไม่เห็น ในฐานะตำแหน่งพระสมภารนั้น ต้องรับภาระตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ภาระหนักไปในทางความคิด ซึ่งไม่เป็นรูปธรรม เพราะฉะนั้นบางทีเห็น
นั่งอยู่เฉย ๆ เดินไปเดินมา อาจจะคิดว่า หลวงพ่อไม่ได้ทำอะไร จริง ๆ
ทำงานตลอดเวลา แม้ขณะนั้นก็ดี เข้าห้องน้ำห้องท่า ทำงานตลอด

มีความคิดแต่เพียงว่า “จะเอาอย่างไร” มีประโยชน์คิดอยู่ทุกวัน

“จะอย่างไรให้งานพระศาสนาเดินได้” เพราะขณะนี้พระศาสนา
ถูกย่ำยีมากมาย

“อย่างไรเราถึงจะปกป้องพระพุทธศาสนาเอาไว้ได้”

“จะอย่างไรพระพุทธศาสนาจะขยายไปสู่ชาวโลก ให้ชาวโลก
ทุกคนมีโอกาสศึกษาเรียนรู้เรื่องราวของชีวิตของตัวเองว่า เราเกิดมา
ทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต”

คำตอบทั้งหมดอยู่ในพระพุทธศาสนา ในคำสอนที่มีมรรคมงคล ๘
เท่านั้น จึงจะตอบข้อสงสัยนี้ให้หมดไปได้ คิดขยายพระพุทธศาสนา
ไปทั่วโลก ไม่อยากให้มนุษย์ทุกคนเกิดมามีตายฟรี เป็นโคมบุรุษ ที่ไม่มี
แก่นสารในชีวิต รู้สึกเสียดายแทนเขา นี่คือการคิดที่มีตลอด ทั้งคิด
ปกป้อง ทั้งคิดจะขยายไปด้วย

ภิกษุสามเณร ๓ ป.

แล้วก็มองต่อไปว่า ใครจะเป็นปรารภที่สำคัญของพระศาสนาที่จะ
ขยายธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกไปให้ได้ทั่วโลก ก็มองเห็นแต่
พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา มีทั้งข้างเท้าหน้า ทั้งข้างเท้าหลัง
สนับสนุนกันไป พระเณรเป็นข้างเท้าหน้า อุบาสกอุบาสิกาเป็นข้างเท้าหลัง
ต่างเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งกันและกันให้การกิจนี้ประสบความสำเร็จไปได้

นั่นหมายความว่า หลวงพ่อก็ต้องคิดว่า “ทำอย่างไรให้พระ
เณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นพระแท้ เณรแท้ เป็นอุบาสกแท้ อุบาสิกาแท้
เป็นพุทธบริษัท ๔ ที่โลกต้องการ” เพราะโลกขาดแคลน อยากได้ที่พัก
อยากได้คำแนะนำที่ดี อยากได้ตัวอย่างดี ๆ ให้ดู เขาจะได้ทำได้ถูกต้อง

วันหนึ่งคืนหนึ่งก็คิดวนเวียนอยู่อย่างนี้ ใฝ่ฝันอยากจะได้เห็นพระภิกษุ
สามเณรเป็นพระภิกษุสามเณร ๓ ป. อุบาสกอุบาสิกา ๓ ป.

๓ ป. คือ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

ปริยัติ คือ การศึกษาภาคทฤษฎีในพระคัมภีร์และในพระไตรปิฎก
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอนอะไรไว้บ้าง อยากให้ศึกษากันให้เข้าใจ
อย่างแจ่มแจ้ง ให้หายสงสัย จนกระทั่งนำมาสู่การปฏิบัติ ปฏิบัติแล้ว
ก็ให้มีประสบการณ์ภายในจนกระทั่งหายสงสัย มีความแจ่มแจ้งใน
ประสบการณ์นั้น

หาก ๓ ป. นี้ มีอยู่ในตัวของพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา
เมื่อไร โลกก็จะสมหวัง ปรากฏการของพระพุทธศาสนาตั้งขึ้นแล้ว หนทาง
ที่พระพุทธศาสนาจะขยายไปสู่ชาวโลกเปิดแล้ว ความสมหวังของชาว
โลกอยู่ในกำมือของชาวโลกแล้ว

วันหนึ่งคืนหนึ่งหลวงพ่อก็คิดวนเวียนอยู่อย่างนี้ และแม้จะมีภารกิจ
ขนาดนี้ก็ตาม ก็ยังเจียดเวลาเอาไว้สำหรับการปฏิบัติธรรม ทำสมาธิเสมอ
เรื่อยมา ภาวະขณะนี้หลวงพ่อว่า ลูกทุกรูปควรจะให้ความสนใจใส่ใจกับ
๓ ป. ให้มาก ลูกทุกรูปไม่ควรประมาท ควรจะขวนขวายทำสิ่งนี้ให้มีอยู่
ในตัวของเราให้ได้

ทำพระนิพพานให้แจ้ง

การทำพระนิพพานให้แจ้งนั้น หมายถึงว่า พระนิพพานนั้นมีอยู่แล้ว มีอยู่มาดั้งเดิม ไม่ว่าพระพุทธรูปเจ้าจะตรัสรู้หรือไม่ก็ตาม ก็มีอยู่แล้ว ดั้งเดิม เป็นอายตนะที่พ้นจากภพ ๓ ขึ้นไป ๓ ขั้วภพ วัตถุนาดจากขอบภพด้านล่างถึงขอบภพด้านบนไป ๓ เท่า ถึงจะถึงขอบภพด้านล่างของอายตณนิพพาน อายตนะนั้นมีอยู่แล้วและเป็นที่สิงสถิตของพระธรรมกาย พระพุทธรูปเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ตั้งแต่พระสัมพันธูปัญญุพุทธรูปเจ้า พระปัจเจกพุทธรูปเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลายมากมาย

จนกระทั่งอุปมาว่า มากกว่าเม็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้ง ๔ เม็ดทรายแค่กำมือเดียว เรายังนับได้ยากกว่า มีกี่เม็ด แล้วมหาสมุทรทั้ง ๔ ที่มีทรายจำนวนมาก ๆ นั้น มันนับกันไม่ไหว เราจะหมดอายุเสียก่อนกว่าจะนับได้ครบว่า มันมีกี่เม็ด ถึงกระนั้นอาจจะเป็นผู้มีรู้ มีญาณ มีบารมีแก่ ๆ สามารถคำนวณเม็ดทรายว่า มีกี่เม็ด แต่ก็ยังไม่อาจจะคำนวณได้ว่า พระสัมมาสัมพุทธรูปเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลายมีปริมาณเท่าไรในอายตณนิพพาน แม้พุทธรูปซึ่งขอบเขตไม่มีประมาณ เอามาต่อ ๆ กันนับพระองค์ไม่ถ้วนก็ยังคำนวณไม่หมดว่า มีพระพุทธรูปเจ้า พระอรหันต์ที่อยู่ในอายตณนิพพานจำนวนเท่าไร

เพราะฉะนั้น อายตณนิพพานนั้นมีอยู่ เป็นที่สิงสถิตอยู่ของผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย บริสุทธิ์จากสรรพกิเลส คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง สังโยชน์เบื้องต่ำ เบื้องสูง ไม่สามารถเหนี่ยวรั้งให้ท่านเหล่านั้นอยู่ในรอบวิชชาमारได้ หรืออยู่ในภพทั้ง ๓ ได้ มันหลุดออกไปเลย ด้วยอำนาจแห่งบุญบารมีที่ได้สั่งสมไว้ เมื่อความบริสุทธิ์มีมากเข้าถึงระดับที่มีพลัง

มีอานุภาพ ก็จะขจัดกิเลสอาสวะแบบสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ คือ เศษของ
กิเลสอาสวะไม่มีเหลือเลยแม้แต่นิดเดียว มันแหวหมด กรรมเวรต่าง ๆ
ไม่มีเหลือ กิเลสอาสวะ วิบากของกรรมก็ไม่มีเหลือ กิเลส กรรม วิบาก
ไม่มีเหลือเลย สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ

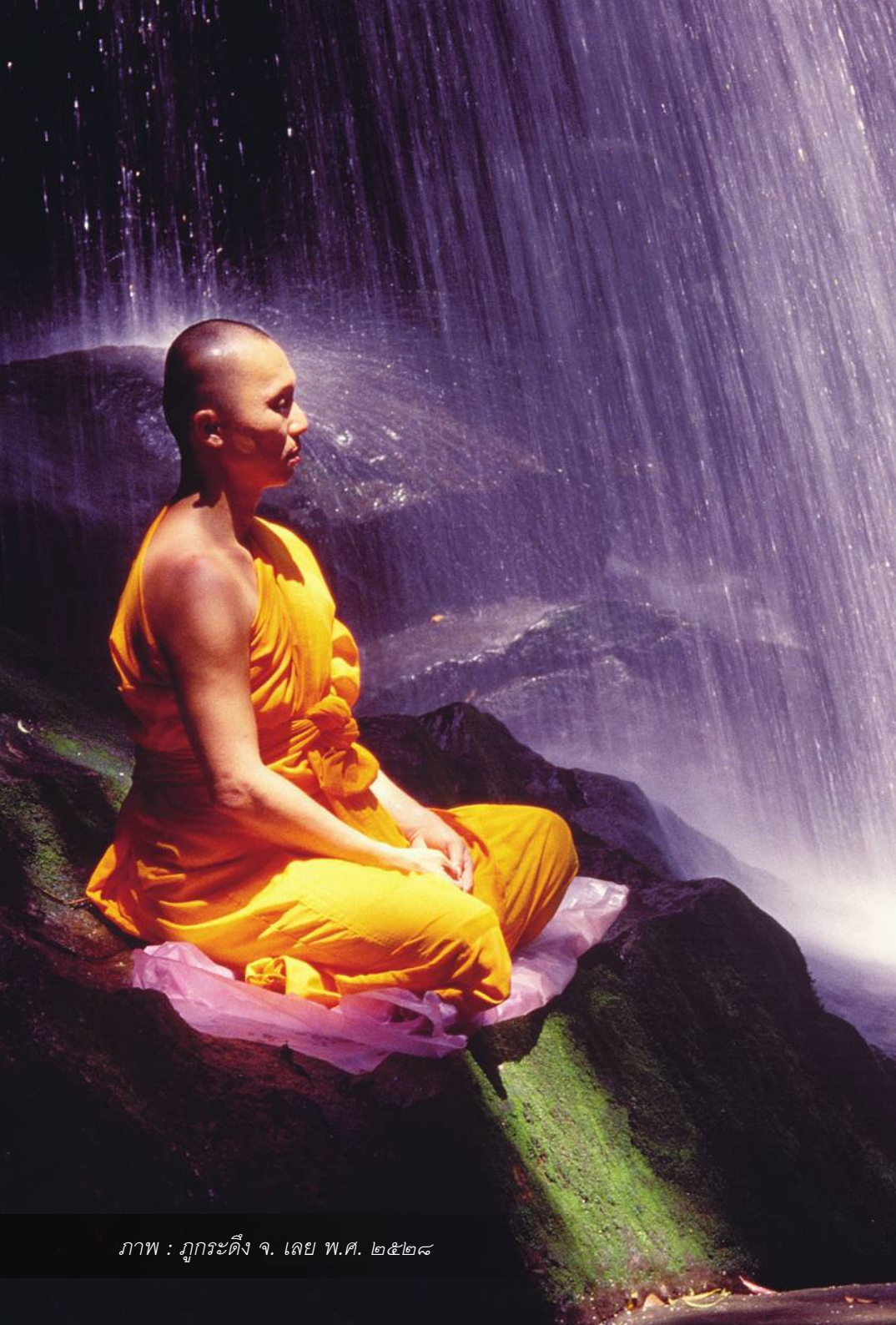
การเผาผลาญวัตถุสิ่งของยังเหลือซี้ถ้าเอาไว้ ยังมีร่องรอยเอาไว้
ให้เรารู้ว่า มีสิ่งที่หลงเหลือจากการเผาผลาญอยู่ แต่กิเลสที่ถูกประหาร
เป็นสมุจเฉตปหานนั้น สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษเลยด้วยอรหัตตมรรค สว่างไสว
แหวหมดหมดเลย พอหมดกิเลสก็เป็นอรหัตผล เป็นธรรมกายอรหัต
หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา ใส บริสุทธิ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เข้าสู่
สุภาทิเสสภายใน คือ นิพพานประจำธรรมกาย เข้านิพพาน ในขณะที่
ยังครองจันทร์ ๕ อยู่

เมื่อจันทร์ ๕ หมดอายุ ก็ถอดกายเข้าสู่สุภาทิเสสนิพพาน นิพพาน
ที่ได้กล่าวถึงนี้ คือ อนุภาทิเสสนิพพาน ที่ดับขันธปรินิพพานไปแล้ว
อนุภาทิเสสนิพพานที่อยู่สูงกว่าภพทั้ง ๓ ไป ๓ ช่วงภพนั้นแหละ

เพราะฉะนั้น นิพพานนี้มีอยู่นะลูกนะ เป็นสิ่งที่เราจะต้องทำให้แจ้ง
คือ ทำความสว่างให้ขจัดความมืดในดวงใจให้หมด จนเกิดธรรมจักขุ
เกิดญาณทัสสนะ คือ เกิดดวงตาเห็นธรรมขึ้นมา เห็นว่าพระนิพพาน
เป็นอย่างนี้ แล้วเกิดการขจัดกิเลส เกิดญาณทัสสนะ รู้ว่าพ้นแล้ว วิมุตติ-
ญาณทัสสนะเกิดแล้ว คือ เกิดความเห็นที่ พ้นแล้วจากการบังคับบัญชา
ของพญามาร ที่เขาบังคับมานับภพนับชาติไม่ถ้วน หลุดไปแล้ว ดุดเข้า
มาไม่ได้ ดึงไม่ได้ การทำพระนิพพานให้แจ้งก็หมายเอาอย่างนี้นะลูกนะ

ส่วนวิธีการทำนั้นมีอยู่วิธีเดียว คือ การทำใจให้หยุดให้หนึ่ง ใจที่พยายามตรึงเอาไปติดในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ต่าง ๆ จนกระทั่งเอารูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ นั้นหมกตองที่เขาเรียกว่า อาสวะ เหมือนกับผักที่ตองในรสเปรี้ยว ตองในน้ำเกลือให้เกิดรสเค็มอะไรอย่างนั้น แต่ที่หมกตองด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง สังโยชน์เบื้องต่ำ เบื้องสูง มันหมกตองกันมานานับภพนับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งเกิดความคุ้นเคยชินกับสิ่งนั้น ใจก็จะแล่นไปกับสิ่งเหล่านั้น หลุดจากฐานที่ตั้งดั้งเดิม คือ หลุดจากฐานที่ ๗ จากการเป็นตัวของตัวเอง ไปเป็นตัวของเขาที่เรียกว่า อนัตตา ไม่ได้เป็นตัวของตัวเองแล้ว เป็นตัวของเขาแล้ว นั่นไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง มันหลุดไปติดตรงนั้น ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสัมผัส ในธรรมารมณ์ต่าง ๆ

เพราะฉะนั้น เราจะต้องดึงใจกลับมาหยุดหนึ่ง ให้มันหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นไป ใหม่ ๆ มันเคยอย่างไร ก็จะแวปไปอย่างนั้นก่อน แต่ถ้าเราเป็นนักสู้ที่มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า จะต้องสู้จนกว่าจะเอาชนะ จะยอมชนะ ซึ่งเรายอมแพ้มานาน คราวนี้จะยอมชนะ ฝึกฝนอบรมใจให้ได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะมีการกิจอันใดก็ตาม ภารกิจกับจิตใจให้ควบคู่กันไป ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน จะเหยียดแขน คู้แขน กลับหน้า กลับหลัง อาบน้ำ อาบท่า ถ่ายปัสสาวะ อุจจาระ ขบฟันกัดตาหาร จะทำภารกิจอันใดก็ตาม ใจก็ยังตั้งมั่นอยู่ภายในตลอดเวลา

ภาพ : ภูกระดึง จ. เลย พ.ศ. ๒๕๖๘

ต้องเจริญอิทธิบาท ๔

ใหม่ ๆ ก็หลุดบ้าง ต่อ ๆ ไปนาน ๆ ก็ติดหนักเข้าไปเรื่อย ๆ ถ้าใจติดแล้วจะติดใจ หมายความว่า พอใจติดศูนย์กลางกายแล้วความสุขจะเกิดขึ้น ความสว่างจะเกิดขึ้น จนกระทั่งทำให้เราเห็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของเรา คือ เห็นดวงธรรมภายใน เห็นกายภายใน จนกระทั่งเห็นกายธรรม

พอถึงกายธรรมแล้ว ทำให้เรารู้เห็นเรื่องราวไปตามความเป็นจริงของชีวิตทั้งหมดว่า อะไรเป็นสิ่งที่เที่ยง อะไรเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง อะไรเป็นสุข อะไรที่ไม่เป็นสุข อะไรเป็นตัวตนแท้จริง อะไรไม่ใช่

พอไปรู้ไปเห็นอย่างนี้เข้าจะติดใจ ใจก็จะตีมัดไป **ตอนนี้ไม่ต้องฝืนหรือพยายามที่จะทำความเพียรแล้ว ความเพียรกับใจจะกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพราะฉะนั้นเมื่อไรใจติด เมื่อนั้นจะติดใจ ใจติดศูนย์กลางกายเมื่อไร ก็จะได้ติดใจศูนย์กลางกายเมื่อนั้น**

สิ่งนี้ต้องอาศัยความเพียร เจริญอิทธิบาท ๔ ให้เกิดความพึงพอใจ มีฉันทะ รักในการปฏิบัติธรรม เพราะเห็นประโยชน์ว่า จะทำให้เราสมปรารถนาในสิ่งที่เราตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่วันแรกในวันบวช

เมื่อฉันทะเกิดขึ้น เพราะเห็นประโยชน์ ความเพียรที่จะกล้ำต่อสู้กับอุปสรรค ต่อความปวด ความเมื่อย ความเกียจคร้านต่าง ๆ นานา ขี้เอียง เจื่อนใจ ขี้แค้น มันก็จะสู้กันได้ สิ่งเหล่านั้นก็ไม่มี ความหมายที่จะมาครอบงำเรา ใจจะจดจ่ออยู่ตลอดเวลา ชำเลียงดูศูนย์กลางกายอยู่ตลอดเวลา ชำเลียงไปเรื่อย ๆ หมั่นสังเกตไปเรื่อย ๆ

เมื่อเราหันหลังเกิด เราก็จะพบเหตุแห่งความบกพร่อง และช่องทางแห่งการแก้ไข ในที่สุดเราจะสมความปรารถนา มีธรรมกายอยู่ภายในเป็นพระแท้ ข้างนอกครองผ้ากาสาวพัสตร์ ข้างนอกเป็นพระชั้นหนึ่ง บวชแบบญัตติจตุตถกรรม ข้างในเป็นพระธรรมกาย เป็นพระภายใน เป็นทักษิโณยบุคคล เป็นพระแท้ที่มนุษย์และเทวดาต้องการ เพราะว่าเป็นเนื้อนาบุญ เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความบริสุทธิ์และอานุภาพ ที่จะส่งผลให้กับผู้ที่เขาได้บำเพ็ญบุญ ได้ถวายทานบารมี และบุญนี้จะติดตัวเขาไปทุกภพทุกชาติจนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม เหมือนสับสวิตซ์ไฟข้างถนน ไฟตามเสาไฟฟ้าก็ติดไปตลอดทางอย่างนั้น

ทุกคนอยากทำบุญกับพระแท้

เนื่องจากทุกคนเขานักบุญทุนน้อย เป็นนักบุญที่ขัดสน แต่อยากจะไ้บุญใหญ่ เขาก็จะต้องเลือกทำบุญกับเนื้อนาบุญ แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ แหล่งแห่งอานุภาพ เพราะว่าทำน้อยแต่ได้ผลมาก ตักบาตรทัพพีเดียว แต่ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิหลายชาติ เขาอยากได้กันอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเขาจะต้องเลือก และในที่สุดเขาก็เลือกเรานี่แหละเป็นเนื้อนาบุญ

เทวดาอยู่บนสวรรค์ รูปพรหม อรูปพรหม มีสุขอยู่ในสุคติภูมิ ไม่มีความยินดีจะมาคลุกคลีอยู่ในโลก เหมือนพระจันทร์ ดวงดาว หรือ พระอาทิตย์ โคจรอยู่บนท้องฟ้า ไม่อยากจะมาคลุกคลีในโลก เพราะโลกนี้ไม่สะอาด ไม่บริสุทธิ์ แต่ยามใดที่เนื้อนาบุญมาบังเกิดขึ้นในโลก เทวดา รูปพรหม อรูปพรหม ทนไม่ไหว อยากมา อยากดู อยากได้บุญ นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นในจิตใจของเทวดา รูปพรหม อรูปพรหม ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก เหมือนดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศเหนือ ตกทางทิศใต้อย่างนั้น

เพราะฉะนั้น พรราชานี้แหละลูกนะ ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้ดี ให้ภารกิจกับจิตใจไปด้วยกัน เราจะได้สมความปรารถนาในสิ่งที่เราหวังเอาไว้ตั้งแต่วันแรกที่เราได้บวชมา

หลวงพ่อบ้านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยพร ขออานุภาพบุญ บารมี รัตมี กำลังฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เญียบขาด ของพระต้นธาตุต้นธรรม พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ บารมีธรรมหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย บารมีธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และมหาทานบารมีตลอดจนกระทั่งคุณความดีที่ลูกทุก ๆ รูปได้สั่งสมอบรมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ตั้งแต่ในปฐมชาติที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์สร้างบารมีเรื่อยมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ จงมารวมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญใหญ่ ที่มีความสว่างไสวดูจยามเที่ยงวัน ที่เรียงกันเต็มท้องฟ้า

ให้บุญนี้ ขจัดทุกข์โศก โรคภัย วิบัติ บาปคักดีลีลสิ่งที่ไม่ดี กิเลส อาสวะ สิ่งที่เป็นมลทินของจิตใจ เครื่องกังวลต่าง ๆ นานา ของลูกทุก ๆ รูป ให้ละลายหายสูญไปให้หมด ให้มีแต่สิ่งที่ดีงามบังเกิดขึ้นตลอดพรรษานี้

ให้มีสุขภาพสมบูรณ์ ร่างกายแข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ใจปลอดกังวล มีความสุขกายสุขใจในธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชชาธรรมกาย ให้เป็นกัลยาณมิตรผู้ให้แสงสว่างแก่มนุษย์และเทวดา ให้เป็นที่รักของมนุษย์ ของเทวดา รูปพรหม อรูปพรหม พระนิพพานทั้งหลาย ตั้งแต่วันนี้นี้เป็นต้นไป จงทุกประการ เทอญ ◎

พรรษาแห่งความ**สมปรารถนา**

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพุธที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

เราได้อิच्छฐานจิตอยู่จำพรรษาที่วัดพระธรรมกายโดยพร้อมเพรียงกันแล้ว ได้อิच्छฐานจิตด้วยความตั้งใจมั่นว่า จะรักษาพระธรรมวินัยให้สมบูรณ์ และตั้งใจจริงที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ เพื่อให้เป็นนักบวชที่สมบูรณ์ ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ ถึงพร้อมด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ให้เป็นอริศีล อริจิต อริปัญญา ซึ่งเป็นหน้าที่ของพระภิกษุที่บวชเข้ามาในบรรพชิตศาสนา

จะเห็นได้ว่า วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนเราเพิ่งจะอิच्छฐานพรรษาผ่านไปไม่นานเมื่อปีที่แล้ว ตอนนี้เราก็กะมาอิच्छฐานกันใหม่อีกครั้ง

หลวงพ่อยกให้ลูกทุกรูปใช้เวลาที่อยู่ร่วมกันในระหว่างพรรษานี้ให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ห่มเทศวิตจิตใจให้กับการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ให้ตลอดระยะเวลา ๓ เดือนนี้ผ่านไปอย่างมีคุณค่า เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข เปี่ยมไปด้วยบุญบารมี เพื่อให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชกันทุกรูป

ตอกย้ำเป้าหมาย

ถ้าเราจำได้ ตั้งแต่เริ่มบวชเข้ามา ในวันแรกของการเปลี่ยนเพศจากคฤหัสถ์มาเป็นบรรพชิต วันนั้นเราได้บอกความตั้งใจจริงของเราต่อหน้าพระอุปัชฌาย์ ต่อหน้าคณะสงฆ์ ต่อหน้าพระประธานว่าอย่างไร หลวงพ่อยกให้ลูกทุกรูปหมั่นตอกย้ำความตั้งใจดั้งเดิมของเรา ที่ได้ปฏิญาณตนในวันบวชต่อท่านเหล่านั้นว่า

สพพทุกขนิสสรณนิพพานสัจฉิกรณตถาย

บวชเพื่อการสลัดออกจากทุกข์ทั้งปวง และทำพระนิพพานให้แจ้ง

เพราะฉะนั้น การบวชครั้งนี้ เราทิ้งความสะดวกสบาย ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างทางโลก โดยไม่อาลัยอาวรณ์ เพราะหวังจะสลัดออกจากกองทุกข์ เพื่อมุ่งทำพระนิพพานให้แจ้ง นิพพานนั้นเป็นเอกกันตบรมสุข สะอาด บริสุทธิ์อย่างยิ่ง ฉะนั้นผู้ที่จะไปถึงได้ก็ต้องสะอาด บริสุทธิ์ ปราศจาก อาสวกิเลสด้วย

ภาพ : พิธีกรานกฐิน พ.ศ. ๒๕๒๖

กรณีศึกษาที่แท้จริง

เพราะเราเล็งเห็นว่า ชีวิตของมรवासมีสุขน้อย มีทุกข์มาก มีปัญหา ร้อยแปด ถ้าเราอยู่ทางโลกจะแสวงหาหนทางไปนิพพานก็ยาก เพราะมีเครื่องกัณโถกมาก ทำให้ขาดเวลาและอารมณ์ในการปฏิบัติธรรม ซึ่งหลวงพ่อมองว่า การปฏิบัติธรรมเป็นกรณีศึกษา คือ กิจที่เราจะต้องทำอย่างแท้จริง เป็นงานที่แท้จริงของเรา เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพาน เราจึงได้สละทิ้งทุกอย่างมาบวช

ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ประเสริฐที่สุด เป็นชีวิตที่เอื้ออำนวยต่อการบรรลุธรรมมากกว่าชีวิตทางโลก เพราะปลอดจากเครื่องกัณโถกต่าง ๆ ทางโลก จึงมีเวลาทำความเพียรมากกว่ามรवास และได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี มีหมู่คณะที่คิดพูดและทำเหมือนกัน มีเป้าหมายที่จะไปนิพพานเหมือนกัน

กล่าวพิจารณาตนเอง

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว จาก ๑ พรรษา ๒ พรรษา กลายเป็น ๑๐ พรรษา จากพระนวกะมาเป็นพระเถระ เราจะรู้ตัวเองดีว่า ปีที่ผ่านมา เราได้ทำในสิ่งที่เราปรารถนาแล้วหรือยัง สมหวังแล้วหรือยัง ไกล่จะสมหวังหรือยัง หรืออย่างน้อยผลการปฏิบัติธรรมของเราดีขึ้นหรือเปล่า

ภายนอกเราสามารถปรากฏตากันได้ จะสร้างทำเป็นเบิกบาน ร่าเริง มีความสุขอย่างไรก็ตาม เราปรากฏตาคนอื่นได้ แต่ปรากฏตาตัวเองไม่ได้ เพราะเราอยู่กับตัวเองตลอดเวลา

พรธษานี้ ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องกล้าหาญ หันมาพิจารณาตัวเอง นะลูกนะว่า พรธษาที่ผ่าน ๆ มา เราได้ทำความตั้งใจของเราที่จะทำพระ นิพพานให้แจ้งมากน้อยเพียงไร

พรธษานี้ เราจะเริ่มต้นเอาจริงเอาจัง ตั้งใจกันให้ดีที่สุดทีเดียวว่า จะ ประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

จำพรธษาในวงกาย

สำหรับขอบเขตจำพรธษา ทิศตะวันออก ตก เหนือ ใต้ ภายในวัด ลูก ๆ ทราบกันดีอยู่แล้ว แต่ขอบเขตแห่งการจำพรธษาในระดับที่ลึก ลงไปอีก คือ จำพรธษายู่ภายในวงกายของเรา กายยาววา หนาคืบ กว้างศอกนี้ ให้เป็นปริมณฑลของใจ เป็นสถานที่จำพรธษาของเรา

โดยเอาใจมาหยุดอยู่ตรงศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นตำแหน่ง ที่ถูกต้องในการเดินทางไปสู่อายตณนิพพาน ถ้าเอาใจมาหยุดอยู่ตรงนี้ ตลอดวัน ตลอดคืน ตลอดเวลา เรียกได้ว่า เป็นการจำพรธษาอย่าง แท้จริง

การทําย่างนี้ จะเป็นเครื่องควบคุมใจเราให้อยู่ในเส้นทางของ พระอริยเจ้า เกาะเกี่ยวอยู่กับความบริสุทธิ์ของพระธรรมวินัย เมื่อทำได้ บ่อยเข้า ใจจะบริสุทธิ์เข้าไปเรื่อย ๆ

พอหยุดถูกส่วน ใจจะเล่นลู่ภายใน เข้าถึงสภาวะธรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ แล้วในเส้นทางสายกลาง ซึ่งเป็นเครื่องขจัดกิเลส เข้าไปถึงชีวิตภายในที่ นิ่งสงบอยู่ในอิริยาบถเดียวกัน ซ้อน ๆ กันไปตามลำดับในศูนย์กลางกาย

ฐานที่ ๗ เป็นชีวิตที่ละเอียด ประณีต ชีวิตที่บริสุทธิ์กว่าก็ซ่อนอยู่ในชีวิตที่หยาบกว่า กายธรรมนั้นแหละจะทำให้เราเข้าสู่พระนิพพานได้

เพราะฉะนั้น ลูกทุกคนจะต้องเอาใจใส่ เอาใจมาใส่ไว้ที่ศูนย์กลางกายจนกระทั่งเข้าถึงทางไปสู่อายตนิพพาน

กิจวัตรกิจกรรมคือทางมาแห่งบุญ

ไม่ว่าจะมีการกิจใด ๆ ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเดินทางสู่ภายใน

กิจวัตรกิจกรรมของเรา คือ เครื่องส่งเสริมให้ไปสู่อายตนิพพานต่างกันไปเพื่อการสั่งสมบุญบารมี หากเราคิดอย่างนี้ก็จะไม่มีข้อแม้ข้ออ้าง เงื่อนไขใด ๆ ที่ทำให้ใจเราห่างจากศูนย์กลางกายได้ แม้บางภารกิจจะทำให้เราเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าก็ตาม หลวงพ่อเชื่อมั่นว่า สิ่งเหล่านี้ไม่เป็นอุปสรรคต่อการวางใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพราะกิจวัตรทุกอย่างที่ทาล้วนเป็นทางมาแห่งบุญที่คอยเกื้อหนุนให้เราเข้าถึงธรรมกายภายในทั้งนั้น

หลวงพ่อก็ได้เคยยกตัวอย่างของญาติโยมทางโลก เหล่าผู้นำบุญทั้งหลาย แม้เขาจะมีหน้าที่มากมาย ทั้งเครียดและเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน การทำมาหากิน แต่เขาสามารถจัดสรรวันเวลาได้เป็นอย่างดี สามารถปฏิบัติธรรมควบคู่กับการทำงานในอาชีพ จนประสบความสำเร็จ

หลวงพ่อก็ชื่นชมกัลยาณมิตรหญิงท่านหนึ่งที่จังหวัดเพชรบูรณ์ มีอาชีพขับสามล้อเครื่อง มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ คือ วันไหนได้เงิน วันนั้นก็มีชีวิตอยู่ แล้วก็หมดในวันนั้น วันรุ่งขึ้นก็ต้องหาเงินใหม่

แม้เธอจะมีวิถีชีวิตแบบนี้ แต่มีหัวใจที่ยิ่งใหญ่ กลางวันทำมาหากิน เพื่อรวบรวมปัจจัย เมื่อตรวจตราดูว่า เพียงพอต่อการดำรงชีวิตในวันนั้น แล้วก็กลับมาบ้าน อาบน้ำอาบท่า สวดมนต์ ไหว้พระ นั่งสมาธิ ทำอย่างนี้ ทุกวันอย่างสม่ำเสมอ จนใจรวมเข้าสู่ภายใน มีประสบการณ์ภายใน เข้าถึงความสุขจากสมาธิ มีกำลังใจเข้มแข็งที่จะสร้างความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป และเจียดเงินในแต่ละวัน จนกระทั่งครบ ๑๐,๐๐๐ บาท นำมาทำบุญ สร้างพระธรรมกายประจำตัว และทำบุญถวายทุนการศึกษาแด่พระภิกษุ สามเณรทั่วประเทศอีกด้วย

ถ้าเขามีข้ออ้างว่า ทั้งวันต้องทำมาหากินเหนื่อย กลับมาบ้านต้อง รีบพักผ่อน เพื่อเก็บเรี่ยวแรงไว้ทำมาหากิน ถ้าเขามีข้ออ้าง เขาก็จะทำ อย่างนี้ไม่ได้ แต่นี่เขาเป็นบัณฑิตหญิงจริง ๆ ได้นำสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมา ปฏิบัติ จนสมหวังได้ในระดับหนึ่งทีเดียว

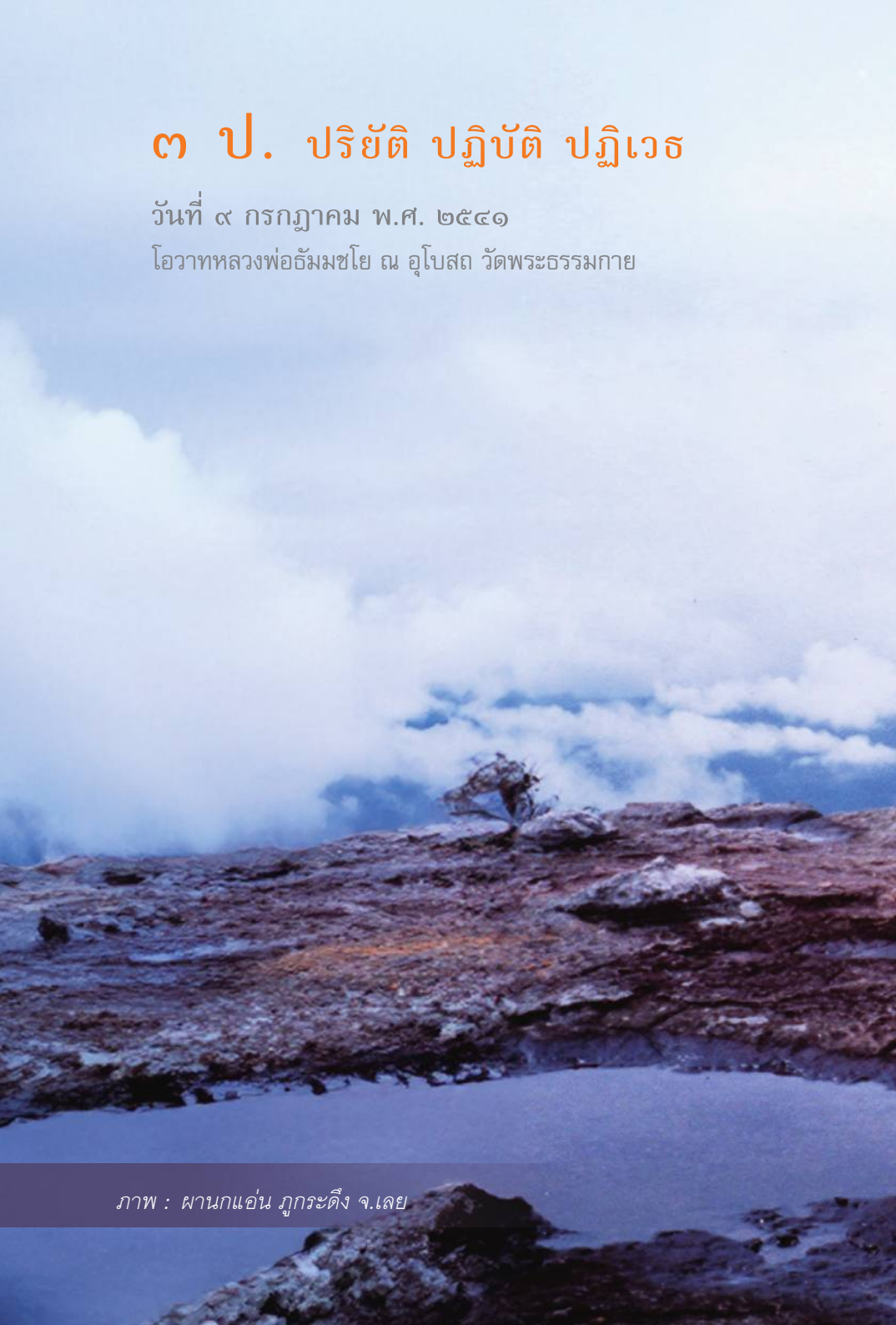
เมื่อเทียบกับเราที่ตัดเครื่องกังวลต่าง ๆ ออกหมดแล้ว เหลือแต่ เพียงงานที่นำมาซึ่งความบริสุทธิ์ของใจ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาศาสนะ กิจวัตรกิจกรรมของสงฆ์ การสวดมนต์ ไหว้พระ ทำภาวนา รับผิดชอบ งานที่หมู่คณะมอบหมาย ใครถนัดอย่างไรก็ทำอย่างนั้น สิ่งที่เราทำล้วน เป็นทางมาแห่งบุญตลอดเวลา เพราะฉะนั้นต้องไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือ เงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น

พรราชานี้ให้ตั้งใจจำพรราชทั้งข้างนอกข้างในให้ดี ข้างนอกก็รักษา ขอบเขตเอาไว้ ข้างในก็เอาใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ มีวงกายเป็น เขตปริณทลของใจ ผูกใจให้หยุดให้นิ่ง เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หากทำได้อย่างนี้แล้ว พรราชานี้จะเป็นพรราชแห่งความสมปรารถนา ของลูก ๆ ทุกรูป ◎

๓ ป. ปรัชติ ปฐิบัติ ปฐิเวธ

วันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

โหวาทหลวงพ้อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : ผานกแอ่น ภูกระดึง จ.เลย

วันพหุสัปดาห์ที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เมื่อสักครู่เราได้พร้อมใจกันอธิษฐานพรรษา โดยมีความตั้งใจกันว่า เราจะจำพรรษาอยู่ในขอบเขตที่สงฆ์ได้กำหนดเอาไว้เท่านั้น เราจะอยู่รักษาพระธรรมวินัยนี้ ตลอดระยะเวลา ๓ เดือน สำหรับประเพณีการอยู่จำพรรษา พวกเราได้ศึกษาและทราบกันดีอยู่แล้ว หลวงพ่อจะไม่นำมาอธิบายในที่นี้ แต่มีเรื่องที่จะมาพูดคุยแนะนำให้พวกเราได้ทราบว่า ในระหว่างที่อยู่จำพรรษานั้น เราควรทำอะไรกันบ้าง

ตามแบบอย่างพระพุทธองค์

การที่เราได้ตัดสินใจสละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งความสนุกสนาน เพลิดเพลินในทางโลก ทั้งหมู่ญาติ ทั้งครอบครัว ทั้งธุรกิจการงาน ทั้งทุกสิ่งมา เพราะพิจารณาเห็นว่า ชีวิตของฆราวาสนั้นอึดอัดคับแคบ ไม่กว้างขวาง ไม่เหมาะที่จะแสวงหาทางพ้นทุกข์ เพราะต้องเกี่ยวข้องกับเครื่องกังวลมากมาย จึงหาโอกาสมาศึกษาวิธีการที่จะทำให้ตัวของเรา ทำใจของเรา ให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย

ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ได้เคยตรัสไว้ว่า “ชีวิตฆราวาส คับแคบ เป็นทางมาแห่งธุลี บรรพชาเป็นทางปลอดโปร่ง การที่บุคคล ผู้ครองเรือนจะประพาสพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์เพียงอย่างเดียว ดุจสังข์ขี้ด ไม่ใช่ทำได้ง่าย อย่างกระนั้นเลย เราพึงปลงผมและหนวด นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ออกบวชเป็นบรรพชิต”

ดังนั้น ลูก ๆ จึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวเข้ามาบวชในบวรพระศาสนา เพราะเห็นว่า ชีวิตนักบวช และคำสอนของพระบรมศาสดาท่านั้น ที่สามารถทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวงได้ โดยศึกษาจากต้นแบบ คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอริยสาวกทั้งหลายในกาลก่อน

พระพุทธรองค์และพระอริยสาวกทั้งหลายนั้น แต่เดิมท่านก็เป็น บุคคลธรรมดา มีชีวิตเช่นเดียวกับพวกเรานี้แหละ แต่ท่านมีดวงปัญญา และกำลังบุญบารมีมากมายมหาศาล ท่านมองเห็นว่า ชีวิตในโลกนั้น เป็นทุกข์ มีสุขน้อย แต่มีทุกข์มาก ไม่ว่าจะเป็นชนระดับใดก็ตาม จะเป็น ชนชั้นล่าง ชั้นกลาง ชั้นสูง เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี หรือเป็นพระราชามหากษัตริย์ ล้วนแต่มีความทุกข์ด้วยกันทั้งสิ้น

โดยเฉพาะพระบรมครูของเรามาจากตระกูลกษัตริย์ พระอริยสาวกทั้งหลายที่มาจากตระกูลกษัตริย์ก็มากมาย จากมหาเศรษฐี พ่อค้า คหบดี นักวิชาการก็มาก จากชนชั้นกลาง ชั้นล่าง ก็ไม่น้อย ซึ่งชีวิตของชาวโลก ในยุคนั้นกับยุคนี้ก็ไม่ได้แตกต่างกัน เพราะพื้นฐานของชีวิตนั้นเป็นทุกข์ เหมือนกัน

ท่านเหล่านั้นได้พิจารณาเห็นว่า ชีวิตเป็นทุกข์ จึงคิดหาหนทางที่จะ ออกจากทุกข์ ด้วยปัญญาของท่านก็พบว่า ชีวิตของฆราวาสนั้นอัดอั้นคับแคบ ต้องเสียเวลาทำมาหากิน สนุกสนานเพลิดเพลินไปวัน ๆ มีหน้าซำ ยังมีเครื่องกังวลมากมาย และมองเห็นว่าชีวิตของนักบวชมีเครื่องกังวล น้อย มีเพียงปัจจัย ๔ เป็นเครื่องอาศัย เพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้เท่านั้น ไม่ต้องเสียเวลาไปยุ่งเกี่ยวกับสังคมภายนอก มีเวลาว่างมากพอสำหรับการ แสวงหาหนทางพ้นทุกข์

ท่านจึงตัดสินใจออกบวช แล้วศึกษาฝึกฝนอบรมตนเอง จนกระทั่ง ได้พบหนทางพ้นทุกข์ เข้าถึงพระธรรมกายภายใน เข้าถึงความเป็น อริยบุคคล เข้าถึงความเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าในที่สุด

พวกเราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ได้อาศัยท่านเหล่านั้นเป็นต้นแบบ แล้วก็เกิดกุศลศรัทธา อยากจะทำตามท่าน อยากเป็นอย่างท่าน เราจึง ได้ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างมาบวช เพื่อเจริญรอยตามท่านเหล่านั้น

บัดนี้เราได้ดำรงอยู่ในเพศของนักบวชโดยสมบูรณ์แล้ว เมื่อมีความ ตั้งใจแน่วแน่อยากเป็นอย่างท่าน เราจะต้องทำตามท่าน ท่านทำอะไร เราก็ต้องทำอย่างนั้น

ภายในพรรษานี้เรามีเวลาอย่างจำกัด ในฤดูกาลที่ดี อากาศยัง ไม่ร้อนหนาว และเพิ่งผ่านฤดูร้อนมาหยก ๆ ฝนฟ้าก็ตกลงมาให้ความชุ่มฉ่ำ เย็นกายเย็นใจ ให้กายและใจของเรานั้นบันเทิง ร่าเริง สดชื่น เหมาะสม ที่จะศึกษาพระธรรมวินัย และประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่

เพราะฉะนั้น ภายในพรรษานี้ เมื่อเราตั้งใจจะอยู่จำพรรษากันที่นี่ โดยไม่ไปค้างคืนที่ไหน ก็ขอให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ เพื่อศึกษาพระธรรมวินัย และตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่

ไตรสิกขา การศึกษาที่แท้จริง

พระธรรมคำสอนนั้นท่านแบ่งเอาไว้เป็น ๓ ป. คือ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เรื่องของการศึกษาก็มีอยู่เพียง ๓ อย่าง คือ ไตรสิกขา ได้แก่ ศีลสิกขา จิตตสิกขา และปัญญาสิกขา

การศึกษาทั้งสามอย่างนี้เป็นหน้าที่อันสำคัญของพระภิกษุสามเณร ที่บวชเข้ามาในบวรพระพุทธศาสนาที่จะพึงศึกษาอย่างเต็มที่ เพราะเป็นการศึกษาที่แท้จริง

หลวงพ่อยืนยันว่า ไตรสิกขานี้ เป็นสิ่งที่นักบวชควรศึกษา และต้องศึกษาให้ได้ เมื่อเราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์อยู่ในเครื่องแบบนี้แล้ว สิ่งที่ต้องศึกษาก็มีเพียงเท่านั้น

เรียนเพื่อพ้นโลก

หลวงพ่เห็นนักบวชบางท่าน แทนที่จะศึกษาเรื่องไตรสิกขา กลับหันไปศึกษาวิชาทางโลก หวังจะได้วุฒิเทียบเท่าปริญญาตรี โดยให้เหตุผลว่า เรียนเพื่อให้พ้นโลก เพราะถ้าไม่ทำอย่างนั้น ก็ไม่รู้อะไรจะนำไป สอนญาติโยมได้ บอกว่าเรียนเพื่อให้พ้นโลก แต่เท่าที่สังเกต ในกาล ต่อมาก็ไม่พ้นโลกสักที เพราะในที่สุดก็มักจะลาสิกขาออกไปอยู่กับโลก

วัตถุประสงค์ที่แท้จริงในการศึกษาของพระภิกษุสามเณรนั้น ไม่ใช่ เรียนเพื่อให้พ้นโลก แต่เราเรียนเพื่อให้พ้นโลก ไม่อย่างนั้นจะเรียกว่า “โลกุตระ” ได้อย่างไร

เราเรียนเพื่อวัตถุประสงค์อย่างนี้เท่านั้น เรียนเพื่อความพ้นโลก เพราะว่าโลกนี้เป็นทุกข์ โลกทั้งสาม ทั้งกามภพ รูปภพ และอรุพภพ ไม่มีอะไรที่น่าสนใจอย่างจริงจังที่จะติดข้องอยู่ มีเพียงที่เดียวที่เราควรจะไป และอยู่ ที่นั่นก็คือ “พระนิพพาน” นี่คือวัตถุประสงค์ของการบวช ที่มี พระผู้มีพระภาคเจ้าและพระอริยสาวกทำเป็นแบบอย่างเอาไว้

หลวงพ่อบอกว่า ลูกหลวงพ่อกับทุกคน ๆ รูป ก็คงมีความตั้งใจเช่นเดียวกับพระผู้มีพระภาคเจ้าและพระอริยสาวกทั้งหลาย เราได้ใช้สติปัญญาพิจารณาตนเอง และไตร่ตรองคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จึงได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะเข้ามาบวชในบรรพชิตศาสนา

เพราะฉะนั้น เมื่อเราเป็นนักบวชแล้วจึงเรียนเพื่อความพ้นโลกเกิดอย่าไปหวังเรียนแค่ให้ทันโลกเลย เพราะไม่เกิดประโยชน์อันใด

สิ่งที่ชาวโลกอยากรู้

หลวงพ่อบวชมา เพลอประเดี๋ยวเดียวปีนี้นำพรรษาที่ ๓๐ แล้วหลวงพ่อบอกว่า ท่านบวชมาเกือบ ๓๐ พรรษา พระเถรานุเถระที่นั่งข้าง ๆ หลวงพ่อ ก็ล้วนมีพรรษามากทั้งสิ้น ได้เป็นครูบาอาจารย์สั่งสอน แบ่งปันความรู้ที่ได้ศึกษามาให้แก่สาธุชนทั้งหลายซึ่งเป็นชาวโลก แต่ก็ไม่เคยถูกถามเกี่ยวกับเรื่องวิชาทางโลกเลย ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือศาสตร์อื่นใดก็ตาม สิ่งที่เขาถามกันนั้นล้วนเป็นสิ่งที่เขาไม่รู้ แล้วก็อยากจะรู้ เพื่อที่จะดำเนินชีวิตให้ถูกต้องและปลอดภัย

เขาจะถามเรื่องบุญ เรื่องบาป ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เพราะเขาอยากเป็นคนดี ตั้งแต่เป็นคนดีในระดับหนึ่ง ที่เรียกว่า กัลยาณชน จนกระทั่งอยากมีคุณธรรมที่ยิ่ง ๆ ขึ้นไป แต่เขาไม่รู้ว่าความดีนั้นคืออะไร และจะทำอย่างไรจึงจะได้ความดี เพราะการเป็นคนดีนั้น จะต้องมีความดี จึงจะเรียกว่า เป็นคนดี นี่คือการถามที่เขาอยากจะได้คำตอบกัน

เขาอยากจะได้รู้เรื่องของชีวิต เช่นว่า

ก่อนที่จะมีชีวิตในปัจจุบัน ชีวิตในอดีตมีไหม ?

หลักในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ทำอย่างไรจึงจะดี จึงจะประณีต
จึงจะวิเศษ ?

ชีวิตหลังความตายมีไหม ?

ทำอย่างไรจึงจะทำให้ชีวิตหลังจากละโลกไปแล้วประณีต มีความสุข
ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ?

ชาวโลกเขาอยากรู้อย่างนี้ นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อยืนยัน และ
พระเถระที่นั่งอยู่รอบข้างหลวงพ่อก็ยืนยันอย่างนี้

ฉะนั้น ลูกทั้งหลายที่ได้ตั้งใจมาบวชอยู่ร่วมกันในวัดพระธรรมกาย
จะเป็นพระเป็นเถระที่ดี ก็ควรมีความคิดเดียวกันว่า เราจะมาศึกษา
พระธรรมวินัย ศึกษาไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ให้เข้าใจถ่องแท้
เพื่อให้พ้นโลก ให้คิดกันอย่างนี้นะลูกนะ

เมื่อเราคิดอย่างนี้แล้วจะมีผลอย่างไร ก็จะเกิดผลอันยิ่งใหญ่ ทำให้
เราอยากเป็นพระเป็นเถระที่สมบูรณ์ แล้วก็จะศึกษาค้นคว้าวิธีการที่ทำให้
ได้เป็นพระเป็นเถระที่สมบูรณ์

หลวงพ่อตตะท่านได้จัดทำหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อว่า **“พระแท้”** เพื่อให้ทราบว่ พระภิกษุสามเณรที่แท้ควรเป็นอย่างไร ท่านก็คัดลอกมาจาก
พระไตรปิฎก ผสมกับประสบการณ์ของท่าน และสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
นำมารวบรวมและเรียบเรียงเป็นหมวดเป็นหมู่ เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา
ให้พวกเราไปอ่านไปศึกษาและปฏิบัติตาม

เมื่อความรู้สึกชนิดนี้เกิดขึ้น คือ ความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ที่อยากจะเป็นพระเป็นเณรที่สมบูรณ์ ก็จะทำให้เกิดการขวนขวายที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

หลวงพ่อก็อธิว่า ใครก็ตามที่บวชเข้ามาครองผ้ากาสาวพัสตร์แล้ว มีความคิดอยากเป็นพระเป็นเณรที่แท้จริง ถือว่าเป็นความคิดที่ยิ่งใหญ่ ใหญ่กว่าความคิดที่จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิที่ครองโลกเสียอีก

เพราะความรู้สึกชนิดนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะทำให้เราตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัยอย่างเต็มที่ แล้วจะศึกษาด้วยใจรัก มีฉันทะเกิดขึ้นเอง ไม่ใช่ศึกษาด้วยความจำใจหรือจำยอม เราจะศึกษาพระธรรมวินัย และทำกิจของสงฆ์ด้วยความสุข สนุกสนาน และมีความบันเทิงตลอดเวลาที่ได้ยว

เมื่อมีฉันทะแล้ว วิริยะ จิตตะ วิมังสาจะตามมา ธรรมเป็นคุณเครื่องแห่งความสำเร็จ ที่ทำให้เราเป็นพระเณรที่สมบูรณ์ ก็เกิดขึ้นตามมาเป็นลำดับ

เมื่อเป็นอย่างนี้ ความปรารถนาของเราที่อยากจะเข้าถึงพระธรรมกาย ก็ดี อยากจะเป็นพระธรรมกายก็ดี หรืออยากศึกษาวิชาธรรมกายก็ดี ความปรารถนานี้ก็อยู่ในกำมือ เราจะสมหวังได้ด้วยความรู้สึกอย่างนี้ คือความอยากเป็นพระเป็นเณรที่แท้จริง อยากจะเรียนเพื่อความพ้นโลก

การบวชที่ได้อันสงสออันยิ่งใหญ่

การบวชของเรา ไม่ว่าเราจะบวชช่วงสั้นหรือบวชช่วงยาวก็ตาม หรือบางคนอาจจะลาพักชั่วคราวจากการทำงาน จากการศึกษาเล่าเรียน ที่

เราเรียกว่า บวชช่วงสั้นนั้น เราจะต้องมีความคิดอยากจะเป็นพระเป็นเณรที่แท้จริง มีความตั้งใจทำพระนิพพานให้แจ้งเหมือนกัน การบวชคราวนี้จึงจะมีอานิสงส์มาก อย่าคิดว่าบวชเพียงแค่นี้ผ่าน ๆ ไปวันหนึ่งคืนหนึ่ง กระทั่งครบ ๓ เดือน แล้วจะได้อานิสงส์ใหญ่ อย่าเพิ่งคิดอย่างนั้น

บุญกุศลจะเกิดขึ้น ต่อเมื่อเราคิดอยากเป็นพระเป็นเณรที่แท้จริง แล้วก็ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ทุ่มเทศวิตจิตใจประพาสข้อวัตรปฏิบัติ ตามแบบแผนที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงวางเอาไว้ และได้มีพุทธานุญาตไว้ ซึ่งเป็นทั้งคำสั่งและคำสอนอย่างนี้

บวชเข้ามาแล้วต้องมีความนึกคิด มีจิตสำนึกอย่างนี้ การบวชในครั้งนี้นឹងจะเกิดอานิสงส์อันยิ่งใหญ่

ไม่ใช่เป็นนักบวชแล้ว แต่ยังมีการกระทำอย่างชาวโลก คิดอย่างชาวโลก ทำแบบชาวโลก อย่างนั้นเขาเรียกว่า เอาผ้าเหลืองมาห่อ ๆ เอาไว้ ยังไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผ้ากาสาขาวัสตร์

เพราะฉะนั้น จะบวชช่วงสั้น หรือบวชช่วงยาวไม่สำคัญ แม้จะบวชเพียงวันเดียว ที่เขาเรียกว่า บวชหน้าไฟในงานศพ บวชเพียงวันเดียว แต่อยากให้ผู้ตายได้อานิสงส์มาก พอเริ่มต้นบวช เราก็ต้องมีความตั้งใจที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ เพราะการประพฤติปฏิบัติธรรมมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ หากเราทำใจหยุดแค่ประเดี๋ยวเดียว ชั่วระยะช้างกระดิกหู ภูแลลั่น ที่พบความสว่างภายใน อานิสงส์นั้นก็ยิ่งใหญ่ไพศาล ยิ่งกว่าการสร้างโบสถ์ สร้างวิหารหลายหลังทีเดียว เพราะฉะนั้นแม้บวชเพียงวันเดียวก็ให้มีความคิดอย่างนี้

ลูก ๆ ที่ลามาบวช ๓ เดือน ควรจะตระหนักให้ยิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก หรืออย่างน้อยก็คิดอย่างนั้น จึงจะได้อันิสงส์ใหญ่ติดตัวไป เมื่อลาสิกขาไปแล้ว จะได้มีความปิติ ภาควุฒิใจ และมีความสุขทุกครั้งที่นั่งถึง

ยามใดระลึกย้อนหลังว่า เราได้ลาครอบครัว ลาที่ทำงานมาบวชเป็นเวลา ๓ เดือน ตลอดพรรษาเราได้เป็นพระแท้ ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ปฏิบัติตามข้อวัตรปฏิบัติ ตามคำสั่งคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างเต็มที่

นึกถึงที่ไรก็นำมาซึ่งความชื่นใจ ปลื้มใจ แล้วก็ภาควุฒิใจทุกครั้ง เพราะเราไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า คนอย่างเรานี่หรือจะทำได้แบบนี้ได้ แต่เราก็ได้ทำไปแล้ว และทำได้ด้วยความชื่นบาน

ตื่นจากจำวัดเห็นผ้าเหลืองห่มคลุมกาย วิญญาณของความเป็นพระ เป็นเนรทิสวมใส่อยู่นในกายในใจของเราตลอดเวลา ทั้งวันเราก็ประพฤติ ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนกระทั่งเข้าจำวัด ภาพเหล่านี้ก็พรุ้งพรุนายมาให้เห็น เป็นภาพการสร้างบารมีอันงดงาม นึกถึงที่ไรเราก็ปลื้มปิติ มีความชื่นบานรำไป

แม้ลาสิกขาไปแล้ว ก็ยังเห็นคุณค่า เห็นประโยชน์ของพระศาสนา ก็จะช่วยกันยกย่องสรรเสริญคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนากันสืบต่อไป

การบวชด้วยความตั้งใจเป็นพระแท้มีอันิสงส์มากอย่างนี้ และไม่ใช่ว่าแค่นั้น ยังเป็นพลปัจจัยส่งผลไปถึงภพชาติต่อไปในอนาคต ให้เราได้เกิดในบวรพระพุทธศาสนา ได้เดินในเส้นทางพระนิพพานของพระอริยเจ้าต่อไปอีก

ส่วนผู้ที่ตั้งใจบวชอุทิศชีวิต เพื่อที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย เมื่อบวชเข้ามาแล้วก็ต้องตั้งใจทำให้เต็มที่เต็มกำลัง สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการเข้าถึงวิชาธรรมกาย ก็พึงละเว้นสิ่งนั้น สิ่งใดเป็นเครื่องส่งเสริมต่อการศึกษาวิชาธรรมกาย เราก็ทำสิ่งนั้นให้เพิ่มพูนทวียิ่ง ๆ ขึ้นไป

๔๐ วัน ช่วงเวลาแห่งเพชรพลอย

ภายในพรรษานี้ เรามีเวลาจำกัดแค่เพียง ๔๐ วันเท่านั้น ประเดี๋ยวเดียวก็ออกพรรษาแล้ว ให้ลูกทุกรูปใช้เวลานี้อย่างเต็มที่ ๔๐ วันนี้ ให้เป็นช่วงเวลาแห่งเพชรพลอย คือ ให้มีคุณค่าสูงสุดสำหรับชีวิต ให้ตั้งใจประพฤติข้อวัตรปฏิบัติต่าง ๆ ที่สงฆ์กำหนดไว้ให้ดี รักษาศีลให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ทำสมาธิให้แจ่มแจ้ง เพราะสมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา จะเป็นจุดเชื่อมโยงของทุกสิ่ง

เพราะฉะนั้น พรรษานี้พึงตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองอย่างเต็มที่ ทำให้หยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอันใดก็ตาม อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้างหรือเงื่อนไข ที่จะทำให้เราเกียจคร้านในการฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่ง หยุดนิ่งนี้แหละจะทำให้เกิดปัญญา เกิดความสุขภายใน อันเป็นแหล่งประชุมแห่งคุณธรรม ความดีงามทั้งหลาย และอานุภาพทั้งปวง

ดูอย่างหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ครูบาอาจารย์ของเราเป็นแบบอย่าง ท่านมีปิติ มีความสุขอยู่กับใจหยุดใจนิ่งตลอดเวลา และสรรเสริญคำว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** ท่านสรรเสริญคำนี้ตลอดชีวิตของท่าน

แม้ใครมีภารกิจอันใดก็ตาม จะศึกษาเล่าเรียน จะทำหน้าที่เป็นครูบา อาจารย์เขา หรือช่วยเหลือกิจการงานส่วนรวมของพระศาสนาก็ตาม อย่าให้สิ่งเหล่านั้นเป็นอุปสรรคหรือข้ออ้าง ที่จะทำให้เราเกียจคร้านในการทำใจหยุดใจนิ่ง

กิจวัตรกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลวงพ่อบริจาคหมายให้หมู่คณะทำนั้น ล้วนเป็นบุญเป็นกุศลที่จะคอยเกื้อกูลสนับสนุน ให้เราได้เข้าถึงวิชาธรรมกายอย่างแท้จริงทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นอย่าหลีกเลี่ยงที่จะทำกิจวัตร กิจกรรมเหล่านั้นนะลูกนะ ให้เราทำกิจวัตรกิจกรรมต่าง ๆ ควบคู่กันไปกับการประพฤติปฏิบัติธรรม

อย่างเช่น เราเป็นนักเรียนต้องเรียนพระปริยัติธรรม และหลวงพ่อบริจาคหมายให้สอบให้ได้ยกชั้น เราก็อุ่มห่อชีวิตจิตใจ เพื่อการศึกษาพระปริยัติธรรมให้เต็มที่ ศึกษาพระบาลีให้เต็มที่ สอบยกชั้นให้ได้ควบคู่กับการปฏิบัติธรรม ให้ทำไปพร้อม ๆ กันอย่างนี้

ยกชั้นพระบาลี

พูดถึงการศึกษาพระบาลีนั้น เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง นอกจากเราจะได้รับความรู้ทางด้านอักษรศาสตร์แล้ว ยังได้ทราบถึงแนวทางที่จะดำเนินชีวิตตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งจะทำให้เราพ้นโลกได้ มีสิ่งที่ดีงามที่ซ่อนอยู่ในภาษาบาลี ที่เก็บรักษาคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้อีกมากมายก่ายกองทีเดียว

หลวงพ่อยังนึกเสียดายว่า หลวงพ่อบริจาคหมายให้หมู่คณะได้ศึกษาภาษาบาลี พอวชได้วันหนึ่ง รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ต้องสร้างวัดเรื่อยมา และต้องสอนธรรมปฏิบัติอย่างเดียว ไม่มีเวลาศึกษาพระบาลี เพราะฉะนั้นลูกรูปไหน

เป็นผู้มีบุญที่ได้มีโอกาสศึกษาพระบาลี ก็ขอให้ศึกษาแทนหลวงพ่อกับด้วย
ศึกษาให้เต็มที่ และสอบยกชั้นให้ได้

การสอบยกชั้นนี้เป็นเรื่องปกติของการศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ทางโลก
หรือทางธรรมก็ตาม ทางโลกเมื่อเรียนไปแล้วก็ต้องสอบให้ได้ สอบไม่ได้
ก็ต้องซ้ำชั้น ต้องเสียเงินเสียทอง เสียเวลา เสียอารมณ์ เสียกำลังใจ เสีย
อะไรอีกเยอะแยะ เพราะฉะนั้นทางโลกเขาก็ต้องสอบให้ได้

ทางธรรมก็เหมือนกัน เราเรียนบาลีกันปีหนึ่งมี ๒ วิชาบ้าง ๓ วิชา
บ้าง อย่างมากที่สุด ๔ วิชา มีไม่กี่วิชาแค่นี้เอง และเป็นวิชาที่น่าเรียน
น่าศึกษา เพราะเกี่ยวข้องกับวิชาของเราเสียด้วย ก็ควรจะทุ่มเทจิตใจ
ศึกษาให้เต็มที่ สอบให้ได้

ถ้าลูก ๆ ที่เป็นนักเรียนมีความคิดอย่างนี้ หลวงพ่อก็คงจะสอบ
ยกชั้นได้สำเร็จอย่างแน่นอน ให้เกิดเป็นความอัศจรรย์ของการศึกษาพระ
บาลี ซึ่งการสอบได้ยกชั้นจำนวนเป็นหลักร้อยอย่างนี้ยังไม่มีเคยมีมาก่อน
ตั้งแต่สร้างชาติสร้างแผ่นดินมา ตั้งแต่มีพระพุทธศาสนาปักหลักในชาติ
ของเรา เราก็จะได้สร้างความอัศจรรย์นี้ให้บังเกิดขึ้น และทำให้เกิดขึ้น
ทุก ๆ ปี จนกลายเป็นเรื่องปกติทีเดียว

ถ้าเราทำได้ การสอบได้ยกชั้นนี้ก็จะมีส่วนต่อการคณะสงฆ์ทั่วทั้ง
สังฆมณฑล เขาจะหันมาตื่นตัวศึกษาพระบาลีกันอย่างเต็มที่ แทนที่จะ
ไปศึกษาเอาวุฒิปริญญาเทียบกับทางโลก ก็จะหันมาศึกษาพระบาลีกัน
อย่างจริงจัง

เมื่อพระเถระสนใจศึกษาพระบาลี ก็จะมีความรู้แบ่งปันให้กับญาติโยม
ที่สนับสนุนเรา พระพุทธศาสนาจะได้เจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไป

บริหารเวลาให้เป็น

ส่วนในเรื่องกิจวัตรกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้จัดเอาไว้ก็ไม่ใช่เป็นอุปสรรคสำหรับการศึกษา การปฏิบัติธรรมก็ดี หรือการทำงานส่วนรวม การปิดกวาดเสนาสนะก็ดี สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ควรทำ ทำแล้วได้เหงื่อ ได้งาน ได้บุญ ได้ความสำราญใจ ทั้งบุญ ทั้งเหงื่อ ทั้งงาน ทั้งความสำราญใจไปพร้อม ๆ กัน

การออกกำลังกาย คือ การทำให้ร่างกายของเราสดชื่นกระปรี้กระเปร่า การไม่ออกกำลังกาย คือ การทำร้ายตัวเอง ทำให้เลือดลมในตัวของเราเดินไม่สะดวก ร่างกายก็จะเจ็บไข้ได้ป่วย เพราะฉะนั้นกิจวัตรกิจกรรมที่จัดเอาไว้ให้มันเป็นไปเพื่อสุขภาพกาย สุขภาพใจ และบุญกุศล ตลอดจนกระทั่งการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขของหมู่คณะ และเป็นประโยชน์ต่อการเข้าถึงวิชาธรรมกายทั้งสิ้น

ส่วนผู้ที่ทำหน้าที่บริหารงานก็ดี หรือทำงานด้านโยธาก็ดี พึงรับทราบเอาไว้ว่า หน้าที่นั้นเป็นส่วนหนึ่งแห่งการสร้างบารมี แต่อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาขัดขวางหนทางแห่งการเข้าถึงวิชาธรรมกาย

แม้จะมีการกิจมากมายเกี่ยวกับเรื่องการบริหารก็ดี เกี่ยวกับเรื่องการบริหารก็ดี หรืองานโยธาก็ดี ถ้าเราบริหารเวลาของเราเป็น หลวงพ่อเชื่อว่า เราจะมีเวลาสำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงวิชาธรรมกายอย่างแน่นอน เพราะญาติโยมทั้งหลายที่เขามีการกิจอยู่ในทางโลก เขายังจัดสรรเวลาสำหรับนั่งธรรมะ จนกระทั่งเข้าถึงวิชาธรรมกายได้

หลวงพ่อย้ำว่า เข้าถึงวิชาธรรมกาย ไม่ใช่เฉพาะเข้าถึงธรรมกายอย่างเดียวเท่านั้น

นี่เป็นตัวอย่างที่ดีที่เราควรจะศึกษาและนำมาปฏิบัติ บางอย่างเรา
หากำลังใจในการทำมาจากญาติโยม บางอย่างเราก็จะต้องสร้างด้วย
ตัวของเราเอง จริง ๆ แล้วกำลังใจที่จะสร้างความดีนั้นมียอยู่แล้ว ภายใน
กลางตัวของเรา เหลืออย่างเดียว คือ ให้นำออกมาใช้เท่านั้น

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อหวังว่า ภายในพรรษานี้ ลูกทุก ๆ รูป จะ
ตั้งใจประพฤติธรรมกันอย่างเต็มที่ ให้สมกับที่ได้ตั้งใจบวชเข้ามาในบรร
พระพุทธศาสนา และได้อยู่จำพรรษาร่วมกันที่วัดพระธรรมกายแห่งนี้
เพื่อให้เป็นแบบแผนแบบอย่างที่ดีต่อวงการคณะสงฆ์ต่อไปในอนาคต

หลวงพ่อบ้านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยพร ขออานุภาพแห่งบุญ บารมี รัศมี
กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญบารมี ของพระรัตนธาตุ พระพุทธเจ้า
จักรพรรดิ หลวงปู่ดปากน้ำ ภาสีเจริญ และคุณยายอาจารย์มหารัตน
อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ตลอดจนทั้งธรรมปฏิบัติ และความตั้งใจดีที่จะ
สร้างบารมีของลูก ๆ ทุกรูป

ให้บุญทั้งหมดมารวมกันอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวง
บุญใหญ่ที่มีความสว่างไสวยิ่งกว่าพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ให้ดวงบุญ
นี้ขจัดสิ่งที่เป็นมลทินแห่งใจ ขจัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อความเป็นนักบวช
ขจัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงวิชาธรรมกายให้หมดสิ้นไป

ในพรรษานี้ขอให้มีความสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่า
ไข้ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขในธรรมะของพระลัทธิมาลัมพุทธเจ้า มีความ
สว่างไสวยิ่งกว่าพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ ให้ได้เข้าถึงวิชาธรรมกายทุกรูป
จงทุกประการเทอญ◎

ภาพ : อบรมพระธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

สมณสังคายนา

วันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

โสภาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

วันนี้เราได้พร้อมใจกันอธิษฐานอยู่จำพรรษาที่วัดพระธรรมกาย และได้รับทราบขอบเขตของการอยู่จำพรรษากันเรียบร้อยแล้ว วัตถุประสงค์ของการอยู่จำพรรษา เนื่องจากในฤดูฝนครั้งพุทธกาลไม่เหมาะที่จะเดินธุดงค์ เพราะว่าดินฟ้าอากาศแปรปรวน และเป็นฤดูที่ชาวนาชาวไร่เขาประกอบการทำงานกลีกรวมกัน มีโอกาสพลัดพลั้งไปเหยียบย่ำข้าวกล้าในนาของเขา หรือพืชไร่ของเขา จนกระทั่งเกิดความเดือดร้อน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงมีบรมพุทธานุญาตให้ภิกษุอยู่จำพรรษา ร่วมกันตามกฎเกณฑ์ของพระวินัย ธรรมเนียมนี้ได้รักษาสืบทอดกันมากกว่า ๒,๕๐๐ ปี แล้วก็จะรักษาสืบต่อไปตราบกาลปาวสาน

วัตถุประสงค์ของการอยู่จำพรรษา ก็เพื่อให้พระเณรทั้งหลายได้มีโอกาสศึกษาพระธรรมวินัย และปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ เพื่อให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

สำหรับผู้ที่บรรลุแล้วก็ทำหน้าที่ให้ธรรมทาน แจกจ่ายความสุขไปยังผู้มีบุญ ผู้ใคร่ต่อการแสวงหาธรรม แสวงหาหนทางพ้นทุกข์ วัดพระธรรมกายก็เช่นเดียวกัน เราจะยึดแบบแผนอันดีงามที่ปฏิบัติกันมาอย่างดีแล้ว เป็นเวลายาวนานนับพันปี

ในพรรษานี้ หลวงพ่อก็อยากให้ลูกทุก ๆ รูป ได้ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ และเทศนา นอกจากเป็นการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีนี้ไว้แล้ว ยังเป็นการแสวงหาประโยชน์อันสูงสุดให้แก่ตัวของเราเองด้วย

การที่เราตัดสินใจทิ้งทุกสิ่งจากทางโลก จากครอบครัวและหมู่ญาติ จากความสนุกสนานเพลิดเพลินทางโลก เข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา นี่ วัตถุประสงค์หลักก็คือ ต้องการแสวงหามรรคผลนิพพาน เมื่อตั้งใจอย่างนี้แล้ว ก็ควรจะรักษาความตั้งใจที่ดีนี้ให้ได้ตลอดไป และทำให้ได้ บรรลุวัตถุประสงค์จริง ๆ ภายในพรรษานี้หลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูป ตั้งใจเป็นพระที่ดี สามเณรที่ดี

คิดพูดทำอย่างสมณะ

พระและสามเณรที่ดีนั้นจะต้องมี “สมณสัญญา” คือ คิดแบบสมณะ พูดแบบสมณะ และทำแบบสมณะ

เมื่อใดเราลืมตาตื่นขึ้นมาเห็นผ้ากาสาพัسترห่มคลุมกายของเรา อยู่ ก็ให้มีจิตสำนึกในการเป็นนักบวชขึ้นมาทันที แล้วก็คิดแบบพระ พูดแบบพระ และทำแบบพระ ทำอย่างนี้ไปจนกระทั่งเข้าจำวัด

วิธีคิดแบบสมณะ พูดแบบสมณะ หรือทำแบบสมณะนั้น มีแบบอย่าง อยู่แล้วในพระธรรมวินัย อันเป็นตัวแทนของพระบรมศาสดา ซึ่งเราต้อง ขวนขวายศึกษา ทั้งศึกษาจากตำรับตำรา และถามผู้รู้ คือ ครูบาอาจารย์ เพื่อให้ท่านช่วยขจัดสิ่งที่สงสัยอยู่ให้หมดสิ้นไป เราจะได้ปฏิบัติได้อย่าง ถูกต้องและเป็นสมณะที่สมบูรณ์ เป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุของพระศาสนา ควรแก่การเคารพกราบไหว้บูชาของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

หากทำได้อย่างนี้ ตัวเราเองก็จะเกิดความปีติปราโมทย์ว่า เรามี ความดีเต็มเปี่ยมอยู่ในกายวาจาและใจ แม้แต่ตัวเรายังเคารพและชื่นชม ตัวเราเองได้ว่า ตัวเรานี้เป็นสมณะที่สมบูรณ์ทั้งข้างนอกและข้างใน และ จะเต็มด้าในธรรมปิตินี้ได้ตลอดทั้งวันทั้งคืน

สมณสัญญาพาเข้าถึงธรรม

ธรรมปีติจะทำให้เราเข้าถึงปัสสัทธิ คือ ความสงบกายและใจ กายก็ไม่กระสับกระส่าย ใจก็ไม่ฟุ้งซ่าน มีใจตั้งมั่น บริสุทธิ์ ผ่องใส เต็มเปี่ยมไปด้วยกุศลธรรม

ใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยกุศลธรรมนี้ จะส่งผลให้เราเข้าถึงเอกัคคตา คือ ใจหยุดนิ่งเข้าถึงความเป็นหนึ่งภายใน เป็นตัวของตัวเอง เป็นอิสระ พ้นจากนิวรณ์ทั้ง ๕ และพ้นจากอกุศลธรรม ใจจะสะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ยิ่งขึ้นไปตามลำดับ ตามกำลังของความเพียรและความตั้งใจจริงของเรา

จนกระทั่งเข้าถึงดวงธรรมภายใน ที่มาพร้อมกับความสว่างไสว ความสุขอันละเอียดอ่อน ความสมหวังในชีวิต และความรู้อย่างแจ่มแจ้ง มาพร้อมกับสติปัญญา และทุกสิ่งที่ดีงาม นับเป็นความสมหวังอันดับแรกของการที่ได้เข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา

ด้วยความบริสุทธิ์ที่ได้ประทับประคองมาทั้งวัน ตั้งแต่ตื่นจนกระทั่งเข้าจำวัด เราจะมีความรู้สึกสัครัทธาเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตลอดวัน ตลอดคืน ตลอดเวลา ใจจะดื่มด่ำเข้าไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าไปถึงกายในกาย และเข้าถึงพระธรรมภายในที่สุด

เมื่อเราได้เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ความสงสัยในสัจจะก็หมดสิ้นไป เพราะเราได้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ด้วยตัวของเราเอง

เราจะรู้ว่า พระธรรมกายนั้นเป็นสิ่งที่มิจริงอยู่ในตัวของเรา เข้าถึงได้จริง ด้วยกำลังความเพียรและวิธีการที่ถูกต้อง รวมทั้งเป็นสิ่งที่ตั้งงาม เพราะดับทุกข์ได้ และให้ความสุขที่พูดไม่ออกบอกไม่ถูกทีเดียว จนกระทั่งเราสามารถศึกษาวิชาธรรมกายได้

เมื่อศึกษาวิชาธรรมกายได้แล้ว เราจะได้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าว เป็นทาสของพญามารที่บังคับบัญชาเราอยู่ บังคับสรรพสิ่ง สรรพสัตว์ทั้งหลายอยู่

นี่เพียงแค่มีสমনสัญญา เราก็จะได้อันสงส์ที่ยิ่งใหญ่ไพศาลอย่างนี้ หลวงพ่อจึงอยากให้ลูก ๆ อย่าได้ดูเบาในสมณสัญญากันนะจะ

สำหรับผู้ที่ยังใหม่ ยังศึกษาพระธรรมวินัยได้ไม่ทั่วถึง ก็จำง่าย ๆ ว่า วิธีที่จะทำให้มีสมณสัญญา คือ ทนที่ที่ตื่นนอนขึ้นมา สิ่งแรกที่เรานึกถึงก่อนสิ่งอื่นทั้งหมด คือ พระรัตนตรัยที่ศูนย์กลางกายของเรา

ให้เรานึกถึงพระพุทธรูปแก้วใส ๆ แทนพุทธรัตนะ ดวงแก้วใส ๆ แทนธรรมรัตนะ หรือนึกถึงหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ครูบาอาจารย์ของเรา แทนสังฆรัตนะ ให้นึกถึงอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้พระรัตนตรัยนี้วนเวียนอยู่ในจิตใจของเราตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งจำวัด

หยุดนิ่งและเคลื่อนไหวที่เป็นไปพร้อมกัน

ตลอดทั้งวัน ไม่ว่าเราจะทำกิจวัตรหรือกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม ให้รักษากายให้หยุดให้หนึ่งอยู่ในกลางตัว กลางพระธรรมกาย กลางดวงธรรม หรือกลางพระรัตนตรัยที่เรากำหนดได้ในระดับที่ยังเป็นบริกรรมนิมิต ข้างในหยุดนิ่ง ข้างนอกเคลื่อนไหว ให้สองสิ่งนี้ไปด้วยกันเหมือนเงาตามตัว

จากประสบการณ์ภายในของผู้ที่เข้าถึง เราได้ค้นพบว่า สิ่งที่เป็น
ด้วยกันได้และต้องไปด้วยกัน คือ การหยุดนิ่งและการเคลื่อนไหวอยู่
ณ จุดเดียวกัน

เมื่อหยุดถูกส่วน ใจจะเคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน ความชัด ใส สว่าง
บริสุทธิ์ ความสุขทั้งหลาย และการเห็นแจ้ง รู้แจ้งจะมาพร้อมกับการ
หยุดนิ่ง ยิ่งเราหยุดนิ่งมากขึ้น ใจก็จะยิ่งกว้างใหญ่ ยิ่งใส สว่าง บริสุทธิ์
ผ่องใสมากขึ้น

บุคคลใดก็ตามมีสองสิ่งนี้ คือ การหยุดนิ่งและการเคลื่อนไหวไป
พร้อม ๆ กันอย่างนี้ บุคคลนั้นเป็นยอดคน

ธงชัยของโลก

พรราชานี้ หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปเป็นยอดมนุษย์ เป็นยอดพระ
ยอดสามเณร ยอดอุบาสก ยอดอุบาสิกา เป็นธงชัย เป็นขวัญกำลังใจแก่
ชาวโลกทั้งหลาย ในสถานการณ์ที่เขากำลังตื่นตระหนกด้วยวิกฤตการณ์
ต่าง ๆ อันเป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลก

เมื่อเขาเห็นลูกทุกรูปมีใจที่มั่นคง มีกระแสน้ำแห่งความสุขแผ่ซ่าน
ออกจากกาย จากดวงตา ปรากฏเป็นรอยยิ้มบนใบหน้าที่สดชื่น แจ่มใส
ก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ขึ้นในจิตใจของเขา โดยที่เขาก็ไม่รู้ว่าเป็น
เพราะอะไร

ผู้ที่มีคำถามสงสัย แต่เมื่อได้เห็นลูกทุกรูปแล้ว คำถามนั้นก็ล้นไป
โดยไม่ต้องถาม ผู้ที่มีปัญหาเมื่อพบลูกแล้ว ก็หมดปัญหา ผู้ที่มีความ
ทุกข์เมื่อพบลูกทุกรูปแล้ว จิตก็ดับทุกข์ได้ ผู้ที่มีความสุข เมื่อเห็นลูก

แล้ว ยิ่งเพิ่มความเบิกบาน นั่นคือการเปลี่ยนแปลงชีวิตครั้งยิ่งใหญ่ ที่จะ
ทำให้เขาเข้าถึงความสุขและความสำเร็จในชีวิตทุกระดับ ตั้งแต่นักเรียน
นักศึกษา ผู้ครองเรือน กระทั่งผู้ที่อยู่ในวัยชรา

แม้เพื่อนภิกษุสามเณรด้วยกัน เมื่อเห็นลูกทุกรูปก็จะเกิดการ
เปลี่ยนแปลงขึ้นมาในจิตใจของเขา อยากปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเอง
ให้เป็นนักบวชที่สมบูรณ์ขึ้นมา นั่นคือลูกทุกรูปได้เป็นประดุจดวงประทีป
ได้สร้างมหากุศลอันยิ่งใหญ่ ได้เป็นเนื้อนาบุญ และได้เป็นอายุของ
พระศาสนาแล้ว โดยที่ลูกไม่รู้ตัว

เราทำตรงนี้แค่นี้ แต่มีผลที่ยิ่งใหญ่ไปออกตรงโน้น เหมือนดักน้ำ
รดโคนต้นไม้เพียงหนึ่งชั้น แต่มีผลไปถึงลำต้น กิ่ง ก้าน ใบ ดอก และมี
ผลแจกจ่ายเป็นทานแก่นกกาและมนุษย์ทั้งหลาย น้ำขุ่นเดียวยังมีผลถึง
มนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่ได้ลิ้มรสความหอมหวานสดชื่นของผลไม้

การมีสมณสัญญาเพียงวันต่อวัน ก็มีผลให้สังฆมณฑลเกิดการ
ตื่นตัว และมีการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ เหมือนเป็นการปฏิวัติทีเดียว
แต่เป็นการปฏิวัติที่เกิดขึ้นมาในใจ โดยไม่ต้องใช้ศาสตราวุธ ใช้เพียง
ธรรมาวุธ คือ ความดี ที่ลูกทำทุกวัน ด้วยจิตสำนึกที่มีสมณสัญญาเท่านั้น

ลูกก็ลองนึกมองต่อไปว่า อะไรจะเกิดขึ้น เมื่อสังฆมณฑลเกิดการ
เปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ พระได้รับการยกย่องว่า เป็นสรณะ เป็นที่พึ่งของ
ชาวโลกทั้งหลาย โดยเฉพาะพุทธศาสนิกชน

ชาวพุทธทุกคนมีความปรารถนาเป็นเวลายาวนานว่า อยากเห็น
พระแท้ อยากเห็นพระอริยเจ้า เป็นความปรารถนาที่มีอยู่ในใจส่วนลึก
ของชาวพุทธทุกคน แม้จะไม่ได้บอกกล่าวออกมาก็ตาม

เมื่อเขาเห็นการเปลี่ยนแปลงทั่วสังฆมณฑลอย่างนี้ ก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ต่อไป สूरระดับพุทธศาสนิกชนที่ได้พบเห็นสมณะ เขาจะเริ่มเข้าใจพุทธพจน์ที่ว่า **สมณานญจ ทสฺสนํ เอตมฺมจฺจกฺลฺมตฺตํ** การเห็นสมณะทั้งหลายเป็นมงคลอันสูงสุด นี่เป็นการเห็นอันวิเศษ หรือการเห็นอันยอดเยี่ยม ที่เรียกว่า ทสฺสนานุตตริยะ เห็นแล้วทำให้ปลื้มใจ เห็นแล้วทำให้ใจใส ใจสะอาด มีความสุข และอยากทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ภาพ : จุดอธิษฐานธรรม งานบุญวันอาทิตย์

จากนั้นบุคคลที่พบเห็นสมณะและมีใจเลื่อมใสในพระรัตนตรัย แล้ว ก็จะเป็นธรรมโฆชะ เป็นผู้ประกาศธรรม นำธรรมะไปสู่ครอบครัว สมาชิกในครอบครัวจะมีส่วนในการได้รับกระแสธารแห่งบุญ และจะเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ภายในครอบครัวของเขา

ครอบครัว คือ หน่วยสำคัญของสังคมและของโลก ถ้าทุกครอบครัว อยู่เย็นเป็นสุข ก็หมายถึงประเทศชาติอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อประเทศชาติ อยู่เย็นเป็นสุข ก็หมายถึงทั้งโลกจะอยู่เย็นเป็นสุขด้วย **น้ำเพียงขันเดียว มีผลต่อเหล่านกกาและมนุษย์ทั้งหลายฉันใด สมณสัญญาเพียงเล็กน้อยที่เราทำวันต่อวัน ตั้งแต่ตื่นจากจำวัดจนกระทั่งเข้าจำวัด ก็จะมีผลอันยิ่งใหญ่ต่อโลกฉันนั้น**

ดังนั้น ลูก ๆ อย่าได้ดูเบา ให้นำสิ่งที่หลวงพ่อบอกนี้ ไปทำวันละ เล็กวันละน้อย ตั้งเป้าหมายเล็ก ๆ ไว้ในใจของเราแคว้นต่อวันว่า เราจะ เป็นนักบวชที่สมบูรณ์ให้ได้ อะไรที่เป็นข้าศึกต่อความเป็นนักบวช เรา จะเว้นทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ จะทำใจให้ใส สะอาด บริสุทธิ์ สว่างไสว ยิ่งกว่าพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ และยิ่งกว่าดวงแก้วมณีโชติรส

กตเวทีย่างนักบวช

ผู้ที่บวชเป็นภิกษุสามเณรแล้ว ได้ชื่อว่าเป็นลูกพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีธรรมเป็นทายาท เป็นทายาททางธรรม มีธรรมหล่อเลี้ยงรักษาอยู่ เราได้ตัดขาดจากหมู่ญาติแล้วในระดับของเครื่องกังวล คือ ความผูกพัน แต่ไม่ได้ตัดขาดความกตัญญูกตเวทีย

สิ่งที่โยมพ่อโยมแม่ตั้งความปรารถนาอย่างแท้จริง คือ บุญกุศล ที่จะเกิดขึ้นจากลูกพระลูกเณรที่มาบวชในบวรพระพุทธศาสนาเท่านั้น เพราะบุญกุศลนี้จะส่งผลให้ท่านมีความสุขไปทุกภพทุกชาติ กระทั่ง ถึงที่สุดแห่งธรรม

เพราะฉะนั้น สิ่งที่ถูกพระลูกเณรจะมอบให้ท่านได้ก็คือ พระธรรม คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และบุญกุศลที่ถูกพระลูกเณรตั้งใจ ปฏิบัติตนอยู่ในเพศสมณะ ไม่ใช่สิ่งอื่นใดเลย นี่คือข้อปฏิบัติที่ถูกต้อง ระหว่างลูกพระลูกเณรกับบุพการี

อย่าลืมว่า เราเป็นคัลลังธรรมะ เป็นธรรมทายาท เป็นเนือนาบุญ ดังนั้นสิ่งที่เราจะมอบให้ท่านได้ ก็ต้องเป็นสิ่งที่เรามี เราไม่ใช่เศรษฐี มหาเศรษฐีที่มีทรัพย์อย่างชาวโลก เพราะเราไม่ได้ครองเรือน ไม่ได้ ทำมาหากิน

สมณสัญญาจะช่วยให้เราเกิดความรู้สึกอย่างนี้ เราเป็นคัลลังแห่ง ความบริสุทธิ์ เป็นคัลลังแห่งบุญ และทุกสิ่งที่ดีงาม พึงให้สิ่งที่ดีงามนี้ แก่ทุก ๆ คน ตั้งแต่โยมพ่อโยมแม่จนถึงเพื่อนร่วมทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย ทั้งหลาย

จงให้ในสิ่งที่ใครก็ให้ไม่ได้ ซึ่งเมื่อให้แล้วท่านจะมีความสุขไป ทุกภพทุกชาติ กระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม หากทำได้อย่างนี้ชีวิตสมณะ จะสมบูรณ์ ลูกจะมีความสุข สดชื่น เบิกบาน

เดี๋ยวก็วัน เดียวก็คืน เดียวก็หมดเวลาของชีวิตแล้ว ชีวิตหลังจาก การตายนั้นยืนยาวนัก เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้านปี เป็นกัป หรือเป็น มหากัปทีเดียว

ลูกพระลูกเณรพึงพิจารณาให้ดีว่า เราจะให้ประโยชน์อันยิ่งใหญ่ และยาวนานแก่ท่าน หรือจะให้เพียงสิ่งที่จะกลบทุกข์อันเกิดจากความไม่รู้ของท่านชั่วคราว แต่ดับทุกข์ไม่ได้ และไม่มีผลดีอันใดเกิดขึ้นต่อ พระศาสนา ต่อโลก ต่อลูกพระลูกเณร หรือต่อญาติโยมทั้งหลายเหล่านั้น

ไม่ช้าเราก็จะต้องละจากโลกนี้ไป เราจะจากโลกนี้ไปแบบไหน แบบ ผู้แพ้หรือผู้ชนะ ไปแบบผู้ที่ใจช้า หรือไปแบบผู้ที่ใจฉ่ำ ในเวลาที่เราใกล้ จะตายนั้น เรามีสิทธิ์เลือกเส้นทางของเรา

ณ จุดเชื่อมต่อของภพ คือ มนุษยโลก และเทวโลกนั้น หากใจเรา สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ก็มีสุคติเป็นที่ไป แต่ถ้าใจเราขุ่นมัว เศร้าหมอง ไม่ผ่องใส ก็มีทุคติเป็นที่ไป

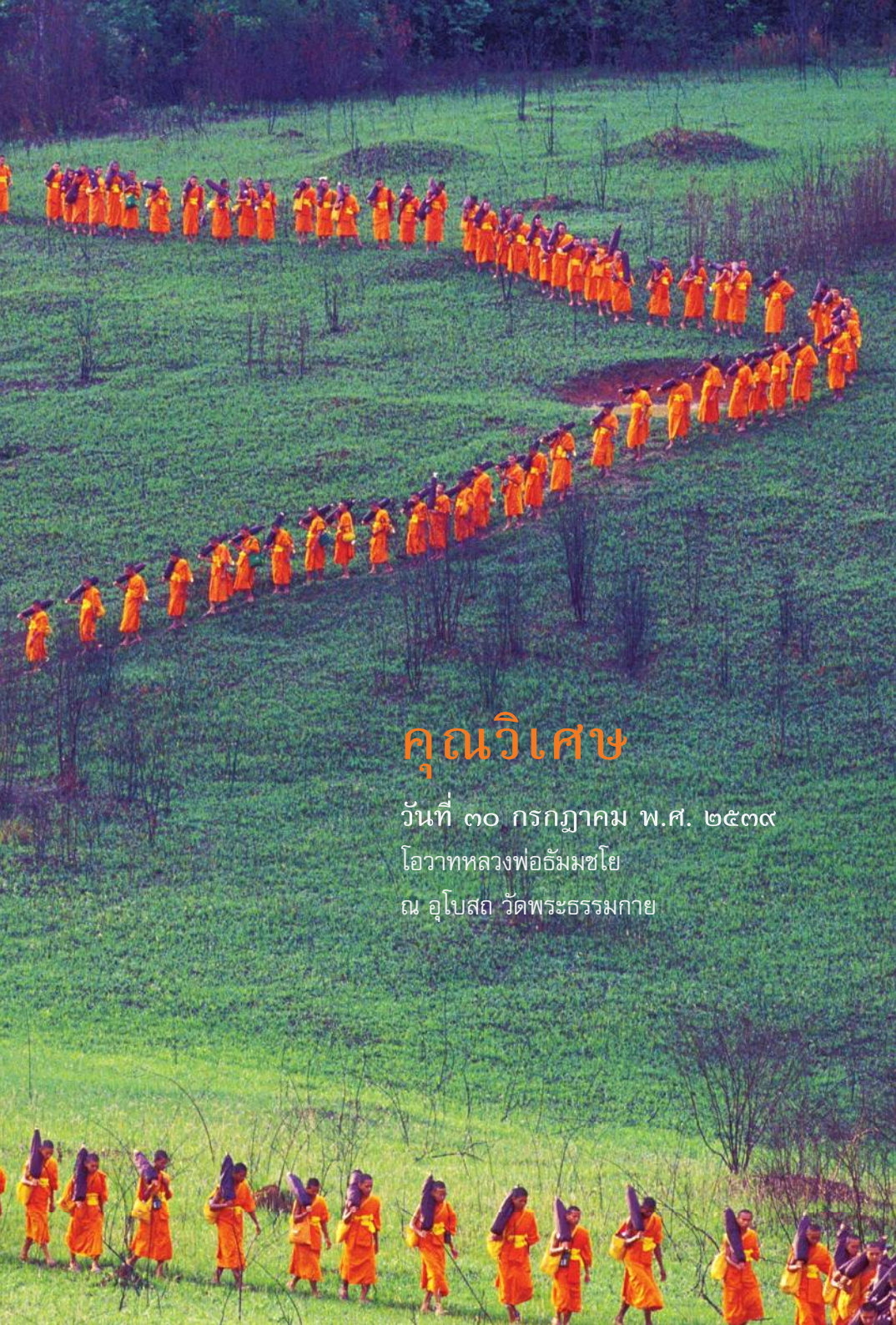
เพราะฉะนั้น หากเรามีสมณสัญญาอย่างนี้ เราจะหลับตาลาโลก อย่างผู้ชนะ ไปอย่างมีความสุข สดชื่น เบิกบาน หลวงพ่อหวังว่า พรชานี้ จะเป็นพรชาแห่งความสมปรารถนาของลูกทุก ๆ รูป

หลวงพ่อบำนาจพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออาราธนาบุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาด ของพระตถาคตุตตมธรรมที่อยู่ลึก ๆ ลับ ๆ ที่มารปน เป็นไปไม่ถึง บารมีหมดทั่วธาตุทั่วธรรมทุกอายตณนิพพานลงซ้อนที่ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของลูกทุกรูป กลั่นธาตุธรรมเห็นจำคิรู้ให้ สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้ผ่องใส เหมาะสมที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว เหมาะสมที่จะเข้าถึงพระธรรมกาย เหมาะสมที่จะศึกษาวิชชาธรรมกาย รู้แจ้ง เห็นแจ้ง เหน่งตลอด อย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็น จริตทุกประการเทอญ ๐

ภาพ : พระธรรมทายาทเดินธุดงค์ เขาใหญ่ จ.นครราชสีมา

คุณวิเศษ

วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

โอวาทหลวงพ่อดำมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

วันนี้เป็นวันแรกของการอธิษฐานจำพรรษา ซึ่งพระบรมศาสดามีพุทธานุญาตให้ภิกษุทั้งหลายอยู่จำพรรษาร่วมกัน เพื่อประพาสปฏิบัติธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ซึ่งจะใช้เวลาจากวันนี้จนถึงวันสิ้นสุดการอยู่จำพรรษาเป็นระยะเวลา ๓ เดือน

เมื่อมีการอยู่ร่วมกัน ก็จะมีการแนะนำ แลกเปลี่ยน ถ่ายทอดประสบการณ์ ความรู้ภายในซึ่งกันและกัน ทำให้คลายความสงสัยในสิ่งที่เราเคยข้องใจลงได้ และยังทำให้เกิดพลังหมู่ เป็นกำลังใจในการปฏิบัติธรรมซึ่งกันและกัน เมื่อมีสิ่งที่เกื้อหนุนการประพาสปฏิบัติธรรมแบบนี้ ขอให้ใช้เวลาในพรรษานี้ ให้เป็นประโยชน์ต่อการประพาสปฏิบัติธรรม ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาบวชให้ได้

ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น จะเข้าถึงได้ด้วยการปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ และถูกวิธี เป็นสิ่งที่รู้ได้เฉพาะตน ดังพุทธพจน์ที่ตรัสไว้ว่า

ปัจจุตตํ เวติตัพโพ วิญญูหิ

อันวิญญูชนรู้ได้เฉพาะตน

การเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนานั้น เรารู้ตัวเองดีว่า ได้บรรลุคุณวิเศษแล้วหรือยัง ตั้งแต่เบื้องต้น คือ เข้าถึงความสุขภายใน เข้าถึงความบริสุทธิ์ จนเข้าถึงความรู้แจ้งภายใน คุณวิเศษเหล่านี้บังเกิดขึ้นในตัวของเราแล้วหรือยัง ถ้าหากยังไม่เกิด ในพรรษานี้ก็จงตั้งใจประพาสปฏิบัติธรรม ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชให้ได้

ใครที่ปฏิบัติธรรมยังเข้าไม่ถึงความสุขภายใน ก็จะต้องพยายามปฏิบัติอย่างจริงจัง เอาให้เข้าถึงให้ได้ ใครยังไม่พบแสงสว่างภายใน ยังไม่พบดวงธรรม ยังไม่พบกายภายใน ยังไม่พบพระธรรมกาย ยังไม่เข้าถึงวิชาธรรมกาย เพื่อจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงของชีวิต นี่คือน้ำที่ที่เราต้องทำให้ได้ภายในพรรษานี้

สำหรับลูกที่เพิ่งเข้ามาบวชในพรรษานี้ ยังไม่มีภารกิจที่ต้องรับผิดชอบโดยตรง มีแต่กิจวัตร คือ การสวดมนต์ ไหว้พระ ทำภาวนา ช่วยเหลือกิจการงานสงฆ์ส่วนรวมในบางสิ่งบางอย่างเท่านั้น ก็เป็นโอกาสที่เหมาะสมยิ่ง ที่จะใช้เวลา ๓ เดือนในพรรษานี้ ให้เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติธรรม เพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริงในคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างน้อย ๆ ต้องให้เข้าถึงความสุขภายใน ให้รู้ว่า ความสุขที่แท้จริงที่ทุกคนปรารถนามีลักษณะอย่างไร แตกต่างจากความเข้าใจดั้งเดิมของเราหรือไม่

ความสุขที่แตกต่าง

“ความสุข” เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนแสวงหา แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจ และสามารถเข้าถึงความสุขแท้จริง ที่ตนเองแสวงหามาตลอดชีวิต

ก่อนบวช เราเข้าใจความหมายของคำว่า **“ความสุข”** อย่างหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกันไปตามรสนิยมของแต่ละคน บางคนบอกว่า การเข้าคลับ เข้าบาร์ตี๋มสุราเมรัย นั่นคือความสุข บ้างก็ว่า การเดินทางท่องเที่ยว ชมธรรมชาติตามป่าเขาลำเนาไพร หรือการเดินทางท่องเที่ยวไปรอบโลก คือ ความสุข การมีเงินทอง มีทรัพย์สินสมบัติมากมาย คือ ความสุข สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เราเข้าใจว่า เป็นความสุข

พรรณานี้เราต้องรู้ให้ได้ว่า ความสุขในความหมายที่เราเข้าใจก่อน
บวช กับความสุขภายในที่ได้รับจากการปฏิบัติธรรมนั้นแตกต่างกันอย่างไร

ดังนั้น เมื่อเราตัดสินใจเข้ามาบวชแล้ว จงใช้เวลาตลอด ๓ เดือน
ตั้งใจปฏิบัติสมาธิ กระทั่งเข้าถึงความสุขภายในให้ได้

ความสว่างที่แตกต่าง

ถ้าให้ดียิ่งไปกว่านั้น ต้องปฏิบัติให้เข้าถึงความสว่างภายใน อันเป็น
เบื้องต้นในการเข้าถึงธรรม เมื่อความสว่างเกิดขึ้นก็จะขจัดความมืดให้
หมดไป สามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ไปตามความเป็นจริง เราจะเข้าใจว่า
ความสว่างภายในนั้น แตกต่างจากความสว่างภายนอกอย่างไร แตกต่าง
จากความสว่างของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว หรือแสงสว่างที่
มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาอย่างไร เข้าถึงแล้วมีรสชาติอย่างไร นี่เป็นความรู้
ที่จำเป็นต้องรู้ให้ได้

ดวงที่ควรดู

ถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก ก็ต้องปฏิบัติให้เข้าถึงดวงธรรมภายใน
อันเป็นจุดเริ่มต้นของอริยมรรค คือ ทางเดินของพระอริยเจ้าที่จะไปสู่
อายตนะนิพพาน ต้องให้เข้าถึง ให้เห็น ให้รู้จักว่า ดวงธรรมเบื้องต้นที่
เรียกว่า **“ดวงปฐมมรรค”** นั้นมีลักษณะอย่างไร

เมื่อบวชเข้ามาแล้ว ตั้งใจปฏิบัติสมาธิกระทั่งเข้าถึงดวงปฐมมรรคได้
การบวชในคราวนี้จะมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ไพศาล แม้จะสร้างโบสถ์ สร้าง
วิหาร สร้างศาลาการเปรียญ สร้างถาวรวัตถุมากมาย บุญยังไม่เท่ากับ

การเข้าถึงปฐมมรรค เพราะบุญจากการสร้างสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ส่งผล
เพียงแค่นี้ให้เราไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ ซึ่งยังเป็นกามาวจรเท่านั้น แต่
บุญจากการเข้าถึงดวงธรรมมีอานิสงส์ใหญ่ จะนำให้เราเข้าถึงความเป็น
พระอริยเจ้า

เมื่อเข้าถึงแล้ว ถ้ารักษาจุดตรงนี้เรื่อยไป กระทั่งเข้าถึงดวงสว่าง
ชัดใสแจ่มตลอดชีวิต ถึงเวลาหลับตาลาโลกก็ไปเป็นสหายของเทวดา
สามารถปิดประตูบาปภูมิทั้ง ๔ คือ นรก เปรต อสุรกาย และสัตว์
ดิรัจฉาน ไม่ต้องไปกันเลย

การเข้าถึงดวงปฐมมรรคแสดงว่ามาถูกทางแล้ว เมื่อเห็นจุดเริ่มต้น
แล้ว ในไม่ช้าก็จะถึงที่หมายโดยปลอดภัย เป็นการบรรลุวัตถุประสงค์
ของการบวชในเบื้องต้น

กายภายใน

ถ้ายิ่งไปกว่านั้น ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงกายภายใน รู้จักชีวิตในระดับ
ที่ละเอียดประณีตยิ่งขึ้นไปตามลำดับ ตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์
กายรูปพรหม กายอรูปพรหม ซึ่งเป็นกายที่อยู่ในภพ ๓ ซ้อนอยู่ภายใน
ของกายมนุษย์หยาบ เป็นสิ่งที่เราควรปฏิบัติให้เข้าถึง

เมื่อเข้าถึงแล้ว เราจะเห็นความแตกต่างของชีวิตในแต่ละระดับได้
อย่างชัดเจน เกิดความรู้แจ้งเห็นแจ้งและเข้าใจในชีวิต จากเดิมเข้าใจว่า
ชีวิตมีเพียงระดับเดียว คือ กายมนุษย์หยาบ แต่ความจริงแล้วยังมีชีวิต
อีกหลายชีวิตที่ซ้อนกันอยู่ภายใน เราจะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องภพภูมิต่าง ๆ
ที่รองรับกายที่เป็นอยู่นั้นอย่างแจ่มแจ้ง

ความรู้แจ้งเห็นแจ้งนั้นจะมาพร้อม ๆ กับความบริสุทธิ์ ความสุข ความปิติปราโมทย์ใจ อย่างที่เราไม่เคยเป็นมาก่อน

วัตถุประสงค์การบวช

ถ้าให้ยิ่งไปกว่านั้น ต้องปฏิบัติธรรมกระทั่งเข้าถึงธรรมกายภายใน เข้าถึงพุทธฐานะ ธรรมฐานะ สังฆฐานะ ปฏิบัติเข้าถึงรัตนะทั้งสามได้ ถือว่าบรรลุวัตถุประสงค์ของการเป็นนักบวช

เราจะรู้จักว่า ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงมีลักษณะอย่างไร มีรูปพรรณ สันฐานและคุณสมบัติอย่างไร จะเข้าใจคำว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้วว่า มีความหมายที่แท้จริงลึกซึ้งกว้างขวางเพียงไร **ธรรมกายนี้แหละ คือ แก่นของพระพุทธศาสนาในเบื้องต้น**

เมื่อเข้าถึงรัตนะทั้งสาม เราจะเป็นพระที่สมบูรณ์ทั้งภายนอกและภายใน มีอานิสงส์ใหญ่แก่ตัวเรา ต่อโยมพ่อโยมแม่ ญาติพี่น้องและเพื่อนร่วมโลก ทุกคนจะพลอยได้อานิสงส์จากส่วนนี้ด้วย

เราจะได้ชื่อว่า เข้าถึงไตรสรณคมน์อย่างแท้จริง เป็นชาวพุทธที่สมบูรณ์ เป็นพระที่สมบูรณ์ เป็นนอานาบุญของโลก เป็นผู้ที่ควรแก่การเคารพ กราบไหว้ บูชา ควรแก่การต้อนรับในทุกสถานที่ เพราะฉะนั้นการเข้าถึงรัตนะทั้งสามนี้ จึงเป็นเป้าหมายที่สำคัญยิ่งสำหรับชีวิตของนักบวช

สมมติสงฆ์

ถ้าบวชเข้ามาแล้วยังเข้าไม่ถึงรัตนะทั้งสาม ก็ยังไม่ถือว่าได้บรรลุ วัตถุประสงค์ในเบื้องต้น ยังเป็นพระที่ไม่สมบูรณ์ เป็นเพียงสมมติสงฆ์ คือ

สมมติว่าเป็นพระสงฆ์ ที่มีพระวินัยกำหนดว่า จะต้องรักษาศีล ๒๒๗ ข้อ มีเครื่องนุ่งห่ม บริหาร และความเป็นอยู่ที่แตกต่างจากชาวโลก สมมติเอาไว้ว่า นี่คือพระสงฆ์ สมมติว่าเป็นเนื้อนาบุญ เป็นบุคคลที่ควรแก่การเคารพ กราบไหว้ บูชา เหมาะแก่การต้อนรับ ดูแลเอาใจใส่ เป็นเพียงแค่การสมมติเท่านั้น ยังไม่เป็นพระที่สมบูรณ์ ท่านถึงเรียกว่า **สมมติสงฆ์**

ส่วนเนื้อนาบุญอย่างแท้จริงและเป็นผู้ควรแก่การเคารพกราบไหว้ทั้งมนุษย์และเทวดา ควรแก่การต้อนรับ คือ ผู้ที่เข้าถึงรัตนภายในทั้งสามนั่นเอง

พรochaแห่งการฝึกใจ

พรชาณี ถ้าลูก ๆ เข้าถึงพระรัตนตรัยได้ การบวชครั้งนี้แม้เป็นเพียงช่วงสั้นแค่ ๓ เดือน ก็ถือว่าได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวช ได้อานิสงส์ใหญ่ยิ่งกว่าผู้บวชมาหลายสิบพรรษา แต่ยังเข้าไม่ถึงพระรัตนตรัยภายใน

เพราะฉะนั้น ผู้ที่เพิ่งเข้ามาในธรรมวินัยนี้ ควรให้ความเอาใจใส่ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะมีสิ่งที่ยำนวนความสะดวกให้กับผู้บวชใหม่อย่างเต็มที่ ไม่ต้องมีกิจกรรมที่เราจะต้องทำ มีแต่กิจวัตรเท่านั้น กิจกรรมส่วนใหญ่พระผู้บวชก่อนเป็นผู้รับภาระแทนไป และมีอุบาสกอุบาสิกาคอยรองรับแทนพวกเรา

หน้าที่ของผู้บวชใหม่มีแต่เพียงการศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนตนเองไปตามศีล สมาธิ และปัญญาเท่านั้น จึงเป็นโอกาสดีสำหรับพระใหม่ที่จะใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ในช่วงจังหวะที่ปลอดกังวล พ้นจากเครื่อง

พันธนาการของชีวิต ปราศจากสิ่งแวดล้อมที่กีดตันชีวิตเราให้เครียด ให้
สับสนวุ่นวายตลอดเวลา

ความรู้จากธรรมกาย

หากสามารถศึกษาเข้าไปเรื่อย ๆ ให้เห็นแผนผังของชีวิต คือ ๑๘ กาย
เข้าถึงกายภายใน ๑๘ ชั้น ที่ซ้อน ๆ กันไปตามลำดับได้ ยิ่งเป็นสิ่งอัน
ประเสริฐ

แผนผังของชีวิตที่เป็นชั้น ๆ เข้าไปทั้ง ๑๘ กาย เป็นสิ่งที่เราจะต้องเข้า
ถึงให้ได้ ถ้าเข้าถึงไม่ได้ ก็ยังไม่เห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนาอย่างเต็มที่

นอกจากนี้ เราจะได้ศึกษาวิชาในทางพระพุทธศาสนาด้วย เช่น
ปุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ และอาสวกขยญาณ วิชาทั้ง
สาม ก็จะอยู่ในกำมือของเรา ถ้าเราได้เข้าถึงแผนผังของชีวิต ได้เข้าถึง
ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายภายในตัวของเรา

เพราะวิชาทั้งหมดนี้อยู่ในคลองแห่งธรรมจักขุ อยู่ในญาณทัสสนะ
ของธรรมกาย วิชาที่ดี แสงสว่างก็ดี ญาณทัสสนะก็ดี จักขุก็ดี ปัญญา
ก็ดี จะบังเกิดขึ้นแก่เรา เพราะฉะนั้นยังมีสิ่งที่น่าศึกษาอีกมากมายรอเราอยู่

ธรรมะมีอยู่แล้วในตัว

ธรรมะทั้งหมดนี้มีอยู่แล้วในตัวของเรา ไม่ใช่เป็นเรื่องนอกตัว
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงนำเอาเรื่องในตัวที่พระองค์ได้เข้าถึงมาแนะนำ
สั่งสอน เปิดเผยให้เราได้รับทราบ ให้เราเข้าถึงความเป็นจริงของชีวิต
เข้าถึงในสิ่งที่มียอยู่แล้ว

ไม่ว่าจะมีพระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม แสงสว่าง ดวงธรรม ภายใน กายภายใน สิ่งเหล่านี้มีอยู่แล้วในตัวของเรา ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ใคร ๆ สร้างขึ้นมา ไม่ได้เป็นนิमितที่ปรุงแต่งขึ้นมา แต่เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วจริงใน กลางกายของมนุษย์ทุก ๆ คน ไม่ว่าเชื้อชาติไหน ภาษาไหน หรือนับถือ ศาสนาใด ต่างแต่ว่าใครจะมีความรู้ได้กว้างไกล หรือเข้าถึงได้แค่ไหน เท่านั้น ใครเข้าถึงแค่ไหน ก็รู้จักในสิ่งที่ตนเข้าถึง สิ่งที่ยังเข้าไม่ถึง เขาก็ยังไม่รู้จัก

เพราะฉะนั้น พระลัทธิมัลลิกะปุทราจารย์นำสิ่งที่มียู่แล้ว ที่ไม่เคยมี ใครเข้าถึงในยุคของพระองค์ มาเปิดเผยให้ทุกคนได้รู้จัก ได้เข้าถึง ได้ หลุดพ้น และเกิดญาณหยั่งรู้ ได้เข้าถึงความสมบูรณ์ของชีวิตเช่นเดียวกับพระองค์

เทศน์กบวช

เทศน์กบวช เป็นเทศน์ที่เหมาะสมต่อการแสวงหาความจริงของชีวิต เพราะไม่ต้องเสียเวลาทำมาหากินแบบชาวโลก มีสิ่งแวดล้อมที่แตกต่าง จากชาวโลก ไม่ลัสนวนวายุ ไม่มีแรงกดดันจากทุก ๆ ด้าน สิ่งแวดล้อม และบรรยากาศที่เหมาะสมต่อการแสวงหาสิ่งที่มียู่แล้วในตัวของเรา เหลือแต่เพียงว่า เราจะเอาจริงแค่ไหนและทำถูกวิธีการหรือไม่

เราต้องมีความตั้งใจจริงว่า จะต้องรู้ให้ได้ จะต้องค้นให้เจอในสิ่งที่ มีอยู่แล้ว ซึ่งเราได้ยินได้ฟังกันอยู่บ่อย ๆ ให้ทำกันอย่างจริง ๆ โดยเอา ชีวิตเป็นเดิมพัน และต้องทำให้ถูกวิธีด้วย

ภาพ : อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

วิธีที่หลวงพ่อบุ๊ได้แนะนำเอาไว้ นั่น เป็นวิธีที่จะทำให้เข้าถึงได้อย่าง สะดวกสบาย ซึ่งหลวงปู่วัดปากน้ำท่านได้สรุปไว้ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” คือ ให้น้ำใจของเราที่ซัดสายไปมาในที่ต่าง ๆ นั้น มาฝึกให้หยุดนิ่งอยู่ ภายในตัวของเราให้ถูกส่วน เมื่อถูกส่วนแล้ว เราจะรู้เห็นความเป็นจริง ไปตามลำดับ

ใจจะหยุดได้ เราต้องวางใจอย่างสบาย ๆ ให้มีสติ มีความสบาย และสม่ำเสมอ ทำอย่างต่อเนื่องในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่งนอนยืนเดิน หรือทำภารกิจอะไรก็ตาม ก็ให้มีสติอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่าง สบาย ๆ แล้วสังเกตดูว่า สบายจริงหรือไม่ หมั่นปรับกายวาจาใจของ เราตลอดเวลา จนกระทั่งใจอยู่ในสภาวะที่พอเหมาะพอดี เมื่อพอเหมาะ พอดีแล้ว ใจจะถูกส่วนไปเอง และในไม่ช้าก็จะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ภายใน ตัวของเรา

อารมณ์ดี อารมณ์สบาย

อารมณ์ดีและอารมณ์สบายเป็นอุปกรณ์สำคัญ ที่ทำให้สติกับความ สบายของเราเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง

ส่วนอารมณ์ที่ขุ่นมัว ไม่ว่าจะเป็นอย่างสาเหตุอะไรก็ตาม ย่อมทำให้ ใจเราฟุ้งซ่าน ขุ่นเคือง รำรอน และเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงธรรม เพราะฉะนั้นให้รักษาอารมณ์ดีและอารมณ์สบายเอาไว้ให้ดี

จงตั้งพรหมวิหารธรรมขึ้นมาในใจ ให้มีความรู้สึกเป็นมิตรและมึ ความปรารถนาดีต่อเพื่อนสหธรรมิกและทุก ๆ คน แม้เพื่อนสหธรรมิก

นั้นอาจจะพลาดพลั้งล่วงเกินเราโดยเจตนา หรือไม่เจตนาก็ตาม ก็ให้อภัย ไม่ถือสา ไม่สนใจในการล่วงเกิน หรือข้อบกพร่องพลาดพลั้งของเพื่อนสหายธรรมิก

รักษาอารมณ์ดีอารมณ์สบายให้ได้ตลอดทั้งวันทั้งคืน ทั้งหลับ ทั้งตื่น ทั้งนั่งนอนยืนเดิน มีความรู้สึกเป็นมิตรและปรารถนาดีต่อทุก ๆ คน แล้วอารมณ์ดีและอารมณ์สบายที่เรารดน้ำพรวนดินอย่างสม่ำเสมอในจิตใจของเราทุกวันนี้ ก็จะเป็นเครื่องเกื้อกูลสนับสนุนการประพฤติปฏิบัติธรรมของเราให้เข้าถึงธรรมได้ง่ายขึ้น

ธรรมเนียมปฏิบัติช่วงเข้าพรรษา

ชาวพุทธทั่วไปยึดถือเป็นประเพณีสืบต่อกันมาว่า ภายในพรรษาจะต้องเพิ่มคุณธรรมในตัว หรืออย่างน้อยก็ลด ละ เลิก สิ่งไม่ดีที่เคยทำมา เช่น ใครเคยดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เทียวบาร์เที่ยวคลับ เคยหงุดหงิด โมโห อารมณ์ฉุนเฉียว เจ้าอารมณ์ อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น ก็จะลด ละ เลิก ภายใน ๓ เดือนนี้อย่างค่อยเป็นค่อยไป

ถือเป็นการทดสอบกำลังใจของตัวเอง สังสมคุณธรรมภายในตัวให้เพิ่มขึ้น และหากมันคงดี เมื่อออกพรรษาแล้วก็จะได้รับรักษาคุณธรรมนั้นสืบต่อไป แต่หากยังมีพลาดพลั้ง สิ่งเหล่านั้นก็จะเบาบางลงไป

พอถึงพรรษาใหม่ก็ตั้งหลักใหม่ เหมือนบัณฑิตจบใหม่ที่บวช ๆ สึก ๆ ถึง ๖ ครั้ง (บวชเป็นฤาษี) สึกออกไปทำมาหากิน พอถึงเวลาก็กลับมาบวช พอฝนตกก็นึกถึงจอบ นึกถึงไถนา ก็สึกออกไปทำนา พอหมดหนานาแล้วก็มาบวชใหม่ วนเวียนอยู่อย่างนี้ แต่ครั้งที่ ๗ ก็ตั้งใจได้ และในที่สุดก็ได้เข้าถึงธรรม (ฉานสมาบัติ) บรรลुวัตถุประสงค์ของการบวช

ชาวโลกเขามีธรรมเนียมที่ทำสืบทอดกันมาอย่างนี้ ส่วนเราเป็นผู้ที่อยู่ในอู่แห่งศีลธรรม อยู่ในทะเลแห่งศีลธรรม อยู่ในท่ามกลางความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราได้เป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย จึงควรจะสร้างคุณธรรมภายในใจของเราให้ยิ่งกว่าที่ชาวโลกเขาได้ตั้งใจทำกัน

ในระดับความคิด ควรจะตั้งปณิธานเอาไว้ว่า ภายในพรรษานี้ เราจะตั้งใจเป็นพระที่สมบูรณ์ จะไม่ตริกละในเรื่องของสิ่งที่ป็นข้อห้ามต่อพรหมจรรย์ เช่น

กามวิตก เราจะให้ใจสะอาดเกลี้ยงเกลา ประดุจเพชรที่ใสสว่างหรือประดุจพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญที่ปราศจากหมอกเมฆ ใจผุดผ่อง ใจผ่องใส นั่งก็ยิ้มได้ นอนยืนเดินก็ยิ้มได้ เพราะว่าใจเราผ่องใสอย่างแท้จริง

พยาบาทวิตก คือ ความขุ่นมัว ขัดเคืองใจ ก็จะไม่ให้เกิดขึ้นในใจ ไม่ว่าใครจะล่วงเกินเราด้วยเจตนาหรือไม่เจตนา พรรษานี้เราจะไม่ถือสาแก่ใจ จะให้อภัย ไม่เก็บขังความขุ่นมัวไว้ในใจ ไม่เก็บเอากริยาทำทาง หรือถ้อยคำของผู้ที่กล่าวล่วงเกินเรามาไว้ในใจ จนกระทั่งคิดแค้น คิดแก้แค้น คิดอาฆาต เช่นฆ่า ทำลายกัน พรรษานี้จะไม่ให้พยาบาทวิตกบังเกิดขึ้น ให้จิตใจของเราเยือกเย็น ผ่องใส เป็นมิตรกับทุกคน หันไปรอบทิศมีแต่มิตรรอบตัวเราตลอดเวลา แล้วจิตของเราจะผ่องใสเป็นสมาธิได้ง่าย

วิหิงสาวิตก ความคิดที่จะเบียดเบียนทำลายใคร ก็จะไม่ให้เกิดขึ้นในใจของเราเลย ใจจะมีแต่ความปรารถนาดี ขอให้เขาอยู่เป็นสุข ให้เขาได้เข้าถึงธรรม ให้เขาได้บรรลุธรรม ให้คิดกันอย่างนี้นะลูกนะ

ถ้อยคำ พรรษานี้ตั้งใจให้ดี ถ้อยคำใดที่ไม่มีสาระแก่นสาร ไม่เป็นประโยชน์ เป็นคำไม่จริง เป็นคำหยาบ เราจะไม่พูด พรรษานี้เราจะพูด

แต่ถ้อยคำที่เป็นปียวาจาเป็นที่รักของทุก ๆ คน กล่าวธรรมภาสิต กล่าว ถ้อยคำที่เป็นที่รัก เป็นคำจริง มีประโยชน์ พุดให้ถูกจังหวะ ถูกกาลเทศะ และเป็นคำที่เปี่ยมด้วยเมตตา นี่เป็นสิ่งที่เราจะต้องตั้งใจเกี่ยวกับเรื่อง ถ้อยคำของเรา

การกระทำ ก็ไปศึกษาดูว่า อะไรที่จะทำให้เราเป็นพระที่สมบูรณ์ ตามพระธรรมวินัย แต่อันที่จริงวิธีที่ง่ายที่สุด คือ ถ้าเรารักษาจิตดวงเดียวของเราเอาไว้ให้ตั้งมั่นอยู่ในกลางกาย ให้มีแต่ความใส สะอาด บริสุทธิ์ อย่างนี้ตลอดพรรษา ก็ได้ชื่อว่า ครอบคลุมนในสิ่งที่หลวงพ่อบริการมาแล้วทั้งหมด

เมื่อเรามีวัตถุประสงค์ในการเข้ามาศึกษาวิชาธรรมกาย มาฝึกอบรมหล่อหลอมตัวเราให้มีชีวิตที่สมบูรณ์ รวมทั้งมาสร้างบารมี และมาทำหน้าที่กัลยาณมิตร พรรษานี้ก็ต้องตั้งใจให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ให้ได้ ผู้ที่ยังทำไม่เป็นก็พยายามทำให้เป็น ผู้ที่ทำเป็น ได้เข้าถึงจุดที่จะศึกษาได้แล้ว ก็ให้ตั้งใจมั่นที่จะศึกษาวิชาธรรมกายของเราให้ดี ให้เต็มที่ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การศึกษาวิชชาธรรมกายจะทำให้เราหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ จากสิ่งที่เป็นพญามารเขาบังคับบัญชาเราได้

วิชาธรรมกายเป็นวิชาสูงสุด เป็นอสาธนะ ไม่ทั่วไป การที่จะศึกษาวิชชาธรรมกายได้นั้น จะต้องเข้าถึงธรรมกายเท่านั้น ธรรมกายนั้นมีอยู่แล้วภายในตัวของเรา ถ้าเราได้เข้าถึงและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท่าน เราเป็นท่าน ท่านเป็นเราอย่างแท้จริง นั่นแหละจึงจะศึกษาวิชาธรรมกายได้

เรายังมีสิ่งที่ต้องศึกษาอีกมากมาย ลูกทุกรูปยังมีความแข็งแรง มีความสดชื่นของร่างกาย และความปลอดกังวลอยู่ในขณะนี้ ถ้าตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติกันเต็มที่ จะมีโอกาสศึกษาวิชาธรรมกายกันได้ อย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้น การศึกษาและฝึกฝนให้ชำนาญยิ่งขึ้นนั้น เป็นสิ่งที่เรา จะต้องทำให้ได้อย่างที่เราตั้งใจเอาไว้ ส่วนการสร้างบารมี กิจกรรมต่าง ๆ เราก็ก่อนอยู่แล้ว หน้าที่กัลยาณมิตรชี้หนทางสว่างให้แก่ชาวโลก ทั้งหลายเราก็ก่อนเป็นปกติ แต่พรพรานี้เราจะทำให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปกว่า ทุก ๆ ปี ที่ผ่านมา

นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อยากจะฝากไว้แก่ลูกทุก ๆ รูป ที่ได้สมัครใจเข้ามา อยู่ร่วมกันในอารามแห่งนี้ เพื่อสร้างบารมี เพื่อประพฤติปฏิบัติธรรม ร่วมกับหลวงพ่อ เพื่อที่จะศึกษาและฝึกฝนให้ชำนาญในวิชาธรรมกาย เพื่อที่จะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม เราจะได้บรรลุวัตถุประสงค์กันในคราวนี้

เมื่อสักครู่นี้ ลูกพระลูกเณรได้นำปัจจัย ๔ มาร่วมบุญกับหลวงพ่อ ทุกบาททุกสตางค์หลวงพ่อก็เอาไปใช้เพื่องานพระศาสนา ซึ่งตอนนี้กำลัง ก่อสร้างงานหลัก ๓ อย่าง ซึ่งเป็นงานเกี่ยวข้องกับวิชาธรรมกายโดยตรง

เรื่องที่ ๑ สร้างมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย
ครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าไม่มีท่านก็ไม่มีเรา เราจะไม่มีโอกาสที่จะได้รู้จัก เรื่องราวของชีวิต เป้าหมายของชีวิตว่า เกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมาย และวิธีการปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงเป้าหมายนั้น เราจะไม่รู้จักเลย แต่เพราะ มีท่าน เราจึงรู้จักสิ่งเหล่านี้

เรื่องที่ ๒ สภาธรรมกายสากล ซึ่งจะเป็นสถานที่หล่อหลอม ศึกษา ฝึกฝนสำหรับพวกเราและมหาชนทั้งหลายได้ศึกษาพระธรรมวินัยของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เรื่องที่ ๓ พระมหาธรรมกายเจดีย์ จุดศูนย์รวมใจของผู้มีบุญของ ชาวพุทธทั้งหลายทั่วโลก ที่เมื่อธรรมกายขยายไปกว้างขวางใหญ่โตแล้ว บุคคลผู้มีบุญเหล่านั้นจะได้มาร่วมประชุมกัน เพื่อที่จะมาระลึกนึกถึง พระธรรมกาย มานึกถึงพระรัตนตรัยโดยพร้อมเพรียงกัน จะเกิดพลัง หมู่ที่จะส่งกระแสขยายครอบคลุมไปทั่วโลก จะทำให้โลกเกิดกระแส ที่จะหันมาสนใจการประพฤติปฏิบัติธรรม ความสุขที่แท้จริงจะได้ขยาย ออกไปทั่วโลกในตอนนั้น

๓ สิ่งนี้ คือสิ่งที่หลวงพ่อกำลังจะทำ ทุกบาททุกสตางค์ที่ลูกทุกรูป ได้มาถวายหลวงพ่อก็เมื่อสักครู่นี้ ก็จะเป็นในสิ่งเหล่านั้น เราจะได้สร้าง บุญสถานเอาไว้สำหรับรองรับวิชาธรรมกาย และเพื่อขยายธรรมกายไป สู่ชาวโลก ให้ชาวโลกได้มีส่วนในการที่เข้าถึงธรรมกาย เป็นบุญอันใหญ่ยิ่ง

ปัจจัยนี้แม้เล็กน้อยเมื่อเทียบกับการบริจาคของมหาเศรษฐีทั้งหลายก็ตาม แต่ผลบุญของเรานั้นก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย เพราะเราเป็นตัวของพระรัตนตรัย เราเข้าใจความตั้งใจและสิ่งที่จะ เกิดประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง รวมทั้งเรามีเจตนาที่เป็นกุศลที่สมบูรณ์ เพราะฉะนั้นบุญที่จะบังเกิดขึ้นนี้จึงเป็นบุญใหญ่ที่ไม่ได้แพ้หรือน้อยกว่าผู้ที่เป็นมหาเศรษฐีทั้งหลายเขาร่วมทำบุญกัน เพราะฉะนั้นให้ลูกทุกรูปตั้งใจระลึกนึกถึงบุญที่ได้ทำมาเมื่อสักครู่นี้

หลวงพ่อบ้านนายพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อบ้านนายพร ขออาราธนาบารมีธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมกายที่ปรากฏในอายตณนิพพานับอสงไขย พระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้า ทั้งปวง บารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย บารมีธรรมคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา จันทร์ ขนนกยูง ครูบาอาจารย์ของเราทั้งหลาย และบารมีธรรมที่เกิดจากการสร้างมหาทานเมื่อสักครู่นี้ จงมารวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญใหญ่ที่มีความสว่างโพล่งยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน

ให้ดวงบุญนี้มีอานุภาพขจัดปิดเป่าสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการประพาส พรหมจรรย์ เป็นข้าศึกต่อการสร้างบารมีของลูกทุกรูป ให้มลายหายสูญ ไปให้หมด ให้มีพลังบันดาลให้สุขภาพร่างกายแข็งแรง มีจิตใจที่ปลอด กังวล ให้ใจหยุดใจนิ่งได้สมบูรณ์ ได้เข้าถึงแสงสว่างภายใน เข้าถึงความ สุขภายใน เข้าถึงดวงธรรมภายใน เข้าถึงกายภายใน เข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงวิชชาธรรมกายไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม จงทุกประการเทอญ ๐

บรรพชิตที่แท้

วันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : ศูนย์ฝึกอบรมพระธรรมทายาท เต็มที่แจ่มจันทร์

วันเสาร์ที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

เราได้กล่าวคำอธิษฐานจิตอยู่จำพรรษาจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ขอให้ลูกทุก ๆ รูป ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ให้สมกับที่ได้ตั้งใจสละทางโลกเข้ามาบรรพชาอุปสมบทในคราวนี้ แม้บางรูปจะอุปสมบทเพียงช่วงสั้นก็ตาม แต่เป้าหมายในการอุปสมบทนั้นไม่ควรจะเปลี่ยนแปลง ควรจะเป็นเป้าหมายเดียวกัน นั่นคือ **การทำพระนิพพานให้แจ้ง**

พรรษานี้เรามีเวลาอย่างจำกัด เช่นเดียวกับพรรษาที่ผ่านมา ๆ มา ขอให้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์อย่างสูงสุดต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม โดยมุ่งหวังทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยต้องเข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวของเรา มีพระธรรมกายเป็นสรณะ เป็นโคตรบุญบุคคล คือ บุคคลที่มีเชื้อสายของพระธรรมกาย เชื้อสายของพระอรหันต์

อย่างน้อยพรรษานี้เราต้องเข้าถึงตรงนี้ เราจะได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง มีที่พึ่งที่ระลึกอย่างที่เรามีความปรารถนามานาน เราจะได้เห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา อีกทั้งจะมีความมองอาจแจ่มกระจ่างในทุกสถานที่ สัมกับบทสวดมนต์ที่เราสวดกันทุก ๆ วันว่า

“บรรพชิตควรพิจารณาเนื่อง ๆ ว่า คุณวิเศษของเรามีอยู่หรือไม่ ที่จะทำให้เราเป็นผู้ไม่เก้อเขิน ในเวลาเพื่อนบรรพชิตถามในกาลภายหลัง”

คุณวิเศษในตัวของเรา ในทางพระพุทธศาสนา หมายถึงพระรัตนตรัย เพราะสิ่งอื่นที่จะวิเศษเท่า หรือยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว มีแต่พระรัตนตรัยอย่างเดียว พระรัตนตรัยภายใน พุทฺธสฺสูปยํ ๆ ก็คือ พระธรรมกายนั่นเอง

พุทธรัตนะ คือ พระธรรมกาย **ธรรมรัตนะ** คือ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย **สังฆรัตนะ** คือ ธรรมกายละเอียดที่ซ้อนกันอยู่ภายในกลางกายของเรา

เพราะฉะนั้น ควรพิจารณาเนื่อง ๆ ว่า บัดนี้เรามีคุณวิเศษในตัวหรือไม่ มีพระรัตนตรัยเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกแล้วหรือยัง ถ้ายังไม่มี ก็ต้องทำให้มีให้ได้ภายในพรรษานี้ ให้สมกับที่ตั้งใจมาบวชในคราวนี้ แล้วจะได้ชื่อว่าเป็นอายุของพระพุทธศาสนา

อายุพระพุทธศาสนา

อายุพระพุทธศาสนาก็คล้ายกับอายุของคน บางคนอายุสั้น บางคนอายุยืน ที่อายุสั้นก็เพราะว่าหมดบุญ หมดอายุกันไปเสียก่อน ที่อายุยืนเพราะมีบุญ ได้อายุยืนยาวเป็นมนุษย์สืบต่อไป อายุพระพุทธศาสนาก็เช่นเดียวกัน

อายุของพระพุทธศาสนา ท่านหมายเอาพระรัตนตรัยเป็นหลัก トラบใดที่ยังมีการสืบต่อของพระรัตนตรัย และมีผู้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะภายใน ก็ได้ชื่อว่า ยังมีพระพุทธศาสนาอยู่ นั่นหมายถึงว่า อายุพระพุทธศาสนาก็จะสืบทอดยืนยาวต่อไป แต่ถ้าเมื่อไรพระรัตนตรัยในตัวดับสูญไป เมื่อนั้นอายุพระศาสนาก็สิ้นไป

ถ้าหากว่าลูก ๆ หลาน ๆ ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมจนกระทั่งเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัวแล้ว ย่อมได้ชื่อว่า เกิดมาในชาตินี้มาเพื่อสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

บุญกุศลจะเกิดขึ้นกับเรา แก่โยมพ่อโยมแม่ และหมู่ญาติอย่างมากมายมหาศาลทีเดียว ไม่ว่าจะมาเกิดอีกกี่ภพกี่ชาติก็จะอยู่ในเส้นทางของพระรัตนตรัยตลอดไป จนกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

กิจวัตรกิจกรรม

พรรษานี้เช่นเดียวกับพรรษา ก่อน ๆ เป็นพรรษาที่มีอากาศเหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม อากาศไม่ร้อนอบอ้าว และไม่หนาวเกินไป อากาศกำลังพอดี ๆ เหมาะสมเป็นอย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม

ภาพ : ตักบาตร หน้าถนนคลองหลวง

ดังนั้น ขอให้ลูกพระลูกเณรทั้งหลายใช้เวลาทุกวินาทีให้เป็นประโยชน์
ต่อการปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในกัน

กิจวัตรหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่เราได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ ก็
อย่าให้ขาด ให้ทำด้วยความอาจหาญ ร่าเริง เบิกบาน มีปีติ มีความ
ภาคภูมิใจ ให้รู้สึกว่าเป็นเกียรติแก่เราที่หมู่คณะมอบหมายภารกิจนี้
ให้เรา และให้ทำด้วยอาการที่ร่าเริง โดยถือว่าภารกิจที่ได้รับมอบหมาย
นั้นเป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่งของเรา และให้เป็นเครื่องเสริมเครื่อง
เกื้อกูลในการประพฤติดุติปฏิบัติธรรมให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

หยุด นิ่ง เฉย สบาย ๆ

ส่วนแนวทางหรือวิธีการปฏิบัตินั้น ทุกรูปก็ได้ยินได้ฟังและรับทราบ
จากหลวงพ่อกันหมดแล้ว เหลือเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือ เราต้องทำให้ได้

สูตรสำเร็จที่จะทำให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว หรือพระธรรมกาย มี
เพียงประการเดียว คือ ทำใจของเราให้หยุด ให้นิ่ง ให้เฉย อย่างสบาย ๆ
อย่างนี้เท่านั้น

หยุดนิ่งเฉยอย่างสบาย ๆ จะเข้าถึงพระธรรมกายอย่างง่ายดาย
สมกับคำสอนของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ที่สอนเอาไว้ตลอดชีวิต
ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ทำใจให้หยุด ให้นิ่ง อยู่ภายในอย่างเดียวเป็นตัว
สำเร็จ ทำอย่างอื่นไม่สำเร็จ ถ้าขยายความต่อมาก็คือ ต้องทำใจให้หยุด
ให้นิ่ง ให้เฉยอย่างสบาย ๆ หยุด นิ่ง เฉย อย่างสบาย ๆ อย่างนี้เท่านั้น
จึงจะทำให้เข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างง่าย ๆ

ภาพ : อบรมพระธรรมทายาท เขาใหญ่ จ.นครราชสีมา

ชีวิตใหม่

สำหรับลูก ๆ ที่บวชใหม่ภายในพรรษานี้ เพื่อถวายพระราชกุศลแด่สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ก็ขอให้ทำความเข้าใจใหม่ว่า บัดนี้เราได้อยู่ในเพศของนักบวชแล้ว ตั้งใจเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา เรามีชีวิตที่แตกต่างจากชีวิตฆราวาสที่เราเคยเป็นอยู่ เราจะต้องมีความคิดใหม่ ๆ พุศใหม่ ๆ แล้วก็ทำใหม่ ๆ เพราะชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ตรงข้ามกับชีวิตดั้งเดิมของเรา

ถ้าพูดในแง่ของการปฏิบัตินั้น เราต้องมีชีวิตใหม่ ๆ คือ เมื่อมีชีวิตทางโลก เราคุ้นเคยกับความยากลำบาก เราได้รับการสั่งสอนมาว่า ชีวิตคือการต่อสู้ และเราก็ได้ต่อสู้จริง ๆ เกี่ยวกับการทำมาหากิน ชีวิตเราถูกหล่อหลอมมาอย่างนั้น เราคุ้นเคยกับความยากความลำบาก การที่ต้องใช้กำลังต่อสู้กัน ต้องใช้ตาต่อตา ฟันต่อฟัน เปียดเบียนกันไป นั่นคือสิ่งที่เราคุ้นเคยกันมา แต่ชีวิตของนักบวชในแง่ของการปฏิบัติธรรมนั้นมันกลับตาลปัตรกัน เราจะเจอในสิ่งที่เราคาดไม่ถึง ซึ่งเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับชีวิตทางโลก

การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายนั้น ต้องง่าย ๆ สบาย ๆ ความยากอยู่ที่ตรงนี้ คือ เราคุ้นกับสิ่งที่ยากมาก่อน แต่พอมาทำในสิ่งที่ย่าง ๆ ที่เราคาดไม่ถึง นี่ก็ไม่ถึง จึงมักทำไม่ค่อยได้ มักจะใช้กำลังในการปฏิบัติธรรม ซึ่งจริง ๆ แล้วต้องใช้วิธีการง่าย ๆ สบาย ๆ แต่เราไม่คุ้นเคย

การดำเนินชีวิตทางโลก เราคุ้นว่า ถ้าจะไปถึงที่หมายต้องไปอย่างรวดเร็ว ต้องเร่งรีบ แต่ในการปฏิบัติธรรมแล้วจะถึงที่หมายอย่างรวดเร็วได้ ต้องหยุด ต้องค่อย ๆ ช้าลง มันสวนทางกันอย่างนี้

หรือการเห็นโลกภายนอก กับ การเห็นโลกภายใน ก็แตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง การเห็นโลกภายนอกนั้น พอเราลืมตาก็เห็นได้ชัดเจนทันที ดังใจหวัง

ส่วนการเห็นโลกภายใน หรือการเห็นธรรมภายในนั้นตรงกันข้ามกัน คือ การเห็นภายในจะค่อยเป็นค่อยไป ค่อย ๆ เห็น ค่อย ๆ ชัด ค่อย ๆ เป็น ค่อย ๆ ไป ไม่ใช่ ปุบปับแล้วชัดขึ้นมาเลย

ตรงนี้แหละที่เราไม่คุ้น และเรามากอดทนกันไม่ค่อยได้ ใจเย็นไม่พอ พอไม่ค่อยชัด เราก็ใช้วิธีทางโลกที่เราคุ้นเคย คือ ใช้กำลังบังคับกันเลย ไปลุ้น ไปเร่ง ไปเพ่ง ไปจ้อง ในที่สุดก็ไม่สมหวัง

วิธีการปฏิบัติภายในก็เหมาะสมกับงานภายใน วิธีของโลกภายนอก ก็เหมาะสมกับโลกภายนอก วิธีการมันกลับตาลปัตรกันอย่างนี้นะ

เพราะฉะนั้น ลูก ๆ ที่เข้ามาบวชใหม่ขอให้ทิ้งชีวิตเก่าให้หมด ทั้ง ความคิดเก่า ๆ คำพูดเก่า ๆ การกระทำเก่า ๆ เปลี่ยนแปลงไปมีชีวิตใหม่ ที่คิดใหม่ ๆ พูดใหม่ ๆ ทำใหม่ ๆ แล้วจะเข้าถึงพระธรรมกายได้ โดยไม่ยากเลย

พรภณานี้จะเป็นพรภษาแห่งความสมปรารถนา ถ้าลูก ๆ ทุกรูปได้ ตั้งใจปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบรรณานี้

ทำอย่างสมณะ

อีกเรื่องหนึ่งที่ย่อยากจะกล่าวให้ลูกทุกรูปได้รับทราบเอาไว้ ในบท สวดข้อที่ ๑ ที่กล่าวว่า

“บรรพชิตควรพิจารณาเนื่อง ๆ ว่า บัดนี้เรามีเพศต่างจากคฤหัสถ์ แล้ว อาการกิริยาใด ๆ ของสมณะ เราต้องทำอาการกิริยานั้น ๆ ”

บทสวดบทนี้ เราได้สวดกันมาทุกวันเลย เท่าที่หลวงพ่อสั่งเกต ลูกทุกรูปก็พยายามที่จะทำอย่างนี้อยู่แล้ว นอกจากบางที่เราอาจดูเบาในบางเรื่องไปนิดหน่อย แต่เราไม่ได้ตั้งใจหรือมีเจตนาที่จะทำในสิ่งที่ไม่ดี แต่ว่าดูเบาไป

หลวงพ่อสั่งเกตเห็นลูก ๆ บางรูปมีกล้องถ่ายรูป หลวงพ่อเห็นที่อื่นเขาทำกัน นักบวชนิกายเดียวกัน หรือต่างนิกายก็ดี ทั้งภายในประเทศก็ดี หรือภายนอกประเทศก็ดี ที่เขาเข้ามาในเมืองไทย หลวงพ่อเห็นเขาสะพายกล้องถ่ายรูป ทั้งชายทั้งหญิงที่เป็นนักบวช แล้วก็ถ่ายรูปกัน หลวงพ่อคิดว่า มันไม่งาม ถ้าถามว่า ผิดพระวินัยไหม ก็ไม่ผิดอะไร แต่ว่าดูไม่งาม ไม่เหมาะกับเพศสมณะ

ตอนแรก ๆ ก็ถ่ายธรรมชาติกันก่อน เพราะกล้องมันมีวิญญาณ ใครถือแล้วเป็นต้องถ่าย เหมือนหนังสติก ใครถือแล้วต้องยิง กล้องก็เหมือนกัน ถ้าถือแล้วต้องถ่าย ที่นี้ใหม่ ๆ ก็ถ่ายธรรมชาติกันก่อน ต่อไปก็ถ่ายภาพคนทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชาย แล้วต่อไปก็มีความคุ้นเคยกัน และจากความคุ้นเคย จิตของเราที่เคยละเอียดก็จะหยาบ จะเริ่มพูดเรื่องหยาบ ๆ ความนึกคิดแบบสมณะก็จะค่อย ๆ หย่อนลงไปคิดแบบฆราวาส แล้วในที่สุดก็ถอยออกไปเลย ลาสิกขาไปอยู่ในเพศของฆราวาส

เพราะฉะนั้น หลวงพ่ออยากจะให้ลูก ๆ บางรูปที่มีกล้องถ่ายภาพ นำไปมอบให้เป็นของกลาง ให้กับอุบาสกที่เขาทำหน้าที่ถ่ายภาพ แล้วเขา

ถ่ายได้ดีเสียด้วย ถ่ายเก่ง ถ่ายดีและเหมาะสม นำไปมอบให้ตั้งแต่วันนี้เลย เพื่อเขาจะได้ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์

อย่าเอาติดตัวเลย สิ่งของที่ไม่เหมาะสมกับสมณะ ไม่อย่างนั้นสิ่งที่ไม่ดีไม่งามมันจะเกิดขึ้นตามมาในภายหลัง แล้วจะทำให้เป้าหมายมโนปณิธานของเราที่ตั้งใจเข้ามาสู่อารามนี้ต้องพลอยเสียไป

หลวงพ่อกเคยให้โอวาทเอาไว้ว่า เมื่อเข้ามาสู่อารามนี้แล้ว ลูกทุกรูปต้องมีวัตถุประสงค้อย่างน้อย ๓ ข้อ คือ

๑. เข้ามาฝึกฝนอบรมตนเองให้เป็นพระที่สมบูรณ์

๒. เข้ามาสร้างบารมี

๓. เข้ามาศึกษาวิชาธรรมกาย

หลวงพ่อกเสียตายนะ เสียตายโอกาสที่ดี ที่เราได้มาพบวิธีการที่จะสอนให้เข้าถึงธรรมกายแล้ว มาพบหมู่คณะที่เขาตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย จะศึกษาวิชาธรรมกาย จะเป็นอายุพระพุทธศาสนา ช่วยขยายธรรมกายไปทั่วโลก เพื่อให้ชาวโลกได้เข้าถึงความสุขภายใน สันติสุขที่แท้จริงจะได้เกิดขึ้นแก่โลก เรามีโอกาสดีอย่างนี้แล้ว อย่าให้พลาดไป

หลวงพ่อกอานวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อกขออนุโมทนาสาธุการในมหากุศลที่ลูกทั้งหลายได้นำปัจจัยมาร่วมสร้างอาคารทำวิชา ซึ่งต่อไปสถานที่ตรงนั้นจะเป็นที่ศึกษาวิชาธรรมกายขั้นละเอียดต่อไป เป็นที่ที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรม

ซึ่งลูก ๆ ทุกรูปในที่นี้มีโอกาสที่จะไปใช้สถานที่นี้ วันนี้ได้มีกุศลศรัทธา นำมาถวาย หลวงพ่อได้รับเอาไว้แล้ว ด้วยความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ขออานุภาพแห่งมหาทานบารมีที่ลูก ๆ ทุกรูป ได้ตั้งใจทำกันในคราวนี้ จงเป็นเครื่องสนับสนุนให้ตลอดระยะเวลาที่จำพรรษาอยู่รวมกันในคราวนี้และต่อไป จงเป็นผู้ที่มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้ทำความเพียรได้สะดวกสบาย

ให้เป็นผู้ที่ปลอดกังวลจากความกังวลทั้งหลาย เป็นผู้ที่มีจิตใจใสสะอาด บริสุทธิ์ รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชชาธรรมกาย ให้ไปถึงที่สุดแห่งธรรมพร้อม ๆ กับหลวงพ่อ ให้เป็นที่รักของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย

ให้มีจิตใจที่เข้มแข็งสามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายทั้งมวลที่จะบังเกิดขึ้นในหนทางแห่งการสร้างบารมีนี้ ขอให้ได้สร้างบารมีไปให้ตลอดรอดฝั่ง อย่าได้มีอุปสรรคอันใดเกิดขึ้น

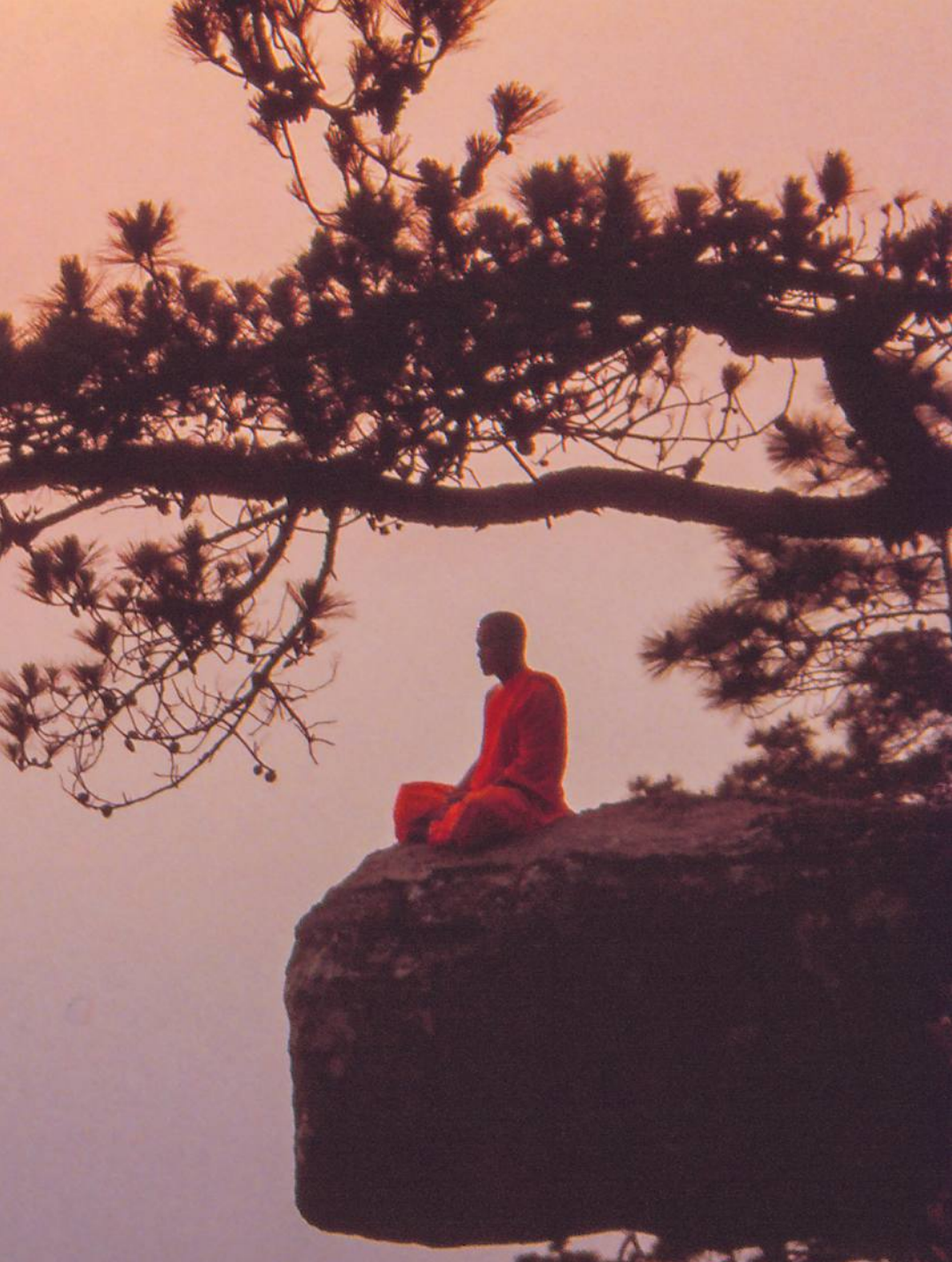
ขออานุภาพแห่งบุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายตนะนิพพานนัยสองไขพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย บารมีธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง จงดลบันดาลให้สิ่งที่หลวงพ่อได้อำนวยอวยพรไปนี้สมความปรารถนา จงทุกประการเทอญ ๐

พรรษาแห่งการหยุดนิ่ง

วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

โอราทหลวงพ่อัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : ผาห่มสั๊ก ภูกระดึง จ.เลย พ.ศ. ๒๕๓๓

วันอังคารที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา ซึ่งเป็นวันที่พวกเราทุกคนได้ทราบกันเป็นอย่างดีแล้วว่า ภายในระยะเวลา ๓ เดือนนี้ เราจะไม่ได้ไปค้างคืนที่ไหน จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกันในอาวาสแห่งนี้ โดยจะใช้วันเวลาทุกวินาทีให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งใจบวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือพูดง่าย ๆ คือ ต้องการขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป จนกระทั่งเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์บุคคล ไปสู่อายตน์นิพพานในที่สุด

ฤดูกาลนี้เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมอย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะว่อากาศเย็นสบาย ไม่ร้อนไม่หนาวเกินไป กำลังพอเหมาะพอดีต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม ถ้าหากว่าเรามีความตั้งใจจริง ไม่มีความเกียจคร้าน ไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขที่จะผัดผ่อนเวลาในการปฏิบัติธรรม หลวงพ่อมั่นใจว่า ภายในพรรษานี้เราทุกคนต้องสมความปรารถนาอย่างแน่นอน

เราจะสังเกตได้ว่า หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้บรรลุธรรมในกลางพรรษา ในคืนวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ซึ่งท่านได้ถือเอาฤดูกาลแห่งพรรษานี้ตัดสินใจสละชีวิตเพื่อประพฤติปฏิบัติธรรม ให้เข้าถึงธรรมะที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ ในที่สุดท่านก็ได้สมปรารถนา

เพราะฉะนั้น พวกเราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน จะต้องยึดถือท่านเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติธรรม โดยจะเริ่มตักนกันอย่างจริงจังตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

สูตรสำเร็จเข้าถึงธรรม

หลวงพ่อบอกว่า ลูก ๆ ทุกรูปมีความกระหายอยากจะเข้าถึงธรรมกายกันจริง ๆ จึงได้ตั้งใจเข้ามาสู่หมู่คณะนี้ ดังนั้นเมื่อความตั้งใจจริงของลูกทุกรูปนั้นมีอยู่ เท่ากับว่าเราได้กำความสำเร็จในการเข้าถึงธรรมไว้แล้วครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งเหลือแค่ปรับวิธีการปฏิบัติให้ถูกวิธี และทำอย่างต่อเนื่องเท่านั้น ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้น

สูตรสำเร็จในการเข้าถึงธรรมะภายในมี ๓ ประการ คือ

ประการที่ ๑ ให้พวกเราทุกรูปหันกลับมาพิจารณาตัวเราว่า เราได้ปฏิบัติถูกวิธีตามคำแนะนำของหลวงพ่อบอกหรือเปล่า เช่น หลวงพ่อบอกว่า ให้ทำใจหยุดนิ่งเฉย ๆ อย่างสบาย ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ต่อเนื่องตลอดเวลา ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ในทุกอิริยาบถ ทำอย่างนี้ แค่นี้เท่านั้น ให้สังเกตดูว่า เราได้ทำอย่างนี้กันหรือเปล่า

ประการที่ ๒ หลวงพ่อบอกอธิบายเพิ่มเติมถึงวิธีการทำใจให้สบาย ๆ คือ ทำใจหลวม ๆ ให้มีความรู้สึกว่างสบาย โดยไม่มันหมายความว่า เราจะได้อะไร คือ ให้ทำตามขั้นตอนของใจ

ขั้นตอนของใจเรา ตอนนี้ต้องการทำใจให้หลวม ๆ อย่างสบาย ๆ โดยไม่มันหมายความว่า เราจะเห็นนั่น เห็นนี่ ได้นั่น ได้นี่ เข้ากลางอย่างละเอียด หรืออะไรที่นอกเหนือจากนี้ ให้ทำอย่างนี้ แค่นี้ เท่านั้น ให้สังเกตดูว่า เราได้ทำอย่างนี้กันหรือเปล่า

ประการที่ ๓ เมื่อเราทำทั้งสองประการนั้นต่อเนื่องกันไปแล้ว ก็จะเกิดสิ่งที่สามตามมา นั่นคือมีนิมิตเกิดขึ้นให้เราดู ตั้งแต่เห็นแสงสว่าง

เห็นจุดเล็กใส ๆ เห็นดวงธรรมใส ๆ เห็นกายภายในใส ๆ เกิดขึ้น ตั้งแต่ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม แล้วเข้าถึง กายธรรม หรือสิ่งที่เราเห็นนอกเหนือจากนี้ จะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรือ จะเป็นภพอะไรก็แล้วแต่

สิ่งที่เราต้องทำต่อไปก็คือ มีอะไรให้ดูที่ศูนย์กลางกาย ก็ให้ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ให้ทำอย่างนี้ แค่นี้ เท่านั้น ให้ สังเกตดูว่า เราได้ทำอย่างนี้กันหรือเปล่า

นี่คือสูตรสำเร็จ ที่จะทำให้เราเข้าถึงธรรมภายในได้ ฟังดูแล้วเหมือน ไม่มีอะไร แต่นี่คือหัวใจสำคัญ ที่พวกเราหลายรูปกำลังติดอยู่ และติด กันมากเสียด้วย ภายในพรหมานี้เราจะขจัดสิ่งเหล่านี้ให้หมดไป และจะ พยายามทำให้ได้ต่อเนื่องตลอดเวลาในทุกอิริยาบถ

กล้าที่จะพิจารณาตนเอง

หลวงพ่อกเคยยกตัวอย่างสาธุชนหลายท่านที่ปฏิบัติธรรมจนสามารถ เข้าถึงธรรมภายในได้ทั้ง ๆ ที่เขามีภารกิจที่แตกต่างจากเราโดยสิ้นเชิง

ภารกิจของเขานั้น บางอย่างไม่เป็นกุศลด้วยซ้ำ อย่างเช่น บางท่าน ต้องดูแลลูก ดูแลครอบครัว ทำภารกิจในที่ทำงาน กลับมาก็ต้องบริหาร บ้าน บริหารครอบครัว และต้องเจียดเวลาสำหรับการปฏิบัติธรรม แต่ ไม่น่าเชื่อเลย ท่านเหล่านั้นกลับประสบความสำเร็จในการปฏิบัติธรรม

เขาสามารถเข้าถึงดวงธรรมภายใน เข้าถึงกายภายใน เข้าถึงพระ ธรรมกายภายใน และเล่าให้หลวงพ่อฟังอย่างถูกต้องเสียด้วย เล่าด้วยความอาจหาญ ไร้เรง เบิกบานในธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่หลวงพ่อฟังแล้วเกิด

ปีติทุกครั้ง และอดที่จะชื่นชมไม่ได้ว่า นี่ขนาดเขามีเวลาอย่างจำกัด ต้อง
ทำมาหากิน มีเครื่องกังวลใจต่าง ๆ มากมาย ต้องประสบปัญหาสารพัด
แต่เขาสามารถจัดสรรเวลาสำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรมได้อย่างเต็มที่
จนกระทั่งเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในได้

เมื่อหันกลับเข้ามามองในหมู่คณะของเรา กิจวัตรกิจกรรมของเรา
ตรงกันข้ามกับชาวโลกทั้งหลายโดยสิ้นเชิง กิจกรรมของเราล้วนเป็น
บุญกุศลทั้งนั้น เป็นการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่า ก่อให้เกิดประโยชน์
ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

หลวงพ่อยังไม่เห็นว่าจะมีกิจกรรมใด ๆ ทั้งสิ้นในโลก ที่จะมาเทียบ
กับกิจกรรมของเราได้เลย กิจวัตรกิจกรรมเหล่านั้นน่าจะเป็นสิ่งที่ช่วย
ส่งเสริมสนับสนุน ให้เราเข้าถึงธรรมได้ดียิ่งกว่าท่านเหล่านั้นเสียอีก

เพราะฉะนั้น ภายในพรรษานี้ท่านที่ยังไม่เข้าถึง ก็ให้หันมาพิจารณา
ตัวเราด้วยความกล้าหาญว่า

ทำไมเราจึงทำให้ใจให้หยุดให้หนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างต่อ
เนื่องไม่ได้ ?

ทำไมเราจึงยังเข้าไม่ถึงดวงธรรม ?

ทำไมเรายังเข้าไม่ถึงธรรมกาย ?

ทั้ง ๆ ที่เราต่างมีความตั้งใจดีกันมาแต่เดิมอย่างเต็มที่ ถ้าให้คะแนน
ความตั้งใจที่จะเข้ามาศึกษาวิชาธรรมกาย พวกเราก็ได้ ๑๐๐ คะแนน
เต็มกันทุกรูปเลย

ภาพ : คณะสงฆ์ชักผ้าป่า รอบสภာธรรมกายสากล (หลังคาจาก)

สำหรับท่านที่เข้าถึงธรรมภายในแล้ว ก็พยายามฝึกให้คล่อง ทำให้ชำนาญ เพราะในอนาคตสิ่งที่เราจะต้องศึกษาเกี่ยวกับวิชาธรรมกายนั้น ยังมีอีกมาก ซึ่งหนีไม่พ้นหลักคือ “การทำใจหยุดใจนิ่ง” ได้เลย

“หยุดเป็นตัวสำเร็จ” หลวงปู่วัดปากน้ำท่านยืนยันอย่างนั้น ถูกต้อง ร่องรอยตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์

เพราะฉะนั้น แม้เราจะหยุดได้แล้วในเบื้องต้น ก็ยังจะต้องฝึกหยุดในหยุดต่อไปเรื่อย ๆ ตามลำดับ

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

การศึกษาวิชาธรรมกายจะแตกต่างจากการศึกษาทางโลก การศึกษาทางโลกนั้นเราต้องอาศัยการได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ต้องท่อง ต้อง

ทรงจำ ต้องคิดค้นทดลอง จึงจะศึกษาสำเร็จได้ ซึ่งตรงข้ามกับการศึกษาวิชาธรรมกายของพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้า ที่อาศัยเพียงการหยุดนิ่งอย่างเดียวเท่านั้น

หยุดนิ่งอย่างเดียว จะเปลี่ยนจากผู้ไม่รู้เป็นผู้รู้ได้ เปลี่ยนจากคนโง่ให้เป็นคนฉลาดได้

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้เป็นครูของเรา แต่เดิมท่านก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องกายในกายเลย ก่อนนั้นท่านได้ศึกษาวิชาความรู้ต่าง ๆ มากมาย แล้วท่านก็มีความเห็นว่า วิชาความรู้ทั้งหลายล้วนเป็นสิ่งที่ดี มีประโยชน์ด้วยกันทั้งนั้น แต่ยังไม่ใช่ของดีเลิศ ยังไม่สามารถเติมเต็มความปรารถนาในใจลึก ๆ ของท่านให้เต็มเปี่ยมได้

ท่านจึงได้วางความรู้เหล่านั้น แต่ก็ไม่ได้ดูถูกสิ่งเหล่านั้น วางทุกสิ่งที่ท่านเคยศึกษาเล่าเรียนมาทั้งหมด แล้วก็หันมาตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่งอย่างเดียว หยุดเรื่อยไปเลย จนกระทั่งเข้าถึงดวงปฐมมรรค ดวงธรรมภายใน ซึ่งท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน

พอใจหยุดแล้วดวงธรรมก็บังเกิดขึ้นเอง คือ เราจะไปคิดค้นค้นเดา เอาว่าในตัวเรามีดวงธรรม หรืออะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ทั้ง ๆ ที่เราไม่เคยมีความรู้มาก่อนนั้น มันคิดไม่ออก คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก เพราะเป็นอจินไตย คิดไปก็ไม่รู้เรื่อง ไม่เกิดประโยชน์

แต่เมื่อใจท่านหยุดนิ่งอยู่ภายใน ถูกส่วนเข้า ดวงธรรมก็บังเกิดขึ้น แล้วท่านหยุดเรื่อยไปเลย มีอะไรให้ดูท่านก็ดูไป ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ โดยไม่คิดอะไรทั้งสิ้น

ท่านหยุดไปในกลางดวงธรรม แล้วก็หยุดเข้าไปตามลำดับเรื่อยไป กระทั่งเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม แล้วเข้าถึงกายธรรมในที่สุด พอไปสุดที่กายธรรม ท่านก็ลืมตาขึ้นมา ในยามดึกค่อนคืน แล้วรำพึงว่า

“เออ...มันยากอย่างนี้เอง ถึงได้ไม่บรรลุกัน ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน เมื่อหยุดแล้วจึงดับ เมื่อดับแล้วจึงเกิด”

ธรรมกายเป็นสิ่งที่มียู้อยู่ในพระพุทธศาสนา มียู้อยู่ในคัมภีร์ต่าง ๆ มากมาย แต่ไม่มีคัมภีร์ไหนเลยที่บอกว่า ธรรมกายมีลักษณะเป็นอย่างไร อยู่ตรงไหน และจะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด

เมื่อหลวงปู่ดปากน้ำท่านสละชีวิตปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่ง จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย รู้ได้ทั่วถึงว่า นี่คือธรรมกาย พอเห็นแจ้ง ก็รู้แจ้ง ความเห็นแจ้งกับความรู้อย่างนี้จะเกิดขึ้นพร้อมกัน ไม่ก่อนไม่หลัง กันเลย คือพอเห็นธรรมกายก็รู้แจ้งว่า นี่เรียกว่า **ธรรมกาย** เกิดขึ้นพร้อมกัน

เห็นใหม่จะว่า แต่เดิมท่านไม่ได้มีความรู้อะไร อาศัยหยุดนิ่งอย่างเดียว จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกายและก็รู้จักธรรมกาย

หยุดนิ่งจึงเป็นตัวสำเร็จ และเป็นวิธีเดียวที่จะเรียนวิชชาธรรมกาย ของพระพุทธเจ้าได้ จะศึกษาวิชา ๓ คือ บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ หรืออัสวักขยญาณก็ตามที ความรู้เหล่านี้ต้องอาศัย การหยุดนิ่งอย่างเดียว

มีใครบ้างในโลก ที่ใช้ความนึกคิด หรือศึกษาเล่าเรียนเอา จนเกิดความรู้ได้ว่า ภพชาติก่อน ๆ นั้น ตนเองเคยเกิดเป็นอะไร เป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย อยู่ในตระกูลไหน มีความเป็นอยู่อย่างไร คือ รู้เรื่องราวของชีวิตในกาลก่อนนั้นได้

ความรู้เหล่านี้เป็นอจินไตย ใช้มันสมองคิดอย่างไร ก็คิดไม่ออก จนกระทั่งหยุดนิ่งอยู่ในกลางธรรมกายนั้นแหละ พอถูกส่วนเข้าก็เห็นเรื่องราว เห็นได้รอบตัวทุกทิศทุกทาง ความรู้ก็บังเกิดขึ้นมาเลย อาศัยหยุดนิ่งอย่างเดียว จึงบรรลุบุพเพนิวาสานุสติญาณได้

จุตูปปาตญาณก็เช่นเดียวกัน ภูมิของสัตว์โลกทั้ง ๓๑ ภูมินี้ ทั้งในกามภพ รูปภพ และอรูปภพ พระพุทธองค์ทรงรู้แจ้งแทงตลอดหมด ด้วยการหยุดนิ่งอย่างเดียว

แม้กระทั่งการบรรลุอาสวักขยญาณ คือ การขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป ก็ต้องอาศัยหยุดเข้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งบรรลุมรรคผลนิพพาน หยุดนิ่งนี้จึงเป็นตัวสำเร็จ หยุดเป็นตัวสำเร็จ

ช่วยกันสร้างบรรยากาศที่ดี

พรราชนี้ ให้หันมาพิจารณาตัวของเรา ตั้งใจปรารภความเพียรให้สม่ำเสมอในทุกอิริยาบถ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ตรึกเรื่อยไปเลย ที่ทำได้แล้วก็ทำต่อไป ทำหยุดในหยุดต่อไปเรื่อย ๆ

ถ้ามีโอกาส ก็ให้สร้างบรรยากาศของการประพฤติปฏิบัติธรรม โดยการพูดคุยกัน แนะนำกัน ชักถามกันว่า ปฏิบัติไปถึงไหน หยุดนิ่งไหม หยุดไปถึงตรงไหนแล้ว ทำอย่างไรจึงจะหยุดได้ต่อไปอีก

ถ้าลูก ๆ ทุกรูปจะช่วยกันสร้างบรรยากาศของการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างนี้ด้วย ก็จะเป็นสิ่งที่ดี เวลาเราเข้าถึงธรรม เราจะได้เข้าถึงไปพร้อม ๆ กัน ชีวิตของสมณะก็จะมีความหมายเพิ่มขึ้น

การบวชในคราวนี้เราจะได้สมปรารถนา และการทำอย่างนี้ทุกวัน ธาตุธรรมของเรา ทั้งกายวาจาใจของเรา ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศธาตุ วิญญาณธาตุ ก็จะถูกลั่นให้สะอาด ให้บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นทุกวันทุกคืน

สมณะที่มีใจหยุดนิ่งดีแล้ว

ให้สังเกตดูในหมู่คณะของเรา ยามใดที่เราตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ธาตุธรรมทั้งเห็น จำ คิด รู้ของเราจะถูกลั่นให้สะอาดขึ้นไปเรื่อย ๆ เราจะสังเกตเห็นว่า ผิวพรรณวรรณะผ่องใส ดวงตา สุกใส น้ำเสียงนุ่มนวล อากัปกริยาต่าง ๆ ก็เหมาะสมกับการเป็นนักบวช โดยที่เราไม่ได้คำนึงถึงสมณสัญญาด้วยซ้ำไป เป็นแต่เพียงเราเอาใจหยุดนิ่ง รักษาใจไว้ตรงกลางกายฐานที่ ๗ อย่างเดียวเท่านั้น สมณสัญญาที่เกิดขึ้น ความบริสุทธิ์ภายในก็เกิดขึ้นทันที

ความบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นจากภายในจะแผ่ขยายออกสู่ภายนอก สู่ระบบประสาท กล้ามเนื้อ ผิวพรรณวรรณะ กระแสใจอันบริสุทธิ์ที่ส่งไปโดยรอบทุกทิศทุกทาง จะดึงดูดสัตว์โลกทั้งหลาย

สาธุชนทั้งหลายเมื่อเขาได้เห็น ได้สัมผัสด้วยสายตาแล้ว ก็จะบังเกิดความเลื่อมใส เมื่อที่สสนานุตตริยะ คือ การเห็นอันประเสริฐเกิดขึ้น เขาจะเริ่มมีความรู้สึกกว่า สายตาของเขานี้มีบุญแท้ ๆ ที่ได้มาสัมผัสกับสมณะผู้มีความสงบกายและใจ เป็นพระที่มีสมณสัญญา และจะเริ่มรู้สึกว่าการเห็นสมณะเป็นมงคลอย่างยิ่ง

เขาจะเกิดความปิติ เบิกบาน ดวงจิตมีความเลื่อมใส อย่างที่ไม่เคยเกิดความรู้สึกชนิดนี้มาก่อนในโลก ใจที่ชุ่มมัวกลับเลื่อมใสเป็นเงาใสกระจ่างขึ้นทีเดียว อยากมอง มองแล้วก็ไม่อิ่ม ไม่เบื่อ มองด้วยใจที่เป็นกุศล มองในฐานะที่เห็นเราเป็นสรรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐ

นี่คือสายตาที่สาธุชนทั้งหลายมองพระภิกษุที่มีใจหยุดดีแล้ว การเห็นสมณะตัวอย่างนี้ เห็นแล้วก็อยากเข้าไปใกล้ อยากฟังธรรม แม้เราจะแสดงธรรมไม่เป็น เราไม่ใช่นักเทศน์ ไม่ได้เป็นพระธรรมกถึก แต่ถ้อยคำที่กลั่นออกมาจากใจอันบริสุทธิ์ ที่เรามีประสบการณ์ภายในอย่างแท้จริง แม้เพียงคำเดียว ก็มีคุณค่าอย่างมหาศาล เป็นมงคลอย่างยิ่งต่อผู้ที่ได้ยินได้ฟัง ทำให้เขาเกิดความปิติเบิกบาน มีกำลังใจอยากจะทำความดี อยากจะประพฤติปฏิบัติธรรมตามไปด้วย

เช่น เราแค่พูดว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ มาประพฤติปฏิบัติธรรมกันเถอะ” คำพูดไม่กี่คำแค่นี้แหละ กลับมีพลังอย่างมหาศาล คำคำนี้ใครก็พูดได้ แต่พลังไม่เท่ากัน

ถ้อยคำนี้ออกมาจากจุดที่มีพลัง ซึ่งกลั่นความบริสุทธิ์ออกมาจากกลางกาย พูดออกไปแม้เพียงไม่กี่คำก็สร้างความปิติ ความเบิกบาน ก่อให้เกิดพลังใจที่จะสร้างความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ทำให้เขาเกิดความรู้สึกอยากจะทำประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ทีเดียว

เพราะฉะนั้น พรราชานี้ ให้เป็นพรราชาที่เราจะน้อมนำใจของเรา กลับมาอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ซึ่งเป็นที่อยู่แห่งจริงของเราอย่างจริงจังกัน ในทุกอิริยาบถ

หลวงพ่อกำลังเอาน้ำมาให้ลูก ๆ ทั้งหลายนำไปพิจารณา
นึกคิด และปฏิบัติตาม ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เผลอประเดี๋ยวเดียววันเวลา
แห่งความสุข และอากาศที่เหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมก็จะ
หมดไป แค่ ๓ เดือนเท่านั้น ประเดี๋ยวเดียวก็จะหมดเวลาแล้ว จงใช้วัน
เวลาให้คุ้มค่าต่อการสร้างบารมี ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมกันนะลูกนะ

หลวงพ่อบำเพ็ญพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อบำเพ็ญพร ขออนุภาพแห่งบุญ บารมี รัศมี
กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายุตณินิพพาน
นับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และ
พระอรหันตเจ้าทั้งหลาย ตลอดจนกระทั่งบารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี รวมทั้งธรรมปฏิบัติและทานบารมีที่ลูก ๆ
ทั้งหลายได้ตั้งใจทำในวันนี้ จงมาประมวลรวมเข้าด้วยกันที่ศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ เป็นดวงบุญที่สว่างโพล่ง ยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน
หลาย ๆ ดวง

ให้ดวงบุญนี้มีอนุภาพดลบันดาลให้สุขภาพพลานามัยของลูก ๆ
ทั้งหลาย แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ เหมาะสมที่จะทำความเพียร
ที่จะให้บรรลุมรรคผลนิพพาน ขอให้แห่งตลอดในวิชชาธรรมกายของ
พระพุทธเจ้า ธรรมอันใดที่หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้บรรจุ
ขอให้พวกเราทั้งหลายได้บรรลุวิชชาธรรมกายที่หลวงปู่วัดปากน้ำบรรจุ
ภายในพรรษานี้จงทุกประการเทอญ ๐

ภารกิจที่แท้จริง

วันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

การที่เราได้เข้ามาบวชในครั้งนี้ ไม่ว่าจะบวชช่วงสั้น หรือช่วงยาว ก็ตาม ต่างมีเป้าหมายเดียวกัน คือ หวังที่จะขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ตามแบบอย่างของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ในกาลก่อน เมื่อเรามีความตั้งใจดีกันทุก ๆ รูป เราก็จะต้องทำให้ได้ตามที่ได้ตั้งใจเอาไว้

การที่เราตั้งใจดีในเบื้องต้น เท่ากับกำความสำเร็จไว้แล้วครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่ง คือ การรักษาความตั้งใจดีให้สม่ำเสมอต่อเนื่องกันไป อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว

ภารกิจของพระภิกษุสามเณร

ภารกิจของพระภิกษุสามเณรมี ๒ อย่าง คือ ภารกิจหลัก และภารกิจรอง

ภารกิจหลัก หมายถึง การศึกษาคันถธุระ และวิปัสสนาธุระเป็นสำคัญ นั่นก็คือ ศึกษาพระธรรมวินัยให้เข้าใจแจ่มแจ้ง แดกจกาน แล้วก็ลงมือปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงหนทางพระนิพพาน นี่คือการกิจหลักอันยิ่งใหญ่ทีเดียว

ภารกิจรอง หมายถึง กิจวัตรกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางคณะสงฆ์ได้มอบหมายไว้

ภารกิจทั้งสองนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักบวชที่ต้องทำควบคู่กันไป ดังนั้นให้ลูกทุกรูปตั้งใจให้ดีว่า ตั้งแต่วันแรกที่บวชเข้ามา เราจะทำการกิจทั้งสองนี้ควบคู่กันไปให้สำเร็จสมบูรณ์ โดยไม่ขาดตกบกพร่องเลย

ธรรมกายเป็นหลักของพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนานั้นเริ่มต้นเมื่อเข้าถึงธรรมกาย ก่อนเข้าถึงธรรมกาย นั้น มีคำสอนของครูบาอาจารย์ต่าง ๆ มากมาย ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา สมัยเมื่อยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่ ก็ได้ศึกษาผ่านมาแล้ว คือ สมบัติ ๘ ได้แก่ รูปฌาน ๔ และอรูปฌาน ๔

คำสอนเพื่อให้เข้าถึงกายภายใน หรือขั้นสมบัติ ๘ นี้มีมานานแล้ว ก่อนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงอุบัติขึ้น เป็นคำสอนทั่วไปของพวกฤาษีชีไพร หรือนักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย ผู้ที่หลีกเลี่ยงตั้งใจทำความเพียร จนกระทั่งเข้าถึงกายภายในต่าง ๆ ดังกล่าว

ส่วนคำสอนในพระพุทธศาสนาเริ่มต้นเมื่อเข้าถึงธรรมกาย ความรู้นี้ได้ถูกเปิดเผยเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบังเกิดขึ้นในโลก

เจ้าชายสิทธัตถะได้ทรงเจริญสมาธิภาวนา ประกอบความเพียรด้วย จาตรังครีระยะ ในที่สุดเมื่อใจหยุดนิ่งดีแล้ว ท่านก็เข้าถึงกายต่าง ๆ ไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าถึงกายธรรม ตั้งแต่กายธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี และกายธรรมพระอรหัต ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

จากนั้น พระพุทธองค์จึงทรงปฏิญาณตนว่า เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดแล้วด้วยธรรมกาย หยั่งรู้ด้วยญาณทัสสนะ เห็นแจ้งด้วยธรรมจักขุของธรรมกาย เห็นตลอดหมดทั้งนิพพาน ภาพ ๓ โลกกันตร์

ภพ ๓ คือ กามภพ รูปภพ และอรูปภพ รวมทั้งหมด ๓๑ ภูมิ แบ่งเป็นภพภูมิของสุคติและทุคติ ดังนี้

สุคติภูมิ คือ ภูมิมนุษย์ ๑ เทวดา ๖ รูปพรหม ๑๖ และอรูปพรหม ๔

ทุคติภูมิ หรือเรียกว่า **อบายภูมิ ๔** คือ เปต อสุรกาย สัตว์ดิรัจฉาน และสัตว์นรก

ความรู้ในภพ ๓ ตลอดจนในอายตนะนิพพาน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดด้วยธรรมกาย

พระพุทธองค์ทรงมองเห็นกิเลสอาสวะที่บังคับร้อยรัดผูกพันใจสัตว์โลก เห็นว่ากิเลสมีกลักษณะเป็นอย่างไร มีการบังคับบัญชาอย่างไร ทำไมสัตว์โลกถึงต้องทำไปตามอำนาจของกิเลส

ทรงเห็นกระแสของกิเลส กระแสบาปมีสี่ไม่เหมือนกับกระแสบุญ สี่ตรงข้ามกัน คือ มีสี่ด้านที่เรียก **“กัณหาธรรม”** หรือธรรมดำ บางครั้งเรียกว่า **“อกุศลธรรม”** ธรรมที่เป็นบาป เป็นอกุศล เป็นกระแสสีดำ เมื่อเข้าไปบังคับอยู่ในธาตุ ในธรรม ในเห็น ในจำ ในคิด ในรู้ ก็บังคับให้บุคคลนั้นแปรปรวนไปตามกระแสที่ถูกบังคับ

อกุศลบังคับให้สร้างกรรม ทั้งกายกรรม วจีกรรม และมโนกรรม แล้วมีวิบากส่งผล สร้างภพขึ้นมาประกอบผลอันนั้น แล้วดึงดูดสัตว์โลกไปสู่ภพภูมินั้น วนเวียนกันอยู่อย่างนี้

เมื่อใดสร้างบุญมาก ไม่ว่าจะเป็นการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา หรือทำศีล สมาธิ ปัญญา ให้แก่กล้ามากเข้า กระแสบุญก็จะขจัดกวาดล้าง กระแสบาปให้บรรเทาเบาบาง กระทั่งหมดสิ้นไป

เมื่อกระแสแห่งบาปบาปบางหมดสิ้นไป ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้จักชาว
ใสบริสุทธิ์ สว่างพริบ ธรรมจักขุก็เกิดขึ้น มองเห็นว่าอะไรเป็นต้นเหตุ
และเห็นวิธีการที่จะขจัดกิเลสอาสวะ จนกระทั่งสามารถขจัดกิเลสอาสวะ
ให้หมดสิ้นไปได้ เปรียบเสมือนกรดกัดทอง กัดมลทินของทองให้เหลือ
แต่ทองคำบริสุทธิ์ สุกปลั่ง มีสีทองอร่าม อานุภาพของธรรมกายก็ขจัด
กิเลสอาสวะให้หมดสิ้นเชื่อไม่เหลือเศษ กระทั่งเป็นพระธรรมกายบริสุทธิ์
สว่าง สุกใส ฉะนั้น

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเข้าถึงธรรมกาย ขจัดกิเลสอาสวะไป
ตามขั้นตอน จนสิ้นเชื่อไม่เหลือเศษ จึงได้นำความรู้นี้มาสั่งสอน แนะนำ
สัตว์โลกต่อไปว่า ต้องทำอย่างนี้ จึงจะขจัดกิเลสอาสวะได้

เมื่อกิเลสอาสวะหมดสิ้นไปแล้ว ก็จะเข้าถึงความสุขอันไพบูรณ์ เป็น
ความสุขอย่างยิ่ง ที่เรียกว่า เอกันตบรมสุข คือ สุขอย่างเดียว ไม่มีทุกข์เลย

นี่แหละคำสอนในพระพุทธศาสนาเริ่มต้นมาจากธรรมกาย ธรรมกาย
จึงเป็นหลักของพระพุทธศาสนา

ของจริงคู่กับคนจริง

ธรรมกายนี้มีอยู่จริงในตัวของมนุษย์ทุกคน อยู่ในกลางกายที่ละเอียด
ที่สุด จะเข้าถึงได้ด้วยการปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่ง ตรงศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๓ ปล่อยจิตตั้งเข้าไปสู่ภายในตามลำดับ จะพบกายมนุษย์
ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมโคตรภู กาย
ธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี จน
ที่สุดเข้าถึงกายธรรมอรหัต

เมื่อเราทราบอย่างนี้ ภายในพรณานี้ ให้พวกเราตั้งใจมั่นที่จะจำพรรษาเพื่อประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ฤดูกาลนี้เหมาะสมอย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม อากาศไม่ร้อนไม่หนาวเกินไป ญาติโยมก็ตั้งใจอุปถัมภ์สนับสนุนปัจจัยสี่อันควรแก่สมณบริโศค บ้านเมืองสงบราบคาบ ไม่มีศึกเหนือเสือใต้ ไม่มีการรบราฆ่าฟัน ทุกอย่างเหมาะสมเป็นสัปปายะอย่างยิ่ง เหลือแต่ความเพียรและความตั้งใจจริงของเราว่า เอาจริงแค่ไหน ถ้าเอาจริง เราจะต้องเข้าถึงของจริงอย่างแน่นอน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเกิดมาก็ภพก็ชาติก็ชาติตาม ท่านเอาจริงทุกชาติ จจริงไปตามขั้นตอนของชีวิตในแต่ละชาติ แม้บางชาติเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉาน เป็นมหาทุคตะคนยากจน หรือจะเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี พระราชา พระเจ้าจักรพรรดิ ก็เอาจริงมาทุกภพทุกชาติ

กระทั่งชาติสุดท้ายทรงสละชีวิต แม้เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่หนัง เอ็น และกระดูก ช่างมัน ถ้าไม่บรรลุนิพพาน จะไม่ยอมลุกจากที่ ป่วยยาว เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ในที่สุดเมื่อใจหยุดนิ่งถูกส่วน ท่านก็เข้าถึงธรรมกายได้

สมัยปัจจุบัน พระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านก็ได้สละชีวิตเป็นเดิมพัน นั่งสมาธิปฏิบัติธรรมอย่างเอาจริงเอาจัง ตั้งมโนปณิธานอันสูงส่งต่อหน้าพระประธาน ณ อุโบสถวัดโบสถ์บน บางคูเวียง ว่า

“หากไม่รู้ไม่เห็นธรรมแห่งพระพุทธเจ้าแล้ว ก็จะยอมจบชีวิตไว้เพียงเท่านี้ แต่ถ้าหากจะได้เป็นผู้สืบทอดแนวคำสอนอันบริสุทธิ์แห่ง

องค์พระศาสดาแล้ว ขอพระองค์จงได้ประทานดวงตาเห็นธรรมแก่ข้าพระองค์เถิด”

ด้วยการปรารภความเพียรอย่างแรงกล้า ในที่สุดหลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็เข้าถึงธรรมกาย เห็นของจริงในพระพุทธศาสนา และได้นำความรู้นั้นมาสั่งสอนศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย กระทั่งตกทอดมาถึงพวกเราในปัจจุบัน

ของจริงในพระพุทธศาสนานั้นมีอยู่จริงภายในตัวของเรา ผู้ที่เอาจริงเท่านั้น จึงจะเข้าถึงของจริงได้ ผู้ที่ไม่เอาจริง เข้าถึงไม่ได้

อย่ามีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไข

ตั้งเป้าไว้ให้สูงว่า พรพราณีเราต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ถ้ายังเข้าไม่ถึงเป็นไมเล็กเด็ดขาด ไม่ว่าจะมีการกิจอะไรมาน้อยเพียงใดก็ตาม เราจะไม่ทอดธุระในการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย เราจะไม่เอาภารกิจเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้างว่า เหนื่อยนัก เมื่อยนัก หิวกระหายนัก หรือเอาความเจ็บป่วยต่าง ๆ มาเป็นอุปสรรค ขัดขวางการประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะภารกิจของภิกษุสามเณรที่ทำอยู่นี้ เป็นภารกิจที่เป็นบุญกุศลล้วน ๆ เป็นสิ่งที่ประเสริฐเลิศกว่าภารกิจทั้งหลายของชาวโลก และเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้เข้าถึงความสุขภายในทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น อย่าให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไข เป็นอุปสรรคในการฝึกฝนอบรมใจของเรา เพราะการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกายนั้น เป็นงานทางใจ ไม่ต้องใช้แรงแบกหาม เป็นงานที่เราสามารถทำควบคู่ไปได้กับภารกิจอื่น ๆ เหมือนการหายใจกับการรับประทานอาหาร ที่ต้องทำไปพร้อม ๆ กันอย่างนั้น

ให้มีจิตสำนึกว่า เราจะต้องเร่งทำความเพียรอย่างเต็มที่ นำสิ่งที่อยู่รอบกายมาเป็นเครื่องสนับสนุน ประคับประคองใจให้อยู่ภายในตลอดเวลา ถ้าหากทำได้แบบนี้ หลวงพ่อเชื่อมั่นว่า ภายในพรรษานี้เราจะต้องสมปรารถนาทุกกรุป

ผลแห่งความเพียรมีรสหวาน

หลวงพ่อดี้นได้ฟังสิ่งที่เป็นมงคลจากอุบาสกอุบาสิกามากมาย ท่านเหล่านั้นมาเล่าให้ฟังว่า ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ทุกวันไม่เคยขาดเลย

“บางวันผมมีการกิจมาก เหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน ตั้งใจว่าจะนอนแล้ว แต่หลวงพ่อกเคยสอนเอาไว้ว่า

“ถึงจะเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า จะเจ็บป่วยไข้ จะมีการกิจอันใดก็ตาม จะต้องปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาเป็นอุปสรรคหรือเป็นข้ออ้างในการประพฤติดิปฏิบัติธรรม

“ขอให้เราได้ลงมือนั่งเถอะ ถึงแม้ว่าจะหลับบ้าง ตื่นบ้าง ชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง ทนที่ที่เรานั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์ ดำรงสติมั่น ทำใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย แม้ว่าเราจะหลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง ไม่ฟุ้งบ้าง เท่ากับเรากำความสำเร็จในการเข้าถึงธรรมกายไว้ล้านเปอร์เซ็นต์

“ผมได้จดจำคำนี้เอาไว้ และได้นำมาเป็นหลักในการปฏิบัติตนอย่างสม่ำเสมอทุกวัน แล้วก็เป็นอย่างที่หลวงพ่อบอกว่าจริง ๆ บางครั้งก็หลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง ไม่ฟุ้งบ้าง นึกออกบ้าง นึกไม่ออกบ้าง แต่ผมก็ปฏิบัติธรรมทุกวัน

“เมื่ออยู่ในที่ทำงาน บนรถ ในห้องน้ำ ผมก็ทำ แต่เดิมคิดว่า ทำอยู่ในห้องน้ำแล้วจะบาปกรรม ถ่ายอุจจาระ หรือปัสสาวะไป กลัวว่าจะบาป เพราะว่าธรรมะเป็นของสูง เคยคิดผิดอย่างนั้น ต่อมาเมื่อได้รับคำแนะนำแล้ว ผมก็นำไปปฏิบัติ เข้าห้องน้ำห้องท่า ล้างหน้าล้างตาก็นึกถึงธรรมะไปด้วย ใหม่ ๆ ก็ฉี้น แต่พอทำบ่อย ๆ เข้า ก็ติดเป็นนิสัย

“ในที่สุด วันหนึ่งใจก็หยุดนิ่ง แล้วผมก็ค้นพบว่า ด้วยความตั้งใจจริง ที่ทำอย่างสม่ำเสมอ เราจะได้สมาธิโดยที่เราไม่รู้ตัว เป็นสมาธิที่ค่อย ๆ สะสม เริ่มมาทีละเล็กทีละน้อยทุกวัน อย่างที่ผมไม่รู้สึกรู้สีกตัว แล้วส่งผลให้ผมเข้าถึงธรรมในที่สุด

“ผมรู้จักคำว่า **“หยุดนิ่ง”** รู้จักแสงสว่างภายใน รู้จักกายภายใน แล้วก็รู้จักธรรมกาย เป็นความรู้ที่ผมไม่เคยพบที่ไหนมาก่อน เป็นความอัศจรรย์ใจ ไม่นึกว่าตัวเองจะทำได้ นึกถึงที่ไรก็มีความสุข เดียวนี้ผมมีความสุขมาก”

เขาเล่าให้ฟังต่อว่า “ผมค้นพบว่า ผมมีโลกส่วนตัว ผมเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ เวลาที่ผมนั่งสมาธิ เอาใจเข้าไปตั้งไว้กลางกาย แล้วปล่อยเข้าไปสู่ภายในจนเข้าถึงธรรมกาย ผมมีความสุขมาก มีความปิติเบิกบาน จิตขยายกว้างขวางไปไม่มีประมาณ มีแสงสว่างไม่มีประมาณ

“เมื่อออกจากสมาธิ ความสุขนั้นก็ยังคงติดตามผมไปอีก เป็นความสุขที่สร้างพลังใจให้เกิดขึ้น ซึ่งผมค้นพบว่า ในการปฏิบัติภารกิจประจำวัน นั้นยังมีปัญหาเหมือนเดิม และเท่าเดิม แต่ว่าใจผมไม่เป็นทุกข์เลย ทำให้แก้ปัญหาเหล่านั้นได้ดีขึ้น เพราะว่ามีพระธรรมกายเป็นที่พึ่งที่ระลึก”

เห็นไหมจ๊ะว่า ถ้าหากเราตั้งใจจริง ทำงานทางใจควบคู่กับการทำภารกิจ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระภิกษุสามเณร งานทั้งสองอย่างนี้สามารถไปด้วยกันได้ ไม่เป็นอุปสรรคต่อกันและกันเลย

แต่ข้อได้เปรียบของเรา คือ ภารกิจของพระภิกษุสามเณรนั้นเป็นไปเพื่อบุญกุศลล้วน ๆ ส่วนภารกิจของชาวโลกนั้นจะมีการต่อสู้แข่งขันกัน เอาชนะกันด้วยวิธีการต่าง ๆ

ดังนั้น เมื่อเราอยู่ในเพศสมณะแล้ว อยู่ในภูมิอันสูงอันประเสริฐ และยังมีโอกาสดีกว่า เราจะต้องตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ทำให้ยิ่งกว่าชาวโลก

หน้าที่ที่แท้จริง

หน้าที่ที่แท้จริงของพระ คือ การปฏิบัติธรรม ทำจิตให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย เพื่อไปสู่อยุทธนิพพาน ให้หมั่นสอนตนเองทุกวัน เราจะได้มีสติ ไม่สนใจไปที่อื่น ไม่ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์

โดยเฉพาะบางรูปที่ลางานเข้ามาบวชในพรรษานี้ นับเป็นโอกาสที่ดีสำหรับเรา เพราะการหาโอกาสที่ดีอย่างนี้ สำหรับเพศฆราวาสนั้นยากมาก เมื่อเราได้โอกาสอันดีแล้ว ขอให้ใช้โอกาสอันดีงามภายใน ๓ เดือนนี้ ให้เป็นประโยชน์ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

ให้หมั่นเตือนตนเองทุกวันว่า บัดนี้เราเป็นพระแล้ว อะไรที่เป็นเรื่องของฆราวาส เราจะไม่เอาใจไปสอดส่องในเรื่องนั้น ส่วนอะไรที่เป็นเรื่องของพระ เราจะเอาใจใส่ให้ดี หมั่นคิดอย่างนี้ทุกวัน จะทำให้เราเป็นพระ

เพิ่มขึ้นทุกวัน พลังใจของเราก็จะมีเพิ่มพูนขึ้น ความเกียจคร้านในการที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมก็จะไม่ค่อยมี ความอยากที่จะปฏิบัติธรรมก็จะมีเพิ่มขึ้น

ความอยากที่แท้จริง

ทุนเบื้องต้นที่สำคัญ ที่ทำให้เราเข้าถึงธรรมกายนั้น คือ ความอยากที่จะเข้าถึงธรรมกายอย่างแท้จริง ต้องเป็นความอยากที่แท้จริง ไม่ใช่ความอยากเทียม

ความอยากเทียม คือ วันนี้ตั้งใจจะทำ ตั้งใจจะเข้าถึงจริง ๆ พรุ่งนี้เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ดิถกการกิจบ้าง หรือเจอสิ่งแวดล้อมบางอย่างที่ทำให้ห่างจากการกุศล ก็เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว อย่างนี้เป็นความอยากเทียม ไม่ใช่ของแท้

ความอยากที่แท้จริง คือ เราต้องนึกอยู่ตลอดเวลาว่า ต้องเอาให้ได้ ต้องเป็นธรรมกายให้ได้ แล้วก็จะได้ภายในพรรษานี้ นึกคิดทุกวันทุกคืน นี่คือการอยากแท้ ซึ่งเป็นทุนเบื้องต้นที่เราจะต้องมี

พระโพธิสัตว์ท่านอยากจะพ้นทุกข์ อยากจะออกจากทุกข์ อยากจะแสวงหาวิธีการที่จะทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ นี่เป็นความอยากที่แท้จริง ท่านคิดกันข้ามภพข้ามชาติ หรือคิดจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงตั้งความปรารถนามายาวนาน คิดในใจอยู่ถึง ๓ อสงไขย จากนั้นเปล่งวาจาอีก ๔ อสงไขย และหลังจากได้รับพุทธพยากรณ์แล้ว ต้องสร้างบารมีอีก ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป รวมเป็นระยะเวลาอันยาวนานถึง ๒๐ อสงไขยกับแสนมหากัป

เห็นไหมจ๊ะว่า ปราบปรามจะเป็นพระพุทธเจ้า ต้องมีความตั้งใจอย่างแท้จริง และต้องเป็นความตั้งใจจริงที่ต่อเนื่องยาวนานข้ามภพข้ามชาติแล้วในที่สุดท่านก็สมปรารถนา

เพราะฉะนั้น เราอยากจะเข้าถึงธรรมกาย จะต้องให้มีความอยากเข้าถึงธรรมกายเป็นทุนเบื้องต้นก่อน แล้วเดี๋ยวความสำเร็จจะตามมา

แต่ในเวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกายนั้น อย่าเอาความอยากเข้ามาเจือ เราต้องวางใจเป็นกลาง ให้ใจเป็นอุเบกขา วางใจเบา ๆ สบาย ๆ แล้วก็ใจเย็น ๆ จึงจะเข้าถึงธรรมกายได้

ถ้าลูก ๆ ทำได้อย่างนี้ หลวงพ่อเชื่อมั่นว่า ในพรชนานี้พวกเราจะต้องสมปรารถนากันอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นตั้งใจกันให้ดีทุกรูปนะ

หลวงพ่อบ้านยพร

ที่ลุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยพร ด้วยอานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในอายตณนิพพานที่มีพระธรรมกายปรากฏอยู่นับสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ด้วยอานุภาพบารมีของหลวงปู่ดปากน้ำ ภาณีเจริญ พระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ขออานุภาพแห่งบุญ บารมี รัตมี กำลังฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ ดังกล่าวแล้ว จงมาประมวลรวมเข้าด้วยกันเป็นตบะเป็นเดชะ เป็นพลบัจจย ส่งผลดลบันดาลอภิบาลปกป้องคุ้มครองรักษาให้ภิกษุสามเณรทุก ๆ รูป ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันในพรชนานี้

จงเป็นผู้ที่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าได้เจ็บ อย่าได้ป่วย อย่าได้ไข้ ให้มีจิตใจที่เบิกบานแจ่มใส ปราศจากกิเลสอาสวะ ความวิตก ความกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น ให้เข้าถึงวิชาธรรมกายจงทุกประการเทอญ ๐

ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา

วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒

โอรสหลวงพ่อดำชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒

การอยู่จำพรรษาเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับพวกเราทุกรูป ที่ได้มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ ได้ศึกษาพระธรรมวินัย ทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุผลสมความตั้งใจของเรา ที่ได้สละชีวิต สละทุกสิ่งทุกอย่างของทางโลก เข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา เพื่อหวังทำพระนิพพานให้แจ้ง นี่เป็นวัตถุประสงค์อันสูงสุดของพวกเราทุกรูป ที่ได้ตั้งใจบวชเข้ามาในคราวนี้

ในสมัยพุทธกาล ถ้าเราได้ศึกษาจากพระไตรปิฎกจะพบว่า มีพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ได้บรรลุมรรคผลนิพพานมากมาย ตั้งแต่เข้าถึงไตรสรณคมน์ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง จนกระทั่งเป็นพระอรหันตบุคคล ส่วนใหญ่ท่านจะบรรลุธรรมในช่วงเข้าพรรษานั้นเอง เพราะช่วงเข้าพรรษา เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม อากาศกำลังเย็นสบาย ไม่ร้อนอบอ้าวเกินไป และไม่หนาวจนเย็นยะเยือก พอเหมาะต่อการศึกษาลေเรียนและประพฤติปฏิบัติธรรม ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง

ดังนั้น ในพรรษานี้ ขอให้พวกเราทุกรูปดำรงชีวิตของนักบวชด้วยความไม่ประมาท ตั้งใจปรารภความเพียรกันในอิริยาบถทั้งสี่ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ตั้งแต่ตื่นนอน จนกระทั่งเข้านอน ศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

ขอให้คิดอย่างนี้จริง ๆ และอย่าเพียงลักแต่ว่าคิดเท่านั้น เราต้องมีใจรัก มีใจผูกพันกับพระนิพพาน ต้องตั้งเป้าหมายเอาไว้ให้สูงที่สุดอย่างนี้

การตั้งเป้าหมายอันสูงสุดจะทำให้เราเกิดปัญญาสูงส่ง ถ้าที่จะต่อสู้กับอุปสรรคทั้งหลาย ที่มาขัดขวางในหนทางแห่งการสร้างบารมี หรือการประพฤติปฏิบัติธรรมนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม เราจะเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

พระนิพพานอยู่ฝากข้างตาย

โบราณท่านกล่าวไว้ว่า พระนิพพานนั้นอยู่ฝากข้างตาย เราต้องถวายเป็นพุทธานุชา เอาชีวิตเป็นเดิมพัน จึงจะทำพระนิพพานให้แจ้งได้

ชีวิตของมนุษย์นั้นถือว่า เป็นสิ่งสำคัญอันสูงสุดที่มนุษย์ทุก ๆ คน หวงแหน ดังที่บัณฑิตนักปราชญ์ได้กล่าวไว้ในเรื่องของการเสียสละเป็นลำดับว่า

ให้สละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ

ให้สละอวัยวะ เพื่อรักษาชีวิต

ให้สละชีวิต เพื่อรักษาธรรม

นี่คือปฏิบัติอันยิ่งใหญ่ของพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย ดังนั้น เมื่อเราอยากเข้าถึงธรรม ก็ต้องเอาจริงเอาจัง เอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ในยุคปัจจุบัน หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้เป็นแบบอย่างอันดีในการประกอบความเพียร สละชีวิตเพื่อที่จะให้เข้าถึงธรรม ท่านได้ตั้งสัตยาธิษฐาน เมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ในกลางพรรษาว่า จะตั้งใจปฏิบัติธรรม เอาจริงเอาจัง สละชีวิต แม่น้ำและเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่หนัง เอ็น และกระดูกก็ช่างมัน หากไม่ได้ เป็นยอมตาย

แล้วท่านก็ทำอย่างนั้นจริง ๆ ในที่สุดท่านก็ได้พบหนทางพระนิพพาน และเข้าถึงธรรมกายในวันนั้น

หลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านยังสละชีวิต เพื่อให้เข้าถึงธรรมกายได้ เราทุกรูปล้วนเป็นลูกศิษย์ของท่าน ถึงแม้ว่าจะเกิดมาไม่ทันท่าน แต่มีคำสอนของท่านเป็นตัวแทน เราก็ควรจะประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน ซึ่งก็นำมาจากคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั่นเอง

คำว่า “ธรรมกาย” กับคำว่า “พระพุทธเจ้า” คือ คำ ๆ เดียวกัน ของเราที่ได้ยินได้ฟังมาบ่อย ๆ ว่า

ธมฺมกាយ อิติปิ

คำว่า “ธรรมกาย” เป็นชื่อของเราตถาคต

หลวงพ่อก็ได้วางกฎเกณฑ์เอาไว้ เพื่อที่จะสนับสนุนให้พวกเราได้เข้าถึงธรรมกาย คือ ให้ทุกรูปประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างสม่ำเสมอ ทุก ๆ วัน ในช่วงเช้า และในช่วง ๑ ชั่วโมง ในช่วงกลางวันก็ตั้งใจศึกษา ธรรมะภาคปริยัติ และช่วยกันทำกิจกรรมงานส่วนรวมของคณะสงฆ์ นี่เป็นกิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริมให้เราเข้าถึงพระนิพพาน

เพราะฉะนั้น เราจะต้องเอื้อเฟื้อต่อกฎเกณฑ์เหล่านี้ ด้วยความสมัครใจ เต็มใจ โดยมีเป้าหมายว่า เราจะต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ไม่ได้ไม่เลิก ไม่ได้ยอมตายทีเดียว ยอมตายกันสักครั้งหนึ่งในชีวิต เพื่อให้เข้าถึงธรรม ภาพเหล่านี้จะเป็นภาพประวัติชีวิตอันสูงส่ง ที่จะสร้างความปิติปราโมทย์ใจให้แก่เราไปตลอดชีวิต

ภาพแห่งความปิติ

ในยามที่เรานึกถึงว่า ครึ่งหนึ่งในชีวิตที่เราได้มีโอกาสมาบวชในพระพุทธศาสนาเป็นเวลา ๑ พรรษา เราได้ตั้งใจสละชีวิต ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ไม่ได้เป็นยอมตาย ยามใดที่เราระลึกนึกถึงอย่างนี้ คนในกายของเราจากที่ราบเรียบนั้นจะลุกชูชันขึ้นมาด้วยความปิติปราโมทย์ใจ

ความปิตินี้จะเกิดขึ้นทุกครั้งที่เราระลึกถึง จนกระทั่งวันใกล้จะหลับตาลาโลก แม้ในวาระสุดท้ายของชีวิตที่เราจะต้องทิ้งร่างกาย ทั้งชั้น ๕ นี้ไป เมื่อระลึกนึกถึงภาพที่เราได้สละชีวิตปฏิบัติธรรม เพื่อเข้าถึงธรรม ภาพนั้นจะยังความปิติเบิกบานให้เกิดขึ้น ทำจิตของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ สว่างไสว มีสுகติเป็นที่ไปอย่างแน่นอน

นอกจากนั้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวอย่างจริงที่จะสร้างกำลังใจ และเป็นเนติแบบแผนอันงดงามให้รุ่นลูกรุ่นหลานที่จะเข้ามาบวชในภายหลังได้เอาเยี่ยงเอาอย่าง นี่ก็จะเป็นส่วนบุญของเราในการเป็นต้นแบบเป็นตัวอย่างในการสละชีวิตเพื่อให้เข้าถึงธรรมะ

พระที่แท้จริง

พระพุทธศาสนานั้นเป็นของสูง เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าไม่สละชีวิตเอาจริงเอาจังแล้วเป็นเข้าถึงไม่ได้ ต้องสละกันจริง ๆ บวชเป็นพระก็ต้องเป็นพระจริง ๆ ไม่มีหวั่น ไม่มีกังวล ไม่มีอะไรมาผูกพัน ใจต้องจดจ่อที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นหนทางไปสู่อายตณนิพพาน ต้องจดจ่อกันจริง ๆ

อย่างนี้จึงจะเรียกว่า เป็นพระที่สมบูรณ์ที่บวชอย่างมีเป้าหมาย คือ ตั้งใจบวชเพื่อที่จะแสวงหาหนทางพระนิพพานเท่านั้น

ถ้าในระหว่างบวชนั้น ใจเรายังฝักใฝ่ในทางโลก ยังเป็นห่วงเป็นกังวล ยังตรึกนึกคิดแบบชาวโลกที่เขานึกคิดอยู่ บวชอย่างนี้ได้ชื่อว่า ยังบวชไม่จริง เขาเรียกว่า มีเพียงผ้าเหลืองห่อ ห่อนายนั่น นายนี้นั่น ต้องทิ้ง ต้องสละ เอาจริงเอาจัง จึงจะเข้าถึงพระธรรมกายได้

เมื่อเราทำกันอย่างจริงจัง อุปนิสัยจริงจังนี้จะติดไปทุกภพทุกชาติ กระทั่งเราเข้าสู่พระนิพพาน

อริยประเพณี

ยามใดที่เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันต์ แล้วระลึกชาติหนหลัง ได้เห็นภาพประวัติชีวิตอันงดงาม พบว่าครั้งหนึ่งในชีวิตที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้บวชในบวรพระพุทธศาสนา ได้มาอยู่ในวัดพระธรรมกาย ในพรณานนั้นเราเป็นพระภิกษุบวชใหม่ ได้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ เราจะเกิดธรรมปีติ มีความปราโมทย์ เราจะได้นำภาพประวัติชีวิตที่งดงามนี้ไปเล่าให้พุทธบริษัททั้งหลายได้ฟังกัน

เหมือนพระอรหันต์ทั้งหลายที่ท่านระลึกชาติในหนหลังดูว่า กว่าท่านจะมาเป็นพระอรหันต์ได้นั้น ท่านได้สร้างบารมีอะไรไว้บ้าง ภาพไหนชาติไหนได้สร้างกันอย่างจริง ๆ จัง ๆ ภาพไหนชาติไหนที่มีภาพประวัติชีวิตอันสูงส่งงดงาม ภาพนั้นจะปรากฏเกิดขึ้นมาก่อน

เมื่อได้เห็นภาพนั้นด้วยธรรมจักขุของธรรมกายอรหัตต์ หยั่งรู้ได้ด้วยญาณของธรรมกาย รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด รู้ได้รอบตัว เห็นได้รอบตัว แล้วก็มีธรรมปีติ เกิดความสุขเปี่ยมล้นขึ้นมา นี่เป็นประเพณีของพระอริยเจ้า

ต่อไปในอนาคต พวกเราจะต้องเป็นพระอริยเจ้าด้วยกันทุกคน ต่างแต่ว่าช้าหรือเร็วเท่านั้น ขึ้นอยู่กับความขยันของเราว่า มีความเพียรกันจริงจังแค่ไหน

หลวงพ่อบรรพชาว่า พรพราณีพวกเราทุกคนจะตั้งอกตั้งใจจริง อย่างที่พระอริยสาวกทั้งหลายได้ประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีงามกันสืบ ๆ มา

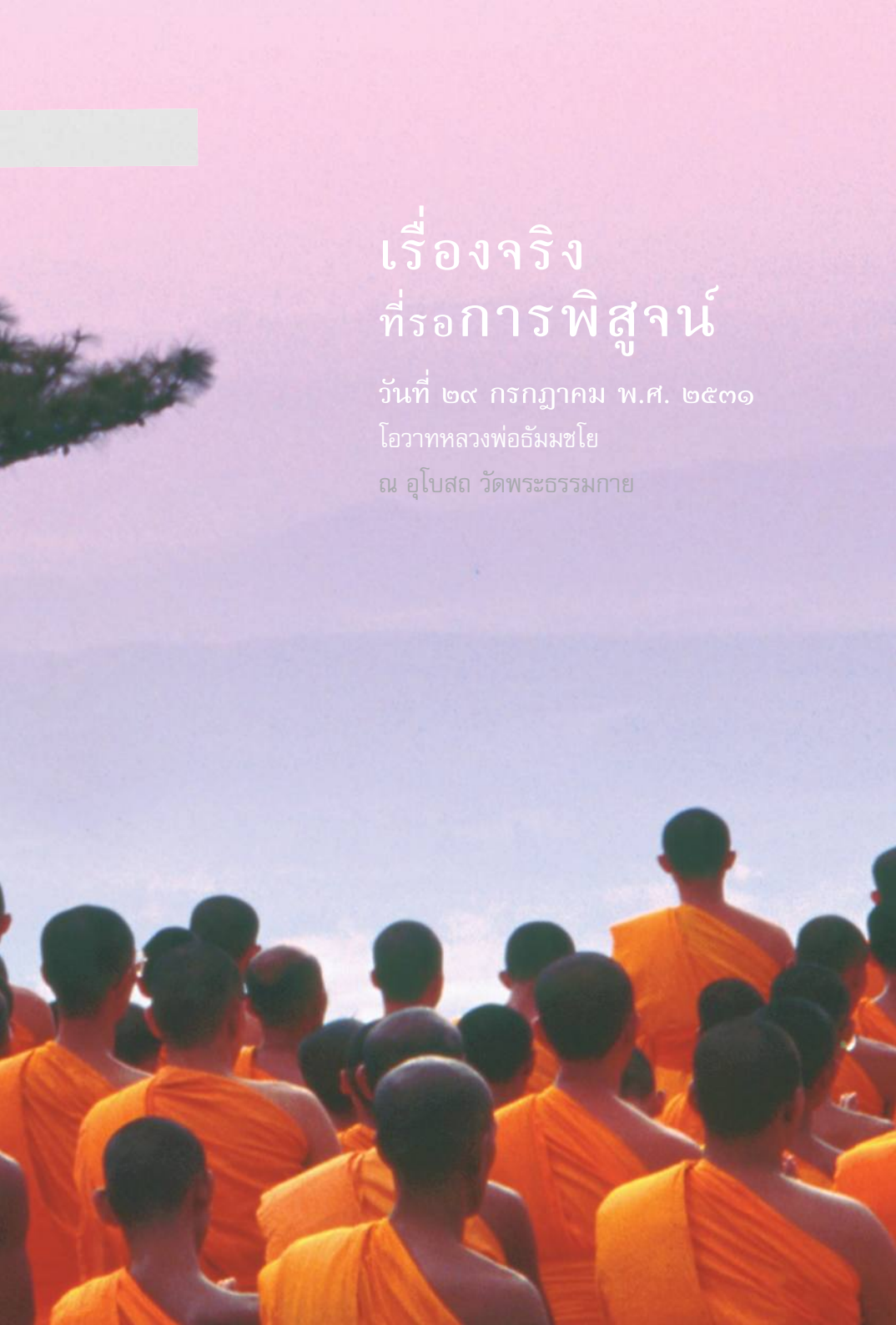
เพราะฉะนั้น หวังว่าพวกเราที่มาอยู่ร่วมอารามเดียวกับหลวงพ่อกับปฏิบัติธรรมร่วมกัน ต้องมีความคิดว่า จะไม่ให้เวลาแต่ละวินาทีนั้นผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ให้ประพฤติปฏิบัติธรรมจริง ๆ จัง ๆ เมื่อวันเวลาผ่านไปแล้ว เราจะได้ไม่เสียดายโอกาสที่ผ่านมา

หลวงพ่อบรรพชา

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อบรรพชาว่าพรพราณีทุกคน ๆ รูป และขออนุโมทนาบุญกับทุกท่านที่ได้ถวายปัจจัยมาเพื่อสร้างเสนาสนะ สร้างอาคารทำวิชา และหล่อพระพุทธรูป ขอให้มีความดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรมกายโดยเร็วพลันเทอญ ๐

ภาพ : ผาหล่มสัก ภูกระดึง พ.ศ. ๒๕๓๐

เรื่องจริง ที่รอการพิสูจน์

วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

โอวาทหลวงพ่อดำมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

เราได้ตั้งใจอธิษฐานอยู่จำพรรษากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว นั่นหมายถึงว่า ตลอดระยะเวลา ๓ เดือนในพรรษานี้ พวกเราทุก ๆ รูปจะตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกัน โดยไม่ไปแรมราตรีที่ไหน จะใช้วันหนึ่งคืนหนึ่งให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม

ในพรรษาที่ผ่านมา ๆ มา หลวงพ่อได้ชักชวนลูกทุก ๆ รูป ปฏิบัติธรรมกันอย่างสม่ำเสมอ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอันใดก็ตาม จะศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติ ทำกิจวัตรกิจกรรมของสงฆ์ หรือต้องรับผิดชอบงานส่วนรวมก็ดี ตลอดเวลาที่เราปฏิบัติภารกิจนั้น เราก็จะต้องประพฤติปฏิบัติธรรมควบคู่กันไปด้วย เพราะวัตถุประสงค์ของการเข้ามาบวชในคราวนี้ ไม่ว่าจะบวชช่วงสั้นหรือช่วงยาวก็ตาม เราต่างมีวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ คือ ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นจากใจ มุ่งแสวงหามรรคผลนิพพาน อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของการบวช และเป็นเป้าหมายของทุกชีวิต

ขณะที่เรามีชีวิตอยู่ในทางโลก โอกาสที่จะมีเวลาว่างสำหรับการปฏิบัติธรรม เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพานนั้นเป็นไปได้ยาก เพราะว่ามีภารกิจเครื่องกัฏฐหลายอย่าง และเมื่อเราได้ทราบว่เป้าหมายสูงสุดของชีวิตนั้น คือ การขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป จึงได้สละความสนุกสนานเพลิดเพลินทางโลก เข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา ละเว้นปเลิโพธ (สิ่งที่ทำให้เกิดความกังวล ความห่วงใย) เพื่อจะได้มีเวลาว่างสำหรับการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน ทำเป้าหมายชีวิตให้บริบูรณ์

บัดนี้ โอกาสนั้นมาประจวบเหมาะ เราได้มาบวชในพระพุทธศาสนา แล้ว ขอให้ได้รับการเป่าหมายของชีวิตนี้เอาไว้ให้เต็มที่ อย่างจริงจังและมั่นคง หุ่่มเทชีวิตจิตใจต่อการแสวงหาหนทางพระนิพพานอย่างแท้จริง หนทางนั้นคืออยู่ในตัวของเรานี้แหละ ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

คำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระองค์ทรงนำมาจากภายในกลางกายของพระองค์ เมื่อเข้าถึงแล้ว พิสูจน์และสัมผัสแล้วว่า เป็นคุณวิเศษจริง ๆ จึงได้นำความรู้ภายในที่ ทรงเข้าถึงมาสั่งสอนชาวโลกทั้งหลาย ให้พวกเราได้ประพฤติปฏิบัติ ตาม เพื่อจะได้รู้แจ้งเห็นแจ้งเช่นเดียวกับพระองค์

คนจริงคู่กับของจริง

มรรคผลนิพพานมีอยู่ในตัวของเรา วิธีการเข้าถึงก็มีอยู่ ผู้สอน ผู้ชี้แนะแนวทางคอยให้คำแนะนำก็มีอยู่ ดังนั้นความสำเร็จจึงขึ้นอยู่กับตัวเราว่า มีความเพียรมากน้อยเพียงใด ตั้งอกตั้งใจจริงจังแค่ไหน ถ้าเอาจริง ก็จะถึงของจริง ถ้าไม่จริง ทำอย่างไรก็ไม่พบ เพราะของจริง ต้องคู่กับคนจริง ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา นี้ จะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า เราเป็นคนจริงแค่ไหน

เมื่อเราได้ตั้งใจอธิษฐานพรรษาแล้ว ให้ทำใจประหนึ่งว่า เราไม่มีปิลิปโปธ คือ ไม่มีเครื่องกังวลเกี่ยวกับทางโลก ตอนนี้เราอยู่ในเพศสมณะ ต้องคิดแบบพระ พุทแบบพระ ทำแบบพระ หุ่่มเทชีวิตจิตใจอย่างจริงจัง ปฏิบัติธรรม คั่นคว่ำกันไปเพื่อพิสูจน์ว่า สิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่าน ตรัสสอนนั้นมีจริงไหม

พระพุทธองค์ตรัสว่า

นตถิ สนฺติปรํ สุขํ

สุขอื่นนอกจากใจหยุดใจนิ่งนั้นเป็นไม่มี

หรือคำว่า ธมฺมกาโย อิติปิ

ธรรมกายเป็นชื่อของเราตถาคต

คำสอนเหล่านี้ ที่เราได้ยินได้ฟังกันมาบ่อย ๆ เป็นความจริงแค่ไหน เราจะต้องศึกษาค้นคว้า ไปพิสูจน์กันอย่างจริงจังภายในพรรษานี้ให้ได้

ธรรมกาย คือ เป้าหมายชีวิต เป็นหลักของพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะวัดนี้ชื่อ วัดพระธรรมกาย ได้นำคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่มีมาแต่ดั้งเดิมเกี่ยวกับเรื่องธรรมกายนั้นขึ้นมาเปิดเผยใหม่ โดยการนำของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จนทสโร) ท่านได้ค้นคว้าพิสูจน์ ทุ่มเทศละเอาชีวิตเป็นเดิมพัน จนกระทั่งได้พบพระธรรมกาย คำสอนนี้ ยืนยันเหมือนกันหมด ซึ่งเราจะต้องพิสูจน์ให้ได้

ดังนั้น ภายในพรรษานี้ ต้องรวมใจกันให้เป็นหนึ่ง โดยมีความ ตั้งใจเดียวกันที่จะปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย ภายใน หากทำได้แบบนี้ พรรษานี้จะเป็นพรรษาที่ดีเยี่ยมสำหรับพวกเราทั้งหลาย จะเป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของตัวเรา ที่จะติดไปทุกภพทุกชาติกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

ตามระลึกนึกถึงเมื่อใด เราก็ม会有ความปิติทุกครั้งไปว่า ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษาที่ผ่านมา เราไม่ได้ปล่อยเวลาให้ว่างเปล่า ได้ตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างจริงจัง เป็น

พระแท้ ความปิติ ความภาคภูมิใจ และความสุขใจจะเกิดขึ้นกับเรา เป็นความสุขที่เงินทองหาซื้อไม่ได้ หรือจะเอาสิ่งใดมาแลกก็ไม่ได้ แต่ได้มาด้วยความเพียรพยายาม และความตั้งใจอย่างแท้จริง

พ่อยอมตาย ลูกต้องไม่ยอมแพ้

ขอให้ลูกทุก ๆ รูป ใช้เวลาในพรรษานี้ให้เป็นประโยชน์อย่างสูงสุด ภาคปริยัติเราก็อำเรียนกันไป กิจวัตรกิจกรรมต่าง ๆ เราก็ต้องช่วยเหลือกัน การปฏิบัติธรรมเราก็ต้องเอาจริงเอาจัง ให้ทำทั้งสองอย่างควบคู่กันไป

หลวงพ่อดังใจเอาไว้ว่า ตลอดพรรษานี้ ตอนเย็นเวลา ๖ โมงครึ่ง หลวงพ่อจะไปนำสวดมนต์ให้พระ และน่านั่งสมาธิ จนกระทั่งถึง ๓ ทุ่ม เพราะฉะนั้นตลอดระยะเวลา ๑ พรรษาต่อไปนี้ เราจะพบกันทุกวัน หรือเกือบจะทุกวัน หากหลวงพ่อไม่ติดภารกิจอันใด ดังนั้นขอให้เชื่อมั่นได้ว่า เราจะปฏิบัติธรรมไปพร้อม ๆ กัน จะแตกต่างจากพรรษาที่ผ่านมา ซึ่งหลวงพ่อก็มีภารกิจมาก เมื่อหลวงพ่อดังใจจริงอย่างนี้ ขอให้พวกเราทั้งหลายตั้งใจจริงด้วย

หลวงพ่อก็ได้ตั้งปณิธานเอาไว้ว่า ตราบใดผู้ที่เข้ามาร่วมประพาส ปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อ ไม่ว่าจะเป็นฆราวาส หรือบรรพชิตก็ตาม ถ้าหากแนะนำสั่งสอนให้เขาเข้าถึงพระธรรมกายไม่ได้ก็จะยอมตาย เพราะเห็นคุณค่าของการเข้าถึงธรรมกายว่าดีอย่างไร ขณะเดียวกันลูกทุก ๆ รูป ก็ต้องให้ความร่วมมือกับหลวงพ่อ คือ ไม่ยอมแพ้ หลวงพ่อยอมตาย พวกเราทั้งหลายก็ต้องไม่ยอมแพ้ เอาชีวิตเป็นเดิมพันเช่นเดียวกัน ถ้าไม่ได้ก็ยอมตาย ถ้าต่างคนต่างมีใจตรงกันอย่างนี้ สิ่งที่เรา

ปรารถนาว่าร่วมกันนั้นก็จะสมความปรารถนา ขอให้พรชานี้เป็นพรชา
แห่งความสำเร็จสมปรารถนาของหลวงพ่อกับพวกเราทุก ๆ รูป

หลวงพ่อดำนวยพร

ในที่ลุดนี้หลวงพ่อกอนุโมนาสาธุการกับพวกเราทุก ๆ รูป ที่ได้
ตั้งอกตั้งใจมาประพตปฏิบัติธรรมร่วมกัน ได้มาสร้างบารมีร่วมกัน

ขอให้ท่านทั้งหลายจงมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่า
ป่วย อย่าไข้ ให้มีจิตใจที่ใส สะอาด บริสุทธิ์ จะได้เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะ
รองรับพระรัตนตรัย ให้มีกำลังกาย กำลังใจที่แข็งแรง ที่กล้าต่อสู้กับ
อุปสรรคทั้งหลายทั้งมวลที่จะเกิดขึ้น ขอการเข้าถึงธรรมซึ่งเป็นเป้าหมาย
ชีวิตอันสูงสุดจงบังเกิดขึ้นแก่พวกเราทั้งหลายในกาลบัดนี้เทอญ ๐

ปล่อยชีวิต ยอมตาย

วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พระธรรมทายาทเดินธุดงค์ เขาใหญ่
จ.นครราชสีมา พ.ศ. ๒๕๓๐

วันเสาร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา ซึ่งเราทราบกันดีอยู่แล้วว่า เป็นวันสำคัญในทางพระพุทธศาสนา ที่พระภิกษุและพุทธศาสนิกชนทั้งหลายถือเป็นวันมหามงคล ที่จะได้สั่งสมบุญบารมีกันเต็มที่ ตั้งแต่วันแรกถึงวันสุดท้ายของการเข้าพรรษา

หลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูปได้ใช้เวลาในช่วงเข้าพรรษานี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ เช่นเดียวกับครูบาอาจารย์ของเรา

หลวงปู่วัดปากน้ำได้เล่าประวัติการปฏิบัติธรรมของท่านว่า

“ฉันเอง ๒ คราว ปล่อยชีวิต ยอมตาย ไม่ได้ตายเออะ”

ครั้งแรกที่ท่านปล่อยชีวิตก็ได้เข้าถึงดวงปฐมมรรค ครั้งที่ ๒ เข้าถึงพระธรรมกาย ท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ในที่สุดท่านก็ได้เข้าถึงธรรมกายในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ในกลางพรรษา ซึ่งตรงกับเดือนกันยายน ปีพุทธศักราช ๒๔๖๐

เข้าพรรษาในปีนั้น ท่านได้ตั้งใจแน่วแน่ว่า ภายในพรรษานี้จะต้องปฏิบัติกิจในทางพุทธศาสนาให้บรรลุเป้าหมายให้ได้ เป็นตายอย่างไรก็ต้องทำให้ได้ ท่านตั้งใจแน่วแน่ ตั้งแต่อธิฐานจิตเข้าพรรษาในวันแรก เช่นเดียวกับที่พวกเราได้อธิฐานพรพรากันเมื่อสักครู่นี้

เมื่อบารมีของท่านเต็มเปี่ยมแล้ว ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ กลางพรรษา ท่านปฏิบัติธรรมแบบปล่อยชีวิตตั้งแต่มืดยัน นุ่งไม่กระดิกเลย

ท่านเล่าว่า ตอนดึก ๆ โกลัสง่วง ท่านก็ได้รู้ได้เห็นไปตามความเป็นจริง คือ เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรม ได้รู้ว่านั้นคือของจริง เพราะการ รู้เห็นด้วยธรรมกายนั้นแตกต่างจากการรู้เห็นด้วยตาของมนุษย์ ซึ่งพวกเราจะได้ทราบในภายหลัง เมื่อเราได้เข้าถึงธรรมกายด้วยตัวของเราเอง

หลวงปู่ดปากน้ำ ท่านก็มีเลือดเนื้อมีชีวิตจิตใจเช่นเดียวกับพวกเรา ท่านปวดเป็น เมื่อยเป็น เจ็บเป็น ทุกข์ทรมานเป็น เหมือนอย่างพวกเรา นี่แหละ แต่ด้วยหัวใจที่เด็ดเดี่ยว เป็นคนจริง บวชมาแล้วต้องแสวงหา หนทางพ้นทุกข์ให้ได้ ถ้าไม่ได้ ยอมตาย เอาจริงเอาจัง ตั้งใจมั่นทีเดียว

หัวใจท่านต่างหากที่แตกต่างจากชาวโลกทั้งหลาย ท่านเดินตาม ปฏิปทาของพระบรมครู คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วในที่สุดท่านก็ได้ บรรลุเป้าหมาย คือ เข้าถึงพระธรรมกายในคืนนั้น

สิ่งนี้เป็นแบบอย่างที่ดีงามของพวกเรา ซึ่งในฐานะที่เราเป็นลูกศิษย์ ของท่าน จะต้องยึดถือเอาท่านเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติ ยามใดที่เรา ท้อใจจากการประพฤติปฏิบัติธรรม ปวดหนัก เมื่อยนัก กระลั่นกระส่าย ฟุ้งซ่าน หงุดหงิด งุ่นง่าน รำคาญใจ จะได้นึกถึงท่านเป็นธงชัยของเรา ให้คิดว่า ท่านมีเลือดเนื้อเช่นเดียวกับเรา ท่านยังทนได้ เพราะฉะนั้น เราต้องอดต้องทนอย่างท่าน ถ้าหากเรามีมรรคผลนิพพานเป็นเป้าหมาย เราจะต้องทนได้ การที่เราทนได้นั้นแหละ จะทำให้เราเดินทางเข้าใกล้ หนทางของพระนิพพานเข้าไปทุกที

ดังนั้น ภายในพรธรรมา เราจะต้องตั้งใจมั่น แน่วแน่ เอาจริงเอาจัง ขอให้เด็ดเดี่ยวสมกับเป็นนักรบแห่งกองทัพธรรม ไม่ได้ ยอมตายกัน ทำความเพียรกันในทุกอิริยาบถ

กิจไหนที่จะศึกษาพระปริยัติธรรม เราก็ศึกษาไป กิจไหนที่จะต้อง
ทำไปตามกิจวัตร เช่น สวดมนต์ทำวัตรเช้าทำวัตรเย็น เราก็ทำกันไป กิจ
ไหนต้องช่วยเหลือเกื้อกูลงานส่วนรวมของหมู่คณะ เราก็ทำไป กิจไหน
เจริญสมาธิภาวนา เราก็ทำไป ให้ทำอย่างจริงจังในทุก ๆ เรื่อง เพราะ
กิจวัตรกิจกรรมเหล่านั้น ล้วนแต่เป็นเครื่องเกื้อกูลสนับสนุนให้เรา
เข้าถึงธรรมทั้งสิ้น

อย่าดูหมิ่นบุญเล็กน้อย

มีกิจบางอย่างที่เราอาจเห็นว่า เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่เมื่อทำไปแล้ว
กลับส่งผลอันยิ่งใหญ่ ทำให้สมบูรณ์ด้วยโลกียทรัพย์ และน้อมนำไปพบ
อริยทรัพย์ในภายหลัง

ดังเรื่องสามเณรรูปหนึ่ง ถูกครูบาอาจารย์บังคับให้เก็บขยะไปเททิ้ง
ที่ริมฝั่งแม่น้ำ พอมีจิตใจผ่องแผ้วก็นึกถึงบุญที่ตนได้ทำว่า เป็นสิ่งที่ทำได้
ยากเหลือเกิน เพราะเณรก็คือเด็ก ยังมีวัยแห่งความซุกซน ยังอยากเล่น
สนุกสนาน แต่เมื่อถูกบังคับให้ทำงาน ท่านก็ทำ

เมื่อทำความสะอาดแล้ว ก็ไปอาบน้ำอาบท่า จิตใจผ่องแผ้ว ก็ระลึก
นึกถึงบุญนั้น แล้วอธิษฐานจิตว่า **“ขอให้ปัญญาประดุจคลื่นในแม่น้ำ
คงคาอันกว้างใหญ่ไพศาล และให้มีเดชดังดวงอาทิตย์”**

บุญเก็บใบไม้ทำความสะอาดนี้ เราอาจดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย
แต่แท้จริงนั้นกลับส่งผลอันยิ่งใหญ่ เพราะบุญสถานนั้นเป็นสถานที่ของ
พระพุทธเจ้า เป็นที่ที่มนุษย์และเทวดาทั้งหลายจะต้องมาอาศัยประพฤติ
ปฏิบัติธรรมร่วมกัน ณ ที่แห่งนั้นจะไม่ขาดเสียงสวดมนต์ ไม่ขาดเสียง

แสดงธรรม ไม่ขาดภาพของผู้มาแสดงธรรมและผู้มาประพฤติธรรม เพราะฉะนั้นเมื่อไม่ขาด ๔ อย่างนี้ ก็จะไม่ขาดผู้บรรลุมรรคผลนิพพาน

ความสะอาดของบุญสถานนั้น จะสร้างความสบายใจให้เกิดแก่ผู้ที่พบเห็น ผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส เมื่อเห็นแล้วก็เลื่อมใส ผู้ที่เลื่อมใสแล้วก็ยิ่งมีความเลื่อมใสมากยิ่งขึ้น ความเลื่อมใสเป็นอาการของจิตที่หลุดพ้นจากความมืด ความสะอาดที่ได้เห็นจะขัดเกลาให้ใจเลื่อม คือ เป็นเงา และใส คือ สว่าง กระฉ่าง เป็นเงากระฉ่าง เขาเรียกว่า เลื่อมใสเป็นเงางามขึ้นมา

จิตเงางามเมื่อไร ความเบิกบาน ความสุขใจก็เกิดขึ้น สติก็ตั้งมั่น ปัญญาก็เกิดตามมา ความสุขใจ ความสบายใจนั้นเป็นต้นทางที่จะทำให้เข้าถึงธรรมกายได้ง่าย เพราะฉะนั้นการเก็บกวาดไปไม้ใบหญ้านี้ จึงไม่ใช่บุญเล็ก ๆ น้อย ๆ เลย

เมื่อกำลังบุญส่งผลเต็มที่ สามเณรน้อยรูปนั้นได้มาเกิดเป็นพระยามิลินท์ เป็นกษัตริย์ผู้เลิศด้วยปัญญา ทรงอำนาจมาก มีวาทีคมคาย เจ้าลัทธิต่าง ๆ ในยุคนั้นเจอคำถามข้อสงสัยของพระยามิลินท์แล้วจนปัญญาหมด คือปัญญามีอยู่หมดไปเลย อัดอั้นตันปัญญา

ฝ่ายพระภิกษุ ผู้เป็นอาจารย์ที่ใช้ให้สามเณรนำหยากเยื่อไปเททิ้ง ได้ยินคำอธิษฐานของสามเณร ก็มองเห็นว่า สามเณรรูปนี้มีปัญญา อธิษฐานดี และคิดจะสงเคราะห์สามเณร

ท่านจึงได้อธิษฐานว่า **“ขอให้เรามีปัญญาประดุจผึ้งที่กินกระแสคลื่นได้”** คือ ให้เป็นผู้มีปฏิภาณสามารถแก้ไขปัญหาคือข้อข้องใจทั้งปวงของสามเณรได้หมดสิ้น เพื่อให้จิตของสามเณรนั้นสว่างไสว และมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานได้

ต่อมา พระอาจารย์ท่านนั้นก็ได้มาเกิดเป็น พระนาคเสน ผู้สามารถ
ตอบปัญหาข้อสงสัยต่าง ๆ ของพระยามิลินท์ได้ทุกข้อ สามารถยกอุปมา
อุปไมยเปรียบเทียบข้อธรรมต่าง ๆ ให้เข้าใจอย่างชัดเจน

ส่วนพระยามิลินท์นั้น ในที่สุดก็เกิดกุศลศรัทธาออกบวช และบรรลุ
มรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันตองค์หนึ่งในพระพุทธศาสนา

คำถามคำตอบของพระยามิลินท์และพระนาคเสนที่ได้ตอบกันในยุคนั้น ได้เป็นประโยชน์ เป็นที่พึ่งแก่ชาวโลกมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะ
ว่าข้อสงสัยของชาวโลกมีมากน้อยเพียงใดก็ตาม ต่างอยู่ในขอบข่าย
ภูมิปัญญาของพระยามิลินท์ทั้งสิ้น

เห็นไหมจะว่า แค่เก็บใบไม้เพียงใบเดียว ทำความสะอาดหยากเยื่อ
แค่เล็กน้อย ยังมีอานิสงส์มากถึงขนาดนี้ กุศลกรรมที่เราจะทำร่วมกัน
ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา นี้ จะมีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ไพศาลยิ่งไปกว่านี้อีก

เพราะฉะนั้น ขอให้ลูกทุก ๆ รูป ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ อย่าง
เอาจริงเอาจัง ผลแห่งการปฏิบัตินั้นจะเกิดขึ้นแก่ตัวของเรา บุญกุศล
จะเกิดขึ้นแก่หมู่ญาติ มีบิดามารดา ครูบาอาจารย์ ญาติพี่น้องของเรา
เป็นต้น เพราะการที่แต่ละท่านได้สนับสนุนส่งเสริมเราด้วยปัจจัย ๔
อันควรแก่สมณบริโศก เพื่อให้เราได้ประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างสะดวก
สบาย ท่านเหล่านั้นก็จะได้มีส่วนแห่งบุญแห่งกุศลของเราด้วย

ยิ่งจิตใจเราใสสว่างเท่าไร บุญกุศลก็จะเกิดขึ้นแก่ตัวเราและหมู่
ญาติมากเท่านั้น ยิ่งเข้าถึงธรรมกาย ก็ยิ่งสว่างมาก ยิ่งมีความสุขมาก

ถึงตอนนั้นเราจะมีสติ ปัญญา มีความเบิกบาน และมีความภาคภูมิใจ
ว่า เราเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายทั้งมวลได้ เช่น ความเกียจคร้านในการ
ประพฤติปฏิบัติธรรม การศึกษาเล่าเรียน หรือในการทำงานส่วนรวมก็ดี
หรือเอาชนะความฟุ้งซ่าน ที่เกิดขึ้นจากความเคยชินที่เราเคยปล่อย

ให้จิตใจเลื่อนลอยในสมัยที่เป็นฆราวาส เราสามารถข่มได้ เอาชนะได้ นั่นคือความภาคภูมิใจ ความปิติปราโมทย์ใจ เพราะเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก

เราเคยหงุดหงิด เคยขุ่นมัว เคยโกรธคนนั้นคนนี้ ไม่ชอบใจในความประพฤติ หรือข้อวัตรปฏิบัติของบุคคลนั้น แล้วเราอดทนได้ ให้อภัยได้ ข่มใจได้ ยิ้มแย้มแจ่มใสได้ เข้าไปทักทาย ไปพูดคุยกับเขาก่อนได้ นี่ก็คือความภาคภูมิใจ เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะติดทิฐิขึ้นมาะ แต่พอเราเอาชนะได้แล้ว นั่นคือความภาคภูมิใจ

สิ่งที่ยากเป็นของเยียม ถ้าเราทำได้ เราก็คือยอดคน สิ่งที่ยากเป็นของเยียม ทำได้แล้วเป็นยอด

เพราะฉะนั้น ภายในพรรษานี้ ขอให้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติธรรม และฝึกฝนอบรมตนเองกันอย่างเต็มที่ทุกรูปเลยนะจ๊ะ

หลวงพ่อด่านวยพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยพร และขออาราธนาบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายุตณินิพพานนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของหลวงปู่ดปากน้ำ ภาณีเจริญ จงมาประมวลรวมกันเข้าด้วยกันเป็นตบะ เป็นเดชะ เป็นพลปัจจัยส่งผลดลบันดาลอภิบาลปกป้องคุ้มครองรักษา ขอให้พระธรรมทลายทุกทามมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงอย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้มีพละทานมัยที่สมบูรณ์ จิตใจที่แข็งแกร่งอุดมไปด้วยศีล สมาธิ และปัญญา ที่จะเอาชนะทุกข์ทั้งหลายทั้งมวลได้ ขอให้มีความตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรมกายโดยเร็วพลันเทอญ ๐

รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา น้อมบูชาธรรม

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อดมฺมชโย (ไชยบุญย์ ธรรมชโย)

หลวงพ่อดตตชีโว (เผด็จ ทตตชีโว)

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุข สำแดงปิ่น

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

A serene photograph of a pond with a single pink lotus flower in full bloom. The flower is surrounded by several large, green lily pads. The water is a deep blue, and the reflection of the flower and leaves is visible on the surface.

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษสุด

คุณเพ็ญใจ หาญพาณิชย์ และครอบครัว

คุณบุญชัย เบญจรงค์กุล และครอบครัว

คุณวรรณดา-ดร.ประกอบ จีรกีติ

คุณสมชาย เบญจรงค์กุล

คุณวิชัย เบญจรงค์กุล

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษ

พระครูปลัดรัตนวีรวัฒน์ (รังสฤษฎ์ อธิปัตติโก)

วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย

พระภิกษุ รุ่น ๒๕ คว้างชัย และคณะญาติมิตร

คุณบรรณพจน์-คุณบุษบา-คุณพลภูมิ ดามาพงศ์

คุณสุริยะ-คุณสุริสา-คุณศานันท์ จึงรุ่งเรืองกิจ

คุณสุนัย เคียงศิริ และครอบครัว

คุณเมตตา สุชีตวงศ์, DM&S Advertising Co., Ltd.

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์

พระวิเทศภานาจารย์ (สมบุญ สมมาบุญโญ)

กองรักษาบรรยากาศ

คุณสุมิตร-คุณศิริพร-คุณพรสิทธิ์ ตำนวนิช และครอบครัว

คุณจินตนา-คุณธีโอเตอร์ เอียร์ไมเยอร์ พร้อมครอบครัวญาติมิตร

คุณวรวิทย์ ธีญญธรรา, คุณธีญญะรัตน์ ชำนาญ

นพ.เทวเดช-พญ.ทิปภา-ด.ญ.ดาริน อัศตามงคล

เจ้าภาพกิตติมเสริม

พระครูปลัดสุวัฒนโพธิคุณ (พม.ดร.สมชาย จานวุฒฺโฒ)

พระมหา ดร.วฑฺฒ์ สุวฑฺฒโก และกลุ่มรวยตราบนิจันรันดร์

พระครูสมุห์ณรงค์ ทนฺตจิตฺโต และชมรมภาวนารักษ์

พระพลศักดิ์ จานสกุโก, กองการแปล และกลุ่มสืบสานตะวันธรรม

ลูกพระธัมม วัตพระธรรมกายดีซี สหรัฐอเมริกา

ครอบครัวธรรมปริพัตรา

คุณชูเกียรติ-คุณศศิธร-คุณชนากานต์-คุณวรวรรณ สังข์กลิ่นหอม

คุณนพพร ลิ้มปัญญาเลิศ, คุณชวิภาดาภัต รุ่งสรุตกาญจนา และครอบครัว

คุณพร-คุณลินดา ปรีदानนท์

คุณวาสนา เรืองรักษ์ลิขิต และครอบครัว

คุณวรวรรณ อิตติสุโขชาติ

คุณวารุณี ราโช และครอบครัว

คุณอภิชาติ-คุณนงกรณ์ จิวจจรรานุกูล และครอบครัว

ดร.กฤษฏา-คุณทัศนีย์ งามใจมนต์ และครอบครัว

Calvin-Kaisi-Skye Allen

คุณมงคล-ลาวัลย์-มัลลิกา-วิชากร-ดร.วิโรจน์-ด.ช.วริศ

ด.ญ.ธรรมิกา-ธนัชร-นัฐพล จิรพัฒน์กุล

เจ้าภาพกิตติมสุข

วัดพระธรรมกายซีคาโก

คุณเทียน-คุณเสริม แซ่ตั้ง

พระมหาทรงวุฒิ ชยวฑฺฒโน

คุณสมชาย-คุณหอมปราง วงศ์สมุทร

พระวีระ วีระมโหม (ชินทะวัน)

ด.ญ.ชัญญพัชร สุรศักดิ์ชัยสกุล

พระภิกษุ รุ่ง ๒๗ เพชรน้ำเอก

ด.ญ.สัตตบงกช สุรศักดิ์ชัยสกุล

กลุ่มกัลยาณมิตรลุยทุกบุญ

พญ.สุวรรณี วีระเศรษฐกุล

คุณขวัญไท คาร์ราเคอร์

รศ.สพญ.ดร.ศุภร พุ่งลัดดา

คุณณัฐกฤตา สุรศักดิ์ชัยสกุล

Art Saykham Bryant Borihane

พระครูใบฎีกาอำนวยการศักดิ์, คุณแม่เลี้ยงอิม แซ่กัง, คุณพ่ออาเซียง แซ่เตีย

พระก้องภพ ปุณณชโย และคณะญาติมิตร

พระพฤกษ์ ทานธโร, คุณพ่อสมภพ ยอดดี, คุณแม่ประภาศ เพ็ชรกาล

ทีมอัครจริยพันธกิจอินโดนีเซีย ไปถึงที่สุดแห่งธรรม

คุณกวางฮุย-คุณเนลา อนุกุลวัฒนา และครอบครัว

คุณจรัส-คุณฉ่ำ-คุณวีรพิน ครอบครัวยินทร์แก้ว

คุณธีรวัฒน์-คุณค่านวณ ฐานะโชติพันธ์ และครอบครัว

คุณนวพัฒน์ กัญจนสิริเพ็ชร, คุณนวิยา-คุณปฤษฎี-คุณธัชพล ธนวัตอัศว

คุณประสิทธิ์-คุณเพ็ญรุ่ง-คุณจักรวาล สุทธิพงษ์คุณ

คุณผกากรอง อภิลิทธิไพศาล-คุณญาณิ กอร์ดอน การ์เซีย

คุณพรเทพ-ทัศนาศิร-จิตติวุฒิ เจริญสุทธิโยธิน, พ่อแก้ว-แม่เอียง แซ่โจว, ตังกวย-แม่ซุ่ย แซ่ฉั่ว

คุณมงคล-คุณศศกมล สุรศักดิ์ชัยสกุล และครอบครัว

คุณสนั่น-คุณลู่ บัณฑิตยน์พรัตน์ และครอบครัว

คุณสุนีย์-คุณนิมมานวดี เวชศรี, ครอบครัวปรีชาวิทย์, ดร.พิทยา ผดุงโกษณ์, Matt St.John
คุณสุภาษิต สุรกิตติพงศ์ และครอบครัว บริษัท บริวาร หจก.สามเหลี่ยมแอร์
คุณสุวรรณ-คุณสุวรรณี-คุณบุษบา-คุณพิชชาพร อีรภาพธรรมกุล และครอบครัว

เจ้าภาพกิตติมไส

วัดพระธรรมกายโอซาก้า	ครอบครัวจันทราศรีไศล	คุณชวลิต สติรวาณิช
พระปลัดสง่า มหปฺผโล	ครอบครัวจิตวัฒนาการ	คุณชาติพร หวังไพลีฐ
พระมหากมล จิตตภาณ	ครอบครัวจิระปัญญา	คุณชัชวิม แซ่ตั้ง
พระชวลิต จันทโชโต	ครอบครัวธนาสว่างกุล	คุณธนกร วอนเนอร์
พระชัยยง อุตตขโย	ครอบครัวภัทรโกมล	คุณธนัชพร อัสวียนนง
พระชาตรี อภิเปโม	ครอบครัวภูวเศรษฐ	คุณธวัชชัย ทิพย์ทินกร
พระไชยยศ ยสวโร	ครอบครัวเรืองรักษ์ลิขิต	คุณธีรวัฒน์ พัตรตระกูล
พระปฐวิภาณ ขวทีโป	ครอบครัวลิวสุวรรณ	คุณนงนุช พูนสวรรค์
พระภิกษุ รุ่น ๒๐	ครอบครัวสนิทมาก	คุณนพ คุณศรีสมบุรณ์
พระศรศวัส อภิวัโร	ครอบครัวสังจจะกานต์	คุณนฤมล นันทวิจารณ์
พระสถาพร ญาณวิโช	ครอบครัวสิริกาญจน	คุณนันทวัน ริดเดล
พระสุริยา นาควโร	ครอบครัวเอกรวงศ์	คุณนานา ลีว
พระเหมราช มณีโชติโก	คุณกฤตา ชื่นงูเหลือม	คุณนริมล แสงวรรณ
พระอุดม ยติสุโร	คุณกฤตยา ชื่นงูเหลือม	คุณปรกรณ์ วัฒนจตุรพร
กลุ่มพุทธบุตรก๊วลม	คุณกัญญา สุวรรณเสม	คุณพนิดา สุวรรณดี
กลุ่มเพิ่มพูนบุญบารมี	คุณกิตติ ชีอตรง	คุณพรณีย์ กันทรการ
กองบุญแก้แค้นสารพัดนึก	คุณกิติก้อง คณาจันทร์	คุณพรสุมา อัสวโกตี
กองวิชาการ ๐๑	คุณค่านา เจริญ	คุณพิเชษฐ รัตนยงค์
ครอบครัวคำภิโร	คุณจำเนียร ศรีสวัสดิ์	คุณไพจิตร เครือบุญ

คุณภิญโญ มหาตไทย	คุณวิชวิน หงส์ประภาศ	คุณอุทัย ทวีโชติ
คุณมยุรา ขจรวิบูลย์ผล	คุณศุภชัย ศุขเจริญ	ดร.จุฑามาศ สุขบรรเทิง
คุณมาลี เชียงจิ่ง	คุณสมคิด ชื่นงูเหลือม	ดร.ปิติภา จงวัฒน์ผล
คุณแม่สุนาทร นุตผลิน	คุณสมบุญ Watkins	บุคลากร รุ่น ๑๑ ชุ่มบุญ
คุณรัตนสิริ บรรณธิชัย	คุณสวัสดิ์ โลหารขุน	พันธู์ตะวันบูชาข้าวพระ
คุณรุ่งนภา กล่อมเมฆ	คุณเสาวณี ปิ่นเพชร	สหวาระกุ่มภาพันธุ์ตะวัน
คุณเร ทิ ทัง	คุณโสภณ คงเทศ	อาศรมอุบาสิกา
คุณวนิดา ช้างเย็นฉ่ำ	คุณอรพรรณ วรพันธ์กิจ	Jim-Khim Weir
คุณวราพร ชนะกุล	คุณอรสา ศรีวิสุธา	Liu Zhuojing And Family
คุณวันที วุฒิยานันท์	คุณอหิงสา กฤษณากร	Scott-Cindy Whitaker
คุณวาทีณี วัฒนจตุรพร	คุณอุดมศักดิ์ กล่อมเมฆ	

พระวชิรกิจโสภณ วัดบ้านขุน	พระมหาโสพล สุพล และคณะญาติมิตร
พระครูสมุหวิบูลย์ ปุณยาทีโป	พระมหาอดิศักดิ์ สดติชโน
พระมหา ดร.สุธรรม สุรัตน์ ป.ธ.๙	พระ ดร.พรชัย พลวธุมโ
พระมหาคำสาย อินทปญโญ	พระภุคติน สุชีโต และญาติมิตร
พระมหานักรบ ขนติมนโน	พระกิตติคุณ สิริคุณ, รุ่น ๒๕ คว้างชัย
พระมหาไพโรจน์ ปุณณภาโส	พระกิตติศักดิ์ สกกวโร และคณะญาติมิตร
พระมหามนตรี จริตมนโต	พระพิเชฐพร พรหมวงคุณ และญาติมิตร
พระมหาวิศักดิ์ ธมฺมสิริโก	พระไพบูลย์ อธิมุตโต และคณะญาติมิตร
พระมหาสมคิด จันทิสฺสโร	พระภิกษุ รุ่น ๗ ปี พ.ศ.๒๕๓๔
พระมหาสยาม จันทโชติโก	พระภิกษุ รุ่น ๒๔ We Are One
พระมหาสุขสันติ สุภาโส	พระวิทยา วิชชาชญโณและครอบครัว
พระมหาสุทธิชัย สุทธิชัย	พระสถิต ธีรบุโร และญาติมิตร
พระมหาสุริยัน อากาศโร	กลุ่มสัมมาอะระหังที่สุดแห่งธรรม

กองแก้วภูธร ๔ ลูกพระธัมม ภาคเหนือ
กองสมาธิเพื่อสันติภาพ (พีเซอร์โวลูชั่น)
แก้วบุรพา และญาติมิตร
ครอบครัวว่องวิสุทธิเกษม
ครอบครัวสมชาย-ขวัญใจ จงวัฒน์ผล
ครอบครัวสมยศ-สมใจ วัฒนผลิน
คุณกฤษณะ-ปวีร์นุช-ธนกร ไตรรัตน์
คุณกฤษณินตานันท์ พงษ์พิพัฒน์ไพบูล
คุณเกษรา ปริญญานุสรณ์
คุณขวัญมณัส วิจิตร และครอบครัว
คุณคมศักดิ์ ถิรกันทร และครอบครัว
คุณโคตรดี คุณศรีไสว การะเกตุ
คุณจรรยาภาศ และครอบครัว
คุณจักรกฤษณ์ สติรเสถียร
คุณจันจิรา สุมานัส และครอบครัว
คุณจิตติมา-คุณวรจิต มานะไชยรักษ์
คุณจุฑามาส วงศ์สกุลวิวัฒน์
คุณใจสมาน อัมรี และครอบครัว
คุณชนากานต์ ยิ้มเสมียน และครอบครัว
คุณช่อ-คุณชวน สิตตะวิบูล
คุณชัยสิทธิ์-คุณอิศราธัน ศรีโพธิ์
คุณเชาวลิต จิตสินธุ และครอบครัว
คุณชุนที-คุณเซ่ง แซ่ลี่ และครอบครัว
คุณนงรัฐ ไพศาลศรี และครอบครัว
คุณนวลจันทร์ เพทรี และครอบครัว

คุณนวิยา อิศรางกูร ณ อยุธยา
คุณนาถฤดี บุญยรัตพันธุ์
คุณนิภาวรรณ สุวิมลธีระบุตร
คุณบรรณรัตน์ พลัสสุขชี
คุณบุญเรือน นันทวิจิตร
คุณปกรณ์-ปิยนันท์ จันทะยาสาคร
คุณประสงค์-คุณสุภา จันทะยาสาคร
คุณประสิทธิ์-คุณศิริวรรณ ตรัสสพพานิช
คุณปรีณาภา สอนศรี และครอบครัว
คุณผาย-กอนจา-ศุภมิตร ศิริมาตย์
คุณพจนา-ด.ช.ธนภัทร ลาภะนัง
คุณพรทิพย์ สวามิวัสด์ และครอบครัว
คุณพรพชร มลศิริเรืองเดช
คุณพ่อประยุทธ-คุณแม่เกษณี ยุ่นสมาน
คุณพ่อสายัณห์-คุณแม่อุบล ศรีธนะชัย
คุณพัชรา อุดมสิน และครอบครัว
คุณพินทิพย์ เจียมวิเศษ
คุณพิมพ์นารี ทิพย์มนตรี
คุณพิมลพรรณ ฉันทาคัย
คุณพิศาล จิระวัฒนศักดิ์ และครอบครัว
คุณพลทรัพย์ พยุงธรรม และครอบครัว
คุณภาสกร บุญมาก และครอบครัว
คุณมณฑา-คุณประสพ ทวนทอง
คุณมลิวลย์-วชิระ-สุลัพร ช่วงรังษี
คุณมาลา ปานสง่า และครอบครัว

คุณแม่ไฉ่เซียม แซ่ฮึ้ง และครอบครัว
คุณแม่หนู-ภาณุโรจน์-สุภาณี ตรีทิพสิริ
คุณแม่อนงค์-จันทนา ตรีรัตน์ตระกูล
คุณยูวเรศ-เคนเนธ ฟาวเลอร์
คุณรัชนี มีสุนทร และครอบครัว
คุณรัชนีย์ ตั้งจตุรญาณิชย์
คุณรัตนพรรณ-จำเนียร รามสูตร
คุณรุ่งภา อิงคชัยกุลรัตน์
คุณลำพัน-นพ.สุภาพ อิติน
คุณลินดา ยิ้มพระ และครอบครัว
คุณวรนิษฐ์ วิศาลคณาสิทธิ์
คุณวรรณภา ภัทรนุรักษ์ และบุตรธิดา
คุณวรรณจิรา อาคิโอะ ซาคาตะ
คุณวันเพ็ญ-คุณจุฑาพร ไตรศิริพัฒนา
คุณวิเชษฐ-คุณพรรณิ โรจนธรรมกุล
คุณศรีมุกดา ไกรวงษ์ และครอบครัว
คุณศิระพรชัย เดชสุนทรวัฒน์
คุณศิริภรณ์ นิสาคารวุฒิพงศ์
คุณสมจิต-อรรพรรณ ศิริสมพลกุล
คุณสมศักดิ์-ลักขณา วหาวิศาล
คุณสุทิน-สุนันท์-สุทธาทิพย์ จันท์เพ็ญ
คุณสุธิดา-วิชัย ธนศุภฤกษ์
คุณสุนันทา-สุวิมล กังวาลกุลกิจ
คุณสุพัฒน์ โกศลสัมพันธ์
คุณสุภากรณ์ รุ่งเรือง และครอบครัว

คุณสุรพันธ์-อรทัย แสงสุระธรรม
คุณสุรันทา ผลัญชัย แนท โจแอน
คุณสุรีย์-ปรัชญาวรรณ วรณกิจ
คุณสุวรรณ-จำรัส-ณัฐภรณ์ กาสุริยะ
คุณแสงฟ้า แซ่ไคว้ และครอบครัว
คุณอรสา-วสุ-สุพิชฌาย์ ศรีวิสุธา
คุณอริยา นิมาะ, วันขวัญ เทียมจันทร์
คุณอัญชลี คำพันธุ์ และครอบครัว
คุณอัปสรสุดา เกียรติศิลป์
คุณอำไพพรรณ โพธิ์กระสังข์
คุณเอกศิษฐ์ ลัมธงเจริญ และหมู่ญาติ
จุดออกรถ ม.เกษตร จตุจักร
ดร.เกษรชต์ หาญเหลี่ยมเพชร
ดร.ขวัญวิ วิน สิริณ สิริระ สิริกาญจน
ดร.ธีรภัทร์ มีเดช และครอบครัว
ดร.พรชนิตว์ แก้วเนตร และบิดามารดา
ดร.สมศักดิ์-สุชาดา-น้ำผึ้ง ศรีสมบุญ
ทพญ.บงกช สุวรรณปัทม
นพ.สุนทร-พญ.ลัดดาวัลย์ ช้อยเผ่าพันธ์
บริษัทเจคเซียร์ เทคโนโลยี จำกัด
บุคลากร รุ่น ๑๓ ทะเลบุญ
บุคลากร รุ่น ๑๔ กลั่นบุญ
บุคลากร รุ่น ๑๖ ไม่ตกกันดาร
รศ.ธวัช-พยอม ลาะเปารยะ
ลูกพระธัมฯ วัดพระธรรมกายนางาโน

ลูกพระธัมม วัดพระธรรมกายเบเนลักซ์ Mananatchanok Yordming
ลูกๆ กลุ่มรักบุญ ใจใสใจสบาย Viengkeo-Souchinda Borihanh
อาสาสมัครแผนกสวัสดิการเจ้าหน้าที่ Youth For Next Step ภูมิภาค

พระครูโกศลสตุตากร ดร. วัดเมืองคง จ.ศรีสะเกษ

พระครูประกาศพุทธิวิเทศ (พันธุ์นิติ นิติพนโธ)

พระครูภานุสาสุธรรมวิเทศ วิ., Ms.Ann Tan

พระครูวรญาณวิเทศ, ครอบครัวยามเกียรติ์ทรัพย์

พระครูใบฎีกาอุตัมพงค์ วุฑฒิวิโส, คุณพ่อสมภาร-คุณแม่วันดา เศวตชัย และครอบครัว

พระปลัดปราโมทย์ ปญญาปทีโป, แม่เรียบ โจเรื่อน, อัมพวัน ศรีเพ็ชรวรรณดี

พระอธิการธีรวัจน์ ญาณธีโร, ธุดงค์สถานห้วยเม็ก

พระอธิการโอภาส ปภาโกร และคณะญาติมิตร

พระมหา ดร.ชัยฟ้า ธญญกุล และกองบุญมหาทานบารมี ๑ เดือน ๑๑

พระมหา ดร.ชัชวาลย์ โอภาโส, ศูนย์ปฏิบัติธรรมศรีสะเกษ

พระมหาดุสิต ธมฺมเตโช, พระจิรภัทร วินยธโร, บุคลากร รุ่น ๑๙ สู้ไวย และญาติมิตร

พระมหาธีรธรรม ธมฺมธีโร, เตรียมบาลีนาคหลวงประโยค ๙, ศูนย์เบญจธรรมดอนเมือง

พระมหาบวชอุทิศชีวิต ๑๑ ชโย แก้วตะวัน

พระมหาประเสริฐกิจ สุเมโธ และชมรมใจใสใจสบาย

พระมหาพนภูมิ ญาณธมฺโม และญาติมิตร

พระมหาวิทัสน์ สทฺธปาพทุโล และครอบครัวรัตนเลิศนาวิ

พระมหาวุฒิชัย วุฑฒิชโย และคณะญาติมิตร

พระมหาสมเกียรติ วรยโส, แม่จำรูญ-พ่อสง่า วรยศ

พระมหาสมโภชน์ จารุธมฺโม (กริบกระโทก) คุณพ่อแผ่น-แม่สมพร กริบกระโทก

พระมหาล้า วิชิตชโย และมารดาบิดา ผู้มีอุปการคุณ

พระมหาอภินัย ตนฺตวิฑฺโฒ, คุณบุญเสริม-อรุณี ชินพิพัฒน์ และบุตรหลาน

พระมหาอรรถพล กุลสิทธิโธ ป.ธ.๙ และคณะญาติมิตร

พระ ดร.ธีรพัฒน์ กุลธโร และคณะญาติมิตร
 พระกฤตภาส สิทธิสกุโก และครอบครัวสิทธิศักดิ์
 พระกฤตยะ สิทธิมโน (กฤตมโนรณ) และญาติมิตร
 พระกฤษณ์ กาญจนชัย และครอบครัวบุญโต
 พระเกียรติขจร ภาณกิตติโก, สุวัฒน์-รัตนา-วราภรณ์ ตั้งจรรยาณชัย, มุนเกียรติ-ธัญ แซ่แต่
 พระขจรศักดิ์ บุญผาโร บุษาวรรณโดย ดร.นุชนิภา นันทะวงศ์
 พระจิรัชติ อุดตโชโต, พระมหาวิรพงษ์ สงขลโส, คุณปรางค์-จุไรรัตน์ สังข์ชัย, คุณชูศักดิ์ อุบลบาน
 พระชูเกียรติ ภาทโก, ผู้มีพระคุณและคณะญาติมิตร
 พระบุญชู กิตติบุญโย, คุณพรสวรรค์-ชนัท-กนกวรรณ กัณหาภิ
 พระปารณ ชยานนโท, อธิราช-พรภัทรา-ดร.อนันยา พันธเสน
 พระพรพจน์ ชนติสุโก ครอบครัววิริยสถาพร และคณะญาติมิตร
 พระพีระพงษ์ สิริคุตโต, คุณสุพัตรา ตรียกุล
 พระเพิ่มพงษ์ ฉันทาไพโร และครอบครัวเขาวัดารงค์
 พระภรณ์มยุ มงคลเทโว, คุณโกเมทร์ เตียงเกตุ-ภรณ์ยา พรมเวียง
 พระภาค รวิณโณ, คุณภาค-พิมพ์พรรณ-ชุตตา ดวงสร้อยทอง
 พระภาณุพงศ์ สุรพนโธ และคณะญาติมิตร
 พระภูมิวิชัย พลทโต, อาม่ากุลพรรณ สันพนมรัตน์, พ่อพงษ์ชัย-แม่ประอรรัตน์ เอื้อประเสริฐ
 พระร่วมชัย ชินวโร, จันทรเพ็ญ-วิศรา เบญจจินดา ชฎารัตน์ คาโต้ MAMORU MAYU AKARI
 พระรัฐพล สุริยเมโธ, ศุภชัยบรรมเยวชนดอยไม้คัลลานะ
 พระราเชน ติกุชวาโน, บุญเรือง-ภารดี-จรินทร์-ปิลดา-ชุตติภา สามงามเขียว
 พระเรืองศักดิ์ เตชะโร และกลุ่มแก้วพุทธจักร
 พระวันชัย ชนติชัย และครอบครัวพรณพลากุล
 พระวันชัย ภูริมโน, แม่เขียง-พ่อเขียงกัม และครอบครัวธนะสมานโชค
 พระวิชัย จิตตรกโชโต, กลุ่มบุญบันเทิง, สุวรรณ กิตติวรศาสน์ คณะญาติมิตร
 พระวิชัย สิริชัย, คุณบุญญาวีร์-ธินันท์-นิชานันท์ ศรีประเสริฐยิ่ง

พระวีระ มหาวีโร, เปรม-จำลอง ตันตโกไสย ครอบครวั
 พระศิริวัฒน์ สิริวุฒโธ, ครอบครวัแก้วธรรมกายและกลุ่มมหาเศรษฐีบรรลุลหรรณ ทิศ ๖
 พระสุรศักดิ์ ปภัสโร, คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่ปราณี พูลผล และญาติมิตรผู้มีพระคุณทุกท่าน
 พระสุรศักดิ์ สุรสกุลโก, ชุตตงคสถานประจวบคีรีขันธ์
 พระสุวัฒน์ กิตติรัตนโน, คุณสุจรรยา-วรุตม์-วิศา เพชราภิรัชต์
 พระสุวิทย์ โสสวัช และญาติมิตรทิศ ๖, ศูนย์ปฏิบัติธรรมเพชรโพธิ์ทอง
 พระเสกสันติ อิตติโน, คุณกิริณา แจ้งเจริญ
 พระไสว สิริปิโก, พ่อตวงแก้ว-แม่เอ็ง อิติน
 พระอำนาจ เหมวิโส, พ่อไม้แข็ง แซ่ไคว้, แม่สมบุญ สง่ตระกูลศักดิ์ และลูกหลาน
 พระเอกศักดิ์ สุทธิสกุโก และครอบครวัเพิ่มพรษา
 กลุ่ม ๒๙ บุญ Australia-Thai, พระวินัย ปญญารตโน
 กลุ่มสหรัตนทาน, น.๑๐, บริษัท ยาดรัก จำกัด
 ครอบครวักลยา, ครอบครวับุญแก้ว, ครอบครวัศรีอินทร์, ครอบครวัไชยโฮสถ
 ครอบครวัวนิชชากรวารากุล-ห้วง-DEAK
 ครอบครวัวานิชสัมพันธ์ อุทิศบุญให้ คุณพ่อวานิช วานิชสัมพันธ์
 คุณกานดา-คุณแม่สุนีย์-คุณพ่อสง่า แสงทองพินิจ
 คุณกิตติศักดิ์-สิริพรษา กิตติศุภปัทมา และคณะญาติมิตร
 คุณเกศินี-บรรเจอด-พัชรณ-พิชญาโน-เมธัส-เมธาวี หวังชลาบวร
 คุณขวัญใจ-สมชาย จงวัฒน์ผล และครอบครวั
 คุณซาหุณ แซ่ล้อ, บักควง แซ่แก้ว, จันทน์ แซ่ตั้ง, อังคินัย สัมปชัญญกุล
 คุณคงเดช-เด่นภูมิ-สิริภัทร-กมล-มุกดา-เพ็ญใจ-พรณิ ลิมไพบูลย์
 คุณจิราพร โสตรโยม โรงเรียนยุวศึกษา
 คุณจิราภรณ์ ต้นคุณากร, นาธาน อรรถวิมล
 คุณเจติยา-ศักดิ์พงษ์ ศรีมงคล, คุณวิจิตรา นาเวียง
 คุณโจเซฟ-ฐิรวฒนา-มาร์เซลล่า ซาวาลโลนี

คุณชนิดา พงศ์สงวนสิน, กรณ์-ไกร ชำนิวิทย์พงศ์
 คุณชลัยรัตน์-พุดผิพรรณ-วรเศรษฐ์-กนกัรศม์ อริยะรัฐธนาโชค
 คุณชาญชัย-คุณมณีนรัตน์ นพรัตน์ และครอบครัว
 คุณฐานันธิชา แซ่ลิ้ม, เข้มทอง วีระกาญจนพงษ์, Milo Alan Nattawat JONES
 คุณจิตติรัตน์-Werner Paassen และครอบครัวญาติมิตร
 คุณจิตติวัฒน์-คุณวรรณภา-คุณจิตตภา-คุณฐานันท์-คุณจิตตินันท์ ฤทัยสวัสดิ์, บริษัท เรืองฤทัย จำกัด
 คุณณัฐกมล โกเมนที่จำรัส และครอบครัว
 คุณดาริกา เรือนคำ, กนกวรรณ กันคำภาศ
 คุณทนุวัฒน์-เนาวรัตน์-แพรว-พราว-พลอย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต
 คุณธีระ คงพันธ์, กฤษณา ธงชัย, รจนา โกมลประเสริฐ
 คุณนริศร นาคะนคร, คุณสุรรัตน์ ทองประเสริฐ พร้อมครอบครัว
 คุณนวลฉวี-วิโรจน์-สุมาลี-พิชามญช์ ธรรมวิจิตเดช
 คุณนันทวัฒน์-อัญญาวัฒน์-กานต์ระพี-อัญทิพย์-อติวัฒน์ นิธิสันถวะคุปต์
 คุณนิพนธ์-กิมเสียง-สุวรรณพร แสงกุศล, ดุลยวัต-ชนิกานต์ เรืองแสง และครอบครัว
 คุณบุญขึ้น-หทัยรัตน์-ไพโรจน์ วิทยเบญจวงศ์
 คุณบุญส่ง-สมใจ-รัตน-บรรจง รัตนอาภา, คุณไช้-วราภรณ์ ยอดดำเนิน
 คุณประภาศรี หงษ์วัฒนาชัย, ดังลิ้ม แซ่คู ครอบครัวนิติศุโขชาติ
 คุณประยูร-จรรยา-เพ็ญนภา มานิตย์โชติพิสิฐ, Timothy Leathers และครอบครัว
 คุณปรีชา-ดวงเดือน ทองอำภา และครอบครัว
 คุณปิยhus-โสภณ-เยาวลักษณ์-กิตติ อังศุภัทร์, พิรารวรรณ อัครไชยพาสร
 คุณพงศ์ศักดิ์ เขี้ยียงสกุล-ณัฐฐิยา เสวตราคม
 คุณพรทิพย์ ปุณณินจิวันตร์ และครอบครัว
 คุณพรพิน เหลืองไชยรัตน์-คุณพัชนีย์ จันทรอินทร์
 คุณพ่อกร-แม่บัวขาว-กองแก้ว สุวรรณกาญจน์
 คุณพ่อทองเขียว แซ่เล่า-คุณแม่ชอยเจียม แซ่อวง, คุณสุษญา เอกวิทยานุรักษ์, กลุ่มบุญทันใจใสสว่าง

คุณพ่อเขียว-แม่ไป๋ จิตจันทิก และครอบครัว

คุณพ่อจ้อย-คุณแม่สุช-คุณเจนจิรา หีบแก้ว

คุณพ่อเจริญ-คุณแม่สุพร-ดร.สุนันทา เตยระชากุล

คุณพ่อณรงค์-แม่สมจิตต์-ฟิงพิศ และครอบครัวฟูพอรเนก

คุณพ่อประกอบ ไทธงชัย, แม่ศรีจันทรา-กัญญา-กมลรัตน์ ไต้ธงชัย และครอบครัว

คุณพ่อลี้ห่วยเอี่ยม-แม่ไต้วฮวก-อรุณรัตน์ ลีวิริยะเลิศ-บรรพบุรุษลีวิริยะเลิศ

คุณพ่อวาริ-แม่สำเนียง-ธนกร ศรสวรรณ

คุณพัชมน-คุณกนกกร เนืองนิยม และครอบครัว

คุณพิชัย-คุณชีวจึง นิพาสพงษ์ และครอบครัว

คุณพูนพิไล บัมการัดเนอร์, Dale lavoy Baumgardner

คุณมงคล-เจริญสุข-โชคชัย อัครโจนกุลชัย

คุณมัจฉารัตน์-เครือห่วย-ปูชิตา พรหมมา

คุณแม่ห่วย-คุณพ่อมนต์ศักดิ์-คุณสุจิต พันธุ์วิริยรัตน์, คุณมายี่ แซ่เหง่า

หัวหน้าชั้นวินิช พันธุ์วิริยรัตน์-นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลก

คุณแม่เพียวี่ แสนทองประเสริฐ, คุณมณี-ชูชาติ ปุณเสริพิพัฒน์ พร้อมครอบครัว

คุณแม่ศรีจันทรา-คุณปณณิภัสร์ ไต้ธงชัย

คุณรังสรรค์-บุญมี-สมวรรณ รัตนันทาวที

คุณรำพึง ตรีศักดิ์, ร้านเสริมสวย, รำพึงบิวตี้ซาลอน

คุณรินลภัส มงคลไชยวรโชติ และครอบครัว

คุณละเมียด-นรินทร์-นัชฎา จันทรมณี, คู่ม สุขยัณฑ์

คุณลาวัลย์-นาตาลี ฉิมบ้านไร่ JEUDY

คุณลำไย แก้วอินชัย พร้อมครอบครัวญาติมิตร

คุณลุ่มย์เตียง, ชนิตา พงศ์สงวนสิน, กรณ์-ไกร ชำนิวิกัยพงศ์

คุณวรินญา ฉันทรัตนโชค-วรพงศ์-ธนาตุล-ธณภูมิ เลิศพิสิฐกุล

คุณวัฒนา-วิจิตรา-วิวรรณ ธรรมมงคล และครอบครัว

คุณวิชัย-ประเทือง-ศศิอำไพ ปาลวัฒน์วิไชย
 คุณวิชัย-พูลสุข เต็มเศรษฐเจริญ และครอบครัวญาติมิตร
 คุณวิวัฒน์-กัลยา-ทิพย์วรรณ-อภิสิทธิ์-อภิญญา-กฤษณ์ อัครวานิช และครอบครัว
 คุณวีรศักดิ์-สุภาภร ผดุงตันตระกูล และครอบครัว
 คุณวีระศักดิ์-อารีรัตน์ ศิริสุรัตน์ และครอบครัว
 คุณศิริพร ศรีพลแผ้ว, Liu Chong Sin, Liu Hann Zhao, Silcs Solution Ltd.
 คุณศุภฤกษ์-จินตนา-เพชรธาดา มั่นเจริญ
 คุณเศกสรรค์-จุฑามาศ-ศุภศิริ-ศิวักร เคิกศิริ
 คุณสกล-สุริย์-ศิวักร-สิตานัน วิจิตรบรรณการ
 คุณสถาพร-จิราพร-กฤตวัฒน์-ชวัลญา-ขวัญวี มัทธโนดมกุล
 คุณสมชัย-กนิษฐา-นรธิป-ปรียาพร-ปวันรัตน์ ธนสารศิลป์
 คุณสมพงษ์-อรุณ-เมษา-ธวัชชัย-ยุพรัตน์ จันทร์เดช
 คุณสมพร-ลักขณา และครอบครัวซึ้งสูงเหลื่อม
 คุณสมยศ-สมใจ วัฒนผลิน และครอบครัว
 คุณสมร สุขุม สุกฤตา เสรี บุญจินดาทรัพย์
 คุณสมศักดิ์-คุณสุภานัน พัฒนกิจกุล และครอบครัว
 คุณสมศักดิ์-ศรินทิพย์ สุวรรณวางกุล และลูก
 คุณสมศักดิ์-สุพร วงศ์ศิริกุล และครอบครัว
 คุณสัมพันธ์-จันทร์เรือง เสริมชีพ, รัตนธรรม กลิ่นจันทร์
 คุณसानิต เจริญผล, สมสรี เจริญผล, กุหลาบ อินทชิต
 คุณสิริกัลยา-พัฒนเดช-ศุภพรชัย-ธนาบดี ทองรัตน์
 คุณสืบสวัสดิ์-รศ.ดร.จันทร์พิมพ์ สายสมร และครอบครัว
 คุณสุขจิตร อุดมโชคสกุล, สมศักดิ์-ปุณย์รัตน์ อัมมฤทัยพร, ครอบครัว-หมู่ญาติ
 คุณสุจินต์-สุภาพ-ชนกกิตติ-พาณิก-โอภาส-สุนัฐษา อาภาคุณากร
 คุณสุชาติ-อังสนา-ณัฐนิชา กิตติชาติวรกุล, คุณศุภกร จินดาสถาพร

คุณสุรชัย-ชันนีย์-ธรรมฤทธิ์ จิตรเพียรคำ

คุณสุรพล-รัตนา-วันวิสาข์-ปรารณา-พิรุฬห์วัฒน์ อุบลสุวรรณ, วรภู์ดา บุญประกอบ

คุณสุรัสวดี ลิ่มสุวรรณางพงษ์ และครอบครัว

คุณสุวรรณา, James Moyer และญาติมิตร

คุณสุวรรณา-แอ้งลิ้ม-สุพัตรา-สุภา-สมพร-สุรัชย์-พรอารีย์-เพชรรัตน์ ตันตินิรามย์

คุณสุวิไล-อภิชาญา เทพคุณหิมาตต์ และครอบครัวสมภพวงศ์สกุล

คุณเสริมชัย-ภัทรนิษฐ์-พันธุ์ธัช-พัทธนันท์-นันท์นภัส ปัทมดิลก

คุณอนพัทธ์ เกียรตินวนันท์ และครอบครัว

คุณอนุพนธ์-วรรณภา-ภาณี-ภูมินิษฐ์ จิระวัฒนานันท์

คุณโอภา-ขวัญตา-ชาญชัย เจริญธรรมาภรณ์ และครอบครัว

คุณอภิญา ชนสยง, วิโรจน์-วิรัฐญา-อาสาฬ ชาญอุตสาห์

คุณอมร ละออง อมรา บรรจงศิริ-Witt McDee

คุณอรุณี อนันต์ศิริประภา อุทิศให้พ่ออุทัย-แม่สุเกี้ยว แซ่ไคว

คุณอัจฉรา ศิริปัญญาะ, คุณศรีพิน เขียวพันธ์

คุณอำไพพรรณ-เทียนชัย-ริยาภรณ์-ศุภาดา จิระวงศ์

คุณอุดมชัย-วัชรภรณ์ อิ่มอุดม และครอบครัว

ดร.บุญศักดิ์ ปานจิตต์ เนตร นพ ปกป้องเกียรติ

ดร.ประณต-ทัศนียา พัฒนางกูร และคณะญาติ

ดร.สุพรรณ ทิพย์ทิพากร-ดร.สุพัฒนา นิรัคมนาภรณ์

ท่านผู้หญิงนิรมล-กร-กัลยารัตน์ สุริยสัตย์

น.ท.สุวรรณ-คุณทองหล่อ-คุณละอองทอง อัมรินทร์รัตน์ พร้อมครอบครัวหมู่ญาติ

บริษัทแอ๊ดโปรดเค-บริษัททรีดี เบสท์ คอนเน็คท์ จำกัด โดย คุณกิตติยา ภัทรเชมรัชต์

พ.ต.ท.วิจักขณ์ หงส์เจริญ, คุณจารีพร ชูโต และครอบครัว

พญ.นฤมล-ด.ญ.อชิระ จินตพัฒนากิจ และครอบครัว

พญ.วิศรา-อัครเรศ-รัชนี-รชนเรศ-เสน-ลินญ์ เพชรวิภูษิต และครอบครัวญาติมิตร

ร.ท.หญิง เครือวัลย์-คุณคล้าย-คุณเล็ก แนบชิด และครอบครัว

รศ.ดร.ฉัตรชัย กัลยาณปพน-ณรงค์-สุทธิรา-งามเรียบสกุล

รศ.ธวัช-ทัศนีย์-พนิตนาฏ-ชิดสุดา รักศีล, HOWARD JOHN HOFFMAN JR.

ศ.คลินิกเกียรติคุณ, พ.ญ.สรวิศศรี-คุณสมาน เปี้ยวดี

อาม่าจิ้งสี-คุณสุปรียา-คุณเซ่งเจง-คุณเขี้ยวฮิง-คุณพัชรินทร์ แซ่เตีย และคณะญาติมิตร

Fam Karl & Amporn Rhyner Thiangta

John-Pattamon Baskett And Family

Sakouna-Souvanakong-Niraka Sasorith, Nilavanh Dermay

Somphone, Woranuch, Alyssa, Austin And Horkaew-Phommahasav Family

Thomas-Jasmin Garbarek, สมบูรณ์ โกจันทิก

เจ้าภาพสนับสนุน

พระมหาชิน ทุมโกวิท : พระมหามงคล คุณมงคล, คุณวันชัย-สุดใจ-สิทธิพงศ์ เสนาธ :

พระมหาชีพ ตปัสโล-พณิเด็ก-แม่หลาบ-กิตติ-สุทธิ-ปรียา-มารศรี-เกียรติ-สุพล แซ่ลิม :

พระมหาธงชาติ โอภาโส : พระมหาเศรษฐวิชัย เสฏฐวิชัย พร้อมครอบครัวญาติมิตร :

พระมหาธนศรี จานโรโต, พระอมรเทพ ทุมปัญโญ, พ่อนิวัชร-แม่สุกัญญา ทรัพย์สมบูรณ์ :

พระมหาพิทยาธร วิจิตตชโย และครอบครัว : พระอรชเดช มหายโส และญาติมิตร :

พระมหาเหมือนฝัน สรรชโย : พระมหาอภิชาติ ฌานสุโก : พระจารุวัฒน์ อภิวิทูมโน :

พระมหาอำนาจ มหาปรกโม และครอบครัวถาวรเจริญ อุทิศให้พ่อนัย ถาวรเจริญ :

พระนริศ วิชชุดตโม, ศูนย์ปฏิบัติธรรมหนองบัวลำภู : พระประโยชน์ วราสโย :

พระบุลย์สุช ปุณณสุช, พระแผ่นดิน ภูริชโย, คุณเบญจวรรณ-นภาพร-คุณตะวัน โฉมปรางค์ :

พระประมวล กุลเมโธ, คุณปราณี สุวัณเมธากุล, ลูกหลาน : พระพรเทพ อตถวิฑาโก :

พระปารณ ชยานุโก, คุณอิทธิราช-พรมัทธา-ดร.อนันยา พันธเสน : พระสมยศ จานวโร :

พระยศพัทธ์ เตชจิตโต, คุณกัญญ์ชนิศา เกียรติพัฒนพล และครอบครัว : พระอำนาจ วีระมโ :

กองวิชาการ ๐๑ : กองทุนรวยทุกวัน โดย บรมเศรษฐีฉะเชิงเทรา-กลุ่มบุญบันเทิง :

กลุ่มเพื่อนบูชาข้าวพระ : คุณกนกพงษ์-จันทร์อรอน-อุษณีย์-จุฑารัตน์ ตีลกัทรและครอบครัว :
 กลุ่มบุญบรรเจิด : คุณกมลวรรณ วงศ์ที : คุณกานต์ทิศา อ้วนอินทร์ : คุณกุลทสิ สิงห์เสนี :
 คุณกมล-สมรัก-นุชนางาค์-โสฬส-จตุเทพ อนุชปรีดา : คุณคณาพร โพธิ์รุกข์ และครอบครัว :
 ครอบครัวแต้วนิชเจริญ : ครอบครัวถาวรบรรจบ : ครอบครัวโรหิตธรรมพร : ครอบครัวศรีมาน :
 คุณไควเตียงเอี่ยม-ตั้งจิวยเอียง : คุณจวง แซ่กิม และครอบครัว : คุณจันทร์ตรี เชื้อสะอาด :
 คุณจงกลณี เขจรานนท์ : คุณชลอ-คุณมาลี-คุณอัคชัช-คุณอรศิริ ชวนะพงศ์ และครอบครัว :
 คุณจรัส เขมสมิทธิ์ : คุณจุฑกมลพัศ-สรัลพร-อนงศ์ลักษณ์ เจนจิวัฒนกุล พร้อมครอบครัว :
 คุณฉลวยศรี-ทิว-เฉลียว มีไฉเย็น : คุณเฉลิมชัย-ทิสสินี-ธนาวีร์ วัฒนบุญนชัย :
 คุณฉายา จิตติพันธ์, คุณสมสุข เทียมปทุม : คุณเทิดชาติ ศรีนพรัตน์ และคณะญาติมิตร :
 คุณชญาณิศ วงษ์ศิริ และครอบครัว : คุณธิดารัตน์, Christian, William Tyler Wolff และครอบครัว :
 คุณชัยวัฒน์-ประทีน-ปรีนทร จันทรหอม : คุณนพรัตน์-พ.ต.ชูเกียรติ-ร.อ.ชัชรินทร์ สิ้นคำเจริญ :
 คุณชูเกียรติ-จันทร์เพ็ญ-กรกมล ลิขิตวรรณวุฒิ, อัญชลี-ชวกร-เกรียงศักดิ์ ศรีเงินยวง :
 คุณณรงค์-คุณบุญชิน สมบูรณ์โชคดี : คุณณรงค์-วรรณ-วงศ์ อุดมผล : คุณดำรง มีแก้วญุขร :
 คุณทิพย์ธาดา พงษ์ธนรักษ์, ชุมศักดิ์ โอสนานนท์ และคณะญาติมิตร : คุณทองใส เหมคม :
 คุณทวีชัย-คุณสิริมน ชัยสุวรรณ : คุณทิพกร ชมภูแดง และครอบครัว : คุณทิพย์สุดา นวลใจบุตร :
 คุณอนาร ใบสนธิ์ : คุณธรรมธร เตชะพิลิสฐ์ : คุณอัครรัตน์ เตชะพิลิสฐ์ : คุณธิดารัตน์ เตชะพิลิสฐ์ :
 คุณณิชาภา ทูคำ และครอบครัว : คุณนงนุช แซ่เจี๋ย และครอบครัว : คุณนงลักษณ์ อินทโยธา :
 คุณธีรพล-บุษลินี-รัตนันท์ โอศิริ : คุณนิชาภัทร ต้นตอมพงษ์ : คุณนิรมล มนต์อนาชาต :
 คุณธีรยุทธ-ณัฐภา-กชพร-อชิน โรงนันทนาการ, แม่แดง ต้นติวานชกิจ : คุณนฤมล จรรย์วาสน์ :
 คุณนันทา-อดิศร-นฤมล-ดวงฤดี บุญมีวิริยะ : คุณนาคยา สุทธิบุรณ, คุณรัตนา กลิ่นประทุม :
 คุณบุญนิสา-คุณสอาด จีราโสภณ : คุณพ่อเล็ก-คุณแม่เสาวคนธ์ เสี่ยมศักดิ์ และครอบครัว :
 คุณบุญเหลือ หาขุนทด : คุณพ่อประสิทธิ์-แม่ณงลักษณ์-สุภาภรณ์ พงษ์ไพบูลย์ และครอบครัว :
 คุณประเสริฐ เอี่ยมแสง : คุณปราณี กันภิมย์ : คุณแม่สำอองค์-พ่อเจือ-คุณบังอร ภูทรัพย์ :
 คุณไผ่ แซ่ซื่อ, คุณวนิดา-สุนีย์ ฉายาวรกุล : คุณมงคล-คุณจันทร์ พวงกิจจา และครอบครัว :
 คุณพนมพร ช่างผาสุข : คุณฤดีวรรณ ช่างผาสุข : คุณเล็ก-ประทักษ์ พิภูลกานตเลิศ :
 คุณพรทิพย์ เจียมบุญศรี : คุณวนิดา-ปภาดา อมรมนัส และครอบครัว : คุณวรรณุช ศรีสรพวงค์ :
 คุณพลวัฒน์ นาคลักษณ์ : คุณวัลลภ กันทะเสน, สุวรรณ เตชาพิสุทธิ์ : คุณวิทยา บุญเลิศเกิดไกร :
 คุณพ่อบัว-คุณแม่ทองสุข เกิดสุวรรณ : คุณเพ็ญศรี ภูมิเหล่าแจ้ง พร้อมครอบครัวและญาติมิตร :
 คุณพิศิษฐ์-คุณพัชรินทร์ เจริญ : คุณเพ็ญพักตร์-คุณนาฎพร นันตติกุล : คุณภักจิรา ลือกลาง :
 คุณเพ็ญภา เนลเสน และครอบครัว : คุณวรรณศรี-กาเนช-ปารินดา-ธาวิน เปรมอนันต์ :
 คุณแม่ศรีสมัย-คุณพ่อวิศิษฐ์-ศุภวัฒน์-ศิริมาส-รุจิรัตน์ พัฒนะศรี และครอบครัว :

คุณโมก-ประยูร สงวนวงษ์ และครอบครัว, คุณอัมพงค์-สาคร-ธาริณี ละเวเปารยะ :
 คุณไมไฟ สุริยประสิทธิ์ และครอบครัว : คุณรติพันธ์ บุตรนาแพง : คุณร่มภาพรรณ-ฉัฐวิมล ชุ่มเชื้อ :
 คุณวิปะนีย์-นิพนธ์ ศิลารัตน์ : คุณวีระศักดิ์ อนุรกาญจน์ : คุณศศลักษณ์-ณัฐชา กล่อมเอี้ยง :
 คุณศักดิ์ชัย-คุณสงวนศรี เก่งกิจโกศล, พญ.ทิพา ขุดิกานุกูลโกศล, คุณศิริชา วรานนท์ธน :
 คุณสถิตย นาคสี : คุณสมเกียรติ ศิริพันธ์ : คุณสมพงษ์-นิตยา-อภิรัตน์ ดันติวานิชยสุข :
 คุณสมศักดิ์-สุยกุล-กัมจัย-พรจิตร เพชรแสงทิพย์, ดร.มาลินี-กั-พรศักดิ์ ยมกวาง :
 คุณสมสิริ เบญจวรรณ : คุณสโรชา นันไชย : คุณสวาท-ชัยยะ-ชัยอนันต์-อาชาไนย ใจดี :
 คุณสายชล อวยพรกชกร : คุณสินธุ์-บุษบัน เวชทวีชัย, จินดาพร-นิวัฒน์-ธนดล จิตพลผล :
 คุณสายหยุด ประเสริฐวิทย์ : คุณสุญา จันทาทอง : คุณสุดา-ขวัญชัย-กฤติญา โฉมงาม :
 คุณสุกัญญา-ณรงค์-ศิริพร-ศิริพรรณ รักษาคำ : คุณสุขจิตร์-ศุภลักษณ์-วิศักดิ์ อุดมโชคสกุล :
 คุณสุดารัตน์-ธนอิตต์-ด.ช.ธนกฤต-ด.ญ.กัญญาพัชร กลิ่นหอมรื่น และครอบครัว :
 คุณสุเทพ-สุรพิน-มะโนธรรม-วีระธรรม-สุวิธสา-ศศพล-พิสิทธิ์ชัย พงษ์อำไพ :
 คุณสุธี-ปัทมา-มาวิน ช่วยบำรุง : คุณสุนิตย์ ไรจน์หทัยกานต์ : คุณสุวรรณี อีรภาพธรรมกุล :
 คุณสุนีย์ ส่วยพันธ์ สุเพ็ญทิพย์สิริ แซ่ตัน : คุณสุวรรณี อนุรกาญจน์ : คุณเสริมศรี พัฒนประพงษ์ :
 คุณสุภาภรณ์ พหลเวช และครอบครัว : คุณเสาวณีย์ ยถาภูพานนท์ : คุณอธิป-อธิภัทร คูหากนก :
 คุณสุริยา รัตนจันทร์เพ็ญ และครอบครัว : คุณอรทัย นาฎภักดี : คุณอรรณน นันทวรรณ :
 คุณทัทยา-ณัฐกิตติ์-บุญเสริม เต็มวิวัฒน์ : คุณอิทธิกร-วรรณภา พิบูลย์สุทธิกุล และครอบครัว :
 คุณอรดี-กิตติ-อู่เค็ง-สุดาพร-สุนิพร ตันไชยศรีนคร, วีรญาณ ดำรงวุฒิการณ, ประภัสร มธรสพาที
 คุณอรุณี โชติชัยพร : คุณเอมอร-เสถียร-ฐาปกรณ์-อัญญลักษณ์ ทิพาดี-พร สายนาคนเจริญ :
 คุณอัชฌา สุขจิตร์ : คุณอำพัน-คุณสมศักดิ์ อัมอุทัยพร : คุณเอนก-นงศ์ลักษณ์ เกิดสุวรรณ :
 คุณอำพัน เกิดแก่นแก้ว : บริษัทชัยสุวรรณวัสดุ จำกัด : บริษัทชัยสุวรรณอะไหล่ จำกัด :
 จุดออกกรณ แฉงร้อน : บ้านประเสริฐยิ่ง และบ้านเสรีโรตม : หมู่คณะกองบุญแก้วสมบัติจักรพรรดิ :
 ด.ช.สรธรรม-ชยานันท์-ณธกร เรืองขจร : บุคลากร รุ่น ๒๗ ธาตุสำเริง เพชรอัครจริย :
 จ.อ.มงชัย-คุณสุนันท์ พงษ์ศิริเวศน์ : ทพญ.ดร.กุลธิดา รักษ์ศีลขันธ์ : ลูกพระอัมข ปากเกร็ด :
 น.อ.(พิเศษ)พ.ญ.สุพัตรา สิทธิราชา และครอบครัว : ดร.มาลินี ยมกวาง, สมศักดิ์ เพชรแสงทิพย์ :
 ผศ.ดร.ณัฐณี มีแก้วกฤษ : ผศ.ดร.ดวงกมล ขาดประเสริฐ : ผศ.ดร.วิวัฒน์ญจน์ สุริยธรรม :
 ผศ.ทักษิณ แก้วสว่าง : พ.อ.(พิเศษ)หญิง รวีวรรณ วีระโชติ : พ.อ.นพ. ดนัย มีแก้วกฤษ :
 พลตรีกล้าณรงค์-คุณเนตรชนก ไพรีพายฤทธิเดช : บัณฑิตอาสาฟื้นฟูศีลธรรมโลก :
 Clara Fok & Ken Chan Family : Fung Mei Fong, Tang Ka Chun & Family :
 Lau Wai Kwan : Li Yuet Tung & Chan Pak Man'S Family :
 Yeung Hung Kan Family & Chan So Kam : Ying Ying And Family :

หลวงพ่อยังหวังอยู่ลึกๆ ว่า
อยากให้ลูกทุกคนได้ศึกษาวิชาธรรมกาย

นี่เป็นความตั้งใจจริงของหลวงพ่
ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่เพียงวันเดียว
เราต้องเข้าถึงธรรมให้ได้
ซึ่งนอกจากจะเป็นที่พึ่งให้กับตัวเราแล้ว
ยังเป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และมหาปุษณียาจารย์

เราจะเป็นพยานยืนยันว่า **ธรรมะนั้นมีจริง ดิจริง**
เพราะฉะนั้นถ้าลูกทุกคนเข้าถึงพระธรรมกายจริง
ในระดับที่เรามั่นใจ ความสงสัยก็จะหมดไป
นี่เป็นสิ่งที่หลวงพ่อยากให้ลูกทุกคนตั้งใจปฏิบัติกันให้ดี

หลวงพ่อริบมขไป
๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐